

SANDRA BROCCIN

**SECRETE
BINE
PĂZITE**

SANDRA BROWN

SANDRA BROWN

**SECRETE BINE
PĂZITE**

Editura MIRON
BUCUREȘTI - 1994

Cuprins

Capitolul 1	4
Capitolul 2	14
Capitolul 3	27
Capitolul 4	42
Capitolul 5	54
Capitolul 6	61
Capitolul 7	70
Capitolul 8	76
Capitolul 9	90
Capitolul 10	104
Capitolul 11	107
Capitolul 12	118
Capitolul 13	127
Capitolul 14	135
Capitolul 15	148
Capitolul 16	158
Capitolul 17	174
Capitolul 18	185
Capitolul 19	191
Capitolul 20	204
Capitolul 21	217
Capitolul 22	228
Capitolul 23	234
Capitolul 24	244
Capitolul 25	253
Capitolul 26	263
Capitolul 27	277
Capitolul 28	286
Capitolul 29	297
Capitolul 30	304
Capitolul 31	314
Capitolul 32	326

Capitolul 33	341
Capitolul 34	357
Capitolul 35	366
Capitolul 36	374
Capitolul 37	384
Capitolul 38	395
Capitolul 39	404
Capitolul 40	411
Capitolul 41	420
Capitolul 42	427
Capitolul 43	442
Capitolul 44	449
Capitolul 45	456
Capitolul 46	463
Capitolul 47	468

Capitolul 1

Nu atât gândacul cât ruperea unghiei o făcuse să țipe. Gândacul era mic. Ruptura era însă de groază. Pe unghia ei îngrijită arăta la fel de adâncă și colțuroasă ca și Marele Canyon.

Alex aruncă după gândac cu tăblița care prezenta meniul săracios oferit de serviciul de cameră al motelului. Pe dosul tăbliței era un anunț al meciului de vineri seara și unul al celor patru călăreți, o formație de muzică country și western care cânta la Salonul *Pintenul de argint*, de la șapte seara până la miezul nopții.

Aruncătura ei își greși ținta cu o milă, iar gândacul se furișă repede sub bufetul de placaj. „Pun eu mâna pe tine mai târziu”.

Găsi o pilă de unghii pe fundul trusei cosmetice pe care tocmai o despacheta și a cărei închizătoare de metal îi desfigurase unghia; gândacul ieșise în aceeași clipă pentru a-l examina pe noul locatar al camerei 125. Aceasta se afla la parterul motelului *Westemer*, la trei uși de mașina automată de înghețată și alte articole alimentare.

Odată unghia reparată, Alex se mai privi o dată critic în oglinda toaletei. Era important să le ia ăloră piuitul din prima clipă. Vor cădea pe jos când vor afla cine este, dar ea voia ca impactul să fie și mai mare.

Voia să-i lase stupefiați, fără grai, blocați.

Fără îndoială vor face comparații. Asta nu le-o putea interzice. Nu voia însă cu nici un preț să fie cântărită cu unitatea lor îngustă, de măsură mintală. Atât cât depindea de ea, nu trebuiau să-i găsească nici un cusur fiicei Celinei Gaither.

Alesese cu grijă ceea ce urma să poarte. Totul, hainele, bijuteriile, accesoriile, erau de un gust desăvârșit. Efectul general era acela de reținere - nu gravitate, eleganță - dar nu ultimul răcnet, un aer de profesionalism care însă nu trebuia să-i estompeze feminitatea.

Scopul ei era ca mai întâi să-i impresioneze, apoi să-i uimească cu ceea ce o adusese la Purceii.

Până nu demult, orașul de treizeci de mii de locuitori fusese doar un punct îndepărtat pe harta Texasului, locuit de tot atâția iepuroi și broscui încornorați. De curând se vorbise de afaceri înfloritoare în oraș, dar de mică amploare. Când va termina ea ceea ce avea de făcut aici, Alex era sigură că numele orașului va apărea cu litere de o șchioapă în toate ziarele, de la El Paso la Texarkana.

Considerând că nimic nu mai putea îmbunătăți înfățișarea ei în afară de un miracol dumnezeiesc sau de o operație estetică foarte costisitoare, își aruncă poșeta pe umăr, luă geanta diplomat din piele de tipar și, controlind dacă are la ea cheia, închise ușa camerei 125 în urma ei.

În drumul spre oraș, trebuia să se strecoare printre două zone cu școli. Ora de maximă aglomerație în Purceii începe odată cu ieșirea elevilor de la școală. Părinții își duceau copiii la dentist, la lecții de pian sau la complexe comerciale. Unii poate se duceau acasă, dar traficul lent și intersecțiile aglomerate arătau că nimeni nu stătea acasă în ziua aceea. Personal, n-o deranjau desele opriri și porniri. Întârzierile o ajutau să-și facă o idee cam ce fel de oraș era acesta.

Panglici negre cu auriu fluturau pe copertina de deasupra intrării liceului din Purceii. Caricatura unei pantere negre își arăta colții la mașinile care treceau pe șosea, iar dedesubtul ei cineva scrisese cu litere provizorii *Pounce Permian*. Pe terenul din interiorul stadionului, echipa de fotbal se antrena perfecționându-și tactica. Fanfara, cu instrumentele ei sclipind în soare, repeta

concertul din pauza meciului de vineri seara, pe un teren separat.

Toate aceste activități aveau un aer cât se poate de pașnic. Pentru moment, Alex regretă misiunea ei și impactul pe care aceasta îl va avea asupra orașului. Își îndepărtă repede sentimentele ei de vinovăție, totuși, când îi reveni în minte scopul pentru care venise. Refuzul bunicii de a o mai vedea și acuzațiile grave pe care i le adusesese erau prea bine implantate în mintea ei, în caz că ar fi arătat măcar și pentru o clipă ce anume o adusesese în acest loc. Cu greu și-ar fi putut permite orice sentimente de regret.

Centrul orașului era aproape pustiu. Multe din clădirile destinate birourilor din perimetrul central erau închise și cu lacătul pus. Semnele de faliment erau prea multe pentru a mai fi numărate.

Pe ferestrele vitrinelor care cândva fuseseră pline de mărfuri atrăgătoare, se aflau tot felul de inscripții. Pe ușa unei spălătorii acum goale se mai afla încă tăblița scrisă de mână. Cineva ștersese l-ul din călcat, așa că acum se putea citi: „*Căcat 3 cămăși, 1 dolar*”. Era un rezumat crud al climatului economic din Purcei.

Parcă în fața tribunalului teritorial și băgă niște fise în aparatul de taxat parcare. Tribunalul era construit din granit roșu, adus de la carierele din zona de deal cu trenul, cu vreo nouăzeci de ani în urmă. Sculptorii italieni ciopliseră gorgone și grifoni pe toată suprafața disponibilă, ca și cum cantitatea de basorelieful ar fi justificat prețul cerut pentru manoperă. Rezultatul era ostentativ, dar atracția edificiului rămânea desăvârșita lui lipsă de gust. Pe vârful lui, steagul național și cel al statului Texas fluturau în bătaia ușoară a vântului nordic.

După ce lucrase în și prin preajma capitolului din Austin în cursul ultimului an, pe Alex n-o mai intimidau clădirile oficiale. Urcă treptele tribunalului cu pași siguri și împinse ușile grele. În interior, pereții aveau zugrăveala

cojită, lăsând o impresie generală de proastă întreținere. Mozaicul pardoselii avea crăpături fine care se întretăiau ca liniile din palma unui bătrân.

Plaforiui era înalt. Coridoarele, străbătute de curenții de aer, miroseau a detergent de fabricație industrială, registre mucegăite și o supradoză de parfum care emana de la secretara procurorului distructual. Secretara ridică privirea întrebător în momentul în care Alex intră în biroul de primire.

— Bună. Te-ai rătăcit, scumpo? Dar ce păr frumos ai. Mi-ar plăcea să-l port și eu ridicat pe ceafă ca tine. Trebuie că ai urechile foarte mici. Ale mele, dacă le-ai vedea, sunt ca niște toarte de cană lipite de fiecare parte a capului. Ii dai cu Henna de are tenta asta de roșu?

— Aici e biroul procurorului districtual Chastain?

— Da, iubito. Ce treabă ai cu el? E cam ocupat azi.

— Sunt din partea procurorului districtual din Travis. Domnul Harper trebuia să vă dea un telefon din partea mea...

Cocoloșul de gumă de mestecat din gura secretarei scăpă pentru o clipă de chinurile masticăției.

— Dumneata?! Credeam că-i un bărbat.

— După cum vezi... Alex își desfăcu brațele pe lângă corp.

Secretara părea vexată.

— Domnul Harper ar fi trebuit să ne atenționeze că asistentul lui e o doamnă, nu un domn, da', mă rog, spuse ea fluturând o mână moale, știi cum sunt bărbații. Ei bine, scumpo, ai sosit exact la ora fixată. Numele meu e Imogene. O cafea? Ai o rochie formidabilă, ultimul răcnet. Acum se poartă mini, nu?

Cu riscul de a fi nepoliticoasă, Alex întrebă:

— Au sosit părțile?

Chiar în clipa aceea, un râs masculin erupse de dincolo de ușa închisă.

— Ai auzit răspunsul, scumpo, nu? spuse secretara. Probabil că cineva a spus un banc deochiat, ca să mai destindă atmosfera. Tocmai își spărgeau capul să priceapă care-i rostul acestei întruniri misterioase. Ce se întâmplă? Domnul Harper nu i-a spus lui Pat de ce te-a trimis la Purceii, deși sunt prieteni de pe băncile facultății. E în legătură cu obținerea autorizației pentru jocuri de către ME?

— ME?

— *Minton Enterprises*, spuse ea, ca și cum ar fi fost surprinsă că Alex nu știe.

— Cred că nu-i cazul să-i fac să mai aștepte, spuse Alex, plină de tact, trecând peste întrebarea secretarei.

— Sigur, drăguță, uite că mi-am dat drumul la gură. Ziceai că vrei o cafea, scumpo?

— Nu, mulțumesc.

Alex o urmă pe Imogene spre ușă. Ritmul inimii i se accelerează.

— Scuzați-mă. Secretara băgă capul pe ușă întrerupând conversația celor dinăuntru. Asistentul procurorului districtual Harper a sosit. Țineți-vă bine. Se întoarce spre Alex. Pleoapa lucioasă datorită fardului de un albastru-marin și geana falsă căzută peste unul din ochii ei clipiră într-o ochiadă încurajatoare „ca între noi, fetele”.

— Intră, scumpo.

Alex, făcându-și curaj pentru această întâlnire care era cea mai importantă din viața ei, intră în cameră.

Era clar după atmosfera relaxată din birou, că toți se așteptau să vadă un bărbat. În clipa în care trecu pragul și Imogene închise ușa capitonată, omul așezat la birou sări în picioare. Stinse o țigară de foi într-o scrumieră de sticlă groasă și întinse mâna să-și ia haina, pe care o puse pe spătarul scaunului.

— Pat Chastain, spuse el, întinzând mâna. Secretara a exagerat puțin. În minus. Bunul meu prieten, Greg

Harper, a avut întotdeauna gust la femei. Nu sunt deloc surprins că are colaboratoare atât de drăguțe.

Remarca lui o irită puțin, dar i-o trecu cu vederea. Se mulțumi să încline din cap ca semn că-i acceptă complimentul. Mâna pe care o strânse era atât de încărcată de bijuterii de aur, încât ar fi putut ancora cu ea un yacht măricel.

— Vă mulțumesc pentru facilitatea acestei întrevederi, domnule Chastain.

— Nici o problemă. Mă bucur că am putut să vă fiu de folos dumneavoastră și lui Greg. Și te rog să-mi spui Pat. Apucând-o de braț, o întoarse spre ceilalți bărbați care se ridicaseră în picioare, politicoși. Acesta este domnul Angus Minton și fiul său, junior.

— Bună ziua.

Această confruntare, această primă întâlnire cu cei implicați avea un efect puternic, ciudat asupra ei, declanșând un război între curiozitate și antipatie. Simțea nevoia să-i analizeze, să-i denunțe. În loc de asta însă, se comportă politicos, întinzându-le mâna.

Primul care i-o strânse avea o mână plină de căldură. Strânsoarea era cam puternică, dar la fel de deschisă și sinceră ca și fata lui zâmbitoare.

— Încântat. Bine ați venit în orașul Purceii.

Fața lui Angus Minton era bronzată și ridată, devastată de soarele arzător al verii, de vânturi înghețate de nord și ani de muncă în aer liber. În orbitele cu marginile pline de riduri radiale, clipeau doi ochi inteligenți și prietenoși. Avea o voce puternică. Alex se gândi că râsul său trebuie să fie la fel de provocator ca și pieptul lui larg și burta de băutor de bere, care era singura indicație a vreunui viciu. Altminteri, părea puternic și într-o formă fizică bună. Chiar și un om mai tânăr și mai voinic ar fi evitat un conflict cu el, datorită prestanței lui. Dar cu toată forța lui, părea la fel de candid ca un băiat de altar.

Strângerea de mână a fiului său fu mai moale, dar nu mai puțin binevoitoare și prietenoasă. Cuprinse mâna lui Alex în mâna lui caldă și, cu o voce care inspira încredere, spuse:

- Minton junior. Încântat de cunoștință.
- Numai puțin, spuse ea.

Minton junior nu arăta cei 43 de ani pe care îi avea, mai ales când zâmbea. Dinții lui regulați străluceau albi, în timp ce într-un obraz se formă o gropiță ștângărească, sugerând că, dacă avea ocazia, nu se dădea în lături de la nimic. Ochii lui albaștri, ceva mai închiși ca ai tatălui său, dar la fel de machiavelici, îi susținură privirea suficient de mult, pentru a sugera că ei doi erau singurii care contau în camera aceea. Alex își retrase mâna înainte ca tânărul să-i fi dat drumul.

- Iar acela e Reede, Reede Lambert.

Alex se întoarse în direcția indicată de Pat și-l localiza pe cel de al patrulea om, pe care nu-l observase până atunci. Nepăsându-i de etichetă, stătea încă tolănit într-un fotoliu, în colțul camerei. Cizmele uzate de cowboy erau încrucișate în dreptul gleznei, cu vârfurile îndreptate spre tavan, mișcându-se într-o parte și în alta. Mâinile puse una peste alta stăteau moi pe închizătoarea centurii tipice de texan. Și le descătușa doar atât cât să ducă două degete la borul pălăriei lui de cowboy.

- Domnișoară...

- Domnule Lambert, spuse ea, cu răceală.

— Poftiți, așezați-vă, o invită Chastain, arătându-i un scaun. Imogene v-a servit cu o cafea?

— Da, dar i-am spus că nu doresc. Aș dori să trecem la subiectul întâlnirii noastre, dacă se poate.

— Desigur. Junior, trage scaunul acela mai aproape. Angus, Chastain făcu un semn cu capul spre Minton să se așeze. Când toți se așezară, procurorul districtual se întoarse la scaunul lui din spatele biroului. Acum, spuse

el, domnișoara... fir-ar al naibii, în timpul acestor prezentări am uitat de numele dumneavoastră.

Alex se simți ca pe o scenă. Patru perechi de ochi erau ațintiți asupra ei, așteptând curioși să-i audă numele. Ea făcu o pauză pentru a mări efectul, știind că rostirea lui va provoca o reacție puternică. Voia să urmărească și să clasifice reacțiile lor individuale. Ar fi dorit să-l poată vedea mai bine pe Reede Lambert care stătea oarecum în spatele ei, iar pălăria lui de cowboy îi ascundea fața aproape complet.

Trase aer în piept, apoi spuse:

— Sunt Alexandra Gaither, fiica Celinei. Anunțul fu urmat de o tăcere uimită.

Pat Chastain, aiurit, întrebă în cele din urmă;

— Cine-i Celina Gaither?

— Măi, fir-ar să fie, spuse Angus Minton lăsându-se pe spate în scaunul său, ca o jucărie dezumflată.

— Fiica Celinei! Doamne, nu-mi vine să cred, șopti tânărul. E incredibil!

— Imi spune și mie careva despre ce-i vorba? Întreba Pat încă nedumerit.

Nimeni nu-i dădu nici o atenție. Cei doi Minton se uitau cu ochii mari la Alex, căutând asemănări cu mama ei, pe care o cunoscuseră atât de bine. Cu colțul ochilor, Alex observă că cizmele lui Lambert nu se mai bățâiau. Iși trăsese înapoi genunchii și acum stătea drept.

— Ce naiba ai făcut în toți anii ăștia? Întrebă Angus.

— Câți ani au trecut? vru să afle tânărul.

— Douăzeci și cinci, răspunse ea, precis. Aveam doar două luni când bunica Graham s-a mutat de aici.

— Ce mai face bunica?

— Acum e la un cămin din Waco, cu un cancer în stadiu final, domnule Minton. Alex nu găsea nici un merit în a le cruța sensibilitatea. E în comă.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Unde ați locuit în tot timpul ăsta? Alex numi un oraș în centrul Texasului.

— Am locuit acolo toată viața, sau cel puțin atât cât să-mi amintesc. Am terminat liceul acolo, am urmat apoi Universitatea din Texas și în final dreptul. Am trecut examenul de diplomă acum un an.

— Dreptul. Ca să vezi. Te-ai descurcat bine. Alexandra, foarte bine. Nu-i așa, fiule?

Tânărul Minton își arboră zâmbetul lui pe deplin cuceritor.

— N-aș zice nu. N-arăți nici un pic ceea ce erai când te-am văzut ultima oară, îi spuse el, provocator. Imi amintesc doar că aveai scutecele ude și nici un fir de păr pe cap.

Având în vedere motivele acestei întruniri prestabilite, încercarea lui de a flirta o făcu să se simtă stânjenită. Fu bucuroasă când Pat Chastain interveni din nou.

— Regret că trebuie să tulbur o astfel de reîntâlnire, dar eu sunt încă complet nelămurit.

Angus îl puse la curent.

— Celina a fost colegă cu fiul meu și cu Reede. Au fost chiar prieteni buni. Rar se întâmpla să nu-i vezi împreună când erau în liceu. Copii zănatici. Apoi ochii săi albaștri se întunecară, în timp ce clătina din cap cu regret.

— Celina a murit. Tragic. Tăcu o clipă pentru a-și aduna gândurile. Oricum, e prima oară că aflăm ceva despre Alexandra, de când s-a mutat bunica ei luînd-o cu ea. Zâmbind, se bătu cu palmele pe pulpe. Zău dacă nu-i grozav că te-ai întors la Purceii!

— Vă mulțumesc, dar... Alex își deschise mapa și scoase un dosar. N-am venit aici ca să rămân, domnule Minton. Sunt aici în calitate oficială. Îi întinse procurorului districtual dosarul, pe deasupra biroului. Acesta îl privi nedumerit.

— În calitate oficială? Când m-a sunat Greg și m-a întrebat dacă vreau să dau o mână de ajutor

colaboratorului său, n-a suflat o vorbă despre redeschiderea vreunui caz.

— Veți găsi totul în dosar. Vă propun să-i citiți atent conținutul pentru a vă familiariza bine cu detaliile. Greg Harper cere întreaga dumneavoastră cooperare și a altor reprezentanți ai legii, domnule Chastain. M-a asigurat că-i veți satisface cererea și mă veți sprijini pe tot parcursul anchetei.

Alex își închise geanta diplomat cu un zgomot sec, se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Anchetă?

Procurorul districtual se ridică în picioare. Cei doi Minton făcură la fel.

— Sunteți de la Comisia pentru întreceri hipice? întrebă Angus. Ni s-a spus că vom fi cercetați atent înainte de a primi autorizația pentru agenția de pariuri, dar am crezut că faza asta e depășită.

— Și eu am crezut că n-au mai rămas de făcut decât formele... spuse tânărul.

— Din câte știu, așa este, spuse Alex. Ancheta mea n-are nimic de-a face cu Comisia pentru întreceri hipice sau cu autorizația pentru agenția de pariuri.

După o clipă, văzând că ea s-a oprit, Chastain întrebă:

— Atunci despre ce e vorba, domnișoară Gaither? Alex își luă un aer impozant și spuse:

— Redeschid dosarul unei crime comise cu 25 de ani în urmă. Greg Harper v-a rugat să-l ajutați, domnule Chastain, de vreme ce crima a fost comisă în ținutul Purcei.

Se uită în ochii lui Angus, apoi în ochii tânărului și, în cele din urmă, dur, la pălăria lui Lambert.

— Înainte de a termina, voi ști care din dumneavoastră mi-a ucis mama.

Capitolul 2

Alex își trase hainele jos de pe ea și le aruncă pe patul motelului. Era umedă sub brațe și genunchii păreau gata să i se năruie. Ii era greață. Scena din biroul procurorului o zguduise mai mult decât voia să admită.

Plecase din biroul lui Pat Chastain cu capul sus și umerii drepți. Pasul ei nu fusese grăbit, dar nici șovăitor. Își luase rămas bun de la Imogene zâmbind, sigură că ascultase la ușă, judecând după cum o privise cu ochii cât cepele și cu gura căscată.

Ieșirea ei fusese bine exersată, bine calculată și perfect executată. Intrunirea se desfășurase exact așa cum își planificase, iar acum simțea o ușurare imensă că se terminase.

Își scoase obiectele de îmbrăcăminte unul după altul, iar îi plăcut să creadă că greul trecuse, dar se temea că de-abia acum începea. Cei trei bărbați pe care-i întâlnise nu se vor întoarce cu burta în sus prefăcându-se că au murit. Va trebui să-i înfrunte din nou și atunci nu vor mai fi atât de entuziasmați s-o vadă.

Angus Minton părea la fel de binevoitor ca Moș Crăciun, dar Alex știa că nimeni având poziția lui nu putea fi atât de candid precum părea. Era cel mai bogat, cel mai puternic om din tot ținutul. Poziția asta nu se obține numai prin arta de a conduce. Va lupta să păstreze ceea ce cultivase de o viață întreagă.

Minton tânărul era un seducător care știa să se poarte cu femeile. Anii îl cruțaseră. Nu se schimbaseră prea mult față de fotografiile din adolescență pe care le văzuse ea. Alex știa de asemenea că se folosea de înfățișarea lui

pentru a obține avantaje. I- ar fi putut plăcea cu ușurință, dar tot atât de ușor putea să-l bănuiască de crimă.

Reede Lambert era cel mai greu de citit, pentru că impresiile ei despre el erau foarte imprecise. Spre deosebire de ceilalți, pe el nu-l putuse privi în ochi. Reede bărbatul arăta mult mai dur și mai puternic decât Reede băiatul din cutia cu poze a bunicii ei. Ia prima impresie, era un om tăcut, neprietenos și periculos.

Era sigură că unul dintre ei o ucisese pe mama ei.

Celina Gaither nu fusese ucisă de acuzatul Buddy Hicks. Bunica ei, Merle Graham, îi repetase asta toată viața ca pe un catehism.

— De tine depinde, Alexandra, să îndrepti lucrurile, îi spunea Merle, aproape zilnic. Măcar atât să faci pentru mama ta. Când spunea asta, se uita gânditoare la una dintre numeroasele fotografii înrămate ale fiicei ei, împrăștiate prin toată casa. Privitul fotografiilor se termina invariabil cu un plîns pe care nici o încercare a nepoatei nu-l putea opri.

Până cu câteva săptămâni în urmă totuși, Alex nu știuse pe cine bănuia Merle de uciderea Celinei. Când aflate, trecuse prin clipele cele mai negre din viața ei.

Răspunzând unui apel urgent al doctorului curant, pornise în grabă spre Waco. Așezământul era liniștit, imaculat și dotat cu personal de calitate. Pensia de bătrânețe pe care Merle o primea de la compania de telefoane îi permitea să stea aici. În ciuda aspectului plăcut, mai dăinuia încă aerul acela cenușiu al trecerii anilor; disperarea și decrepitudinea erau prezente pe coridoare, peste tot.

Când sosise ea, în după-amiaza aceea rece, mohorâtă și ploioasă, i se spusese că bunica ei era într-o situație critică. Intrase în rezerva aceea tăcută și se îndreptase spre pat. Corpul bunicii se deteriorase vizibil, de când o văzuse ultima oară, doar cu o săptămână în urmă. Ochii

ei însă erau la fel de strălucitori ca și artificiile din ziua de 4 Iulie. Sclipirea lor însă era ostilă.

— Nu intra aici, șoptise Merle respirând scurt. Nu vreau să te văd. Asta-i din cauza ta!

— Ce, bunico? întrebuse Alexandra, tulburată. Ce vrei să spui?

— Nu te apropia.

Cu inima strânsă datorită acestei respingeri categorice, Alex se uitase la medicul și infirmierele din jurul ei. Aceștia dădură din umeri, neînțelegând nici ei.

— De ce nu vrei să mă vezi? Vin tocmai de la Austin.

— Din cauza ta a murit. Dacă nu erai tu... Merle gemu de durere și strânse cearceaful cu degetele ei subțiri, fantomatice.

— Mama? Vrei să spui că sunt răspunzătoare de moartea mamei?

Ochii bunicii se deschiseră.

— Da, șuieră ea, cu răutate.

— Dar eu de-abia mă născusem, obiectă Alex, umezindu-și disperată buzele. Cum puteam eu...

— Întreabă-i pe ei.

— Pe cine, bunico, pe cine să întreb?

— Pe cel care a ucis-o. Angus, juniorul, Reede. Dar tu... tu... tu...

Alex trebui să fie scoasă din cameră de către medic la câteva minute după ce Merle căzu în comă adâncă. Acuzația aceasta urâtă o pietrificase; îi reverbera în creier și îi îngheța sufletul.

Dacă Merle o considera pe ea responsabilă de moartea Celinei, multe din împrejurările în care fusese crescută erau explicabile. Se întrebuse întotdeauna de ce bunica nu fusese niciodată afectuoasă cu ea. Indiferent cât de mari erau realizările ei, nu erau niciodată suficiente pentru a se bucura de o laudă din partea bunicii. Știa că n-o considera la fel de talentată, de deșteaptă și de

atrăgătoare ca pe fata zâmbitoare din pozele la care Merle se uita cu un dor atât de trist.

Alex n-avea nimic împotriva mamei ei. Dimpotrivă, o idolatriza și o adora cu pasiunea oarbă a copilului care crește fără părinți. Veșnic făcuse eforturi pentru a fi la fel de bună la toate, cum fusese Celina, nu numai pentru a-i fi fiică demnă, ci și în speranța disperată că astfel va câștiga afecțiunea și acceptarea bunicii. Fusese deci o lovitură neașteptată, când auzise din gura bunicii muribunde că ea e răspunzătoare de uciderea mamei ei.

Doctorul încercase să-i sugereze că ar putea deconecta sistemele de menținere artificială în viață a doamnei Graham.

— N-o mai putem ajuta cu nimic, de-acum, domnișoară Gaither.

— Ba da, replicase Alex cu o ferocitate care-l șocase. O puteți ajuta să supraviețuiască. Am să țin legătura cu dumneavoastră permanent.

Imediat ce se reîntoarce la Austin, începuse cercetările în legătură cu cazul de omucidere al Celinei Gaither. Petrecuse multe nopți nedormite studiind stenogramele și documentele tribunalului, înainte de a-l aborda pe șeful ei.

procurorul districtual al ținutului Travis.

Greg Harper își mutase țigara dintr-un colț al gurii în celălalt. În instanță, Greg era spaima inculpaților vinovați, a martorilor mincinoși și a judecătorilor. Vorbea prea tare, fuma prea mult, bea din abundență și purta costume vărgate de cinci sute de dolari bucata, cu cizme din piele de șopârlă care costau dublu.

A spune că era superficial și egomaniac ar fi fost prea puțin. Era isteț, ambițios, nemilos, neobosit și vulgar și deci ar fi putut ocupa un loc cu totul aparte în politică, ceea ce de fapt și ambiționa. Credea în sistemul recompenselor și aprecia talentul autentic. De aceea o acceptase pe Alex printre colaboratorii lui.

— Vrei să redeschizi un dosar de acum 25 de ani? o întrebase el când îi spusese scopul întrunirii pe care o solicitase. Ai motive?

— Victima a fost mama mea.

Pentru prima oară de când îl știa, Greg pusese o întrebare al cărei răspuns nu-l știa sau nu-l putea ghici.

— Dumnezeule! Alex, îmi pare rău. N-am știut. Ea dădu ușor din umeri, a nepăsare.

— Așa ceva nu apare la mica publicitate, nu?

— Când s-a întâmplat? Câți ani aveai?

— Eram foarte mică. Nu mi-o amintesc. Avea doar 18 ani când a fost ucisă.

Greg își trecuse mâna lui lungă, osoasă, peste fața lui încă și mai lungă.

— Cazul a rămas în anale ca nerezolvat?

— Nu chiar. A fost arestat un suspect, dar cazul n-a mai ajuns în instanță.

— Pune-mă și pe mine la curent, pe scurt. Astăzi iau prânzul cu procurorul general al Texasului. Ai zece minute. Dă-i drumul.

La sfârșit, Greg încruntase din sprâncene și își aprinsese o țigară de la chiștocul celeilalte pe care o fumase până la filtru,

— Bine, Alex, dar nu mi-ai spus că Mintonii sunt implicați. Bunica ta chiar crede că unul din ei a ucis-o?

— Ei sau prietenul lor, Reede Lambert.

— Ți-a spus cumva și motivul?

— Nu foarte clar, spuse Alex, evaziv, fiindu-i neplăcut să-i spună că Merle o indicase pe ea drept cauză. Se pare că Celina era prietenă bună cu ei.

— Atunci de ce-ar fi omorât-o?

— Asta vreau și eu să aflu.

— Pe banii statului?

— E un caz viabil, Greg, spuse ea, tăios.

— Tot ceea ce ai e o simplă supoziție.

— E mai mult de atât.

Greg scoase un mârâit de reținere.

— Ești sigură că nu-i vorba doar de ranchiună personală?

— Bineînțeles. Alex se simțea ofensată. Fac aceasta din interes strict profesional. Dacă Buddy Hicks ar fi ajuns în instanță și ar fi fost condamnat, n-aș da atâta crezare celor spuse de bunica, dar acțiunea a fost clasată.

— De ce n-a făcut caz atunci când s-a produs crima?

— Am întrebat-o și eu. N-avea bani și s-a simțit intimidată de procedurile legale. În plus, crima o sleise de toate puterile. Puțina energie care îi mai rămăsese a folosit-o ca să mă crească pe mine.

Acum îi era clar de ce, de când o știa, bunica ei o împinsese spre drept. Pentru că își pusese speranțele în ea. Alex fusese bună la carte și absolvise în cele din urmă Facultatea de drept a Universității din Texas printre primii zece. Dreptul fusese profesiunea pe care Merle i-o destinase. Din fericire, era un domeniu care și pe ea o interesa și o captiva. Mintea ei curioasă găsea o plăcere deosebită în a descâlci ițele. Era bine pregătită pentru a face ceea ce trebuia.

— Bunica era o biată văduvă, rămasă cu un copil mic de crescut, spuse ea, construindu-și apărarea. Ce putea face când judecătorul a decretat lipsa de discernământ a lui Hicks? Cu puținii bani pe care-i avea, și-a făcut bagajele, a părăsit orașul și nu s-a mai întors niciodată.

Greg își privise ceasul. Apoi, punându-și țigara între bu, se ridicase și își luase haina.

— Nu pot redeschide un dosar de omucidere fără o probă cât de cât sau fără o cauză. Știi bine asta. Nu te-am luat de la drept pentru că erai proastă. Trebuie să mărturisesc, totuși, că fundul tău splendid a fost unul din argumente.

— Mulțumesc.

Dezgustul ei era evident și nu din cauza insinuărilor lui sexuale care erau atât de fățișe încât nu puteau fi sincere.

— Ascultă, Alex, ceea ce-mi ceri nu-i o favoare oarecare, spuse el. Din cauza poziției acestor indivizi, e posibil un adevărat cutremur. Înainte de a-mi pune gâtul în laț, trebuie să am motive mai consistente decât prezumția ta și bolboroseala bunicii tale.

Alex îl urmase până la ușa biroului.

— Ei, lasă, Greg, scutește-mă de formulele astea oficiale. Nu te gândești decât la tine.

— Așa e. Mă gândesc numai la mine. Mereu. Recunoașterea aceasta îi răpi orice posibilitate de manevră.

— Dă-mi măcar voie să cercetez această crimă când nu sunt ocupată cu alte cazuri.

— Știi câte dosare s-au strâns. Nici pe astea nu le putem rezolva.

— Am să fac ore suplimentare. N-am să-mi neglijez celelalte responsabilități. Știi bine că nu.

— Alex...

— Te rog, Greg.

Era clar că voia s-o facă să-și retragă cererea, dar nu putea capitula decât în fața unui Nu. Cercetările ei preliminare îi stârniseră interesul ca procuror și om al legii, iar dorința ei disperată de a-i dovedi bunicii că greșește și de a se absolvi pe sine de orice vină îi justificau și mai mult perseverența.

— Dacă nu găsesc nimic curând, renunț și n-o să mă mai auzi vorbind de asta niciodată.

Greg privise o clipă fața ei hotărâtă.

— De ce nu-ți descarci frustrările făcând dragoste ilicit ca toți ceilalți? Cel puțin jumătate din bărbații din oraș, căsătoriți sau nu, ți-ar sta la dispoziție.

Alex îi aruncă o privire otrăvită.

— Bine, bine, spuse el, poți să faci unele săpături, dar numai în timpul liber. Vino cu ceva concret. Dacă e să câștig niște voturi, nu pot să acționez ilegal sau să par un zănatic, și nici alții din biroul ăsta n-au voie s-o facă. Gata, am întârziat la masă. la revedere.

Numărul de dosare care-i reveneau era destul de mare, iar timpul pe care îl avea pentru a se ocupa de cazul mamei ei era limitat. Citi tot ceea ce putuse găsi - articole de ziar, transcrieri ale audierii lui Hicks - până când reținu toate faptele.

Acestea erau esențiale și simple. Domnul Bud Hicks, care era retardat mintal, fusese arestat lângă locul faptei cu sângele victimei pe haine. În momentul arestării, avusese asupra lui instrumentul chirurgical cu care se presupunea că omorâse victima. Fusese închis, anchetat și acuzat. După câteva zile, fusese audiat în instanță. Judecătorul Joseph Wallăce îl declarase pe Hicks inapt de a fi judecat și ordonase trimiterea lui la un spital de boli nervoase.

Cazul semăna cu al unui pacient deschis și închis la loc. Tocmai când începuse să creadă că Greg avusese dreptate, că umbla după potcoave de cai morți, descoperise o ciudățenie în textul transcris după audierea

lui Hicks. După ce o analizase, îl abordase din nou pe Greg, înarmată cu o declarație semnată.

— Ei bine, am găsit. Triumfătoare, trântise dosarul peste celelalte, zguduind biroul.

Greg mormăise mohorât:

— Nu mai fi atât de veselă și, pentru Dumnezeu, nu mai trânti lucrurile. Am o durere afurisită de cap. Își bombănise cuvintele printr-un nor dens de fum. Se opri din fumat doar atât cât să ia o sorbitură de cafea. Cum a fost weekend-ul?

— Splendid. Mult mai productiv ca al tău. Citește asta. Din curiozitate, Greg deschisese dosarul și cercetase conținutul, cu ochii încețoșați. -Hm!

Primele rânduri fuseseră suficiente pentru a-i capta atenția. Lăsându-se pe spate în scaun și punându-și picioarele pe colțul biroului, citise mai atent.

— Asta-i de la doctorul din spitalul de boli mintale unde e încarcerat Hicks?

— Era. A murit acum câteva luni.

— Interesant.

— Interesant? strigă Alex, dezamăgită de această apreciere seacă. Se sculase de pe scaun, îl ocolise și se pofetă în spatele lui, strângând în mâini spătarul tapițat, agitată. Greg, Buddy Hicks a stat douăzeci și cinci de ani în spitalul ăla degeaba!

— Încă nu știi asta. Nu trece la concluzii.

— Ultimul său medic a spus că Buddy Hicks era un pacient model. N-a arătat niciodată vreo tendință de violență, n-avea pofte sexuale și, după părerea competentă a doctorului, era incapabil de a comite o crimă ca aceea care a costat viața mamei mele. Trebuie să admiti că nu pare în ordine.

Greg mai citi câteva note, apoi mormăi:

— Nu pare în ordine, dar nici nu l-ai prins cu pistolul fumegând.

— Cu excepția unui miracol, nu voi putea aduce nici o dovadă concretă. Cazul e de acum 25 de ani. Tot ceea ce pot să sper este să găsesc destule motive pentru a-l supune Curții de Juri. O confesiune a adevăratului ucigaș - pentru că sunt convinsă total că Buddy Hicks n-a omorât-o pe mama - e o iluzie deșartă. Mai există și posibilitatea infimă de a da peste un martor ocular.

— Infimă egală cu zero, Alex.

— De ce?

— Ai studiat cazul destul și ar trebui să știi. Crima s-a petrecut într-un grajd de la ferma lui Angus Minton. Rostește-i numele unde vrei în ținutul ăsta și pământul începe să tremure. Minton e un dumnezeu. Chiar dac-ar exista un martor ocular, acesta n-ar depune mărturie

contra lui, pentru că ar însemna să muște mâna care-l hrănește. Minton are o duzină de întreprinderi într-o zonă în care oamenii abia își trag sufletul, economicește vorbind. Și cu asta ajungem la problema delicată a unui caz delicat.

Greg sorbise din cafea și își mai aprinsese o țigară.

— Comisia pentru întrecerile hipice tocmai i-a dat lui Minton lumină verde pentru a construi acea pistă de alergări din Purceii.

— Știu. Și ce importanță are?

— Asta să mi-o spui tu.

— Nici una, strigă ea.

Bine, te cred. Dar dacă începi cu acuzații sau cu insinuări la adresa unuia dintre fiii favoriți ai Texasului, cum crezi c-o să-i pice asta guvernatorului? E al dracului de mândru de Comisia lui pentru întreceri hipice. E nerăbdător ca pariurile să înceapă cât mai curând posibil. Fără controverse, fără scandaluri în presă, fără afaceri dubioase. Vrea ca totul să fie ireproșabil și curat ca lacrima. Așa că, dacă vine acum vreun isteț de procuror cu gura mare, încercând să implice pe cineva căruia Comisia aleasă de el i-a dat binecuvântarea, într-o crimă, guvernatorul o să fie foarte șifonat. Și dacă acel procuror face parte din biroul ăsta, pe care crezi că se va supăra cel mai tare? Pe mine..

Alex nu-l contrazisese. Se mulțumise doar să spună, calm:

— Bine. Îmi dau demisia și o fac pe cont propriu.

— Dumnezeuule, ce teatru faci! Nu m-ai lăsat să termin. Apăsând pe butonul interfonului, răcnise la secretară să-i mai aducă cafea. În timp ce i-o aducea, Greg își aprinsese o nouă țigară.

— Pe de altă parte, spuse el, scoțând un nor de fum, tipul care stă în reședința guvernatorului mi-e total nesuferit. Nu e nici un secret pentru nimeni, și sentimentul e reciproc, deși măgarul ăla înfumurat nu

vrea să recunoască. M-ar unge la inimă să-l văd azvârlit de acolo. Poți să ți-l imaginezi explicând de ce comisia lui l-a ales din mulțimea de solicitanți tocmai pe unul care e implicat într-o crimă? Greg chicoti. Simt că am o erecție numai când mă gândesc.

Alex găsisese motivația lui Greg dezgustătoare, dar era în culmea extazului că-i dăduse consimțământul.

— Deci, pot să redeschid dosarul?

— Căzul rămâne nerezolvat pentru că Hicks n-a fost adus în fața instanței. Își lăsase picioarele jos, făcând scaunul să lunece înainte cu zgomot. Trebuie totuși să-ți spun că o fac împotriva voinței mele și numai pentru că am încredere în instinctul tău. Îmi plăci, Alex. Te-am apreciat încă de pând făceai practică aici, ca studentă. lăsând la o parte fundul tău măreț, îmi pare bine că lucrezi la noi.

Se uitase la materialul pe care-l adunase ea, jucându-se cu colțul unui dosar.

— N-am renunțat la părerea mea că ai ceva personal cu tipii ăștia, cu orașul, mă rog... Și nu zic că n-ai dreptate. Dar nu-i suficient pentru a forma un dosar. Fără declarația acestui medic ți-aș fi respins cererea. Deci, în timp ce ai să fii acolo unde bivoliile aleargă liberi și căprioarele se joacă, nu uita că e în joc și pielea mea. Își ridică ochii privind-o sever. Nu face vreo boacăna.

— Vrei să spui că pot să mă duc în Texas-ul de vest?

— Păi nu acolo s-a întâmplat?

— Da, dar cum rămâne cu treburile mele de aici?

— Am să le pasez practicanților și am să cer amânări. Între timp, am să vorbesc cu colegul meu din Purceii. Am făcut Dreptul împreună. Exact ce-ți trebuie pentru ceea ce vrei să faci. Nu-i prea strălucit și e căsătorit cu una mai presus ca el, așa că veșnic încearcă să fie îndatoritor. Am să-l rog să te ajute în tot ce ai nevoie.

— Nu da prea multe detalii. Nu vreau să se știe dinainte.

— Bine.

— Mulțumesc, Greg. spuse ea, sincer.

— Nu fi așa grăbită, spusese el, tăindu-i elanul. Dacă dai de bucluc acolo, am să te reneg. Procurorul general m-a lăsat să înțeleg că eu îi sunt succesorul. Doresc această funcție și nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să am o târfă deșteaptă și prezentabilă la conducerea unuia dintre departamente. Asta face impresie bună alegătorilor. Își îndreptă spre ea un deget pătat de nicotină. Dar dac-o zbârcești, nu te cunosc, fetițo. Clar?

— Ești un ticălos fără scrupule. Greg rânjise cu o gură de crocodil.

— Nici mama nu mă plăcea prea mult.

— O să-ți trimit o vedere, spusese ea, întorcându-se să plece.

— O clipă. Mai e ceva. Ai la dispoziție treizeci de zile.

— Cum?

— Treizeci de zile să rezolvi.

— Dar...

Atât pot să-ți acord, fără să nu înceapă să cârâie cei de aici. E mai mult decât îți dau dreptul simplele tale bănuieli și impresii. Poți s-accepti sau să refuzi.

— Accept.

Greg nu știa că Alex avea un termen mult mai presant, unul personal. Voia să-i poată spune bunicii numele ucigașului, înainte ca ea să moară. Nu-i păsa că bunica ei era în comă. Va găsi o cale să pătrundă în conștiința ei. Ultima ei suflare va fi liniștită și Alex era sigură că o va lăuda.

Se aplecase peste biroul lui Greg.

— Știu că am dreptate. Voi aduce ucigașul în instanță și voi obține condamnarea lui. Ai să vezi.

— Da, da. Între timp, vezi cum face dragoste un cowboy. Și ia notițe. Vreau detalii despre piteni, pistoale și toate celelalte.

— Perversule.

— Cățea. Și nu trânti. Ah, fir-ar să fie!

Zâmbi amintindu-și întâlnirea aceea. Nu luase în serios aluziile lui sexuale pentru că știa că se bucură de respectul lui profesional. Sălbatic cum era, Greg Harper fusese mentorul și prietenul ei din vara de dinaintea primului semestru de la Facultatea de drept, când lucrase în biroul procurorului. Acum își punea pielea la saramură pentru ea și votul lui de încredere o impresionase.

Odată obținut acordul lui Greg, nu mai stătuse să piardă timpul. Îi trebuise o singură zi pentru a-și pune lucrările în ordine, să-și elibereze biroul și să-și încuie apartamentul. Plecase din Austin devreme și făcuse o scurtă escală la Waco, la căminul de bătrâni. Starea bunicii era aceeași. Le lăsase numărul de telefon unde putea fi găsită în caz de urgență.

Îl sună pe procuror acasă, din camera ei de la motel.

— Domnul Chastain, vă rog, ceruse ea la întrebarea vocii de femeie care-i răspunsese.

— Nu-i acasă.

— Doamna Chastain? E important să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

— Cine sunteți?

— Alex Gaither. Auzi un râs ușor.

— Deci dumneata ești aceea?

— Aceea?

— Aceea care-i acuză pe Mintoni și pe șeriful Lambert de crimă. Pat era complet năucit când a venit acasă. Nu l-am văzut niciodată așa...

— Scuzați-mă, ați spus „șeriful” Lambert?

Capitolul 3

Departamentul șerifului se afla la subsolul tribunalului din Purceii. Pentru a doua oară în ultimele două zile, Alex își parcă mașina în scuarul cu parcare taxată și intră în clădire.

Era devreme. Nu era cine știe ce activitate în șirul de birouri de la nivelul inferior. În mijlocul acestui șir de boxe era o cameră mare, pătrată, la fel ca oricare alta din țară. Deasupra ei plutea o pătură de fum de țigară ca un nor perpetuu. Mai mulți polițiști erau adunați în jurul unei plite pe care aburea cafeaua. Unul dintre ei vorbea, dar când o văzu pe Alex, se opri în mijlocul propoziției. Unul câte unul, capetele se întoarseră până când fură față în față cu ea. Se simțea ca o intrusă în acest loc ce părea evident destinat numai bărbaților. Egalitatea sexelor încă nu pătrunsese în Departamentul șerifului din ținutul Purceii.

Își păstră cumpătul și spuse, amabil:

— Bună dimineața.

— 'Mneața, răspunseră ei, în cor.

— Numele meu e Alex Gaither. Vreau să vorbesc cu șeriful, dacă se poate. Informația era inutilă. Cu toții știau deja cine este și ce caută acolo. Veștile se răspândesc repede într-un orașel ca Purceii.

— Vă așteaptă? Întrebă unul din ajutorii de șerif, bătaios, după ce scuipă tutun într-o cutie de fasole verde Del Monte.

— Cred că mă așteaptă, spuse ea, sigură de sine.

— V-a trimis Pat Chastain?

Alex încercase să-l găsească din nou în cursul dimineții, dar soția îi spusese că plecase deja la birou. Îl căutase

acolo, dar nu răspundea nimeni. Fie că-l pierduse, fiind în trecere, fie că o evita.

— Știe de ce sunt aici. Șeriful e înăuntru? repetă ea, pe un ton mai aspru.

— Nu cred.

— Nu l-am văzut.

— Daa, e aici, spuse unul din polițiști, ranchiunos. A venit acum câteva minute. Arată cu capul spre un culoar. Ultima ușă pe stânga, doamnă.

— Mulțumesc.

Alex le" adresă un zâmbet grațios, fals și se îndreaptă spre culoar. Era conștientă de privirile fixate asupra ei. Bătu la ușa indicată.

— Da?

Reede Lambert stătea la un birou de lemn plin de zgârieturi, care era probabil la fel de vechi ca și piatra de temelie a clădirii. Picioarele lui încălțate în cizme stăteau încrucișate pe un colț. Ca și ieri, ședea lăsat pe spate, de data asta pe un scaun rotativ.

Pălăria lui de cowboy și o jachetă de piele cu blană pe margini erau agățate pe un cuier pom într-un colț, între fereastră și un perete plin de afișe cu criminalii căutați de poliție, prinse cu scoci îngălbenit. Măinile împreunate țineau o cană de cafea.

— 'Mneața, domnișoară Gaither...

Alex închise ușa cu atâta duritate, încât geamul ei mat se cutremură.

— De ce n-am fost informată ieri?

— Ca să vă stricăm surpriza? întrebă el cu un rânjel viclean. Cum ați aflat?

— Întâmplător.

— Știam c-o să veniți mai curând sau mai târziu. Se ridică la verticală. Dar nu m-așteptam să fie chiar așa devreme. Se sculă în picioare și-i arată celălalt scaun, singurul de altfel din cameră, apoi se îndreaptă spre o masă pe care era un aparat de cafea. Vă tentează?

— Domnul Chastain ar fi trebuit să-mi spună.

— Pat? Ți-ai găsit. În problemele delicate e slab ca un găinaț.

Alex își duse mâna la frunte.

— E un coșmar.

Șeriful nu așteptase ca ea să accepte sau să refuze cafeaua și îi umplu o cană.

— Frișca? Zahăr?

— N-am venit în vizită de curtoazie, domnule Lambert. Șeriful puse cana cu cafea pe marginea biroului, în fața ei și se întoarse la locul lui. Lemnul și arcurile vechi trosniră sub greutatea lui.

— Ne dai de furcă încă de la început.

— Ați uitat de ce-am venit?

— Nici o clipă, dar nu cred că îndatoririle dumneavoastră vă opresc să beți o cafea. Sau e vreo chestie religioasă?

Exasperată, Alex își puse poșeta pe birou, se duse la masă și își puse o lingură de frișca în cană.

Cafeaua era tare și fierbinte - cam ca privirea cu care o fixa șeriful - și mult mai bună ca licoarea călduță pe care o băuse la barul motelului Westerner. Dacă o făcuse el, înseamnă că se pricepea la cafele. De altfel, părea un om foarte capabil. lăsat pe spatejn scaun, nu părea deloc îngrijorat că fusese implicat într-o crimă.

— Cum vă place orașul nostru, domnișoară Gaither?

— N-am avut timp să-mi fac o părere.

— Ei, lăsați. Sunt convins că ați venit din capul locului cu gândul să nu vă placă.

— De ce credeți asta?

— Ar fi fost normal, nu?

Aluzia lui nepăsătoare la adresa -morții mamei ei o enervă.

— N-a murit, pur și simplu. A fost ucisă. Brutal.

— Îmi amintesc, spuse el, posomorât.

— Și dumneavoastră sunteți cei care a găsit-o, nu? Șeriful își coborâ ochii la ceașca de cafea și o privi mult timp înainte de a lua o nouă înghițitură. O dădu pe gât scurgând ultima picătură de parcă ar fi fost whisky.

— Dumneavoastră ați omorât-o pe mama, domnule Lambert?

Pentru că nu-i putuse studia reacția cu o zi mai înainte, voia s-o facă acum. Șeriful își ridică brusc capul.

— Nu. Aplecându-se în față, își propti coatele pe birou și o privi în ochi. Hai să lăsăm prostiile. E bine să lămurim lucrurile de la început, ca să nu mai pierdem timpul. Dacă vreți să mă interogați, domnișoară Consilier, va trebui să mă chemați în fața instanței.

— Refuzați să colaborați la investigația mea?

— N-am zis asta. Biroul acesta vă stă la dispoziție conform instrucțiunilor primite de la Pat. Personal, am să vă ajut în orice mod.

— Din bunătate? Întrebă ea, dulce.

— Nu, ci pentru că vreau să se termine odată cu povestea asta. Clar? Ca să vă întoarceți la Austin unde vă e locul și să lăsați trecutul să aparțină trecutului. Se ridică în picioare pentru a-și umple cana. Peste umăr, o întrebă: de ce ați venit aici?

— Pentru că nu Bud Hicks a ucis-o pe mama.

— De unde naiba știți? Sau poate v-a spus-o chiar el?

— Nu. Hicks e mort.

Își dădu seama după reacția lui că nu știa. Șeriful se duse la fereastră și privi afară, sorbind gânditor din cafea.

— Fir-aș al dracu'! Bud prostănacul e mort.

— Bud prostănacul?

— Așa-i spunea lumea. Nu cred că-i știa cineva numele de familie, până la moartea Celinei și până când n-a apărut în ziare.

— Mi s-a spus că era arierat. Bărbatul de la fereastră dădu din cap.

— Da și avea dificultăți de vorbire. Era greu de înțeles.

— Trăia cu părinții?

— Cu mama lui. Și ea era pe jumătate cretină. A murit la scurtă vreme după ce l-au închis pe Bud.

Continuă să privească printre jaluzelele de la fereastră, stând cu spatele la ea. Silueta lui era zveltă, umeri largi, șolduri înguste. Blugii lui erau puțin cam prea strânși pe corp. Alex se muștră pe sine pentru aceste gânduri.

— Bud prostănacul' pedala prin oraș pe una din acele triciclete mari, spuse eh îl puteai auzi de la distanță. Zdrăngănea și troncănea ca taraba pe roțile a vânzătorului ambulant. Era plină de tot felul de lucruri. Cotrobăia prin gunoaie. Fetițelor li se spunea să se ferească de el. Noi, băieții, râdeam de el, făceam glume, chestii d-astea - dădu din cap trist. Păcat.

— A murit într-un sanatoriu de boli mintale, încarcerat pentru o crimă pe care n-a comis-o.

Comentariul ei îl făcu să se întoarcă spre ea.

— N-aveți nici o dovadă că n-a făcut-o.

— O voi găsi.

— Nu există.

— Sunteți atât de sigur? Ați distrus dovezile în dimineața în care ați găsit corpul Celinei?

O cută adâncă apăru între sprâncenele lui.

— - N-aveți altceva mai bun de făcut? N-aveți destule cazuri de rezolvat? De ce ați început această anchetă, în fond?

Alex îi servi același motiv ca și lui Greg Harper.

— Justiția nu și-a făcut datoria. Buddy Hicks era nevinovat. A ispășit vina altcuiva.

— A mea, a lui Junior, sau a lui Angus?

— Da, a unuia din dumneavoastră.

— Cine v-a spus asta?

— Bunica mea.

— Aha, încep să înțeleg. Își înfipse degetul mare de la mână în centură, celelalte degete, bronzate, curbându-se

neglijent peste fermoarul pantalonilor. Nu v-a spus și cât era de geloasă, în același timp?

— Bunica? Pe cine?

— Pe noi. Pe Minton junior și pe mine.

— Mi-a spus că erați precum cei trei mușchetari.

— Iar ei nu-i convenea. V-a spus ce-i făcea Celinei?

Nu fusese nevoie. Casa modestă în care crescuse Alex fusese un adevărat muzeu al mamei ei. Observând-o că se încruntă, șeriful răspunse în locul și.

— Nu. Văd că doamna Graham a omis să vă spună.

— Credeți că am venit în scop de vendetă? -îhâ.

— Ei bine, nu, spuse Alex, defensiv. Cred că există destule fisuri în cazul ăsta pentru a justifica ancheta. Asta e și părerea lui Harper, procurorul districtual.

— Egomaniacul ăla? pufni el cu dispreț. Ar băga-o la zdup și pe mă-sa pentru prostituție, dacă asta l-ar putea ajuta să pună mâna pe postul de procuror general.

Alex știa că afirmația lui era parțial adevărată. Încercă un alt atac.

— Când domnul Chastain va cunoaște mai bine faptele, va fi de acord că a fost o grosolană eroare judiciară.

— Pat n-a auzit de Celina până ieri. E prins până peste cap cu prinderea muncitorilor ilegali mexicani și a vânzătorilor de narcotice.

— Greșesc dacă cer să se facă dreptate? Dacă mama dumneavoastră ar fi fost înjunghiată într-un grajd, n-ați face tot ceea ce vă stă în putință pentru a-l vedea pe făptaș pedepsit?

— Nu știu. Mama a părăsit lumea asta înainte ca eu să fiu destul de mare să mi-o amintesc.

Aiex simți un val de simpatie nepermisă pentru el. Nu era de mirare că pozele pe care le văzuse înfățișau un tânăr foarte emotiv, cu ochii mult mai maturi decât vârsta sa. Nu se gândise niciodată s-o întrebe pe bunica ei de ce arăta atât de serios.

— Domnule Lambert, mă puneți într-o situație dificilă. Dumneavoastră sunteți unul dintre suspecti. Se ridică și își luă poșeta. Mulțumesc pentru cafea. Regret că v-am deranjat la o oră atât de matinală. Oe acum va trebui să mă bizui pe poliția locală, pentru sprijin.

— O clipă.

Alex, care se îndrepta deja spre ușă, se opri și se întoarse.

— Da?

— Nu există poliție.

Descumpănită de această informație, privi cum întinde mâna să-și ia pălăria și haina. Trecu pe lângă ea, îi deschise ușa, apoi o urmă.

— Sam, vezi că plec. Sunt vis-a-vis. Ajutorul dădu din cap. Pe aici, spuse Reede, apucând-o de cot și conducând-o spre un mic lift pătrat, de la capătul coridorului.

Intrară în el împreună. Ușa scârțâi când o închise. Sunetul de roți zimțate nu era prea reconfortant și Alex se rugă în gând să nu se defecteze.

Încercă să ajute liftul concentrându-se puternic asupra urcușului. Și tot timpul era conștientă de prezența lui Lambert atât de aproape de ea, încât hainele lor se atingeau. Reede o studia, de asemenea.

— Semenii cu Celina, spuse el.

— Știu.

— Statura, manierele. Părul e mai închis totuși și are mai mult roșu. Și ochii diferă; ai ei erau căprui, nu albaștri. Privirea lui se opri pe fața ei. Dar există o mare asemănare.

— Mulțumesc. Mama a fost o femeie frumoasă.

— Toată lumea spunea asta.

— Si dumneavoastră?

— Mai ales eu.

Liftul se opri cu o smucitură. Alex își pierdu echilibrul și căzu peste el. Reede o prinse de braț și o ținu până își recapătă echilibrul, ceea ce durase cam mult, pentru că

în clipa în care se despărțiră, Alex se simți ușor amețită și emoționată.

Erau la primul etaj. Reede își îmbracă jacheta în timp ce o conducea spre o ieșire dosnică.

— Mașina mea e parcată în față, îi spuse ea, în timp ce ieșeau din clădire. Să mai pun bani în aparatul de taxat?

— Nu-i nevoie. Dacă vă amendează, aveți prieteni suspuși.

Zâmbetul lui nu era atât de fotogenic ca al lui Minton junior, dar era la fel de atrăgător. Îi declanșa un zvâcnet în abdomen, ciudat, plăcut, înfricoșător.

Rânjetul lui scurt îi accentuase trăsăturile feței. Arăta, până la ultima zi, cei patruzeci și trei de ani ai săi, dar ridurile se potriveau bine cu structura lui osoasă, masculină, solidă. Avea părul blond închis care nu cunoscuse încă mâna unui frizer. Își puse pălăria de cowboy și îi aranja borul ca să-i coboare până la sprâncene, care erau o nuanță sau două mai închise ca părul.

Avea ochii verzi. Alex observase asta din clipa în care intrase în birou. Reacționase ca oricare altă femeie în prezența unui bărbat atrăgător. Reede n-avea nici burtă, nici moliciunea bărbaților de vârstă medie. Fizic, arăta cu douăzeci de ani mai tânăr.

Trebu să-și amintească că era aici în calitate de anchetator din partea statului Texas și că ar trebui să-l privească pe Reede Lambert prin ochii procurorului și nu ai femeii. În plus, era cu o generație mai în vârstă ca ea.

— Ați rămas fără uniforme curate, astăzi? Întrebă ea în timp ce traversau strada.

Lambert purta blugi Levi's, vechi, decolorați, strâmți, ca aceia pe care-i poartă cowboys la rodeo. Jacheta era din piele maron și strâmtă la talie, ca a unui pilot pe bombardiere. Marginea împlănită care ieșea în afară, putând servi ca guler, era probabil de coiot. Imediat ce

ieșiseră, își pusese ochelari de aviator. lentilele erau atât de negre, încât nu-i mai putea vedea ochii.

— A fost o vreme când nu puteam suferi uniforme, așa că atunci când am devenit șerif, am pus condiția clar să nu mă oblighe să port uniformă.

— De ce nu puteați suferi uniforme? Reede zâmbi tainic.

— Încercam să fiu mai isteț ca ele, sau cel puțin să le evit.

— Erați un infractor?

— Omul dracului.

— Ați avut de-a face cu poliția?

— Frecușuri.

— Și ce v-a schimbat? Religia? Frica? O noapte sau două la închisoare? Școala de corecție?

— Nu. Ideea că dacă puteam să fiu mai bun decât poliția, puteam să fiu mai bun și decât infractorii. Dădu din umeri. Părea o alegere cât se poate de naturală. Vă e foame?

Înainte ca ea să poată răspunde, șeriful deschise ușa cafenelei *B & B*, o falangă pusă deasupra ușii le anunță intrarea. Se părea că e locul unde, se întâmplă tot felul de lucruri. Fiecare masă, din plastic roșu cu picioare de metal cromat, era ocupată. Reede o conduse spre o boxă liberă de lângă perete.

Fu salutat de directori executivi, fermieri, muncitori, cowboys și secretare, fiecare distingându-se prin îmbrăcămintea sa. Toți, afară de secretare, purtau cizme. Alex o recunoscuse pe Imogene, secretara lui Pat Chastain. Imediat ce trecură de masa ei, aceasta se lansă într-o explicație aprinsă, șoptită, despre cine era Alex, femeilor cu care era. Pe măsură ce explicația trecea de la o masă la alta, se așternea tăcerea.

Fără îndoială, acest microcosm din Purcei se aduna la *S & S* în fiecare dimineață, în timpul pauzei de cafea. Un străin făcea vâlvă. Dar întoarcerea fiicei Celinei Gaither

făcea cât un buletin de știri. Alex se simțea ca un fulger, pentru că ea, fără îndoială, atrăgea curenții electrici. Unii îi erau defavorabili.

O baladă despre dragostea irosită se revărsa din to-nomat. Era în competiție cu „*Magazin Orar*”, o emisiune gălăgioasă de la televizorul alb-negru, dintr-un colț al încăperii. Se discuta impotența masculină, spre hazul vulgar al unui trio de lucrători. Mișcarea împotriva fumatului încă nu ajunsese la Purceii și fumul era dens de putea fi tăiat cu cuțitul. Prevala mirosul de slănină prăjită.

O chelneriță în pantaloni de poliester purpurii și o bluză de satin auriu-sclipitor veni spre ei cu două cești de cafea și o farfurie de gogoși proaspete, bine crescute. I se adresă lui Reede, făcându-i cu ochiul: „Bună, Reede”, apoi se întoarse în bucătărie unde bucătarul prăjea cu înde-mânare ouă, în timp ce o țigară îi atârna în colțul buzelor.

— Serviți-vă.

Alex acceptă oferta. Gogoșile erau calde și glazura de zahăr i se topea pe limbă.

— Aveau astea pregătite pentru dumneavoastră. Aveți masă rezervată? Aveți abonament?

— Numele proprietarului e Pete, răspuse el, arătând spre bucătar. Îmi pregătea micul dejun în fiecare dimineață, când mergeam la școală.

— Foarte generos.

— N-o făcea din caritate, spuse el, tăios. Îi măturam localul după-amiaza.

Atinsese fără să vrea un punct dureros. Reede Lambert suferea din cauza copilăriei lui fără mamă. Nu era însă momentul să ceară și alte lămuriri. Mai ales cu ochii tuturor îndreptați asupra ei.

Reede devoră două gogoși, apoi bău cafeaua fără să facă risipă nici de mâncare, nici de timp, nici de mișcări. Mâncă de parcă urma să stea mult timp flămând.

— lume multă, comentă ea, lingându-și degetele de zahăr, intenționat.

— Da. Oamenii mai în vârstă ca mine nu se înghesuie în noile complexe comerciale sșu snack-baruri de pe șoseaua interstatală. Alea sunt pentru tineri și nou-veniți. Dacă nu-l găsești pe cel pe care îl cauți nicăieri, o să-l găsești la *B & B*. Angus va veni probabil imediat. Cartierul general al corporației *ME* e după colț, dar el tratează unele afaceri chiar aici, în încăperea asta.

— Vorbiți-mi despre Mintoni.

Reede luă ultima gogoasă, de vreme ce era clar că Alex n-o voia.

— Sunt bogați, dar nu ostentativi. Bine văzuți în oraș.

— Sau temuți.

— De unii, poate, admise el, dând din umeri.

— Ferma e doar una din afacerile lor?

— Da, dar e bunicică... Angus a realizat-o din nimic, din hectare de praf și din voință.

— Mai precis, cu ce se ocupă ferma?

— Baza e creșterea cailor de curse. Cai de rasă. Unii sunt speciali pentru cursa de un sfert de milă. Sunt cam o sută cincizeci de cai pe care-i pregătesc pentru instructorii de alergări.

— Se pare că-i cunoașteți destul de bine.

— Am și eu câțiva cai de curse. Îi țin acolo permanent, arată spre ceașca ei goală. Dacă ați terminat aș vrea să vă arăt ceva.

— Ce? întrebă ea, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect.

— Nu-i departe.

Ieșiră din *S & B*, dar nu înainte ca Reede să spună la revedere tuturor celor care-l salutaseră la venire. Nu plăti consumația, dar fu salutat de Pete bucătarul și chelnerița îl bătu pe umăr, afectuos.

Mașina oficială a lui Reede, un Blazer, era parcată la bordură în fața tribunalului. Spațiul era rezervat pentru el,

cu un mic semn. Descuie ușa, o ajută pe Alex să urce în cabina vehicolului cu tracțiune pe toate roțile, apoi se urcă și el. Merseară puțin, apoi se opriă în fața unei case mici.

— Asta e, spuse el.

— Ce?

— Aici locuia mama dumneavoastră.

Alex își întoarse capul pentru a se uita la construcția de lemn.

— Cartierul arată acuma altfel decât pe vremea când locuia ea aici. Totul s-a schimbat. Aici unde trotuarul are o mică adâncitură, exista un pom.

— Da, am văzut în poze.

— S-a uscat acum câțiva ani și a fost tăiat. Oricum, spuse el, băgând din nou în viteză, m-am gândit că poate ați vrea s-o vedeți.

— Mulțumesc.

În timp ce Blazerul se îndepărta, Alex rămase cu ochii la casă. Albul devenise cenușiu. Soarele fierbinte de vară decolorase umbrarul maron de deasupra ferestrelor din față. Nu era atrăgătoare, dar continuă s-o privească până n-o mai văzu.

Acolo locuise deci cu mama ei, două luni. În camerele acelea Celina o hrănise, o îmbăiașe, o legănasă și îi cântase cântece de leagăn. Acolo ascultase mama ei piînsetele ei nocturne. Pereții aceia auziseră șoaptele fierbinți de dragoste ale mamei ei pentru ea.

Alex nu-și amintea, bineînțeles. Știa însă că așa fusese.

Controlindu-și emoțiile, reîncepu conversația pe care o avuseseră la S & B.

— De ce e atât de importantă pista asta de alergări pentru Mintoni?

Reede o privi ca pe un om care nu-i în toate mințile.

— Bani. Ce altceva.

— Se pare că au destui.

— Nimeni n-are destui, remarcă el cu un rânjet mohorât. Și numai cineva care a fost așa sărac ca mine poate spune asta. Priviți în jur. Făcu un gest arătând magazinele goale de-a lungul drumului principal pe care mergeau. Vedeți toate magazinele astea goale și anunțurile de pe ele? Când afacerile cu petrolul au dat faliment, s-a prăbușit și economia orașului. Aproape toți lucrau în domeniul petrolier

— Înțeleg.

— Da? Mă îndoiesc, spuse el, înciudat. Orașul ăsta are nevoie de pistele alea pentru a supraviețui. Ceea ce nu ne trebuie este o juristă spilcuită, roșcată și cu ochi albaștri, cu haină de blană care să vină și să dea totul peste cap.

— Am venit să anchetez o crimă, izbucni ea, lezată de insulta neașteptată. Pista de alergare, autorizația de pariuri și economia locală n-au nici o legătură cu ea.

— Cum dracu' să nu. Dacă-i ruinezi pe Mintoni, ruinezi tot ținutul.

— Dacă Mintonii se dovedesc a fi vinovați, se ruinează singuri.

— Ascultă, doamnă, n-ai să descoperi nici un fel de indicii noi în legătură cu crima. Tot ceea ce vei reuși să faci, va fi să produci agitație. Nu vei avea nici un sprijin din partea localnicilor. Nimeni n-o să spună ceva contra Mintonilor, pentru că viitorul acestui oraș depinde de construirea acelei piste de alergări.

— Iar dumneata ești în capul listei celor loiali și nevorbăreți.

— Exact.

— De ce? îl presă ea. Te au la mână cu ceva. Ar putea vreunul din ei să spună că ai fost în grajdul acela înainte de a fi descoperit corpul mamei mele? Și la urma urmei, ce făceai acolo în momentul acela?

— Ceea ce făceam în fiecare zi. Scoteam bălegarul din grajduri. Lucram pentru Angus la vremea aia.

Alex fu surprinsă.

— N-am știut.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi. Și e mai bine așa.

Trase Blazerul în parcare de la tribunal și frână brusc făcând-o să cadă în față, susținută de centura de siguranță.

— Ai face bine să lași trecutul în pace, domnișoară Gaither.

— Mulțumesc. Am să consider asta un sfat.

Se dădu jos și trânti ușa după ea.

Înjurând prântre dinți, Reede o prâvi îndepărtându-se pe trotuar. Ar fi vrut să stea relaxat să se bucure de priveliștea picioarelor ei, de unduirea încântătoare a șoldurilor și tot restul care-i captase imediat atenția din clipa în care intrase în biroul lui Pat Chastain cu o zi înainte. Numele ei însă îi răpise șansa de a se delecta cu aprecieră pur masculine.

Fiica Celinei, se gândi .el acum, scuturând din cap consternat. Nu era de mirare că o găsea pe Alex atât de atrăgătoare. Mama ei fusese tovarășa lui de suflet din școala primară, dirkziua în care un copil răutăcios o insultase că nu are tată, după moartea tatălui ei în urma unui atac de cord.

Știind cât îl poate dura pe cineva să fie ridiculizat din cauza părinților, Reede se repezi s-o liniștească pe Celina. De atunci se luptase de multe ori pentru ea. Cu Reede ca purtător de drapel, nimeni nu mai îndrăznea să se lege de ea. Se cimentase o legătură. Relația lor fusese extraordinară și exclusivă până apăruse tânărul Minton, care fusese și el inclus.

Știa deci că n-ar trebui să fie surprins că ajutorul procurorului districtual din Austin stârnise astfel de emoții în el. Probabil singurul lucru care ar fi trebuit să-l alarmeze era intensitatea acestei emoții. Deși Celina

făcuse un copil, murise foarte tânără. Alexandra era întruchiparea femeii care ar fi putut ea deveni.

Ar fi vrut să considere interesul lui drept nostalgie, o amintire tandră a iubitei lui din copilărie. Dar s-ar fi mințit singur. Dacă avea nevoie de vreun ajutor pentru a defini natura interesului său, n-avea decât să-și amintească de calda presiune din blugii lui, în timp ce o privea cum își linge degetele.

„Isuse!” Se simțea la fel de încurcat în privința acestei femei cum se simțise și față de mama ei, exact înainte de a fi găsită moartă.

Cum se poate ca două femei la distanță de douăzeci și cinci de ani, să aibă un impact atât de puternic asupra vieții lui? Dragostea lui pentru Celina aproape că-l ruinase. Fiica ei era o amenințare la fel de mare. Dacă începea să facă săpături, numai Dumnezeu știe ce necazuri s-ar ivi.

Intenționa să-și schimbe slujba de șerif cu una care să-i dea poziție socială și bani. Categorie nu voia ca viitorul lui să fie umbrit de o anchetă juridică.

Reede nu se zbătuse toți anii aceștia pentru a lăsa acum să-i scape roadele muncii lui. Își petrecuse întreaga viață de adult pentru a compensa ceea ce-i lipsise în copilărie. Acum când respectul pe care și-l dorea era atât de aproape, n-avea de gând să stea cu brațele încrucișate și să lase ca ancheta Alexandrei să le reamintească oamenilor originea lui. Nebuna asta de apărătoare a legii putea să-l distrugă, dacă nu era oprită la timp.

Oamenii care spun că bogăția nu e importantă au de toate din belșug. El nu avusese niciodată nimic. Până acum. Era hotărât să meargă până în pânzele albe pentru a proteja ceea ce avea.

Coborând din mașină și intrând în tribunal, blestemă ziua în care se născuse Alexandra Gaither, așa cum o făcuse și atunci. În același timp, nu se putu abține să se gândească la ideea că gura ei istească ar fi bună și pentru

altceva decât să împrăște cu acuzații și cu fraze din jargonul juridic. Ar fi pariat câștigul său următor, la cursele de cai, că așa este.

Capitolul 4

Judecătorul Joseph Wallace era cel mai bun client pentru Mylanta al magazinului *Prairie Drugstore*. Știa, în timp ce se îndepărta de masă, că va trebui să ia o înghițitură sau două din licoarea aia, până la sfârșitul după-amiezei. Fiica lui, Stacey, îi preparase prânzul, după cum o făcea zilnic, în afară de duminica, și atunci se duceau la bufetul de la *Country Club*. Găluștile lui Stacey, ușoare și pufoase, căzuseră ca de obicei ca niște mingi de golf în stomacul său.

— Nu te simți bine? Întrebuse ea observând că tatăl ei își freca stomacul, absent.

— Ba da.

— Pui cu găluști e mâncarea ta preferată.

— Prânzul a fost delicios. Stomacul meu e cam nervos azi.

— Ia un pepermint. Stacey îi întinse o bomboană, dintre acelea pe care le ținea la îndemână pe o măsuță de cafea, din lemn de cireși Wallace luă o bomboană înfășurată în hârtie roșie cu dungi albe și o puse în gură.

— Ai vreun motiv deosebit să ai nervi la stomac?

Stacey devenise dădaca tatălui ei după moartea mamei, cu câțiva ani în urmă. Era nemăritată și se apropia rapid de vârsta medie, dar nu arătase niciodată vreo ambiție în afară de aceea de a fi gospodină. Pentru că nu avea nici soț, nici copii, își revărsa atențiile asupra judecătorului.

Nu fusese niciodată o frumusețe, iar vârsta nu îmbunătățise cu nimic înfățișarea ei. Descrierea atributelor ei fizice în eufemisme pline de tact n-ar avea

sens. Întotdeauna fusese anostă. Chiar și așa însă, poziția ei în Purceii era bine stabilită.

Toate ligile de femei din oraș aveau numele ei înscris la loc de onoare. Ținea un curs la Școala duminicală pentru fete, la Prima Biserică Metodistă, vizita regulat pensionarii căminului de bătrâni în fiecare sâmbătă dimineața și juca bridge în fiecare marți și joi. Agenda ei era veșnic plină. Se îmbrăca bine, cu haine scumpe, deși cam prea extravagante pentru vârsta ei.

Manierele ei erau ireproșabile, decorul rafinat, temperamentul senin. Trecuse peste dezamăgiri într-o manieră nobilă și demnă de admirație. Toată lumea se gândea că era fericită și mulțumită.

Se înșelau.

Judecătorul Wallace, un bărbat firav, își îmbracă haina lui grea în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Angus m-a sunat aseară.

— Da? Și ce voia? întrebă Stacey, în timp ce-i ridica gulerul în jurul urechilor pentru a-l feri de vânt.

— A venit fiica Celinei Gaither.

Stacey se opri din ceea ce făcea și se dădu un pas înapoi. Ochii lor se întâlniră.

— Fiica Celinei Gaither? Vocea care ieșea printre buzele ei livide era subțire și slabă.

— Îți amintești de fetiță? Alexandra cred că-i spunea.

— Da, îmi aduc amintb de Alexandra, repetă Stacey, vag. E aici în Purceii?

— De ieri. S-a făcut mare.

— De ce nu mi-ai spus aseară când m-am întors acasă?

— Ai venit târziu de la supeul acela, iar eu mă băgasem în pat. Știam că trebuie să fii și tu obosită și nu era cazul să te mai deranjez cu asta.

Stacey se îndepărtă și își găsi de lucru strângând ambalajele de celofan ale bomboanelor. Tatăl ei avea obiceiul enervant de a le arunca peste tot.

— De ce m-ar deranja apariția asta bruscă a fiicei Celinei?

— Într-adevăr n-ar avea de ce, spuse judecătorul, bucuros că nu trebuia s-o privească în ochi. O să stârnească însă vâlvă în tot orașul ăsta afurisit.

Stacey se întoarse la el. Degetele ei mototoleau o bucată de celofan incolor.

— De ce?

N Judecătorul își mască o râgâială cu pumnul.

— E procuroare în biroul procurorului districtual din Austin.

— Fiica Celinei?! exclamă Stacey.

— A dracu' chestie, nu? Cine ar fi bănuir că va ajunge așa departe, crescută doar de bunică!

— Încă nu mi-ai spus de ce s-a întors în Purceii. E în vizită?

Judecătorul scutură din cap.

— În interes de serviciu, cred.

— Are vreo legătură cu licența pentru pariuri dată lui Minton?

Judecătorul privi în lături, trăgând nervos de un nasture al hainei.

— Nu... este... ăăă... are aprobarea procurorului districtual să redeschidă dosarul privind uciderea mamei ei.

Pieptul descărn timer al lui Stacey păru să se mai adâncească un pic. Pipăi cu mâinile în spatele ei căutând un loc pe care să cadă dacă va leșina.

Judecătorul, prefăcându-se că nu observă tulburarea ei, spuse:

— Pat Chastain a trebuit să aranjeze o întâlnire între ea și Mintoni plus Lambert. După cum zice Angus, i-a anunțat cu emfază că nu se va lăsa până nu va afla care din ei a omorât-o pe mama ei.

— Cum? Ce-i nebună?

— După cum zice Angus, nu. Pare ascuțită ca un brici, pe deplin stăpână pe sine și cât se poate de serioasă.

Stacey se lăasă moale pe brațul canapelei și își duse una din mâinile ei subțiri la baza gâtului.

— Cum a reacționat Angus?

— Îl cunoști pe Angus. E greu de doborât. Părea amuzat de toată povestea asta. Spunea că nu-i nici o problemă, că n-are cum să aducă dovezi în fața instanței, pentru că nu există. Bud prostănacul era vinovatul. Judecătorul își îndreptă spatele. Și nimeni nu poate pune la îndoială verdictul dat de mine, că omul acela nu era apt să fie judecat.

— Așa zic și eu, spuse Stacey, ridicându-se în apărarea lui. N-aveai nici o alternativă decât să-l trimiți pe Bud prostănacul la sanatoriu.

— Am revizuit dosarul lui medical în fiecare an, am luat depoziții de la doctorii care l-au tratat. Instituția aia nu e o gaură de șerpi. E unul din cele mai bune spitale din Texas.

— Tată, nimeni nu te arată cu degetul. Doamne sfinte, n-au decât să verifice activitatea ta de judecător. De mai bine de treizeci de ani, reputația ta e nepătată.

Judecătorul își trecu mâna prin părul rărit.

— Îmi displace teribil chestia asta acum. Poate ar trebui să ies la pensie mai devreme, să nu mai aștept până la vară, când împlinesc vârstă.

— Ba să nu faci asta, domnule judecător. Vei sta pe scaunul ăla până în clipa pensionării, nici o zi mai puțin. Nudmit să fii alungat de vreunul din parveniții ăștia, abia ieșiți de pe băncile școlii!

În ciuda acestei atitudini bățăioase, de sprijin, ochii ei trădau o anumită anxietate.

— Ți-a spus Angus cum e... Cum arată fata? Seamănă cu Celina?

— Oarecum. Judecătorul ajunsese la ușă și o deschise. În timp ce ieșea, murmură cu regret, peste umăr: Angus spunea că e mai drăguță.

Stacey rămase țeapănă pe brațul canapelei, mult timp după plecarea lui, privind în gol. Uitase complet să strângă farfuriile de pe masă.

— Bună ziua, domnule judecător Wallace. Numele meu e Alex Gaither.

Prezentările nu mai erau necesare. Știuse cine este din clipa în care intrase în camera de lângă biroul lui. Doamna Lipscomb, secretara lui, îi făcuse un semn cu capul spre un scaun de lângă peretele opus. Întorcându-se, văzu o femeie tânără, de vreo douăzeci și cinci de ani, dacă aprecierea lui era exactă, stând pe scaunul cu spătar, cu toată îndrăzneala și încrederea în sine a unei regine. Avea un aer pe care-l moștenise de la mama ei.

El personal nu avusese prea mult de-a face cu Celina Gaither, dar știa totul despre ea de la Stacey. Fetele fuseseră colege de clasă toți cei unsprezece ani de școală. Chiar și fără să ia în seamă gelozia tipic adolescentină a lui Stacey, își construise imaginea, deloc flatantă, a unei

fete care știa că e frumoasă, care plăcea și care-i ținea pe toți băieții din clasă în palmă, inclusiv pe cei doi care contau într-adevăr: tânărul Minton și Reede Lambert.

De prea multe ori, Stacey suferise din cauza Celinei. Numai pentru acest motiv judecătorul o disprețuise. Și pentru că această tânără era fiica ei, îi displăcu de la prima vedere.

— Bună ziua, domnișoară Gaither.

Wallace îi strânse mâna întinsă, dar nu mai mult decât era necesar pentru a îndeplini o formalitate. Îi era greu să considere femeia asta mondenă colega lui. Prefera procurorii cu cămăși albe și costume de lână, nu fuste mini și haine de blană. Membrii viabili ai baroului trebuiau

să emane un ușor miros de tabac și cărți legate în piele, nu parfumuri fine.

— V-a spus procurorul districtual, Chastain, de ce am venit?

— Da, azi-dimineață. Dar știam de aseară, de la Angus. Alex își înalță capul ca și când ar fi vrut să spună că

acea informație era interesantă și merita reținută pentru a fi rumegată. Judecătorului îi venea să-și dea palme că i-o oferise.

Adevărul e că Wallace era puțin copleșit. Angus Minton avusese dreptate: Alexandra Gaither arăta mult mai bine decât mama ei.

Când Alex își mișcă capul, o rază de soare, intrând pe fereastră, i se așează pe părul roșu făcându-l să pară o flacăra. Gulerul de blană îi atinge obrazul, dând tenului ei prospețimea delicioasă a caiselor coapte. Stacey avea o haină similară, dar tenul ei rămânea tot cenușiu și rece.

— Putem sta puțin de vorbă în biroul dumneavoastră, domnule judecător? Întrebă ea, politico.

Wallace își consultă ceasul, fără rost.

— Mă tem că nu. Am venit doar să văd dacă sunt mesaje pentru mine. Sunt ocupat în exterior toată după-amiaza. Doamna Lipscomb tresărise surprinsă, un semn mut că mințea.

Alex își privi vârful pantofilor o clipă.

— Regret că trebuie să insist, dar e ceva foarte important și sunt nerăbdătoare să încep ancheta cât mai curând. Înainte de a porni vreau să verific unele date cu dumneavoastră. N-o să dureze mult. Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet. Sunt sigură că cooperarea dumneavoastră va fi apreciată de șefii mei din Austin.

Judecătorul Wallace nu era un prost. Și nici Alex. Nu putea să-l oblige, dar putea să-i creeze o imagine proastă în fața procurorului districtual din ținutul Travis, care se afla în grațiile celor apropiați puterii.

— Foarte bine. Pofțiți. Își scutură haina de pe umeri, îi ceru secretarei să nu-l deranjeze cu telefonul, apoi o urmă pe Alex în birou. luați loc.

— Mulțumesc.

Stomacul îl ardea în mijloc ca un meteor zdrobit. Băuse două înghițituri de antacid în drum spre tribunal, dar mai avea nevoie de una. Alex nu părea câtuși de puțin vorbăreț. Se așezase la birou în fața lui și își scosese grațioasă haina.

— Să trecem la subiect, domnișoară Gaither, spuse ei, imperativ. Ce doriți să știți?

Alex își deschise geanta diplomat și scoase un teanc de hârtii. Judecătorului îi venea să geamă.

— Am citit transcrierea audierii lui Bud Hicks și vreau să vă pun câteva întrebări.

— Ca de exemplu?

— De ce vă grăbeați?

— Pardon?

— Bud Hicks a fost arestat în baza unei acuzații de crimă și ținut fără cauțiune în închisoarea din Purceii. Interogatoriul de responsabilitate i s-a luat după trei zile.

— Și?

— Nu-i o perioadă prea scurtă pentru a decide asupra viitorului unui om?

Judecătorul se lăsă pe spate în scaunul său tapițat cu piele de Cordoba, un dar de la fiica lui, sperând s-o impresioneze cu postura lui.

— Poate că aveam prea multe cazuri și voiam să le rezolv. Sau poate era un moment de respiro și am putut acționa repede. Nu-mi amintesc. Sunt douăzeci și cinci de ani de atunci.

Alex își coborâ ochii la carnetul de notițe de pe genunchi.

— Domnul Hicks a fost examinat doar de doi psihiatri.

— Înapoierea lui mintală era evidentă, domnișoară Gaither.

— Nu pun la îndoială asta.

— Era, ca s-o spunem pe șleau, idiotul orașului. Nu vreau să fiu crud, dar asta era. Era un tolerat. Oamenii îl priveau, dar vedeau prin el, dacă mă înțelegeți. Era o creatură blajină...

— Blajină?

Din nou judecătorului îi veni să-și muște limba.

— Până în noaptea când a ucis-o pe mama dumneavoastră.

— N-a fost condamnat, domnule judecător. Judecătorul Wallace își umezi buzele, mohorât.

— Bineînțeles. Încercă să-i evite privirea pentru a-și putea aduna gândurile. Am apreciat că două analize psihiatrice sunt suficiente, în acest caz.

— Fără îndoială, aș fi de acord cu dumneavoastră dacă analizele n-ar fi fost atât de divergente.

— Sau dacă victima n-ar fi fost mama dumneavoastră, spuse judecătorul, marcând un punct.

— Asta n-am s-o consemnez, domnule judecător, spuse ea, înțepat.

— Păi nu despre asta e vorba? Sau poate că, dintr-un motiv care-mi e necunoscut, doriți să-mi chestionați integritatea și să puneți la îndoială o judecată pe care am făcut-o acum douăzeci și cinci de ani?

— Dacă n-aveți nimic de ascuns, atunci n-aveți nici un motiv să credeți că dosarul dumneavoastră excelent va fi stricat de cele câteva întrebări ale mele, nu?

— Continuați.

— Cei doi psihiatri numiți de instanță n-au căzut de acord asupra stării mintale a lui Hicks în noaptea uciderii mamei mele. Asta a fost primul lucru care m-a intrigat. După ce i-am atras atenția procurorului districtual Harper asupra lui, a fost de acord că lucrurile trebuie cercetate din nou. Unul din psihiatri credea în mod sigur că Hicks era incapabil de un act atât de violent. Celălalt spunea că era capabil. De ce nu ați cerut părerea unui al treilea?

— Nu era nevoie.

— Nu sunt de acord, domnule judecător. Tăcu o clipă, apoi se uită la el, fără să ridice- capul. Erați partener de golf cu doctorul în favoarea căruia ați dat sentința. Celălalt psihiatru nu era din oraș. A fost prima și ultima oară oînd a apărut în instanță ca expert.

Fața lui Wallace se înroși de indignare.

— Dacă vă îndoiiți de onestitatea mea, vă sugerez să-i întrebați chiar pe ei, domnișoară Gaither.

— Am încercat. Din păcate, ambii au decedat. Îi primi privirea ostilă cu răceală. I-am consultat totuși pe ultimul doctor care l-a tratat pe Hicks. Spunea că l-ați pedepsit fără vină și mi-a dat o declarație în acest sens.

— Domnișoară Gaither! Se ridică pe jumătate de pe scaun și lovi cu palma tăblia biroului. Era furios, dar în același timp se simțea gol și vulnerabil. Ușoara bătaie de la ușă fu un semn ceresc. Da?

Șeriful Lambert își făcu intrarea.

— Reede! Intră.

Alex n-ar fi fost surprinsă să-l vadă pe judecător alergând la ușă să-l îmbrățișeze, atât era de bucuros de venirea lui.

— Doamna Lipscomb mi-a spus că nu vrei să fii deranjat, dar când mi-a spus cu cine erai, am convins-o că pot fi de folos.

— Cui? Întrebă Alex, tăios.

Reede se îndreptă spre scaunul de lângă al ei și se lăsă pe el. Ochii lui verzi, insolenți, se opriră asupra ei.

— Oricui are nevoie de serviciile mele.

Alex preferă să ignore cuvintele lui cu dublu înțeles și speră ca el să ignore roșeața din obraji ei. Își îndreptă atenția spre judecător.

— Domnișoara Gaither era curioasă să știe de ce l-am declarat pe Hicks inapt de a fi judecat. De vreme ce nu l-a cunoscut, nu poate aprecia cât de bine întrunea criteriile

de a nu fi în stare să înțeleagă acuzațiile aduse împotriva lui și a-și organiza apărarea.

— Mulțumesc, domnule judecător, spuse ea, tăios, dar cunosc criteriile. Ceea ce nu știu este de ce v-ați grăbit atâta cu verdictul.

— N-avea nici un rost s-o lungim, replică judecătorul, mult mai relaxat acum, că venise Reede. V-am spus mai devreme că majoritatea oamenilor din oraș doar îl tolerau pe Hicks. Mama dumneavoastră, spre cinstea ei, era drăguță cu el. Bud prostănacul se ținea după ea, în mod patetic. Sunt sigur c-a deranjat-o de multe ori faptul că o urma peste tot ca un cățeluș devotat. Nu, Reede?

Șeriful dădu din cap.

— Celina n-ar fi admis nimănui să se agate de el în prezența ei. Hicks îi făcea cadouri, chipurile, fasole, pietre, chestii d-astea, iar ea îi mulțumea întotdeauna de parcă i-ar fi dat bijuteriile coroanei.

— Cred că Bud prostănacul confunda amabilitatea ei cu emoțiile mult mai adânci, spuse judecătorul. A urmat în grajdul lui Minton în seara aceea și a încercat...

deștepte interesul asupra lui.

— S-o violeze? Întrebă Alex, fără ocol.

— Da, spuse judecătorul, înroșindu-se. Și pentru că ea l-a respins, nu s-a putut stăpâni și...

— A înjunghiat-o de treizeci de ori, completă Alex.

— Mă obligați să fiu nedelicat, domnișoară Gaither. Joe Wallace o privi cu reproș.

Alex își încrucișa picioarele. Ciorapii ei scoaseră un fâșâit de mătase alunecând, care atrase atenția șerifului asupra lor. Ea îi observă privirea fixată pe marginea fustei, dar încercă să nu se lase tulburată de asta, în timp ce continua să-l chestioneze pe judecător.

— Dați-mi voie să văd dacă am înțeles. Dumneavoastră susțineți că n-a fost o crimă premeditată, ci una pasională?

— Așa cum ați spus, conjuncturală.

— Bine, doar de dragul argumentării, să zicem, c-așa a fost. Dacă Bud Hicks a acționat în baza unui impuls extrem, furie, dorință necontrolată, n-ar fi folosit o furcă sau o greblă sau altceva care-i era la îndemână? De ce avea la el bisturiul acela, dacă nu intrase cu intenția de a o uide?

— Asta-i simplu, spuse Reede. Alex îl privi tăios. Fătase o iapă în ziua aceea. Fusesse o naștere grea. I-am chemat pe veterinar să-i acorde asistență.

— Cum? A făcut o episitomie? Întrebă ea.

— Până la urmă, nu. Am reușit să scoatem mînzul. Dar doctorul Collins avea la el geanta cu instrumente. Poate i-a căzut bisturiul. Fac o presupunere, bineînțeles, dar e logic să admitem că Bud l-a văzut și l-a luat.

— E o presupunere foarte nerealistă, domnule Lambert.

— Nu chiar. După cum v-am spus, Bud colecționa tot felul de lucruri.

— Are dreptate, se grăbi Wallace să spună. Puteți întreba pe oricine. Un lucru atât de lucios cum este un instrument chirurgical i- ar fi atras atenția din clipa în care a intrat în grajd.

— A fost în grajd în ziua aceea? Îl întrebă ea pe Reede.

— Da. Oamenii s-au tot perindat pe acolo toată ziua. Inclusiv Bud.

Alex decise cu înțelepciune că era momentul retragerii și regroupării. Îi mulțumi judecătorului și părăsi biroul. Șeriful o urmă. Îndată ce ieșiră din atiticameră, Alex se întoarse spre el.

— De acum încolo, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai mai ajuta pe cei pe care-i anchetez.

Șeriful își luă un aer inocent.

— I-am ajutat?

— Știi foarte bine că da. N-am mai auzit niciodată o explicație atât de șubredă, de nepotrivită, pentru o crimă. Și l-aș înghiți de viu pe orice avocat care ar încerca să apere un client pe o astfel de bază.

— Hm. Amuzant.

— Amuzant?

— Da. Șeriful îi aruncă din nou o privire insinuantă, arogantă. Eu mă gândeam că dumneata ești cea care ar fi bună de mâncat.

Alex simți că-i fuge sângele în cap. Atribui asta furiei.

— Nu mă iei în serios, domnule Lambert?

Insolența lui se dizolvă împreună cu zâmbetul insinuant.

— Ba da, doamnă consilier, murmură el, înflăcărat. Cum să nu.

Capitolul 5

— Calmează-te, Joe. Antus Minton stătea lăsat pe spate, în fotoliul lui din piele roșie.

Când îl văzu pe fiul său stând în ușa biroului, îi făcu semn să intre. Acoperind microfonul telefonului său fără fir îi spuse:

— Joe Wallace a intrat în panică. Apoi către Wallace: Fii cuminte, Joe, te grăbești să tragi concluzii și îți faci griji pentru nimic. Nu face decât ceea ce crede că e de datoria ei ca procuror. În fond, mama ei a fost ucisă. Acum, dacă are o licență în drept și o slujbă de oarecare importanță, a pornit într-o cruciadă. Știi cum sunt femeile astea tinere care vor carieră.

Ascultă o clipă, apoi fără a mai încerca să fie convingător, repetă.

— la dracu, Joe, calmează-te, m-auzi? Ține-ți gura și toată povestea asta o să cadă baltă. Las-o pe fiica Celinei pe seama mea, a noastră, spuse el, făcându-i cu ochiul tânărului. Peste câteva săptămâni se întoarce la Austin cu coada între picioarele ei lungi și frumoase-și-o să-i spună șefului ei că s-a lămurit. Noi o să obținem licența pentru pariuri, pista va fi gata la termen, tu o să te retragi cu un dosar perfect și la anul pe vremea asta, vom sta la un păhărel și ne vom amuza de toată povestea asta.

După ce-i spuse la revedere, aruncă telefonul portabil la capătul mesei.

— Doamne, ce pesimist. Să-l auzi cum vorbește... Fiica Celinei i- a pus gâtul la uscat în laț și l-a strâns. Adu-mi o bere, te rog.

— Pasty e în hol. Așteaptă să vorbească cu tine. Vestea asta nu fu deloc pe placul lui Angus.

— Rahat. Cred că ori acum ori altă dată e totuna. Du-te și adu-l.

— Nu fi prea dur cu el. Tremură ca varga.

— Pentru ceea ce a făcut, așa și trebuie, mârâi Angus. Tânărul se întoarse după câteva clipe. Pasty Hickam se

târa în urma lui, cu capul plecat, plin de remușcare, ținând în mână pălăria lui veche de cowboy. Își căpătase porecla datorită faptului că înghițise o întreagă sticlă de clei Elmer în urma unui pariu. Numele lui adevărat fusese uitat. Fapta trebuie să se fi petrecut pe când era în școala primară, pentru că Pasty părăsise școala înainte de ctasa a noua.

Fusese călăreț de rodeo câțiva ani, dar niciodată n-ajunsese o vedetă. Câștigase puțini bani și îi cheltuise repede pe băutură, jocuri și femei. Slujba lui la ferm .ui Minton fusese prima lui încercare de a se angaja undeva și de atunci trecuseră aproape treizeci de ani. O surpriză pentru toată lumea. Angus tolera chefurile ocazionale ale lui Pasty, dar de data asta o făcuse prea lată.

Angus îl lăsa să stea și să asude câteva momente interminabile, înainte de a lătra la el:

— Ei, bine?

— An... Angus, începu tremurând bătrânul argat, știu ce-o să spui. Eu... am făcut o boroboată... dar jur pe Dumnezeu că n-am vrut. Știi cum se spune, că toate pisicile sunt negre pe întuneric. Ei, să fiu al dracu' dacă nu e la fel și cu caii. Mai ales dacă ai o juma' de *Patru Roze* umblându-ti prin stomac. Zâmbi, dezvăluind faptul că cei câțiva dinți care-i mai rămăseseră erau stricați.

Angus nu păru amuzat.

— Te înșeli, Pasty. Nu asta voiam să-ți spun. Voiam să te anunț că ești concediat.

Minton junior se ridică brusc de pe scaunul dublu.

— Tată!

Angus îi aruncă o privire scurtă care curmă orice alt comentariu.

Pasty se făcu palid.

— Nu poate fi adevărat... Sunt aici de treizeci de ani.

— Ai să primești banii de preaviz - mult mai mult decât meriți.

— Dar...

— Ai băgat un mânz într-un țarc cu zece iepe în călduri. Dacă se urca pe vreuna din ele? Era acolo și aia din Argentina. Ai idee cât costă iapa aia, Pasty? Peste jumătate de milion. Dacă ar fi fost rănită sau însămânțată de mânzul ăla de rasă inferioară... Răsuflarea bruscă a lui Angus fu ca o pală de vânt. Nici nu pot să mă gândesc ce porcărie ar fi fost. Dacă unul din ceilalți argați nu-ți observa greșeala, pierdeam milioane și reputația fermei se ducea dracului.

Pasty înghiți în sec.

— Mai dă-mi o șansă, Angus. Îți jur...

— Ai mai jurat și altă dată. Ia-ți lucrurile din dormitor și treci pe la birou la sfârșitul săptămânii. Am să-i spun contabilului să-ți completeze un cec.

— Angus...

— la revedere și noroc, Pasty.

Bătrânul cowboy se uită implorator la Junior, deși știa de la început că nu putea aștepta nici un ajutor de la el. Acesta își ținea ochii plecați. În cele din urmă, Pasty ieși lăsând urme de noroi la fiecare pas.

Când auziră ușa de intrare închizându-se, Junior se ridică și se îndreptă spre frigiderul încastrat în perete.

— N-am știut că vrei să-l concediezi, spuse el, nemulțumit.

— Nici n-aveai cum.

Îi duse o bere tatălui său și își desfăcu una pentru sine.

— Era necesar? Nu puteai să-l muștruluiești puțin, să-l retrogradezi, să-i reții din leafă? Pentru Dumnezeu, tată, ce-o să faci un bătrân ca el?

— Trebuia să se gândească la asta înainte de a băga mînzul ăla în țarc. Acum gata, să nu mai discutăm. Nu mi-a făcut nici o plăcere să-l dau afară după atîta timp.

— A făcut și el o greșală.

— Mai rău. A fost prins, strigă Angus. Dacă vrei să conduci afacerea asta, fiule, trebuie să fii dur. Treaba asta nu-i deloc amuzantă, să știi. Nu se reduce doar la a scoate clienții la un picnic și a flirta cu nevestele și fiicele lor. Angus sorbi puțină bere. Hai să discutăm acum despre fiica Celinei.

Junior se resemna cu pedeapsa aspră aplicată lui Pasty, chiar dacă nu era de acord cu ea, se lăsă pe un scaun și sorbi din sticla lui de bere.

— Deci s-a dus să vorbească cu Joe, nu?

— Da. Și observă că nu s-a sfiit s-o facă. Joe e speriat al dracu'. Îi e teamă că imaginea lui nepătată de judecător e pe punctul de a fi dată la gunoi.

— Ce voia Alexandra de la el?

— I-a luat la întrebări că de ce s-a grăbit atît cu audierea lui Bud prostănacul. Reede i-a venit în ajutor, ceea ce a fost o mișcare isteasă.

— Reede?

— Nu doarme niciodată în post, nu? Angus își scoase cizmele și le lăsă să cadă dincolo de brațul tapițat al fotoliului său. Cizmele căzură pe podea cu un zgomot înfundat. Avea gută și degetul mare de la picior îl supăra, îl masă gânditor, în timp ce privea spre fiul său.

— Ce crezi de fată?

— Țin să fiu de acord cu Joe. E o amenințare. Crede că unul din noi a ucis-o pe Celina și e hotărâtă să afle care.

— Și mie mi-a făcut aceeași impresie.

— Bineînțeles că n-are nici o dovadă contra noastră.

— Bineînțeles.

Minton junior se uită la tatăl său, bătaios:

— Are mintea ascuțită.

— E brici.

— Și fără cusur ca înfățișare. Tatăl și fiul râseră vulgar.
— Da, e bine muierea, spuse Angus. Ca și maică-sa. Zâmbetul lui Junior dispăru.

— Da.

— Încă mai ti-e dor de ea, nu? Angus își studie viclean fiul.

— Uneori. Angus suspină.

— Nu cred că poți pierde pe cineva atât de apropiat fără ca asta să aibă un efect de durată asupra ta. Altfel n-ai fi om. Dar e o prostie din partea ta să tânjești după o femeie moartă de atâția ani.

— Nu prea tânjesc, se apără Junior. Din ziua când am înțeles cum merg lucrurile cu asta - își atinse cu mâna fermoarul pantalonilor - n-am prea stat degeaba.

— Nu asta voiam să spun, zise Angus încruntându-se. Oricine poate face dragoste, în mod obișnuit. Eu mă refeream la viața ta. la ceva serios. Ai fost tulburat multă vreme după moartea Celinei. Ți-a trebuit oarecare timp să-ți vii în fire. Bun. Asta-i ușor de înțeles.

Împinse rezemătoarea de picior a fotoliului și reveni în poziția verticală, întinzând un deget bont spre fiul său:

— Dar ți-ai oprit motoarele și de atunci n-ai dat nici măcar un rateu. Privește la Reede. Moartea Celinei l-a lovit greu, dar a trecut peste ea.

— De unde știi?

— Îl vezi jelind-o?

— Eu sunt cel care a avut trei neveste, nu Reede.

— Și asta-i un lucru cu care să te mândrești? strigă Angus, pierzându-și răbdarea. Reede a reușit să facă ceva în viață. Are o carieră...

— Carieră? Îl întrerupse fiul cu un râs disprețuitor. Asta-i carieră, să fii șerif într-un colț de țară ca asta? Mare scofală.

— Dar la tine ce înseamnă carieră? Să te culci cu toate femeile *Country Clubului*, înainte de a muri?

— Mă achit bine de obligațiile mele în cadrul fermei, argumentă fiul. Mi-am pierdut toată dimineața la telefon cu crescătorul ăla din Kentucky. E pe punctul de a cumpăra mânzul făcut de Littie Bit More cu Artful Dodger.

— Da? Și ce mai spunea?

— Că se gândește serios la asta. Angus se ridică din scaun, arătându-și satisfacția.

— Asta-i o veste grozavă, fiule. Bătrânul ăla e dat dracu', după cum am auzit. E un adorator al lui Bunky Hunt. Ie dă cailor caviar și treburile d-astea după ce câștigă. Angus îl bătu pe spate și îi ciufuli părul, ca și cum ar fi avut trei și nu patruzeci și trei de ani. Totuși, continuă Angus, încruntându-se din nou, asta subliniază cât putem pierde dacă comisia hipică revine asupra licenței înainte chiar de a se fi uscat cefneala de pe ea. Un cât de mic scandal și suntem terminați. Deci, ce facem cu Alexandra?

— Ce facem cu ea?

Protejându-și degetul dureros, Angus se duse șchio-pătând până la frigider să-și mai ia o bere.

— N-o putem alunga. După cum văd eu lucrurile, spuse el, desfăcând sticla, va trebui s-o convingem că suntem nevinovați. Cetățeni onorabili - făcu o mișcare din umăr - și pentru că asta și suntem, n-ar trebui să fie atât de greu s-o dovedim.

Minton junior își dădea seama că mașinăria din creierul tatălui său intrase în funcție.

— Cum o rezolvăm? întrebă el.

— Tu o rezolvi. Făcând ceea ce te pricepi cel mai bine.

— Vrei să spui...?

— Seducând-o.

— Seducând-o! exclamă tânărul. Nu mi s-a părut deloc a fi candidata imediat următoare la ușa mea. Sunt sigur că nu ne poate suferi.

— Deci ăsta e primul lucru de care trebuie să ne ocupăm... să te ocupi tu. Trebuie s-o faci să te placă... la

început. Aș face-o eu însumi, dacă aș mai avea cu ce... Îi făcu cu ochiul. Crezi că poți să te descurci cu treaba asta neplăcută?

Tânărul îi întoarse ochiada.

— Mai întrebi?

Capitolul 6

Porțile cimitirului erau deschise. Alex trecu cu mașina printre ele. Nu fusese niciodată la mormântul mamei sale, dar știa numărul parcelei. Fusese scris și trecut în dosarul cu alte hârtii oficiale pe care-l găsisese când o mutase pe bunica ei la căminul de bătrâni.

Cerul era rece și neprietenos. Soarele era suspendat exact deasupra orizontului, ca un disc portocaliu uriaș, strălucitor dar rece. Pietrele funerare aruncau umbre lungi pe iarba uscată.

Folosindu-se de plăcuțele discrete de orientare, Alex identifică rândul, parcă mașina și coborâ. După câte își dădu seama, nu mai era nimeni în jur. Aici, la periferia orașului, vântul nordic părea mai puternic, vuietul lui mai adânc. Își ridică gulerul de la haină în timp ce se îndrepta spre mormânt.

Deși îl căuta, nu era pregătită să-l vadă. Ii apărură complet pe neașteptate. Primul impuls fu acela de a întoarce capul ca și cum ar fi nimerit peste o atrocitate, ceva oribil și ofensator.

Semnul dreptunghiular n-avea mai mult de două picioare înălțime. Nici nu l-ar fi observat dacă nu vedea numele. Scria doar data nașterii și a morții. Nimic altceva. Nici un epitaf. Nici obișnuitul „în amintirea scumpei noastre...” Nimic, afară de simplul fapt statistic.

Zgârcenia informației îi frânase inima. Celina fusese atât de tânără și drăguță... și plină de promisiuni. Și fusese redusă la un anonim.

Îngenunche lângă mormânt. Era despărțit de celelalte, singur pe vârful unei pante. Corpul tatălui ei fusese adus din Vietnam în locul lui natal din Virginia, prin grija

Armatei Statelor Unite. Bunicul Graham, care murise când Celina era mică, era îngropat în orașul lui. Mormântul Celinei era complet solitar.

Piatra de căpătâi era rece, când o atinse. Mângâie cu vârful degetelor numele mic al mamei sale, apoi își apăsă palma pe iarba țepoasă din fața ei ca și cum ar fi vrut să simtăbătăile inimii de sub ea.

Își închipuise prostește că ar putea comunica cu ea în mod supranatural, dar singurul lucru pe care-l simți fu înțepătura ierbii în palmă.

„Mamă”, șopti ea, testând cuvântul, „Mama, Mămico”. Cuvintele i se păreau străine pe buzele ei. Nu le adresase niciodată, nimănui.

— A jurat că o vei recunoaște, chiar și numai' după sunetul vocii.

Tresărind surprinsă, Alex se întoarse. Apăsându-și o mână pe inima care bătea neb'unește, spuse speriată:

— M-ai speriat. Ce cauți aici?

Minton junior îngenunchie lângă ea și puse un buchet de flori proaspete pe piatra funerară. Îl privi o clipă, apoi întoarse capul și-i zâmbi bîînd.

— Instinctul. Am telefonat la motel, dar n-ai răspuns când mi-au dat legătura cu camera.

— De unde știi la ce motel stau?

— Toată lumea știe totul despre toți în orașul ăsta.

— Nimeni nu știa că vin la cimitir.

— Am dedus. Am încercat să-mi imaginez unde m-aș duce dacă aș fi în locul dumitale. Dacă vrei să rămâi singură, pot pleca.

— Nu. Poți rămâne. Alex își întoarse privirea la numele săpat în piatra rece, impersonală. N-am fost niciodată aici. Bunica a refuzat să mă aducă.

— Bunica dumitale nu-i o persoană prea generoasă și caldă.

— Nu, nu-i așa.

— Ți-a lipsit mult o mamă când erai mică?

— Foarte mult. Mai ales când am început școala și mi-am dat seama că eram singurul copil din clasă care nu avea.

— O mulțime de copii nu locuiesc cu mama lor.

— Da, dar știi că o au. Îi venea greu să discute subiectul ăsta, chiar și cu cei mai apropiați prieteni și asociați. Cu Minton junior n-avea chef să discute deloc, oricât i-ar fi fost zâmbetul de simpatic.

Atinse buchetul de flori și strânse între degete petala unui trandafir roșu. Prin comparație cu degetele ei reci, petala părea caldă, catifelată, dar avea culoarea sângelui.

— Aduci deseori flori la mormântul mamei, domnule Minton?

Minton junior nu răspunse, până când ea nu-l privi din nou.

— Am fost la spital în ziua când te-ai născut. Te-am văzut înainte chiar de a te fi spălat. Zâmbetul lui era deschis, cald, dezarmant. Nu crezi că asta ne-ar da dreptul să ne spunem pe numele mic?

Era imposibil să ridici stavile împotriva zâmbetului său, care ar fi topit și fierul.

— Atunci, spune-mi Alex, zise ea, răspunzându-i la zâmbet.

Ochii lui o măsurară din creștet până în tălpi.

— Alex. Îmi place.

— Adevărat?

— Ce? Că-mi place numele?

— Nu, că aduci flori?

— A, asta. Numai în zilele de sărbătoare. Angus și cu mine aducem câte ceva de ziua ei, de Crăciun, de Paște. Și Reede, de asemenea. Împărțim cheltuielile de întreținere a mormântului.

— Aveți vreun motiv deosebit?

Minton îi aruncă o privire ciudată, apoi răspunse simplu:

— Cu toții am iubit-o pe Celina.

- Cred că unul din voi a ucis-o.
- Crezi greșit, Alex. Eu unul, nu.
- Dar tatăl tău? Crezi că el a făcut-o?
- O trata pe Celina ca pe o fiică. Așa o și considera.
- Și Reede Lambert?

Minton junior dădu din umeri ca și când nu era nevoie de comentarii.

- Reede, păi...
- Ce?
- Reede n-ar fi putut niciodată s-o omoare.

Alex se înfășură mai bine în haina ei de blană. Soarele apusese și se făcuse răcoare. Când vorbi, respirația ei se prefăcu în abur.

— Am fost la biblioteca publică în după-amiaza asta și am citit numere vechi ale ziarului local.

— Ceva în legătură cu mine?

— Da. Totul despre vremea când jucai baseball la Purceii Panther.

În timp ce râdea, vântul îi răsflora părul blond. Era mult mai blond decât al lui Reede, și firele erau mai fine, mai bine îngrijite.

— Trebuie să fi fost o lectură grozavă.

— Da. Tu și Reede erați căpitanii echipei.

— Chiar așa. Își îndoi brațul ca pentru a-și arăta bicepșii. Credeam că suntem invincibili - dați dracu'.

— În primul an de liceu, mama a fost regina serbării anuale. Am văzut o poză în care Reede o săruta în pauza dintre reprizele meciului.

Fotografia aceea stârnise în ea un sentiment ciudat. N-o mai văzuse până atunci. Din motive necunoscute, bunica ei n-o indusese printre celelalte, poate pentru că sărutul lui Reede Lambert fusese îndrăzneț, lung și posesiv.

Netulburat de uralele mulțimii de pe stadion, brațul lui se încolăcise posesiv pe talia Celinei. Presiunea sărutului o făcuse să-și dea capul pe spate. Reede arăta ca un

cuceritor, mai ales în uniformă plină de noroi, ținându-și cascheta cu urme de lovituri pe ea, în mâna cealaltă.

După ce se uitase la fotografie câteva minute, începuse să simtă sărutul ea însăși.

Întorcându-se în prezent, spuse:

— Nu te-ai împrietenit cu mama și cu Reede decât mai târziu, nu?

Minton junior smulse un fir de iarbă și începu să-l mototolească între degete.

— Din clasa a noua. Până atunci am fost la un internat din Dallas.

— De bunăvoie?

— Din voia mamei. Nu dorea să adopt ceea ce ea numea obiceiuri nedorite de la copiii muncitorilor petrolieri și de la văcari, așa că eram trimis la Dallas în fiecare toamnă. Școlarizarea mea a fost un subiect de permanentă dispută între mama și tata. În cele din urmă, când

S-a apropiat intrarea mea în liceu, tata a pus piciorul în prag și a spus că e momentul să aflu că există și altfel de oameni decât „bastarzii ăia palizi” - ăsta-i un citat - de la școala pregătitoare. M-a înscris la liceul din Purceii.

— Cum a reacționat mama ta?

— Nu prea i-a plăcut. Era clar împotrivă, dar nu prea avea ce face. De unde era ea...

— Adică?

— Din Kentucky. În tinerețe, tatăl ei fusese unul dintre cei mai mari crescători de cai din toată regiunea. Avusese un cal de trei ori laureat.

— Cum l-a cunoscut pe tatăl tău?

— Angus s-a dus în Kentucky să cumpere o iapă. A adus-o acasă și pe mama odată cu ea. E aici de mai bine de patruzeci de ani, dar încă ține tradițiile familiei Presley, dintre care una era aceea de a-i trimite pe-toți copiii la școli particulare. Tata nu numai că m-a înscris la liceul din Purceii, dar a insistat să intru în echipa de

fotbal. Antrenorul n-a fost prea entuziasmat, dar tata l-a mituit promițându-i că va cumpăra uniforme noi pentru echipă, dacă mă acceptă.

— Angus Minton e foarte întreprinzător.

— Poți fi convinsă, spuse tânărul, râzând. Nu se mulțumește niciodată cu un refuz. Așa că am început să joc fotbal. Nici n-am atins mingea în prima zi de antrenament, și era cât p-aci să-mi dau duhul. Băieții nu mă plăceau, bineînțeles.

— Pentru că erai cel mai bogat copil din oraș?

— E dificil când ești bogat, dar cineva trebuie să fie, - spuse el cu un zâmbet dezarmant. Oricum, când am ajuns acasă în seara aceea, i-am spus tatii că detest liceul din Purcei și fotbalul în aceeași măsură, l-am spus că-i prefer pe „bastarzii ăia palizi” de o mie de ori mai mult decât brutele ca Reede Lambert.

— Și el ce-a zis?

— Mama a plîns de s-a îmbolnăvit. Pe tata l-au apucat furiile. Apoi a ieșit afară și a început să-mi arunce mingii prnă mi-au sângerat palmele.

— Îngrozitor.

— Nu chiar. Îmi voia binele. Știa, chiar dacă eu nu, că acolo, pe teten, trebuie să joci, să mănânci, să bei, și să dormi fotbal. Spune, se întrerupse el, nu ți-e frig? M-am cam întins la vorbă.

— Nu.

— Sigur? -Da.

— Vrei să plecăm?

— Nu. Vreau să continui.

— E un interogatoriu?

— O conversație, replică ea, destul de tăios pentru a-l face să zâmbească.

— Cel puțin bagă-ți mâinile în buzunare. Luîndu-i mâinile într- ale sale, i le băgă în buzunarele adânci ale hainei ei, le așeză bine bătându-le ușor cu palmele.

Gestul acesta intim îi displăcu; era îndrăzneț și, luînd în considerare împrejurările, cu totul nepotrivit.

— Presupun că ai reușit cu fotbalul. Se decise să-i ignore gestul.

— Da, la echipa de juniori. Dar n-am jucat nici măcar un singur meci, până la finală, aceea din campionatul districtual.

Își plecă capul și zâmbi gânditor.

— Eram conduși cu patru puncte. Un gol în câmp nu ne-ar fi făcut deloc bine. Mai erau doar câteva secunde de joc, după ceas. Mingea era la noi, dar aveam de recuperat patru puncte, ceea ce era greu din cauza penaltiurilor. Atât primitorii din A cât și cei din B fuseseră răniți mai înainte.

— Vai!

— Ți-am spus eu, fotbalul e un sport sângeros aici. În orice caz, tocmai îl scoteau de pe teren pe cel mai bun jucător pe o targa, când antrenorul s-a uitat la banca de rezerve și m-a strigat. Aproape c-am făcut în pantaloni.

— Și?

Mi-am aruncat poncho-ul și am intrat alergînd pe teren într-un moment de întrerupere. Bluza mea era singura curată de pe teren. Fundașul...

— Reede Lambert.

— Alex știa asta din ziar.

— Da, partenerul meu. A scos un muget tare când m-a văzut venînd și unul încă și mai tare când i-am transmis ceea ce mi-a spus antrenorul. M-a privit drept în ochi și mi-a zis: „Când îți arunc mingea, puțică, să faci bine s-o prinzi”.

O clipă Minton junior rămase tăcut, adîncitîn amintiri.

— N-am să uit asta toată viața. Reede punea condiții.

— Condiții?

— Da, ca să fim prieteni. Atunci sau niciodată trebuia să dovedesc că sunt demn de prietenia lui.

— Era atît de important?

— Absolut. Ajunsesem să-mi dau seama că dacă nu mă împrietenesc cu Reede, n-o să dea nimeni doi bani pe mine.

— Ai prins pasa?

— Nu. Cinstit nu pot spune c-am prins-o. Reede mi-a arunCat-o exact aici, spuse el, arătând spre piept, exact între numerele de pe tricou. Treizeci și cinci de metri. Tot ceea ce aveam de făcut era să închid mâinile peste minge și s-o duc dincolo de linia de gol.

— Dar asta a fost suficient, nu? Zâmbetul lui se lărgi până deveni râs.

— Da. Asta a marcat începutul prieteniei.

— Tatăl tău trebuie să fi fost în extaz.

Tânărul își dădu capul pe spate și răs zgomotos.

— A sărit gardul, a dărâmat banca și a venit pe teren. M-a ridicat în sus și m-a purtat în jur câteva minute.

— Și mama ce-a zis?

— Mama! N-ar veni nici moartă la un meci de fotbal. Spune că e ceva barbar. Chicoti, trăgându-se de lobul urechii. Și nu greșește prea mult. Dar mie nu-mi păsa ce crede despre mine decât tata. A fost foarte mândru de mine în seara aia. la amintirea acelei clipe, ochii lui albaștri străluciră. Nu-l cunoștea pe Reede, dar l-a îmbrățișat și pe el, cu crosă cu tot. Noaptea aceea a fost și începutul prieteniei lor. Nu mult după aceea, tatăl lui Reede a murit, iar el s-a mutat la fermă.

Aceste amintiri îl priveau doar pe el. Alex îl lăsă să vorbească fără să-l întrerupă, în cele din urmă, Minton ridică ochii privind-o cu surprindere.

— Doamne, semănai cu Celina din acele clipe, spuse el, moale. Nu atât trăsăturile, cât expresia. Ai același dar de a asculta. Întinse mâna și îi atinse părul. Îi plăcea să asculte. Sau cel puțin te făcea să crezi că te ascultă. Putea sta tăcută, ascultând ore întregi. Își retrase mâna, dar n-o făcu cu plăcere.

— Asta te-a atras la ea, în primul rând?

— A, nu, protestă el cu un zâmbet viclean. Primul lucru care m-a atras spre ea a fost dorința mea pătimasă de adolescent în clasa a noua. Prima oară când am văzut-o pe Celina în holul școlii mi s-a tăiat respirația. Era atât de drăguță...

— Ai umblat după ea?

— Da' ce-ți închipui că eram nebun?

— Atunci cum rămâne cu pasiunea aceea pe care ți-a trezit-o?

— Celina îi aparținea lui Reede în momentul acela, spuse el, fără echivoc. Asta nu se mai discuta. Se ridică în picioare. Eu zic să plecăm. Văd c-ai înghețat, chiar dacă nu vrei să recunoști. În plus, începe să devină periculos aici, în întuneric.

Alex, încă surprinsă de ultima fui afirmație, se lăsă ajutată când se ridică în picioare. Se întoarse pentru a-și scutura firele de iarbă uscată de pe fustă și văzu din nou buchetul. Hârtia verde, cerată, înfășurată în jurul petalelor viu colorate, flutura în vântul rece, scoțând un zgomot de hârtie uscată.

— Îți mulțumesc pentru flori, Junior.

— Pentru nimic.

— Apreciez faptul că te mai gândești la ea după atâția ani.

— Sincer, am mai avut și alt motiv să vin aici, azi. -Da?

— Îhâ. Îi luă mâinile într-ale sale. Să te invit la noi, la un păhărel.

Capitolul 7

Era așteptată. Se vedea după modul cum Minton junior o escorta când trecu pragul casei cu două nivele de la fermă. Dornică să-i studieze pe suspecti în mediul lor propriu, acceptase să-l însoțească de la cimitir acasă la ferma Minton.

În timp ce intra în camera de zi, se întrebă totuși dacă nu cumva ei o studiau pe ea, și nu invers.

Hotărârea ei de a fi prudentă fu imediat pusă la încercare când Angus traversă camera largă și îi strânse mâna.

— Mă bucur că Junior te-a găsit și te-a convins să vii, îi spuse el, ajutând-o să-și scoată haina, pe care i-o aruncă apoi fiului său. Pune-o în cuier, te rog. Privind-o pe Alex aprobator, spuse: n-am fost sigur cum vei interpreta invitația noastră. Ne bucurăm că ai acceptat.

— Sunt încântată că am venit.

— Bun, spuse el, frecându-și mâinile una de alta. Ce preferi?

— Vin alb, vă rog.

Ochii lui albaștri erau prietenoși, dar neliniștitori. Păreau să vadă dincolo de aparențe și să dezvăluie incertitudinea ei emoțională, bine camuflată sub masca competenței.

— Vin alb, da? Nu pot să-l sufăr. E ca și cum ai bea sifon. Dar asta bea și nevastă-mea. Vine imediat, la loc aici, Alexandra.

— Îi place să i se spună Alex, tată, spuse fiul, ducându-se lângă tatăl său la măsuța-bar pentru a-și turna un Scotch cu apă.

— Alex, ha? Angus îi duse paharul cu vin. Cred că numele se potrivește unei juriste.

În cel mai bun caz suna ca un compliment stângaci. Răspunse cu un simplu „Mulțumesc” atât pentru vin cât și pentru compliment.

— De ce m-ați invitat aici?

Angus păru o clipă descumpănit de întrebarea ei directă, dar răspunse amabil.

— E prea mult pește în baltă pentru a fi dușmani. Vreau să te cunosc mai bine.

— Pentru asta am și venit, domnule Minton.

— Angus. Spune-mi Angus. O studie o clipă, apoi o întrebă: de ce ai vrut să faci dreptul?

— Pentru a putea ancheta moartea mamei mele. Răspunsul îi veni pe buze spontan, ceea ce-i uimi pe

Mintoni și pe ea, în egală măsură. Era prima oară că formula în cuvinte scopul vieții ei. Merle Graham trebuie să-i fi insuflat hotărârea asta odată cu hrana pe care i-o dăduse.

Odată cu această recunoaștere publică, îi veni și gândul că ea însăși era principalul ei suspect. Bunica Graham spusese că ea era, în ultimă instanță, răspunzătoare de moartea mamei ei. Dacă nu dovedea că nu-i așa, va purta cu ea această vină toată viața. Se afla la Purceii pentru a se disculpa.

— Văd că nu umbli cu ocolișuri, tânără doamnă, spuse Angus. Asta îmi place. A umbla cu mânuși înseamnă pierdere de timp.

— Și pentru mine la fel, spuse Alex, amintindu-și de termenul pe care îl avea.

— Sot, copil? întrebă Angus, dregându-și vocea. -Nu

— De ce?

— Tată, spuse tânărul, rostogolindu-și ochii, stânjenit de lipsa de tact a tatălui său.

Alex fu amuzată, nu ofensată.

— Nu-i nimic. Junior. Nu mă supăr. E o întrebare normală.

— Ai un răspuns la ea? Angus sorbi din paharul lui înalt.

— N-am avut nici timp, nici înclinație. Angus mârâi în dezacord.

— Noi, pe aici, avem prea mult timp, dar nu suficientă înclinație, li aruncă tânărului o privire plină de reproș.

— Tata se referă la căsătoriile mele nereușite, spuse tânărul.

— Căsătorii? Câte?

— Trei, mărturisi el, cu o grimasă.

— Și nici un nepot de la nici una, mârâi Angus ca un urs în dispoziție proastă. Întinse un deget acuzator spre fiul său: și nu pentru că n-ai ști cum să faci treaba.

— Ca de obicei, Angus, manierele tale cu vizitatorii sunt deplorabile.

Toți trei întoarseră capetele simultan. În cadrul ușii stătea o femeie. Alex își făcuse o imagine a felului cum trebuia să arate soția lui Angus: puternică, autoritară, suficient de agresivă pentru a-i face față. Trebuia să întruchipeze tipul aspru, birjăresc care vâna călare și petrecea mai mult timp mânuind biciul decât peria de cap.

Doamna Minton era antiteza a ceea ce își închipuise ea. Silueta ei era delicată, trăsăturile semănau cu acelea ale unei figurine de Dresda. Părul blond încărunțit se bucla în jurul unei fete la fel de palide ca și dublul șirag de perle pe care-l purta în jurul gâtului. Îmbrăcată cu o rochie de jerse de lână mov care flutura în jurul trupului ei firav în timp ce mergea, intră în cameră și se așeză pe un fotoliu lângă Alex.

— Iubito, ea e Alex Gaither, spuse Angus. Vocea lui nu trăda nici o clipă că ar fi fost afectat de reproșul soției lui. Alex, soția mea, Sarah Jo.

Sarah Jo dădu din cap, și cu o voce la fel de distantă și rece ca și salutul ei, spuse:

— Domnișoară Gaither.Îmi face plăcere să te cunosc.

— Mulțumesc.

Fața ei palidă se luminează și buzele ei subțiri se rotunjiră într-un zâmbet radios, când acceptă paharul de vin oferit de fiul ei, care-l turnase fără s-o mai întrebe.

— Mulțumesc, scumpule.

Tânărul se aplecă și îi sărută obrazul neted, pudrat.

— Ți-a trecut durerea de cap?

— Nu complet, dar somnul mi-a folosit. Mulțumesc de întrebare. Ridică mâna pentru a-l mângâia pe obraz. Mâna ei, observă Alex, era albă ca varul și părea la fel de fragilă ca o floare în bătaia furtunii. Adresându-i-se soțului ei, spuse: trebuie să vorbești de reproducere în salon, în loc să păstrezi cuvântul ăsta pentru grajd, unde-i e locul?

— În casa mea vorbesc cum îmi place, răspunse Angus, deși nu părea supărat pe ea.

Tânărul, aparent obișnuit cu certurile lor, răsă și ocolind fotoliul mamei sale se așeză pe brațul fotoliului lui Alex.

— Nu vorbeam de reproducere, ca atare, mamă. Tata tocmai se lamenta despre inabilitatea mea de a sta cu o soție suficient pentru a face un urmaș.

— O să ai copii cu femeia care trebuie, când o veni timpul. Ii se adresase atât lui Angus cât și fiului ei. Apoi, întorcându-se spre Alex, o întrebă: te-am auzit oare bine, spunând că n-ai fost niciodată măritată?

— Da.

— Ciudat. Sarah Jo sorbi din pahar. Mamei dumitale nu i-a lipsit niciodată tovărășia bărbaților.

— Alex n-a spus că-i lipsesc bărbații, o corectă tânărul. E doar prea pretențioasă.

— Da. Am ales cariera în locul căsătoriei și a familiei. Deocamdată, cel puțin. Își încreți fruntea, fulgerată de o idee. Mama mea n-a manifestat niciodată interes pentru o carieră?

— În prezența mea, nu, spuse Junior, deși cred că toate fetele din clasă au trecut prin etapa în care doreau să fie regina de la *Waren Beatty*.

— Era atât de tânără când m-a născut pe mine... spuse Alex cu o umbră de regret. Probabil că soțul și copilul au împiedicat-o să-și facă o carieră.

Tânărul îi puse un deget sub bărbie și i-o ridică pentru a o privi în ochi.

— Asta a fost opțiunea ei.

— Mulțumesc pentru aceste cuvinte. Tânărul își lăsă mâna în jos.

— N-am auzit-o niciodată spunând c-ar dori să fie altceva decât soție și mamă. Îmi amintesc că într-o zi am discutat exact acest lucru. Ar trebui să-ți amintești și tu, tată. Era vară și era atât de cald că i-ai spus lui Reede să-și ia liber după ce termină de curățat gradul. Toți trei ne hotărâserăm să ieșim la iarbă verde, la eleșteul acela de lângă țarcul vechi. Iți amintești?

— Nu. Angus se duse să-și mai ia o bere.

— Eu da, spuse Junior, visător. E ca și cum ar fi fost ieri. Am întins o pătură sub pomi. Lupe ne făcuse niște gogoși din mălai umplute cu carne tocată, tamale cum le zic mexicanii, pe care le-am luat cu noi. După ce le-am mâncat, ne-am întins pe spate - Celina între Reede și mine - și am privit cerul printre ramuri. Arbuștii nu prea făceau umbră, iar soarele și stomacurile noastre pline ne dădeau o stare de somnolență. Ne uitam la niște muște mari care se roteau deasupra a ceva și am fi vrut să vedem ce este, dar ne era lene. Stăteam lungiți, discutând despre ce voiam să ne facem când vom fi mari. Eu am spus că voiam să fiu un „playboy” internațional. Reede a spus că dacă o fac, va cumpăra acțiuni la o companie care făcea prezervative și se va îmbogăți. Lui nu-i păsa de altceva, decât să se îmbogățească. Celina nu voia să fie decât nevastă. Se opri o clipă și își privi mâinile. Nevasta lui Reede.

Alex tresări.

— Apropo de Reede, spuse Angus, am impresia că-i aud vocea.

Capitolul 8

Reede fu introdus de Lupe, menajera Mintonilor. Alex se întoarse la timp pentru a-l vedea intrând pe ușă. Revelația surprinzătoare a lui Minton junior o lăsase mută.

De la bunica ei știa că Reede și Celina fuseseră prietșni în timpul liceului. Fotografia în care el o încorona ca regină a serbării anuale stătea mărturie. Dar Alex nu știuse că mama ei voise să se mărite cu el. Își dădea seama că șocul primit se reflecta pe fața ei.

Reede cuprinse totul cu o singură privire.

— la te uită ce atmosferă de familie.

— Bună, Reede, spuse tânărul Minton, fără să se scoale de lângă Alex, căreia dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, situația i se păru brusc prea familiară. Ce te aduce pe la noi? Bei ceva?

— Intră, îl invită Angus. Sarah Jo îl ignoră ca și cum ar fi fost invizibil. Aceasta o nedumeri pe Alex, de vreme ce Reede stătuse cândva la ei, ca membru al familiei. Reede își puse haina și pălăria pe un scaun și se duse la bar pentru a lua paharul pe care i-l turnase Angus.

— Am venit să văd ce-mi face iapa.

— Face bine, spuse Angus.

— Mă bucur.

Urmă o tăcere grea, în timpul căreia fiecare își contemplă paharul. În cele din urmă, Angus spuse:

— Altceva, Reede?

— A venit să vă prevină să nu scăpați vreo vorbă... spuse Alex. Așa cum a făcut și cu judecătorul Wallace, azi după-amiază.

— Când cineva îmi pune o întrebare, pot să răspund și singur, doamnă consilier, spuse el, tăios. Dădu paharul pe gât, apoi îl puse jos. Am plecat. Mulțumesc pentru băutură. Ieși din cameră fără să mai zăbovească decât atât cât să-și ia haina și pălăria.

În mod surprinzător, Sarah Jo fu aceea care rupse tăcerea, după ce Reede trânti ușa.

— Nu și-a schimbat deloc manierele.

— Îl știi pe Reede, mamă, spuse tânărul, făcând o mișcare nepăsătoare din umăr. Mai vrei un pahar de vin?

— Te rog.

— Și noi, spuse Angus. Vreau să vorbesc cu Alex între patru ochi. Adu-ți și paharul dacă dorești, îi spuse el lui Alex.

Fu ajutată să se ridice și însoțită în hol înainte de a-și da seama ce se întâmplă. În timp ce traversau holul, aruncă o privire în jur.

Pereții erau tapetați în roșu cu motive florale și erau plini de fotografii înrămate de cai de curse. Un candelabru masiv, stil spaniol, atârna amenințător din tavan. Mobila era de culoare închisă și greoaie.

— Îți place casa? întrebă Angus, observând privirile ei pline de curiozitate.

— Foarte mult, minți ea.

— Am proiectat-o și construit-o eu însumi când Junior era încă în scutece.

Fără să i se spună, Alex înțelese că Angus nu numai că o construisese, dar o și decorase. Nimic din ea nu reflecta personalitatea lui Sarah Jo. Fără îndoială, ea se mulțumise cu felul cum arată pentru că n-avusese de ales.

Casa era înfiorător de urâtă, dar era de un prost gust atât de țișător și ostentativ, încât avea un anumit farmec crud al ei, ca și Angus.

— Înainte de a face casa asta, Sarah Jo și cu mine am locuit într-o baracă a arbitrilor secund. Se vedea lumina

prin pereții ei. Iarna aproape că înghețam, iar vara ne trezeam cu un deget de praf pe pat.

Sentimentul ei inițial față de doamna Minton fusese unul de neplăcere. Părea absentă, absorbită în sine. Putea însă simpatiza o Sarah Jo mai tânără ce fusese smulsă ca o floare exotică dintr-un mediu rafinat, delicat, și răsădită într-unui atât de dur și de radical diferit încât se ofilise. Nu se putuse adapta aici niciodată și Alex nu înțelegea de ce atât Angus cât și Sarah Jo credeau că ea ar putea.

Angus o luă înainte, intrând într-un birou placat cu lemn care era și mai masculin decât restul casei. Din ramele lor de pe pereți, cerbi și căprioare priveau în gol cu ochii lor cafenii, resemnați. Spațiul care mai rămânea era plin de fotografii cu cai de curse purtând culorile lui Minton și stând în cercul câștigătorilor de întreceri hipice, din toată țara. Unele erau destul de recente; altele păreau vechi de zeci de ani.

Existau mai multe rasteluri de arme cu puști în fiecare despărțitură. Un steag al Texasului era înfipt într-un colț al camerei. Pe o placă de carton scria: „Deși am trecut prin Valea unde sălășluiește Umbra Morții, nu mi-e teamă de nici un Rău... pentru că sunt cel mai al dracului din toată valea”.

În clipa în care intrară în cameră, îi indică un colț.

— Vino aici. Vreau să-ți arăt ceva.

Îl urmă spre o masă acoperită cu ceea ce părea a fi un cearceaf obișnuit. Angus îl dădu la o parte.

— Extraordinar!

Era un model arhitectural al unei piste hipice. Nu lipsea nici un detaliu, de la locurile în culori diferite din tribună, până la poarta mobilă a startului și dungile diagonale din parcare.

— Centrul orașului Purceii, se lăuda Angus cu pieptul plin de mândrie ca al unui proaspăt tată. Îmi dau seama că tu nu faci decât ceea ce crezi că ești dator să faci,

Alex. Acest lucru îl respect. Expresia lui era beligerantă. Dar nu-ți dai seama câte lucruri sunt în joc aici.

Alex își încrucișa brațele, defensiv.

— Explicați-mi.

Ca și cum atât ar fi așteptat, Angus se lansă într-o lungă explicație despre cum dorea el să construiască pista, enumerând multiplele ei caracteristici. Nu se va tăia nici un colț, nu vor fi demolări. Întregul complex urma să fie un stabiliment de mână întâi, începând cu grajdurile și până la toaleta pentru doamne.

— Vom fi singura pistă cu tot ce trebuie între Dallas, Fort Wort și El Paso, pe o rază de vreo trei sute de mile. Va fi un loc bun de popas pentru călători. Prevăd că Purceii va deveni un nou Las Vegas în douăzeci de ani, răsărit din deșert ca o sondă de petrol.

— Nu sunteți puțin cam prea optimist? întrebă Alex, sceptică.

— Poate, un pic. Dar așa spuneau oamenii și când am început să construiesc casa. Așa spuneau și când am construit pista de antrenament și am schițat planul pentru un bazin de înot pentru cai. Nu mă las cuprins de scepticism. Trebuie să visezi la lucruri mari dacă vrei să ajungi departe, la aminte la ce-ți spun, încheie el.

84 împungând cu degetul aerul dintre ei în chip de subliniere. Dacă obținem autorizația aia pentru a construi pista, orașul Purceii va exploda.

— Asta nu va fi pe placul tuturor, nu? Poate că unii ar dor[ca Purceii să rămână un oraș mic.

Încăpățânat, Angus dădu din cap.

— Acum câțiva ani ăsta era un oraș înfloritor.

— Petrolul?

— Da, domniță. Existau zece bănci. Zece! Mai multe decât în oricare alt oraș de mărimea asta. După capitală, eram cel mai bogat oraș din țară. Comercianții nu mai pridideau cu afacerile. Piața imobiliară duduia. Toți

prosperau. Se opri pentru a respira. Vrei să bei ceva? O bere, o coca-cola?

— Nu, mulțumesc.

Angus luă o bere din frigider, scoase dopul și luă o înghițitură zdravănă.

— Apoi s-a terminat cu petrolul. Am zis că asta e doar temporar.

— În ce măsură v-a afectat povestea cu petrolul?

— Aveam un procent însemnat de acțiuni la mai multe sonde și o companie de gaze naturale. Slavă Domnului însă, n-am investit niciodată mai mult decât puteam să - pierd. N-am renunțat niciodată la celelalte afaceri pentru a mă ocupa doar de petrol.

— Totuși, scăderea aceea în prețul petrolului trebuie că v-a provocat un gol financiar substanțial. N-ați fost afectat? Angus scutură din cap.

— Am câștigat și am pierdut mai multe averi decât anii din vârstă dumată, tânără doamnă. Nu mă deranjează deloc când pierd. A fi bogat e plăcut, dar a fi falit e mai interesant. E o provocare. Sarah Jo, continuă el, gânditor, nu e de acord cu mine, bineînțeles. Îi place siguranța pe care ți-o dă banul adunat în bănci. Nu m-am atins niciodată de banii ei sau de moștenirea fiului meu. I-am promis că n-am s-o fac niciodată.

Alex era complet străină de orice discuție despre moștenire. Nici n-o putea concepe. Merle Graham trăise din salariul de la compania de telefoane și apoi din pensie. Alex avusese note destul de mari pentru a primi o bursă la Universitatea din Texas, dar lucra după cursuri pentru a se îmbrăca și mânca, pentru ca bunica ei să nu se piângă de aceste cheltuieli.

Primise ajutor financiar și la facultate pentru că avea note atât de bune. Ca funcționar public, nu își putea permite lux. Se luptase cu propria ei conștiință săptămâni de-a rândul, înainte de a-și îngădui să cumpere haina de

blană, ca răsplată pentru că trecuse examenul final. Era una dintre puținele extravagante pe care și le permisesese.

— Aveți destul capital pentru a finanța proiectul? întrebă ea, revenind în prezent.

— Personal, nu.

— Întreprinderile Minton?

— Nu singure. Am format un grup de investitori, indivizi și firme care vor profita de pista hipică.

Se așază în fotoliul lui de piele roșie și îi indică un scaun.

— Pe vremea avântului petrolier, toți au prins gustul îmbogățirii. Acum li s-a deșteptat din nou apetitul.

— Asta nu-i prea flatant pentru populația din Purceii - un grup de carnivore rapace așteptând să înfulece banii câștigați la cursele de cai.

— Nu sunt rapace, spuse el. Fiecare va căpăta partea care i se cuvine, începând cu investitorii principali și până la insul care deține o stație de benzină la cel mai apropiat colț. Nu înseamnă doar un câștig individual. Gândește-te la școli, spitale, servicii publice care ar putea fi realizate din acest venit.

Se aplecă înainte și strânse degetele formând un pumn, ca și cum ar fi vrut să strângă ceva.

— De aceea pista asta e atât de importantă. Va repune orașul pe picioare și îl va face prosper. Ochii lui albaștri străluceau de entuziasmul argumentării. Ei bine, ce crezi?

— Nu sunt o proastă, domnule Minton, ă... Angus, se corectă ea. Îmi dau seama ce-ar însemna pista pentru economia ținutului.

— Atunci de ce nu renunți la ancheta asta ridicolă?

— Nu cred că-i ridicolă, replică ea, tăios. Studiind-o, se scarpină la ceafă, absent.

— Cum poți să crezi c-am ucis-o eu pe mama ta? Era una din cele mai bune prietene ale fiului meu. Era nelipsită de la noi, zilnic venea aici. Nu așa des, după ce

s-a măritat, ci înainte. N-aș fi putut ridica un deget contra acelei fete.

Alex ar fi dorit să-l creadă. În ciuda faptului că era un suspect într-un caz de omor, îl admira foarte mult. Din ceea ce citise și înțelesese din conversația lor, pornise de la nimic și construisese un imperiu.

Bruschețea lui era aproape fermecătoare. Avea o personalitate persuasivă. Dar nu putea admite ca persoana lui pitorească s-o influențeze. Admirația ei pentru Angus nu era atât de puternică cât nevoia ei de a ști cum se face că ea, un copil inocent, cauzase moartea mamei ei.

— Nu pot renunța la anchetă, spuse ea. Chiar dacă aș vrea. Pat Chastain...

— Ascultă, spuse el, aplecându-se înainte, îl privești cu ochii ăștia mari, albaștri, îi spui c-ai făcut o greșală, și mâine pe vremea asta, îți garantez că nici măcar nu-și va mai aminti de ce ai venit aici.

— N-aș face...

— Bun. Atunci lasă-l pe Pan în seama mea.

— Angus, spuse ea, tare, nu m-ai înțeles. Când fu sigură c-o urmărește atent, continuă: așa cum tu crezi în pista -aceea hipică, și eu cred în această eroare judiciară și vreau să îndrept lucrurile.

— Chiar dacă e în joc viitorul unui întreg oraș?

— Ei, lasă, protestă ea, că nu-i chiar așa. Vrei să lași impresia că iau pâinea de la gura copiilor.

— Nu merg până acolo, dar totuși...

— Și viitorul meu e în joc. Nu pot continua viața până când cazul nu e rezolvat în mod corect.

— Dar,...

— Hei, gata, timpul a expirat. Minton junior deschise ușa brusc și băgă capul înăuntru. Mi-a venit o idee mare, Alex. De ce n-ai rămâne la masă?

— Ia dracu, fiule! tună Angus, izbind cu pumnul în brațul fotoliului. Nu ești în stare să recunoști o discuție de

afaceri nici chiar dacă te-ar mușca de fund. Noi discutăm serios aici. Nu mă mai întrerupe când sunt într-o conversație particulară. Știi că nu-mi place.

Tânărul înghiți vizibil.

— N-am știut că discutați atât de serios.

— Ar fi trebuit să știi, nu crezi? Pentru Dumnezeu, tocmai...

— Angus, te rog, nu-i nici o problemă, spuse Alex, repede. Mă bucur c-am fost întrerupți. Acum am observat ce târziu este. Trebuie să plec.

Nu putea suferi ca un om în toată firea să fie muștruluit de tatăl lui, mai ales în fața unui oaspete. Se simțea stânjenită pentru amândoi.

În general, Angus era un tip cumsecade. Dar nu întotdeauna. Avea un temperament exploziv când îl supăra ceva. Alex tocmai văzuse cât de scurtă îi era răbdarea și cât de puțin îi trebuia ca să se enerveze.

— Te conduc, se oferă tânărul, înlemnit. Dădu mâna cu Angus.

— Mulțumesc că mi-ai arătat macheta. Nimic din ce mi-ai spus nu mă poate abate, dar s-au clarificat unele lucruri. Am să țin cont de ele în rezolvarea cazului.

— Poți avea încredere în noi, să știi. Nu suntem ucigași. Junior o conduse până la ușă. După ce-i ținu haina,

Alex se întoarse spre el.

— Am să te sun. Junior.

— Sper. Se aplecă asupra mâinii ei și o săruta, apoi i-o întoarse cu palma în sus și i-o sărută din nou.

Alex își retrase repede mâna.

— Flirtezi cu toate femeile pe care le întâlnești?

— Oarecum. Îi adresează un zâmbet nonșalant. Ești susceptibilă?

— Absolut deloc.

Zâmbetul lui se lăți, arătându-i că nu era convins și că știa că nici ea nu era. După ce-i spuse un nou „Noapte bună” grăbit, se retrase.

În mașină era rece. Tremura sub haina de blană. În timp ce mergea pe drumul care ducea la șoseaua principală, observă clădirile de pe margini. Majoritatea erau grajduri. Într-unui din ele ardea o lumină slabă. Blazerul lui Reede era parcat lângă ușă. Supunându-se unui impuls, Alex opri și coborâ.

Dormitorul lui Sarah Jo din Kentucky fusese reconstituit întocmai în casa din Texas, până la șnururile de mătase ale draperiilor. Când fusese făcută casa, acceptase să-l lase pe Angus să-și pună mobila lui grea, de culoare închisă, tapițeria de piele roșie și trofee de vânătoare în celelalte camere, dar refuzase net să permită revoltătoarelor însemne ale Vestului să invadeze dormitorul.

Exuberant, Angus fusese de acord, îi plăceau lucrurile acelea feminine, delicate, pline de dantele, în jurul lui, noaptea, îi spusese adesea că dacă voia să se însoare cu o fată de la țară nu era nevoie să se ducă tocmai până în Kentucky.

— Mamă, pot să intru? întrebă fiul ei, băgând capul pe ușă după ce ciocănisese ușor.

— Da, te rog, dragul meu. Sarah Jo zâmbi, evident încântată de viața fiului ei.

Stătea pe un munte de perne de satin, purtând o haină de casă, plină de dantele, mirosind a cremă de față scumpă, citind biografia unui om de stat străin de care el n-auzise niciodată. Nu auzise nici măcar de țara respectivă. Probabil că nimeni nu mai auzise de ea, afară de mama lui,

Sarah Jo își scoase ochelarii de citit, puse cartea alături și bătu ușor cu palma în taburetul de satin. Cu o scurtă mișcare a capului, fiul ei refuză să se așeze. Rămase în picioare lângă pat cu mâinile în buzunare, zornăindu-și mărunțișul, detestând acest ritual de noapte care era o reminiscență din copilărie.

De mult nu mai simțea nevoia sau dorința de a o săruta pe mama lui la culcare, dar Sarah Jo continua să aștepte asta. S-ar fi simțit ofensată dacă el n-o făcea. Angus și el făceau eforturi să cruțe sentimentele lui Sarah Jo, care erau întotdeauna superficiale.

— Ce frumos miroase aici, spuse el, nevenindu-i altceva în minte. Muștruluiala pe care o primise de față cu Alex își arăta încă efectul. Era nerăbdător să plece de acasă, să se ducă la unul din localurile de noapte, unde nu avea nevoie să se gândească la problemele lui.

— Săculețele. le țin în toate sertarele și dulapurile. Când eram fată, aveam o slujnică care le umplea cu flori și ierburi sfărâmate. Miroseau minunat, spuse ea, visătoare. Acum trebuie să le cumpăr. Producătorii folosesc parfumuri artificiale acum, dar îmi plac totuși.

— Cum e cartea? Tânărul era deja plictisit de subiectul cu săculețele.

— Destul de interesantă.

El se îndoia serios de asta, dar îi zâmbi.

— Mă bucur că-ți place.

Sarah Jo își dădu seama de starea lui de melancolie.

— Ce ai?

— Nimic.

— Lasă că știu eu mai bine.

— Nimic deosebit. I-am prins pe tata pe picior greșit când i-am întrerupt conversația cu Alex.

Sarah Jo făcu o grimasă.

— Tatăl tău încă n-a învățat cum să se poarte când e cineva străin la noi. Dacă poate fi atât de nepoliticos să scoată un oaspete din salon în timpul orei pentru cocktail, poți fi și tu la fel de nepoliticos pentru a-l întrerupe.

Dădu din cap în semn că spusese ce avea de spus și subiectul era închis.

— Și ce discutau atât de secret, mă rog?

— Ceva despre moartea mamei ei, spuse el, nonșalant. Nimic interesant.

— Ești sigur? Atmosfera mi s-a părut foarte tensionată.

— Dacă există vreun motiv de îngrijorare, tata se va ocupa de asta, așa cum face întotdeauna. N-ai de ce să-ți faci griji.

N-avea intenția să-i spună mamei sale de ancheta pe care o făcea Alex. Bărbații din viața lui Sarah Jo știau că îi plăcea să fie expusă la ceva neplăcut și o protejau.

Angus nu discuta niciodată cu ea despre afaceri, mai ales când mergeau prost. Era dezamăgită când caii lor nu se comportau bine în alergări și era entuziasmată când câștigau, dar în afară de asta, nici ferma, nici vreuna din celelalte întreprinderi ale lui Minton n-o interesau.

Junior o iubea pe mama lui, dar recunoștea că ea nu plăcea. Prin contrast, toată lumea îl plăcea pe Angus. Câteva dintre soțiile prietenilor lui, din loialitate și obligație, erau prietenoase cu Sarah Jo. Dacă n-ar fi fost ele, n-ar fi avut cu cine schimba o vorbă în Purceii.

Nu făcuse niciodată efortul de a cultiva o prietenie. Pentru ea, majoritatea localnicilor erau vulgari și duri, și nu făcea nici un efort de a-și ascunde această părere. Părea perfect mulțumită să stea în camera asta, înconjurată de lucrurile moi, drăguțe, simple, care-i plăceau și pe care le înțelegea cel mai bine.

Junior știa că mama lui e obiectul glumelor de tot felul. Se spunea că bea. Nu era adevărat, cu excepția a două pahare de vin înainte de cină. Unii, care nu-i înțelegeau sensibilitățile ei delicate, o credeau ciudată. Alții spuneau că e doar absentă.

E adevărat că era distrată mai tot timpul, ca și cum ar fi rețrăit mental copilăria ei fericită pe care o prețuia enorm. Nu-și revenise niciodată complet după moartea prematură a unui frate iubit și încă îl mai jelea când îl cunoscuse pe Angus.

Junior se întreba dacă nu cumva se măritase cu Angus pentru a scăpa de amintiri neplăcute. Nu putea găsi nici o* altă justificare pentru ca doi oameni atât de diferiți să

întemeieze o căsnicie. Acum era nerăbdător să plece la distracții, dar prelungea vizita, curios să știe părerea ei despre oaspetele din seara aceea.

— Ce părere ai de ea?

— De cine? De fiica Celinei? Întrebă ea, absentă. Apoi încruntă ușor din sprâncene. E foarte bine fizic, deși mie nu mi se pare că asemenea culori țipătoare sunt în avantajul unei femei.

Gânditoare, își plimbă degetul pe dantela corsajului de la haina ei de casă.

— E fără îndoială isteață, nu? Mult mai serioasă decât mama ei. Celina era o prostuță mică. Dumnezeu știe. Îmi aduc aminte că râdea mereu. Se opri și își lăsă capul pe o parte, ca și cum ar fi ascultat un TÂs îndepărtat. Nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată fără să râdă.

— Erau momente numeroase. N-ai cunoscut-o bine.

— Sărmanul de tine. Știu c-ai fost zdrobit când a murit. Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. E o adevărată tragedie.

Vocea ei, atât de moale, se schimbă brusc, ca și expresia de pe fața ei. Nu mai semăna cu o floare ofilită. Trăsăturile ei deveniseră dure, hotărâte.

— Junior, nu trebuie să-l mai lași pe Angus să te lezeze, mai ales în fața altora.

Junior scutură din umeri, a nepăsare. Era un teritoriu familiar.

— Nu urmărește nimic cu asta. E doar un obicei.

— Atunci depinde de tine să-l dezveți. Dragule, nu vezi că asta vrea să faci? Vrea să-l înfrunți. Angus nu înțelege decât un singur ton al vocii - acela dur. Nu știe să fie blând și gentil, ca noi. Trebuie să vorbești cu el în felul în care poate el să înțeleagă. Ca Reede. Angus n-ar îndrăzni să-i vorbească lui Reede în modul condescendent în care o face cu tine, pentru că-l respectă. Și îl respectă pentru că Reede nu se ploconește în fața lui.

— Tata crede că Reede nu poate greși. Până în ziua de azi, îl sâcâie faptul că Reede a rupt-o cu mine. Ar fi preferat ca Reede să se ocupe de anumite treburi, în locul meu. Niciodată nu-i place ceea ce fac eu.

— Asta nu-i adevărat! strigă Sarah Jo, exteriorizându-se mai mult decât o făcuse în ultimele săptămâni. Angus e foarte mândru de tine, dar nu știe cum s-o arate. E un om foarte dur. A trebuit să fie așa pentru a realiza toate astea. Vrea ca și tu să fii dur.

Junior zâmbi, alăturându-și mâinile închise.

— Bine, mamă, mâine dimineață am să ies cu pistolul. Sarah Jo chicoti. Flexibilitatea și umorul său o încântaseră întotdeauna.

— Nu ad litteram, sper, dar așa ar vrea Angus să fii. Râsul era o stare potrivită pentru a o părași. Junior

prinse ocazia, îi spuse noapte bună, îi promise că va conduce atent, și ieși. Pe scări se întâlni cu Angus care își ducea cizmele în mână și șchiopăta.

— Când ai de gând să te duci la doctor pentru degetul ăla?

— Ia ce dracu-mi trebuie un doctor, decât să-mi ia banii? Ar trebui să-l împușc pe nemernic și să termin cu asta.

Junior zâmbi.

— Bine, dar nu umple covorul de sânge. Mama o să facă o criză.

Angus râse. Orice urmă de enervare dispăruse. Era ca și cum episodul din biroul lui nici nu existase. Își puse brațul pe umerii lui Junior și îl strânse scurt.

— Știam că mă pot baza pe tine ca s-o aduci pe fată aici. A mers exact cum speram. Am pus-o în defensivă și am semănat îndoiala. Dacă e deșteaptă, și după mine este, va renunța la toată povestea asta, înainte de a ne face prea mult rău.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, vom trece și noi puntea, spuse Angus, întunecat. Apoi zâmbi afectuos și-l mângâie pe față. Noapte bună, băiete.

Junior urmări mersul șchiopătat al tatălui său pe palier. Simțindu-se mult mai bine, fluieră ușor, în timp ce cobora scara. Angus nu va mai fi dezamăgit de el de data asta. Treaba care-i fusese încredințată i se potrivea ca o mănușă.

Experiența lui în materie de femei era legendară. Calitățile pe care le avea Alex vor face vânătoarea mai interesantă și mai plăcută. Era o femeie extrem de atrăgătoare. Chiar dacă nu i-ar fi spus Angus, tot ar fi vânat-o.

Pentru a o face bine însă, era nevoie de răbdare. Își va lăsa un răgaz de câteva zile să-și elaboreze o strategie sigură, în timpul ăsta, existau lumi mai puțin dificile de cucerit. În drum spre ușă, își salută propria lui imagine în oglinda din hol.

Capitolul 9

Ca și casa, grajdul era clădit din piatră. Interiorul era ca oricare altul pe care-l văzuse, doar că era curat ca o farmacie. Două rânduri de staule erau despărțite de un coridor larg. Mirosul de fân, piele și cal nu era neplăcut.

Becuri de putere redusă, de noapte, între staule, o ajutau să vadă pe unde calcă, mergând spre o lumină mai puternică luminând într-un staul, la mijloc. Tăcută, înainta spre el, trecând pe lângă o magazie goală și o ușă pe care scria *Terapie fizică*. Printr-o deschizătură largă, văzu un țarc rotund cu un plimbător care putea fi folosit de mai mulți cai odată.

Înainte de a-l vedea pe Reede, îl auzi vorbind cu un murmur vătuit ocupantului unui staul. Ajungând acolo, se uită înăuntru. Era lăsat pe vine, frecându-și palmele lui mari pe piciorul din spate al calului.

Ținea capul aplecat într-o parte, concentrat asupra a ceea ce făcea. Degetele lui apăsau un punct care era evident sensibil. Calul fornăi și încercă să se retragă. „Ușor. Ușor”

— Ce-i cu el?

Reede nu se întoarce și nu arată nici cea mai mică surpriză la auzul vocii ei. Aparent știuse tot timpul că ea stătea acolo, dar nu voise să arate asta. lăasă ușor în jos piciorul dureros și, stând în picioare, bătu blînd animalul pe crupă.

— E o iapă. Îi adresează un zâmbet sugestiv. Sau poate nu ești destul de mare ca să-ți dai seama de diferență?

— Nu din acest unghi.

— Numele ei e Fancy Pants.

— Drăguț.

— I se potrivește. Crede că e mai deșteaptă ca mine, ca oricine. De fapt, e prea deșteaptă pentru ea însăși. Merge prea departe, prea repede și se rănește. Ia o mână de grăunțe și lăsa iapa să-i mănânce din palmă.

— Ah, am înțeles. Te referi la mine. Reede aprobă cu o mișcare din umăr. S-o iau ca pe o amenințare?

— Poți s-o iei cum vrei.

Din nou se juca cu cuvintele, vorbind cu dublu înțeles. Alex nu prinse momeala de data asta.

— Ce fel de iapă e?

— Una gravidă. Asta e grajdul iepelor.

— Toate sunt ținute aici?

— Da, separate de celelalte. Iapa îi mirosi pieptul și Reede zâmbi, scărpînând-o după ureche, lepele gravide fac mare tăraiboi.

— De ce?

Reede dădu din umeri în semn că nu exista nici o explicație clară.

— Cred că se întâmpla același lucru ca la secția de maternitate a unui spital. Toată lumea e tulburată când apare un nou-riăscut. Își trecu palma peste pântecul neted al iepei. E prima oară și e neliniștită. A alunecat puțin acum câteva zile, când o plimbam și are ceva la metatars.

— Când fată?

— la primăvară. Mai e până atunci. Dă-mi mâna.

— Cum?

— Dă-mi mâna. Simțind rezerva ei, o trase impacientat în staul lângă el, în apropierea iepei. Pipăie.

Reede îi acoperi mâna cu mâna lui și o apăsă pe pielea animalului. Părul era aspru și scurt, vitalitatea și forța mușchiului de dedesubt se simțea bine la pipăit.

Animalul fornăi și făcu un pas ezitant înainte, dar Reede o liniști. Staulul părea strâmt și supraîncălzit. Mirosul fecund al vieții în devenire umplea despărțitura dreptunghiulară.

— Îi e cald, spuse Alex, cu respirația tăiată.

— Sigur.

Reede se apropie mai mult de Alex și îi mișcă mâna împreună cu a lui. pe corpul iepei, până pe pântecul umflat. Alex scoase o mică exclamație de surpriză când simți mișcare.

— Mânzul.

Reede era atât de aproape încât respirația lui îi răsfira părul. Alex simți mirosul apei de colonie amestecat cu cel al grajdului.

O izbitură rapidă în palma ei o făcu pe Alex să râdă cu o plăcere spontană; tresărind surprinsă, dădu peste Reede.

— E atât de activ.

— Îmi va făta un campion.

— E a ta?

— Da.

— Cum e armăsarul?

— Arri plătit scump serviciile lui, dar a meritat. Un armăsar superb din Florida. Fancy Pants l-a plăcut imediat. Cred că i-a părut rău când s-a terminat. Poate dacă ar fi fost aici tot timpul, n-aș mai avea de ce să-mi fac griji în privința ei. .

Presiunea din pieptul lui Alex era atât de mare încât abia putu să mai respire. Ar fi dorit să-și lipească obrazul de corpul iepei și să asculte cuvintele liniștitoare ale lui Reede. Din fericire, rațiunea învinse înainte ca ea să facă un lucru atât de prostesc.

Își retrase mâna de sub mâna lui și se întoarse spre el. Reede stătea atât de aproape, încât hainele lor se atingeau și trebui să-și lase capul pe spate până atinse calul pentru a-l putea privi în față.

— Toți proprietarii au acces la grajd?

Reede se dădu înapoi lăsând-o să iasă din staul.

— De vreme ce am lucrat pentru Mintoni, cred că au încredere în mine.

— Ce fel de cal e? reveni Alex la prima ei întrebare.

— Un cal de sfert.

— Sfert de ce?

— Sfert de ce? își dădu capul pe spate și râse. Fancy Pants se feri într-o parte. Hai că mi-a plăcut. Un sfert de ce? Desfăcu lanțul care ținea iapa legată de un inel în perete și apoi veni lângă Alex, pe culoar, închizând cu grijă ușa după el. Nu prea te pricepi la cai, nu?

— Evident, nu! replică ea, tăios.

Stânjeneala ei păru să-l amuze doar pentru o clipă. Apoi, încruntându-se întrebă:

— A fost ideea ta să vii aici?

— M-a invitat Junior.

— Da, trebuia să-mi închipui.

— De ce?

— Se aprinde imediat'când apare o nouă curvă liberă, Mex simți cum îi aleargă sângele în vine.

— Nu sunt liberă pentru nimeni. Și nu sunt nici curvă. Reede îi aruncă o privire înceată, ridiculizantă.

— Da, cred că nu ești. Prea mult juristă și prea puțin femeie. Nu te relaxezi niciodată,

— Nu atunci când am de rezolvat un caz.

— Asta făceai și la Mintoni în timp ce beai? întrebă el, disprețuitor. Lucrai la un caz?

— Exact.

— Atunci ăia de la procuratura din Travis au metode de anchetă foarte nostime.

Se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă cu mers legănat spre capătul opus al clădirii.

— Așteaptă! Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Trimite-mi citație, îi aruncă el peste umăr.

— Reede! Impulsivă, se luă după el și îl apucă de mâneca hainei. Reede se opri, privi spre locul unde degetele ei se adânceau în pielea muiată de trecerea anilor, apoi se întoarse încet și o privi cu ochii lui verzi și ascuțiți ca iarba din junglă.

Alex își luă mâna de pe el și se dădu un pas înapoi. Nu-i era frică. Era mai curând șocată de ea însăși. Nu intenționase să-l strige pe nume în felul acela' și nici să-l atingă, mai ales după cele întâmplate în staul.

Umezindu-și buzele nervoasă, spuse:

— Vreau să vorbesc cu dumneata. Te rog. Neoficial. Doar pentru curiozitatea mea.

— Cunosc tehnica, doamnă consilier. Am folosit-o și eu. Te împrietenești cu suspectul, sperând ca acesta să-și deschidă garda și să-ți spună ceea ce încearcă s-ascundă.

— Eu nu fac așa. Vreau doar să discutăm.

— Despre ce?

— Despre Mintoni.

— Ce anume?

Stând cu picioarele depărtate, cu pântecul ușor împins înainte, își băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor, ceea ce făcu să i se desfacă haina. Poza era intimidant masculină. O tulbura tot atât pe cât o enerva. Încercă să-și reprime ambele reacții.

— Ai putea să spui că Sarah Jo și Angus au o căsătorie fericită?

Reede clipi și tuși.

— Cum?

— Nu te uita așa la mine. Îți cer o părere, nu o analiză.

— Ce importanță are?

— Sarah Jo nu e genul de femeie cu care m-aș fi așteptat să se însoare Angus.

— Contrariile se atrag.

— Asta-i prea banal. Sunt... apropiați?

— Aproiați?

— Adică în intimitate.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Eu sunt sigură că da. Doar ai locuit acolo.

— Se pare că mintea mea nu lucrează pe aceeași direcție ca a dumitale. Făcu un pas spre ea și coborâ vocea. Dar asta se poate corecta.

Alex refuză să se lase provocată, știind că asta urmărea mai curând decât să o seducă.

— Se culcă unul cu altul?

— Așa cred. Nu-i treaba mea ce fac în pat. Și nici nu-mi pasă. Pe mine mă interesează doar ce intră în patul meu. De ce nu mă întrebi de asta?

— Pentru că mă lasă rece.

Din nou Reede o privi lung, zâmbitor.

— Cred că dimpotrivă.

— Nu-mi place să mă privească cineva de sus, domnule Lambert, doar pentru că sunt femeie și nu bărbat, în această funcție.

— Atunci nu mai fi.

— Ce? Femeie?

— Nu, procuratoare.

Alex numără în minte până la zece.

— Angus se întâlnește cu alte femei?

Ochii lui verzi dădeau semne de nervozitate. Răbdarea lui începea să se epuizeze.

— O consideri pe Sarah Jo o femeie temperamentală?

— Nu.

— Crezi că Angus are un apetit sexual normal?

— Dacă e la fel cu apetitul pentru alte lucruri, da.

— Atunci cred că ai răspunsul. Relația lor îl afectează pe Junior?

— De unde dracu' să știu? Întreabă-l pe el.

— Mi-ar răspunde cu un comentariu nesperios.

— Ceea ce ar fi un mod drăguț de a-ți spune că te amesteci în treburile care nu te privesc. Eu nu sunt atât de drăguț și îți spun: nu-ți mai băga nasul, cucoană.

— Problema nu mă privește personal.

Reede își scoase mâna din buzunarul de la spate și își încrucișa brațele pe piept.

— Abia aștept să aud raționamentul.

Alex nu se lăsă intimidată de sarcasmul lui.

— Relația dintre părinții lui poate explica de ce Junior a avut trei căsătorii nefericite.

— Nici asta nu e treaba ta.

— Ba este.

— De ce?

— Pentru că Junior o iubea pe mama.

Cuvintele reverberară în coridorul silențios. Capul lui Reede căzu brusc pe spate ca și cum ar fi primit un upercut rapid, neașteptat.

— Cine ți-a spus asta?

— El. Îl privi atentă, în timp ce adăugă încet: mi-a spus că amândoi ați iubit-o.

Reede o privi îndelung, apoi dădu din umeri.

— Într-un fel sau altul. Și?

— Din cauza asta au eșuat căsătoriile lui? Pentru că n-o putea uita pe mama?

— Habar n-am.

— Fă o presupunere.

— Bine. Arogant, își aplecă capul pe o parte. Nu cred că au nici cea mai mică legătură cu Celina. Problema e că nu se poate culca cu o femeie doar din plăcere, fără să se simtă vinovat după aceea, așa că, pentru a-și ușura conștiința, își ia o nevastă la fiecare câțiva ani.

Spusese asta cu intenția de a o ofensa și reuși. Alex încercă să nu arate cât.

— De ce crezi că are acest sentiment de vinovăție?

— E o problemă genetică. Are generații întregi de cavaleri ai Sudului curgându-i prin vene. Asta duce la o conștiință încărcată în materie de femei,

— Și dumneata *cum* te simți?

Un rânjel viclean îi ridică un colț al gurii.

— Eu nu am sentimente de vinovăție, indiferent ce fac.

— Chiar și o crimă?

Zâmbetul lui se stinse și ochii i se întunecară.

— Pleacă dracu' de-aici!

— Ai fost vreodată însurat? -Nu.

— De ce?

— Nu te privește. Altceva, doamnă consilier?

— Da. Vorbește-mi de tatăl dumitale.

Treptat, Reede își lăsă brațele pe lângă corp. Îi aruncă o privire dură, rece. Alex spuse:

— Știu că tatăl dumitale a murit când erai încă la școală. Junior a pomenit de asta, mai devreme. După moartea lui, ai venit să locuiești aici.

— Ai o curiozitate morbidă, domnișoară Gaitier.

— Nu e curiozitate. Caut fapte pertinente pentru ancheta mea.

— Da, cum să nu. Fapte pertinente, cum ar fi viața sexuală a lui Angus,

Alex îi aruncă o privire provocatoare.

— Eu caut motivele, domnule Lambert. Ca om al legii înțelegi asta, nu? Ai auzit vreodată de motivație sau oportunitate? Ochii lui deveniră încă și mai reci. Am nevoie să știu în ce stare mintală te aflai în noaptea crimei.

— Asta-i rahat. Ce legătură are asta cu tata?

— Poate nici una, dar aștept să-mi spui. Dacă e nerelevant, de ce ești atât de sensibil la asta?

— Ți-a spus Junior cum a -murit tata? Alex scutură din cap. Reede scoase un râs amar. Nu-mi dau seama de ce n-a făcut-o. Detaliile neplăcute erau cunoscute de toți. Oamenii au vorbit de asta ani în șir. Se aplecă de mijloc pentru a fi cu ochii la nivelul ochilor ei. S-a sufocat cu propria lui vomă, era prea beat ca să se mai poată salva. Așa e. Părea șocat. A fost oribil, mai ales când directorul școlii m-a chemat afară din clasă să-mi spună.

— Reede...

Alex ridică mâna în încercarea de a-l opri. El i-o dădu la o parte.

— Nu. Dacă ești atât de nerăbdătoare să deschizi toate ușile închise și să scoți scheletele, iată unul. Dar ține-ți răsuflarea, fetiço, pentru ce urmează. Tatăl meu era

bețivul târgului, calul de bătaie, o parodie lipsită de valoare, patetică și regretabilă a ființei umane. Nici măcar n-am piins când am auzit c-a murit. M-am bucurat. A fost un ticălos, un nemernic care n-a făcut pentru mine nimic altceva decât să mă umple de rușine că-mi e tată. Și nici el nu era mai fericit de asta decât eram eu. Bălăria rușinii -așa mă striga, de obicei, înainte de a mă pocni în cap. Eram o povară pentru el. Ca un prost însă, eu continuam să mă prefac că formăm o familie. Încercam tot timpul să-l fac să vină să mă vadă jucând fotbal. Într-o seară, a apărut la un meci. A produs așa o hărmălaie, împleticindu-se printre bănci, rupând un steag în cădere, încât îmi venea să mor de rușine, l-am spus să nu mai vină niciodată. Îl uram. Îl uram, repetă el, cu voce suierată.

Nu puteam invita prieteni acasă pentru că era ca o cocină. Mâncam din cutii de conserve. N-am știut de existența farfuriilor sau a prosoapelor curate în baie, până n-am fost în casele altor copii. Când mă duceam la școală încercam să fiu cât mai prezentabil posibil.

Alex regreta că deschisese această rană sângerândă, dar era bucuroasă că Reede vorbea liber. Copilăria explică multe din trăsăturile omului. El însă descria un proscris și asta nu se potrivea cu ceea ce știa despre el.

— Mi s-a spus că erai un fel de șef, că ceilalți copii gravitau în jurul dumitale, stabileai regulile, dădeai tonul.

— Mi-am impus să fiu așa, spuse el. În școala primară, ceilalți copii își băteau joc de mine, toți afară de Celina. Apoi m-am făcut mai înalt și mai puternic, și am învățat să mă bat. Cu brutalitate. Copiii au încetat să mai râdă de mine. Acum era mai bine pentru un copil să-mi fie prieten decât dușman.

Buzele lui se răsfrânseră cu dispreț.

— Ceea ce urmează o să te șocheze, domnișoară procuror. Am fost hoț. Furam tot ceea ce se putea mânca sau ne era util. Bătrânu' nu se putea ține de un serviciu

mai mult de câteva zile, după care trăgea un chef. Iua ceea ce câștigase, își cumpăra o sticlă sau două și bea până cădea lat. Până la urmă, n-a, mai încercat să-și ia o slujbă. Trăiam amândoi din ceea ce câștigam eu, făcând diverse treburi după școală, și din ceea ce furam.

Alex rămase tăcută. Nu știa ce să spună și Reede știa acest lucru. De aceea, îi și spusese toate astea. Voia s-o facă să se simtă meschină, îngustă la minte. Nu știuse că copilăria lor fusese atât de puțin diferită, deși ea nu suferise niciodată de foame. Merle Graham avusese grijă de nevoile ei fizice, dar le neglijase pe cele sufletești. Alex crescuse cu un sentiment de inferioritate, lipsită de afecțiunea cuiva. Spuse emfatic:

— Îmi pare rău, Reede.

— N-am nevoie de mila dumitale, mârâi el. Nici de a altora. Viata asta m-a făcut dur și al dracu', și îmi place așa: Am învățat destul de devreme să stau pe propriile mele picioare pentru că eram sigur că nimeni n-avea să sară în ajutorul meu. Nu mă încred decât în mine însumi. Nu iau nimic pe garanție, mai ales oamenii. Și sunt hotărât să nu decad niciodată atât de jos ca bătrânu'.

— Dai prea mare importanță acestui lucru, Reede. Ești prea sensibil.

— Uh-uh. Vreau ca oamenii să uite că Everett Lambert a existat vreodată. Vreau ca nimeni să nu facă vreo legătură între mine și el.

Strânse dâin dinți și apucând-o de reverele hainei o ridică până în dreptul lui.

— Am trăit cu nefericitul fapt că am fost fiul lui patruzeci și trei de ani. Acum, tocmai când oamenii sunt pe punctul de a uita, vii dumneata să pui întrebări tulburătoare, să reînvi morții, amintind tuturor că m-am ridicat din mocirlă pentru a ajunge unde sunt.

O lăsă să cadă brusc, împingând-o înapoi. Alex se pomeni lipită de ușa staulului.

— Sunt sigură că nimeni nu te blamează pentru tatăl dumitale.

— Nu? Asta e în firea unui oraș mic, fetițo. Ai să vezi curând, pentru că vor începe să te compare cu Celina.

— Asta nu mă deranjează. Comparația va fi binevenită.

— Ești atât de sigură? -Da.

— Fii atentă. Când dai colțul, e bine să știi ce te așteaptă după el.

— Vrei să fii mai clar?

— Se va întâmplă una din două: ori n-ai să fii la înălțimea ei, ori ai să descoperi că a fi ca ea nu-i nici o scofală.

— Și cum sunt?

Reede o mătură cu o privire.

— Ca ea, uitându-se la tine, un bărbat își amintește că e bărbat. Și, ca și ea, folosești acest lucru în propriul avantaj.

— Adică?

— Era departe de a fi o sfântă.

— Nici nu m-așteptam să fi fost.

— Nu? Întrebă el, mios. Eu cred că da. Cred că ai creat imaginea unei mame ideale în mintea dumitale și vrei ca Celina să se încadreze în acest tipar.

— Asta-i ridicol, protestă ea cu încăpățănare juvenilă. Apoi spuse mai calm: e adevărat că bunica Graham credea că soarele răsare și apune deasupra Celinei. Pe mine m-a crescut în credința că ea era exact ceea ce trebuie să fie o femeie tânără. Dar acum sunt femeie eu însămi și destul de matură pentru a înțelege că mama era făcută din carne și oase și avea defecte ca oricine altcineva.

Reede o privi o clipă.

— Adu-ți aminte că te-am prevenit, spuse el, moale. Trebuie să te întorci la Westerner, să-ți împachetezi hainele dumitale elegante și dosarele și să pleci la Austin. Lasă în pace trecutul. Nimeni de aici nu vrea să-și

amintească acea pată din istoria orașului - mai ales când e în joc licența aceea. le-ar conveni mai curând s-o lase pe Celina să zacă moartă în grajdul ăsta decât...

— În grajdul ăsta? strigă Alex. Mama a fost ucisă aici?

Era clar că Reede scăpase asta involuntar. Înjură printre dinți înainte de a răspunde scurt.

— Da.

— Unde, în care staul?

— Nu con...

— Arată-mi, lua-te-ar dracu'! M-am săturat până-n gât de răspunsurile dumitale ocolite și incomplete. Arată-mi unde ai găsit trupul ei în dimineața aceea, domnule șerif.

Ultimul cuvânt îl rosti atent, amintindu-i că avea obligația de serviciu de a o proteja și ajuta.

Fără un cuvânt, se întoarce și porni spre ușa pe care intrase ea. la al doilea staul se opri.

— Aici.

Alex se opri, apoi înainta încet până ajunse lângă eede. Se întoarce cu fața la staul. Nu exista fân pe jos, doar podeaua acoperită cu cauciuc. Poarta fusese scoasă pentru că nu era nici un cal înăuntru. Avea un aer nevinovat, aproape steril.

— N-a mai fost băgat nici un cal aici de când s-a întâmplat. Adăugă apoi, morocănos: Angus are o latură sentimentală.

Alex încercă să-și imapineze un corp însângerat zăcând în staul, dar nu putu. Iși ridică ochii întrebători spre Reede.

Pielea părea mai întinsă pe pomeții obrazilor și liniile verticale care-i încadrau gura păreau mai pronunțate decât cu câteva clipe în urmă când fusese furios. O vizită la locul crimei nu era atât de ușoară pentru el, pe cât voia să pară.

— Povestește-mi, te rog. Reede ezită, apoi spuse:

— Zăcea în diagonală, cu capul în colțul acela și picioarele cam pe aici - atinse un punct cu vârful cizmei. Era plină de sânge, pe păr, pe haine, peste tot.

Alex îi auzise pe cei de la omucideri descriind scene de omor sângeroase cu mai multă emoție. Vocea lui Reede era goală și monotună, dar trăsăturile lui exprimau durere.

— Avea încă ochii deschiși.

— Cât era ceasul? întrebă ea, cu voce răgușită.

— Când am găsit-o?

Alex dădu din cap, incapabilă de a vorbi.

— În zori. Pe la șase jumătate.

— Ce făceai aici la ora aceea?

— Începeam să fac curățenie pe la șapte. În dimineața aceea eram îngrijorat de iapă.

— A, da. De aceea care fătase cu o zi înainte. Deci veniseși să vezi ce face ea și mânzul?

— Da.

Când ridică privirea spre el, ochii ei erau plini de lacrimi.

— Unde fuseseși în noaptea aceea?

— Prin târg.

— Toată noaptea?

— Da, după cină.

— Singur? Reede își îngustă buzele, enervat.

— Dacă vrei să afli mai mult, domnișoară consilier, adu cazul în instanță.

— Chiar am de gând.

În timp ce trecea pe lângă el, în drum spre ușă, Reede o prinse de braț și o întoarse, lipind-o de el. Îl simți dur și puternic masculin.

— Domnișoară Gaither, mârâi el. iritat și impacientat, ești deșteaptă. las-o baltă. Dacă insiști, cineva va avea de suferit.

— Și anume?

— Dumneata.

— În ce fel?

Reede nu se mișcă, își înclină doar corpul spre ea.

— Există multe feluri.

Era o amenințare abia voalată. Fizic, era capabil să ucidă o femeie, dar emoțional?

Părea să aibă o părere proastă despre femei în general, dar, după afirmațiile lui Junior, o iubise pe Celina. Ia un moment dat, ea voise să se mărite cu Reede. Probabil că toată lumea, inclusiv Reede, fusese sigură că se vor căsători, până în ziua când ea se măritase cu Al Gaither și rămăsese însărcinată.

Alex nu putea crede că Reede a omorât-o pe Celina, indiferent de împrejurări, dar nu voia cu nici un chip să creadă că o omorâse pe Celina din cauza ei.

Era șovin, arogant și la fel de periculos ca un șarpe cu clopoței. Dar ucigaș? Nu părea. Sau poate asta se datora slăbiciunii ei pentru părul blond închis și ochii verzi, pentru blugii strânși pe corp și hainele de piele purtate, cu gulere de blană; pentru bărbați care puteau purta cizme de cowboy fără să pară caraghioși; pentru bărbați care umblau și vorbeau și miroseau și se purtau cu adevărat ca niște bărbați?

Reede Lambert avea toate astea.

Tulburată mai mult de efectul lui asupra simțurilor ei decât de avertismentul lui, își eliberă brațul și se întoarse spre ușă.

— N-am intenția să renunț la ancheta asta. Vreau să știu cine a ucis-o pe mama și de ce. Am așteptat toată viața să aflu asta. N-am să renunț acum.

Capitolul 10

Reede dădu drumul unei serii de înjurături după ce Alex părăsi grajdul. Pasty Hickam îi auzise din ascunzătoarea lui, dintr-un staul învecinat.

Nu avusese intenția să tragă cu urechea la conversația lor. Când intrase în grajd mai devreme, era doar în căutarea unui loc întunecos și-cald și solitar, unde putea să se ocupe în liniște de mândria lui rănită, să-și cultive resentimentele față de fostul patron și să sugă sticla de whisky ca pe un lapte matern.

Acum însă supărarea îi trecuse, iar mintea lui începuse să țeasă un plan. Treaz, Pasty era puțin ciudat; beat, era de-a dreptul rău.

Abia reușise să se stăpânească, când auzise ce-i spunea fata din Austin șerifului și viceversa. Dumnezeu mare, era fiica Celinei Gaither, venită să cerceteze moartea mamei ei.

Mulțumită ei și cu ajutorul lui Dumnezeu, în care nici nu credea, i se oferise ocazia de aur să se răzbune pe Angus și neisprăvitul de fiu-său.

Se spetise muncind în acest loc, primind o leafă de mizerie, care nici aia nu-i fusese plătită când Angus dăduse faliment, dar îndurase totul. Fusese alături de el, și la bine și la rău, și ce primea în schimb? Concediat și dat afară din baraca asta, care fusese casa lui mai bine de treizeci de ani.

Ei bine, norocul îi zâmbise și lui Pasty Hickam până la urmă. Dacă-și juca bine cartea, putea câștiga ceva bani pentru „fondul de pensie”. Ruby Faye, femeia lui actuală, mereu îl cicălea că n-are niciodată bani să-i dea. „Ce plăcere e aia dacă nu-mi iese și mie ceva pe lângă

plăcerea de a-l înșela pe bărbatul meu?” îi plăcea ei să zică.

Compensația financiară n-ar fi însă decât pudra de zahăr de pe prăjitură. Răzbunarea va fi adevărata plăcere. De mult trebuia cineva să-i tragă un șut lui Angus acolo unde-l dureau.

Nerăbdarea lui deveni aproape insuportabilă, când Reede termină de examinat iapa și ieși din grajd. Pasty așteptă puțin pentru a fi sigur că era singur înainte de a ieși din staulul unde se ghemuise în fânul proaspăt. Merse de-a lungul coridorului slab luminat spre telefonul din perete. Înjură un cal care necheză, lovindu-l. Cu toată joshicia lui, curajul nu fusese niciodată partea lui forte.

Întâi sună la informații, apoi formă repede numărul ca să nu-l uite. Poate nu avusese timp să ajungă încă, se gâtidi el neliniștit, după ce-i ceruse funcționarului să-i facă legătura cu camera ei. Ea răspunse abia la al cincilea semnal, vorbind cu sufletul la gură, ca și cum ar fi intrat în clipa când suna telefonul.

— Domnișoara Gaither?

— Da. Cine-i acolo?

— Nu-i nevoie să știți. Eu vă cunosc și asta ajunge.

— Cine ești? repetă ea, cu ceea ce Pasty credea că e o bravadă.

— Știi totul despre moartea mamei dumitale.

Pasty chicoti pentru sine, bucurându-se de tăcerea ei bruscă. Nu i-ar fi putut capta atenția mai bine sau mai repede nici dacă s-ar fi dus la ea și ar fi mușcat-o de țâțe.

— Ascult.

— Nu pot vorbi acum.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot, d-aia.

Era riscant să discute acum la telefon. Cineva ar putea asculta undeva la fermă și l-ar putea auzi. Ar fi foarte nesănătos.

— Vă sun din nou.

— Dar...

— Vă sun din nou.

Închise telefonul bucurându-se de anxietatea ei. Își amintea de felul în care mama ei obișnuia să se fâțâie pe acolo de parcă era stăpâna lumii. În multe zile de vară o privise pofticios în timp ce se bălăcea în bazinul de înot cu Reede și Junior. Își puneau mâinile pe trupul ei peste tot, numind asta joacă. Dar n-arunca nici măcar o privire în direcția lui Pasty. Nu-i păruse rău că fusese ucisă. N-ar fi intervenit nici de-al dracu' să oprească asta, chiar dacă ar fi putut.

Își amintea de noaptea aceea și de tot ce se întâmplase, de parcă ar fi fost ieri. Era un secret pe care îl tănuise de atâta vreme. Acum îl va divulga. Inima lui va tresaltă de bucurie spunându-i acestei procuroare totul.

Capitolul 11

— Vrei să-mi dai o amendă pentru parcare nepermisă? întrebă Alex dându-se jos din mașină și încuind-o. Se simțea veselă în dimineața asta, după telefonul neașteptat pe care-l primise în noaptea precedentă. Poate că omul de la telefon era exact martorul de care avea nevoie. S-ar putea să fie și vreun nebun, se gândea ea încercând să fie realistă.

Dacă era adevărat, ar fi o tragedie să descopere că Reede era asasinul. Arăta extrem de atrăgător așa cum stătea rezemat de ceasul de parcare. De fapt, ceasul fiind aplecat spre dreapta, părea să se sprijine el de Reede.

— Ar trebui să mă răzgândesc, de vreme ce ești așa isteată, dar sunt un tip drăguț... Acoperi ceasul de taxare cu o pânză pe care scria cu litere albastre: „Orașul Purceii. Mașini oficiale”, la asta cu tine când pleci și folosește-o de acum încolo. O să-ti economisească ceva mărunțiș.

Se întoarse și porni pe trotuar spre tribunal. Alex îl ajunse din urmă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Urcară treptele și intrară. Vino în biroul meu. Am ceva șa-ți arăt.

Curioasă, se luă după el. Nu se despărțiseră în termenii cei mai buni în seara dinainte. Și, totuși, în dimineața asta se arăta deosebit de amabil. Cum asta nu-i stătea în caracter, nu putea fi decât suspicioasă în privința motivelor lui.

Când ajunseră la nivelul inferior, toți cei din încăperea brigăzii de poliție se opriră din ceea ce făceau pentru a o privi. Scena deveni imobilă ca o fotografie.

Reede trecu în revistă pe cei din cameră cu o privire lentă, plină de înțeles. Activitatea fu reluată imediat. Nu spusese un cuvânt, dar era clar că avea o mare autoritate asupra personalului din subordine, care îl respecta sau se temea de el. Alex bănuia că era mai curând teama.

Reede o ocoli, deschise o ușă din stânga scărilor și se dădu la o parte pentru a-i face loc. Intrară într-o cameră mică, pătrată, mohorâtă, fără ferestre. Era rece ca un frigider. Există un birou atât de scrijelit și scorjit, de parcă era făcut din deșeuri de metal. Tăblia era pătată cu cerneală și plină de scobituri. Pe ea se afla o scrumieră arhiplină și un telefon negru, simplu.

— E biroul diîmitale, dacă ai nevoie, îi spuse Reede. Sunt sigur că ești obișnuită cu încăperi mai luxoase.

— Nu. De fapt, biroul meu din Austin nu e cu mult mai mare ca acesta. Cui să-i mulțumesc?

— Orașului Purcei.

— Dar a fost ideea cuiva. A dumitale?

— Și dac-a fost?

— Deci, spuse ea, trăgând cuvântul într-un efort de a ignora galoanele pe care le purta pe umărul lui, îți mulțumesc.

— Cu plăcere.

Încercând să tempereze animozitatea dintre ei, zâmbi și spuse provocator:

— Acum că suntem în aceeași clădire, pot să te supraveghez mai îndeaproape.

Reede ieși și închise ușa în urma lui. „Exact invers, doamnă consilier. Eu am să te supraveghez mai îndeaproape”.

Alex puse jos pixul și își frecă viguros brațele înghețate. Radiatorul electric pe care-l cumpărase de la magazin era la maximum, dar nu prea se simțea. Micul birou pătrat era rece și părea singurul loc umed, diu acest climat, altminteri arid.

Mai devreme cumpărase rechizite de birou: hârtie, creioane, tocuri, clame. Biroul nu era deloc confortabil, dar măcar era funcțional. De asemenea, era mult mai central decât camera ei de la *Westerner Motel*.

După ce controla dacă radiatorul e într-adevăr la maximum, se concentra asupra însemnărilor. Îi luase o întreagă după-amiază să le facă și să le aranjeze după divizii implicați.

Începând cu notele ei asupra lui Angus, citi din nou datele. Din nefericire, nu erau cu nimic mai concrete și mai clare, acum după ce le citise de o duzină de ori, decât prima oară.

Ceea ce avea erau împrejurări și zvonuri. Puținele fapte pe care le avea le știuse de când plecase din Austin. Până acum călătoria asta fusese o risipă a banilor contribuabililor și aproape că trecuse o săptămână din termenul acordat de Greg.

Pentru moment, se hotărâ să iase problema oportunității să mai aștepte. Trebuia să stabilească motivele. Tot ce aflase până acum era că cei trei bărbați o adorasera pe Celina. Adorația nu prea e un motiv de crimă.

N-avea nimic - nici o probă, nici măcar un suspect viabil. Era sigură că Buddy Hicks n-o ucisese pe mama ei și, totuși, nu făcuse nici un pas în direcția descoperirii adevărului.

După ce discutase cu Angus, Junior și Reede separat, era convinsă că obținerea unei confesiuni ar fi echivalentă cu un miracol. Căința și remușcarea nu se potriveau cu personalitatea lor. Și nici n-ar depune mărturie unul contra celuilalt. loialitățile erau solid fixate, deși era clar că prietenia lor nu mai era ceea ce fusese cândva. Asta putea fi un indiciu. Moartea Celinei îi îndepărtase unul de altul, menținând totuși legătura dintre ei?

Încă mai spera că persoana care sunase cu câteva seri înainte era un martor ocular. Așteptase tot timpul un nou telefon, care însă nu-i fusese dat, ceea ce putea fi o indicație că totul era o glumă.

Aparent, singurii oameni din preajma grajdului în noaptea aceea fuseseră Bud prostănaclul, ucigașul și Celina. Bud era mort. Ucigașul nu vorbea, iar Celina...

Alex avu o inspirație bruscă. Mama ei nu putea vorbi, cel puțin nu în sens concret, dar ar putea avea ceva prețios de spus.

Simți că-i vine rău de la stomac. Își lăsă fruntea în palmă și închise ochii. Avea ea tăria s-o facă?

Căuta alte alternative, dar nu găsi nici una. Avea nevoie de dovezi și nu vedea decât un singur loc unde le-ar fi putut obține.

Înainte de a se putea răzgândi, închise radiatorul și ieși din birou. Evitând liftul nesigur, urcă treptele sperând să-l prindă pe judecătorul Joe Wallace înainte de a pleca.

Se uită nervoasă la ceas. Era aproape cinci. Nu voia să amâne până a doua zi. Acum, că se hotărâse, voia să-și pună planul în aplicare înainte de a se ivi prilejul de a renunța.

Culoarele de la etajul doi erau pustii. Jurații plecaseră. Toate procesele erau suspendate până a doua zi. Pașii ei răsunau puternic în timp ce se, îndrepta spre biroul judecătorului, alăturat sălii de ședințe. Secretara lui era încă în anticameră și deloc încântată s-o vadă.

— Trebuie să vorbesc cu judecătorul imediat. Alex sufla greu după ce urcase repede cele două etaje. Vocea ei avea o notă de disperare.

— Se pregătește de plecare, îi spuse secretara, fără scuze. Pot să vă fixez întâl...

— E extrem de important, altfel nu l-aș deranja la ora asta. Alex nu era intimidată de privirea de cerber a doamnei

Lipscomb sau de suspinul pe care-l scoase când se ridică de la birou și se duse la ușa despărțitoare. Bătu discret, apoi intră închizând ușa în urma ei. Alex se plimbă prin cameră așteptând-o să reapară.

— E dispus să vă primească. Dar scurt.

— Mulțumesc. Alex trecu în fugă pe lângă ea și intră.

— Ei bine, ce mai e, de data asta, domnișoară Gaither? vorbi judecătorul Wallace în clipa când ea îi trecu pragul. Tocmai își puneia pardesiul. Se pare că ai urâtul obicei de a te înfățișa fără să fixezi dinainte ora. După cum vezi, tocmai plecam. Fiica mea, Stacey, detestă să întârzie cineva la cină și ar fi nepoliticos din partea mea s-o fac s-aștepte.

— Vă cer scuze la amândoi. După cum i-am spus secretarei, trebuia să vorbesc urgent cu dumneavoastră.

— Ei bine? o invită el posomorât.

— Am putea să ne așezăm?

— Pot să vorbesc și stând în picioare. Ce dorești?

— Vreau o autorizație de exhumare a mamei mele. Judecătorul se așează. Sau mai degrabă se prăbuși pe fotoliul în fața căruia stătea. Se uită la Alex cu o dezamăgire nedisimulată.

— Poftim? șuieră el.

— Cred că m-ați auzit, domnule judecător, deși dacă e necesar să repet cererea o voi face.

Judecătorul își flutură mâna.

— Nu. Doamne sfinte, nu. Mi-a fost de-ajuns c-am auzit o dată. Își luă fiecare genunchi în câte o mână și continuă s-o privească, aparent gândindu-se că Alex era nebună. De ce vrei să faci un lucru atât de oribil?

— Nu e pentru că vreau. N-aș cere aprobarea tribunalului pentru asta dacă n-aș fi convinsă că e absolut necesar.

Recăpătându-și ceva din aplombul lui, judecătorul îi arată fără amabilitate un scaun.

— Poți lua loc. Explică-mi motivele.

— S-a comis o crimă, dar nu găsesc nici o probă incriminatoare.

— Eu ți-am spus că n-ai să găsești, exclamă el. Nu m-ai ascultat. Ai intrat aici ca o furtună, ai debitat niște acuzații nefondate, urmărind să te răzbuni.

— Nu-i adevărat, spuse ea, calm.

— Așa văd eu lucrurile. Ce-are Pat Chastain de spus despre asta?

— Procurorul districtual lipsește. Se pare că și-a luat câteva zile libere și a plecat la vânatoare.

Judecătorul mormăi:

— Mi se pare o idee excelentă.

Lui Alex i se părea o lașitate și îi venea să ronțăie cuie când doamna Chastain îi comunicase asta pe un ton distant.

— Îmi permiteți să caut dovezi, domnule judecător?

— Nu există dovezi, spuse el, apăsător.

— Rămășițele mamei mele ar putea oferi vreuna.

— A fost autopsiată când a fost ucisă. Asta a fost acum douăzeci și cinci de ani, pentru Dumnezeu!

— Cu tot respectul pentru procurorul de atunci, e posibil ca el să nu fi căutat indicii, cauza morții fiind atât de clară. Știu un legist excelent în Dallas. Noi îl folosim frecvent. Dacă există ceva de găsit, el va găsi.

— Pot să-ți garantez că nu va găsi.

— Merită încercat, nu? Judecătorul își mușcă colțul buzelor.

— Am să iau cererea dumitale în studiu. Alex putea să-și dea seama când cineva vrea să scape de ea.

— V-aș fi îndatorată dacă mi-ați da răspunsul în seara asta.

— Îmi pare rău, domnișoară Gaither. Tot ceea ce pot face este să mă gândesc la asta diseară și să-ți dau un răspuns mâine dimineață. Până atunci, sper să te răzgândești și să-ți retragi cererea.

— Nu.

Judecătorul se ridică.

— Sunt obosit, mi-e foame și sunt al dracului de tulburat că m-ai pus în situația asta neplăcută. Îndreptă spre ea un deget acuzator. Nu-mi plac încurcăturile.

— Nici mie. Aș fi dorit ca acest lucru să nu fie necesar.

— Nu e.

— Eu cred că da, replică ea, cu încăpățănare.

— În timp, vei regreta că mi-ai cerut asta. Acum, mi-ai răpit destul timp. Stacey va fi îngrijorată. Noapte bună.

Judecătorul ieși. Câteva secunde mai târziu, doamna Lipscomb apăru în cadrul ușii. Pleoapele ei fluturau de indignare.

— Imogene mi-a spus că vrei să ne faci neplăceri. Alex trecu pe lângă ea și se întoarse în biroul ei temporar, doar atât cât să-și ia lucrurile. Drumul până la Westerner fu mai lung ca de obicei pentru că era ora de maximă aglomerație. Ca o complicație suplimentară, ploaia se transformase în lapoviță.

Știind că nu va avea chef să mai iasă, cumpără o cuf cu pui fript cald. Până să pună totul pe masa rotundă lângă fereastră, friptura se răcise și părea făcută din carton. Se hotărâ să cumpere fructe și gustări pentru a suplimenta regimul ei alimentar sărac și eventual niște flori proaspete pentru a mai înveseli puțin camera aceea mohorâtă. Stătea în dubiu dacă să dea jos sau nu pictura cu toreadorul, care domina un perete. Capa roșie fluturând și taurul cu saliva atârându-i din gură îi dis plăceau.

Neavând chef să treacă din nou în revistă însemnările, se hotărâ să dea drumul la televizor. Filmul pe care-l aștepta era o comedie la care nu avea nevoie să gândească. Când se termină, se simți mai bine și se hotărâ să facă un duș.

Tocmai se ștersese și își înfășurase părul ud într-un prosop când cineva bătu la ușă. Punându-și repede

halatul de tercot alb și înnodându-și cordonul în jurul taliei, se uită prin vizor.

Deschise ușa cât permitea lanțul.

— Ce ești dumneata, mesagerul orașului?

— Deschide ușa, spuse șeriful.

— De ce?

— Avem de discutat.

— Despre ce?

— Am să-ți spun după ce intru. Alex nu se mișcă.

— Ai de gând să deschizi ușa, sau ce?

— Putem vorbi și așa.

— Deschide blestemata asta de ușă, strigă el. Mi-au înghețat ouăle.

Alex desfăcu lanțul, apoi deschise ușa și se dădu la o parte. Reede bătu cu picioarele în podea și își scutură fulgii de zăpadă de pe blana gulerului. Apoi o privi din cap până la picioare.

— Aștepți pe cineva?

Alex își încrucișă brațele pe piept, un gest menit să-i cate că începe să se enerveze.

— Dacă e o vizită...

— Nu e. Își prinse un deget cu dinții și scoase o mânășă de piele, apoi pe cealaltă. Își bătu pălăria de cowboy de coapsă pentru a scutura fulgii de zăpadă topită, apoi își trecu mâna prin păr.

După ce își aruncă mânușile în interiorul pălăriei, o puse pe masă și se așeză pe un scaun. Privit rămășițele cinei și mușcă dintr-un copan neînceput. În timp ce mesteca, întrebă:

— Nu-ți plac puii noștri fripți?

Stătea răsturnat lejer, de parcă avea intenția să rămână toată noaptea. Alex rămase în picioare. Se simțea absurd de goală în halatul acela, deși o acoperea de la bărbie la glezne. Cu prosopul motelului înfășurat în jurul lui, capul ei nu excela în siguranță de sine.

încercă să pară indiferentă față de el și față de îmbrăcămintea ei sumară.

— Nu, nu mi-a plăcut, dar a fost convenabil. N-am să mai ies din casă.

— O hotărâre înțeleaptă pe o vreme ca asta. Drumul devine periculos.

— Asta puteai să mi-o spui la telefon.

Ignorând remarca ei, Reede se aplecă mult într-o parte și privi pe lângă ea, la televizor, unde un cuplu gol era în plină activitate. Aparatul de filmat se apropie pentru a lua un prim-plan al buzelor bărbatului pe sânul femeii.

— Nu-i de mirare că te-a deranjat vizita mea.

Alex apăsă butonul cu palma și îl închise. Ecranul se stinse.

— Nu mă uitam.

Când se întoarse, Reede tocmai o privea, zâmbind:

— Întotdeauna deschizi ușa unui bărbat care bate?

— N-am aeschis-o până n-ai înjurat.

— Âsta-i singurul lucru care te impresionează la un bărbat, înjurăturile?

— Ești omul legii cel mai înalt în grad din ținut. Dacă nu pot avea încredere în dumneata, atunci în cine? Întrebă ea, gândindu-se că mai curând ar avea încredere într-un vânzător de mașini uzate în costum verde de polivinil, decât în Reede Lambert. Și era nevoie să îți pui chestia aia ca să vii aici?

Reede urmă direcția privirii ei în jos la tocul pistolului agățat de centură. Își întinse picioarele încălțate în cizme mult în fața lui și le încrucișa la glezne. Punându-și degetele la tâmplă, își ridică ochii spre ea.

— Niciodată nu se știe când e nevoie de el.

— E încărcat întotdeauna?

Reede ezită, coborându-și privirea până în dreptul sânilor ei.

— Totdeauna.

Acum nu se mai refereau la pistolul din tocul lui. Dar, mai mult decât cuvintele, tonul conversației o făcea să se simtă stânjenită. Își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt și își umezi buzele, dându-și abia atunci seama că își ștersese rujul. Din cauza asta se simți încă și mai vulnerabilă. În plus, Reede o studia cu o privire lungă, gânditoare.

— De ce ai venit la ora asta? Ce e atât de important că nu poate aștepta până mâine?

— Un impuls.

— Un impuls? repetă ea, cu voce voalată.

Se sculă de pe scaun lasciv și înainta până ajunse doar la câțiva centimetri în fața ei. Își băgă mâna în deschizătura halatului și-i cuprinse gâtul.

— Da, un impuls, șopti el, acela de a te strânge de gât. Scoțând un strigăt de frustrare, Alex îi dădu mâna la o parte și făcu un pas lateral. El îi dădu drumul de bunăvoie.

— Judecătorul Wallace m-a sunat în seara asta să-mi spună de autorizația pe care ai cerut-o tribunalului.

Inima ei, care bătea năvalnic, își încetini ritmul, în timp ce ea mormăi un blestem, supărată.

— Nu exista nimic secret în orașul ăsta?

— Nu prea.

— Cred că nu pot nici măcar să strănut fără să mi se ofere imediat în perimetrul orașului un șervețel.

— Ești în centrul atenției. Ia ce te așteptai, de vreme ce ai cerut să dezgropi un schelet?

— Tratezi lucrurile de parcă ar fi un capriciu de-al meu.

— Și nu este?

— Crezi c-aș deranja mormântul mamei dacă n-aș fi convinsă că e necesar pentru rezolvarea cazului? Întrebă ea, înfierbântată. Crezi că mi-a fost ușor să formulez măcar această cerere? Și de ce a simțit judecătorul nevoia să te consulte pe dumneata, tocmai pe dumneata?

— De ce nu pe mine? Pentru că sunt unul din suspecti?

— Da! strigă ea. Discutarea acestui caz cu dumneata e total lipsită de etică.

— Sunt șerif, nu uita.

— Nu uit dejoc. Dar asta nu-i o scuză pentru ca judecătorul Wallace să manevreze în culise. De ce e atât de nervos în legătură cu exhumarea? Îi e teamă că un examen medico-legal ar putea dezvălui ceva care a fost mușamalizat?

— Cererea dumitale a ridicat o problemă.

— Sunt convinsă că da! Pe cine încearcă să protejeze înînd coșciugul acela sigilat?

— Pe dumneta.

— Pe mine?

— Corpul Celinei nu poate fi exhumat. A fost incinerat.

Capitolul 12

Reede nu putea înțelege ce îi venise să se ducă la cea mai ordinară tavernă de pe șosea pentru o băutură, când avea o sticlă de whisky foarte bun acasă. Poate din cauză că starea lui de spirit se potrivea cu atmosfera întunecată, îmbâcsită a localului.

Se simțea un om de nimic.

Îi făcu semn barmanului să-i mai toarne un pahar. Barul *Uliima șansă* era genul de local în care paharele se reumpleau. Clienților nu li se schimbau paharele cu fiecare rând.

— Mulțumesc, spuse Reede, urmărind cum curge băutura în paharul său.

— Icrezi sub acoperire, sau ce? rânji barmanul.

Fără să-și miște altceva decât ochii, Reede se uită la el.

— Beau și eu un pahar, e bine?

Zâmbetul protestesc dispăru.

— Sigur, șerifu'. Nici o problemă.

Barmanul se retrase spre celălalt capăt al barului unde conversase cu doi clienți mai prietenoși.

Reede observă că un separeu din partea cealaltă a camerei era ocupat de femei. În jurul mesei de biliard era un trio de bărbați pe care îi recunoscuse ca fiind trei controlori de sonde. Formau de obicei o șleahță de cheflii care se îmbătau criță, între două schimburi. Pentru moment, erau pașnici.

Pasty Hickam și Ruby Faye Turner erau băgați într-un alt separeu. Reede auzise că *B & B*, în dimineața aceea, că Angus îl dăduse afară pe bătrânul argat. Pasty făcuse o boacăna, dar, după părerea lui Reede, pedeapsa era prea severă. Aparent, Pasty se consola cu ultima lui

achiziție feminină. Reede făcuse un salut cu două degete la pălărie în direcția lor, când intrase, dar ei lăsaseră să se înțeleagă că voiau să fie ignorați. Și Reede voia același lucru.

Era o seară liniștită la *Ultima șansă*, ceea ce-i convenea de minune din motive personale, dar și profesionale.

Înghițise primul pahar, aproape fără să-l guste. Pe acesta îl sorbea lent pentru că voia să dureze mai mult. Întârzia plecarea acasă. Singurătatea de acasă nu prea-i surâdfea. Nici aici nu era o plăcere, dar era ceva mai bine oricum. Cel puțin în seara asta.

Whiskyul aprinsese un mic foc în stomacul lui. Făcuse ca clipitul becurilor din pomul de Crăciun, care rămâneau agățate tot anul deasupra barului, să pară mai strălucitor și mai simpatic. Mizeria localului nu mai era atât de izbitoare, văzută prin aburul băuturii.

Întrucât începuse să se cam îmbete, Reede hotărâse că acesta va fi ultimul pahar. Era un motiv în plus să-l savureze. Reede nu bea niciodată până se îmbăta. Niciodată. Trebuise să facă curățenie de prea multe ori, după ce tatăl lui băuse tot ce se putea bea, pentru a-și maiface o plăcere din a se îmbăta.

Își amintea că încă de pe când era copil, se gândea să devină temnicer sau călugăr, astronaut sau săpător de șanțuri, paznic la grădina zoologică sau vânător de animale mari; un singur lucru n-avea să devină: bețiv. Exista deja unul în familie și era prea de-ajuns.

— Bună, Reede.

Sunetul vocii feminine, șoptite, îi întrerupse contemplarea conținutului maroniu al paharului. Ridică capul și imediat văzu o pereche de sâni mari.

Femeia purta un tricou strâns pe corp pe care scria cu litere de un roșu aprins *Rea din naștere*. Blugii ei erau atât de strânși, încât se cațără cu greu pe taburetul de la bar. Reuși, dar nu fără a-și etala sâni și a se freca de coapsa lui Reede. Zâmbetul ei era strălucitor ca un inel

de zirconium, dar mai puțin pur. Se numea Gloria, își aminti Reede, tocmai la timp pentru a fi politicoș.

— Bună, Gloria.

— Faci cinste c-o bere?

— Normal. Îi strigă barmanului să aducă o bere. Aruncând o privire peste umăr, Reede arătă spre prietenele pe care le lăsase în separeul din partea opusă barului.

— N-am treabă cu ele, spuse ea flirtând, atingându-i brațul care se sprijinea de bar. După ora zece, fiecare face ce vrea.

— E noaptea femeilor?

— Hm. Gloria duse paharul înalt la buze și bău. Eram în drum spre Abilene să vedem noul film cu Richard Gere, dar s-a stricat vremea, așa că am zis: ce dracu' căutăm noi acolo, hai să rămânem pe loc. Tu ce faci în seara asta? Ești de serviciu?

— Pentru moment, sunt liber. Nedorind să facă conversație, se întoarce la paharul său.

Gloria nu era femeia de care scapi ușor. Se apropie de el atât cât îi permitea poziția și îi puse un braț pe după umeri.

— Sărmanul Reede. Trebuie să fie al dracu' de trist să te tot învârtești de unul singur.

— O fac în interes de serviciu.

— Știu, dar... Răsuflarea ei îi atinge urechea. Mirosea a bere. Nici nu e de mirare că ești atât de încruntat. O unghie ascuțită atinse cuta adâncă dintre sprâncenele lui. Reede își dădu brusc capul pe spate ferindu-se de atingerea ei. Gloria își retrase mâna și scoase un sunet ușor, jignită.

— Ascultă, regret... mormăi el, sunt într-o dispoziție la fel de proastă ca și vremea. Am avut o zi grea. Cred că sunt puțin obosit.

În loc s-o potolească, asta o încuraja.

— Aș putea să te înveselesc eu, spuse ea, cu un zâmbet timorat, prinzându-i brațul între sâni ei, ca niște

perne. Sunt nebună după tine de când eram în clasa a șaptea. Să nu te faci că nu știi, spuse ea, pusă pe ceartă.

— Nu, n-am știut.

— Ei bine, ăsta-i adevărul. Pe vremea aia însă, erai ocupat. Cum se numea fata aia? Aia pe care a omorât-o prostănacul în grajd?

— Celina.

— Da. Erai mort după ea, nu? Când am ajuns în liceu, tu erai deja la Texas Tech. Pe urmă, m-am măritat și am început să fac copii. Gloria nu observă că pe Reede nu-l interesa pălăvrăgeala ei. Acum, bărbatul s-a dus demult, iar copiii sunt destul de mari ca să-și poarte singuri de grijă. Cred că n-ai avut cum să-ți dai seama ce mult îmi plăci, nu?

— Adevărat.

Se aplecă atât de mult înainte, încât poziția ei pe taburet deveni precară.

— Poate-ar fi momentul s-o faci.

Reede privi în jos, spre sânii ei care se frecau strâns de brațul lui. Sfârcurile deveniseră rigide, împungând vizibil tricoul. Și, totuși, insistența ei erotică era mai puțin excitantă decât inocentele degete de la picioarele lui Alex, ce se arătau de sub halatul ei de baie. Faptul că sub tricoul negru nu era nimic altceva decât trupul ei, nu-l excita atât de mult ca întrebarea ce era sub halatul alb.

Nu era excitat câtuși de puțin. Se întreba de ce. Gloria era destul de drăguță. Părul negru, strâns în jurul feței, sublinia ochii negri care-t priveau acum languros și promițător. Buzele ei erau desfăcute și umede, dar nu era sigur că le putea săruta fără reținere. Erau acoperite de un ruj de culoarea cireșii. Involuntar, le compară cu buzele nerujate, dar rumene și moi, atrăgătoare, fără nici o încercare de a fi.

— Trebuie să plec, spuse el, brusc. Își scoase călcâiele din cercurile taburetelui și se ridică în picioare, căutând în

buzunarele blugilor banii necesari pentru a plăti consumația lui și a ei.

— Credeam...

— Mai bine întoarce-te la prietenele tale, altfel ai să pierzi petrecerea.

Băieții de la controlul sondelor se apropiaseră de grupul femeilor, fără să facă vreun secret din faptul că erau puși pe distracții. Fuziunea celor două grupuri fusese tot atât de inevitabilă ca și briza dimineții. Întârzierea fusese calculată pentru a mări dorința. Acum, însă, aluziile sexuale treceau de la unii la alții cu rapiditatea schimbului de acțiuni de la bursă.

— Mi-a făcut plăcere. Gloria.

Reede își trase pălăria până pe frunte și ieși, dar nu înainte de a observa expresia ei ofensată. Fața lui Alex avusese aceeași expresie de devastare și neîncredere când îi spusese că mama ei fusese incinerată.

La câteva secunde după ce rostise acele cuvinte, se rezemase de perete, strângându-și gulerul halatului în jurul gâtului, ca și când ar fi vrut să se ferească, îngrozită.

— Incinerată?

— Da. Îi văzuse fata pălind și ochii sticloși.

— N-am știut. Bunica nu mi-a spus, eu nu m-am gândit niciodată...

Vocea ei se pierduse complet. Reede stătuse tăcut și nemișcat, gândindu-se că avea nevoie de timp pentru a digera această informație neașteptată.

Îl înjurase în gând pe Wallace că-i dăduse o sarcină atât de neplăcută. Iașul dracului, complet înnebunit îl sunase lamentându-se, întrebându-l ce să-i spună. Când Reede îi sugerase că lui Alex trebuie să i se spună adevărul, judecătorul crezuse că se oferă el s-o facă și fusese cât se poate de bucuros să scape de această sarcină.

Uluiala lui Alex nu durase mult. Fata își revenise repede ca și cum ar fi fost trezită la realitate de un gând.

— Judecătorul Wallace știa?

Reede își aminti că dăduse din umeri, prefăcându-se indiferent.

— Ascultă, tot ceea ce știu e că m-a sunat și mi-a spus că ceea ce voiai era imposibil, chiar dacă tribunalul elibera autorizația, un lucru pe care el nu era dispus să-l facă.

— Dacă știa că mama a fost incinerată, de ce nu mi-a spus azi după-amiază?

— Cred că a vrut să se ferească de o scenă.

— Da, murmură ea, absentă. Nu-i plac încurcăturile. Mi-a spus-o. Îl privise pe Reede, cu o față lipsită de expresie. Te-a trimis pe dumneata să îndeplinești această îndatorire murdară. Pe dumneata nu te deranjează murdăriile.

Reede se ferise să comenteze ceva. Își pusese mânușile și pălăria pe cap.

— Ai avut un șoc. Te simți mai bine acum?

— Da.

— Mie nu mi se pare.

Ochii ei albaștri erau plini de lacrimi și gura îi tremura ușor. Își așeză mâinile pe șolduri ca și cum s-ar fi străduit să-și mențină trupul drept. Acela fusese momentul când simțise impulsul de a o cuprinde în brațe, cu părul ei ud,, prosopul umed, halatul de baie, picioarele goale, cu totul, și s-o țină strâns.

Acela fusese momentul când se apropiase de ea și, înainte de a-și da seama de ceea ce face, îi desfăcuse brațele cu forța. Ea rezistase, ca și când ar fi vrut să acopere o rană sângerândă.

Înainte ca ea să fi ridicat din nou bariera, își pusese brațele în jurul ei și o strânsese la piept. Era umedă, moale, parfumată, fragilă în tristețea ei. Părea să se topească în brațele lui. Brațele ei atârnavă inerte.

— O, Doamne, nu mă face să trec prin asta, șoptise ea, și Reede îi simțise sânii tremurând. Îi întoarse capul spre

el, îngropându-i-l la pieptul lui; îi simțea lacrimile șiroind, prin cămașă.

Își aplecase capul pentru ca ea să și-l sprijine de al lui. Prosopul din jurul capului ei se desfăcuse și căzuse. Părul ei umed, plăcut mirositor, îi atinge fața.

Acum își spunea că n-o sărutase pe păr, dar buzele lui îi atinseseră totuși părul și tâmpla și rămăseseră acolo...

În acel moment fusese cuprins de o dorință nebună, atât de puternică, încât acum se mira că nu acționase sub impulsul ei.

Plecuse, simțindu-se groaznic că trebuise să-i aducă o veste atât de neplăcută și apoi să se furișeze afară ca un șarpe. Să rămână cu ea, nici nu se punea problema. Dorința lui de a o ține în brațe nu fusese un gest nobil și nu încerca să se mintă că nu era așa. Urmărise plăcerea. Voise să acopere zâmbetul acela dureros, brav, cu sărutări pătimase.

Înjură tabloul de bord, în timp ce mergea pe șosea, în direcție opusă celei în care locuia. Lapovița îngheța pe parbriz înainte ca ștergătoarele s-o poată mătura. Mergea prea repede față de condițiile atmosferice. Carosabilul era ca un patinoar dar continua să meargă.

Era prea bătrân pentru asta. Ce dracu' era cu el de avea aceste fantezii sexuale? Nu mai făcuse asta de când el și Junioc priviseră pozele din acele reviste. Și, totuși, niciodată în timpul din urmă nu fusese imaginația lui mai înfierbântată.

Uitând complet cine era Alex, își imaginase mâinile lui desfăcând halatul alb, pentru a găsi dedesubt pielea netedă, albă; sfârcuri tari, roz; păr moale, auriu. Pulpele ei trebuie să fi fost moi și, între ele, umed.

Înjurând, închise ochii o clipă. Alex nu era o femeie oarecare, cu optsprezece ani mai tânără. Era fiica Celinei, iar el era destul de bătrân să-i fie tată, pentru Dumnezeu. Nu-i era, dar ar fi putut să-i fie. Ar fi putut foarte bine. Gândindu-se la asta, simți un gol în stomac, dar asta nu

reduse cu nimic erecția care punea la grea încercare durabilitatea fermoarului de la pantaloni.

Intră în parcare pustie, opri motorul și urcă treptele spre ușă. O încercă și, când văzu că e încuiată, bătu în ea cu pumnul înmănușat.

În cele din urmă, ușa fu deschisă de o femeie cu pieptul bombat ca al unui porumbel. Purta o pijama lungă, albă, de satin care ar fi putut fi de mireasă, dacă femeia n-ar fi avut o țigară atârnată de buze. Ținea în brațe o pisică de culoarea caisei, mângâindu-i blana bogată cu o mână leneșă. Femeia și pisica se uitară la Reede.

— Ce dracu' cauți aici? întrebă ea.

— Ce caută majoritatea bărbaților aici. Nora Gail? Brutal, trecu pe lângă ea și intră înăuntru. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi primit un glonte drept între ochi de la pistolul pe care ea îl ținea veșnic înfipt în portjartier.

— Probabil că n-ai observat, dar treburile mergeau atât, de slab în seara asta, încât am închis mai devreme.

— Și de când are asta vreo importantă pentru tine sau pentru mine?

— De când ai început să profiți. Ca acum.

— Nu mă bate la cap în seara asta. Era deja în capul scărilor, îndreptându-se spre camera ei. Nu vreau să fac conversație. Nu vreau distracții. Vreau o femeie. Atât.

Punându-și o mână pe șoldul ei rotund, vocea patroanei răsună plină de sarcasm când strigă după el:

— Am timp să dau pisica afară, mai întâi?

Alex era incapabilă să doarmă, așa că era trează când sună telefonul. Fu totuși alarmată din cauza orei întârziate. În loc să aprindă lampadarul, căută receptorul pe întuneric și îl duse la ureche.

— Alo, spuse ea cu vocea răgușită de plîns. Alo!

— Bună, domnișoară Gaither.

Inima ei porni în galop, emoționată, dar spuse supărată:

— Iar dumneata? Sper că de data asta ai să vorbești, de vreme ce m-ai trezit din somn. Învățase de la Greg că martorii care au rețineri sunt adesea mult mai dispuși să vorbească, dacă nu dai importanță la ceea ce ar avea de spus.

— Nu mă lua tare, domnișoară. Știu ceva care te interesează. Al dracu'.

— Și anume?

— Și anume, cine i-a făcut felul mămişii. Alex încercă să-și controleze ritmul respirației.

— Cred că-i un bluf.

— Nu.

— Atunci spune-mi. Cine?

— Mă crezi tâmpit, cucoană? Crezi că Lambert n-a pus microfoane în telefon?

— Ai văzut prea multe filme. Totuși Alex privi bănuitoare la receptorul pe care-l ținea în mână.

— Știi unde este *Ultima șansă*?

— O găsesc eu.

— Mâine seară.

— Cum te recunosc?

— Te recunosc eu.

Înainte de a apuca-să spună ceva, telefonul fu închis. Alex stătu pe marginea patului o clipă, privind în întuneric, își aminti de avertismentul lui Reede, că va avea de suferit. Minte ei imaginativă născoci tot felul de lucruri oribile care i se puteau întâmpla unei femei singure. Când se culcă din nou, palmele îi erau asudate și somnul superficial.

Capitolul 13

— N-ai să ghicești niciodată ce pune la cale.

Șeriful din Purceii ridică cana de cafea aburindă, o duse la buze, suflă în ea și sorbi. Îi arse limba, dar nu-i pășă. Avea nevoie de o doză de cofeină cât mai mare.

— Despre cine e vorba? îl întrebă el pe ajutorul de șerif care stătea în ușa biroului său, cu un rânjel prostesc care îl scoase din sărite. Nu-i plăcea jocul de-a ghicitul, mai ales în dimineața asta.

Ajutorul făcu un semn cu capul spre cealaltă parte a clădirii.

— Procurorul temporar, cu ochii albaștri, țâțe bătoase și picioare care nu se mai termină. Sărută aerul, închizând și deschizând buzele cu un plescăit sugestiv.

Reede își coborâ încet picioarele de pe colțul biroului. Ochii lui luceau cu o lumină rece.

— Te referi la domnișoara Gaither?

Ajutorul nu stătea prea bine cu materia cenușie, dar știa când depășește limita.

— Â, da... vreau să zic... da, domnule.

— Și? întrebă Reede, întunecat.

— Omu' ăla de la pompele funebre, domnul Davis, domnule, tocmai a dat telefon, făcând scandal din cauza ei. E acolo cercetându-i dosarele și alte lucruri.

— Cum?

— Da, domnule, asta mi-a spus, domnule șerif Lambert. E furios că...

— Sună-l și spune-i că sunt în drum spre el.

Reede era deja cu mâna pe haină. Dacă ajutorul nu s-ar fi dat la o parte repede, ar fi fost trântit jos în clipa în care Reede ieși pe ușă.

Era indiferent la vremea rea care făcuse să se închidă școlile și majoritatea birourilor. Cu zăpada se descurcau, dar un strat de polei de un deget care acoperea totul era complet altceva. Din nefericire, biroul șerifului nu se închidea niciodată.

Domnul Davis îl întâmpină la ușă, agitându-și nervos mâinile.

— Fac asta de mai bine de treizeci de ani și nimic de genul ăsta... nimic, domnule șerif, nu mi s-a mai întâmplat până acum. Mi-au dispărut coșciuge. Am fost jefuit. Am avut chiar și...

— Unde e? Iatră Reede, tăindu-i lamentările.

Omul îi arată. Reede se duse la ușa închisă și o deschise cu o smucitură. Alex, așezată la un birou, își ridică privirea, întrebătoare.

— Ce dracu' te-a apucat?

— Bună dimineața, domnule șerif.

— Răspunde-mi la întrebare. Reede trânti ușa și înainta în cameră. Mi l-ai ridicat în cap pe istericul ăsta de antreprenor, doamnă. Și de fapt cum ai ajuns aici?

— Cu mașina.

— Nu puteai să conduci pe vremea asta.

— Ba da.

— Ce-i cu toată povestea asta? Cu o mișcare furioasă a mâinii indică dosarele răspândite pe birou.

— Dosarele domnului Davis din anul în care a fost ucisă mama. Mi- a dat voie să mă uit prin ele.

— I-ai obligat.

— Nu-i adevărat.

— I-ai intimidat atunci. Ți-a cerut mandatul de percheziție?

— Nu.

— Ai așa ceva?

— Nu, dar pot avea.

— Nu poți, fără un motiv plauzibil.

— Vreau dovada că Celina Gaither nu e îngropată în mormântul acela din cimitir.

— De ce n-ai făcut ceva mai cu cap, ca, de exemplu, să iei o lopată și să începi să sapi?

Aceasta o reduse la tăcere. Îi trebui un moment pentru a-și reveni. În cele din urmă, spuse:

— Ești într-o dispoziție urâcioasă, azi. Ai avut o noapte grea?

— Da. Am avut o femeie, dar n-a fost prea grozavă. Alex își coborâ ochii asupra mesei.

— Îmi pare rău.

— De ce? C-am fost cu o femeie? Alex îi înfruntă privirea.

— Nu. Că n-a fost bună.

Se uitară în tăcere unul la celălalt. Fața lui era colțuroasă și țepoasă ca un lanț de munți, dar era una dintre cele mai atrăgătoare pe care le văzuse vreodată.

Ori de câte ori erau împreună, era conștientă involuntar de el, de corpul lui, de felul în care era atrasă de el. Știa că această atracție era nesăbuită și lipsită de etică profesională, și compromițătoare în plan personal. Fusesse iubitul mamei ei.

Și, totuși, deseori dorea să-l atingă sau să fie atinsă de el. Noaptea trecută dorise ca el s-o țină în brațe mai mult în timp ce pîngea. Din fericire, el avusese mai multă minte și plecase.

La cine s-o fi dus? se întreba Alex. Unde și când avusese loc actul sexual nesatisfăcător? Fusesse înainte sau după ce venise la ea? De ce nu fusese bine?

Trecură câteva clipe bune până când își coborâ capul și își reluă căutatul.

Nefiind omul pe care cineva să-l ignore, Reede întinse mâna peste masă și o apucă de bărbie, trăgându-i-o spre el.

— Ți-am spus că Celina a fost incinerată. Alex sări în picioare.

— După ce dumneata și judecătorul Wallace v-ați consultat și ați discutat problema. E cam prea convenabil, nu?

— Ai o imaginație bogată.

— De ce Junior nu mi-a spus că Celina a fost arsă, când m-a văzut în cimitir? Asta mă face să cred că probabil este totuși îngropată acolo. De aceea verific toate astea.

— De ce-aș minți?

— Ca să mă împiedici să exhumez corpul.

— Din nou, de ce? Ce importanță ar avea pentru mine?

— Închisoare pe viață, spuse ea tăios, dacă raportul medico-legal te scoate asasinul ei.

— Â... Negăsind un cuvânt destul de murdar, izbi cu purrinul în palma celeilalte mâini, răsucindu-l pe carnea tare.

— Asta vă învață în facultate, să vă legați de nimicuri când toate celelalte eșuează?

— Exact.

Reede își puse ferm mâinile pe masă și se aplecă peste ea.

— Nu ești un magistrat, ești o vânătoare de vrăjitoare. Remarca o duru pentru că o considera nedreaptă.

Această căutare avea în ea o anumită disperare care-i lăsa un gust amar. Se așeză din nou și își puse mâna pe un dosar deschis.

Întorcând capul, se uită afară la peisajul de iarnă. Ramurile desfrunzite ale sicomorului de pe pajiște erau băgate în tuburi de gheață. Fulgii înghețați produceau sunete ascuțite lovind fereastra. Cerul și totul de sub el era cenușiu și mohorât. liniile de separare între culori erau imprecise. lumea era monocromatică, fără lumini și umbr-e.

Unele lucruri, totuși, erau albe sau negre. Printre acestea, la loc de frunte se afla legea.

— Ar putea fi așa, dacă n-ar fi existat o crimă, Reede, spuse ea, revenind cu fața la el. Dar a existat. Cineva a intrat în grajdul ăla și a înjunghiat-o pe mama.

— Cu un scalpel. Adevărat, spuse el batjocoritor. Poți să ți-l imaginezi pe Angus, pe Junior sau pe mine mânuind un Instrument chirurgical? De ce n-am fi omorât-o cu mâna goală, strângu-i-o?

— Pentru că sunteți prea deștepți. Unul din voi a vrut să pară opera unui om dezechilibrat. Iși puse palma pe piept și-l întrebă cu bună credință: în locul meu, n-ai vrea să știi cine a fost acela și de ce a făcut-o? Ai iubit-o pe Celina. Dacă n-ai omorât-o...

— N-am omorât-o.

— Atunci nu vrei să știi cine a făcut-o? Sau ți-e teamă că ucigașul ar putea fi una dintre persoanele pe care le iubești?

— Nu. Nu vreau să știu, spuse el emfatic. Și până obții un ordin de percheziție...

— Domnișoară Gaither? îi întrerupse domnul Davis, intrând în cameră. Asta e ceea ce căutați? L-am găsit într-un dulap din depozit. Îi întinse un dosar, apoi se făcu nevăzut sub privirea dură a lui Reede.

Alex citi numele scris pe dosar. Se uită la Reede, apoi repede îl deschise. După ce răsfoi câteva formulare, se cufundă în scaun și spuse răgușit:

— Aici scrie că corpul ei a fost incinerat. Cu inima ca de plumb, închise dosarul și întrebă retoric: de ce nu mi-o fi spus bunica?

— S-o fi gândit că nu e important.

— A păstrat totul: hainele Celinei, celelalte lucruri. De ce n-a luat cenușa?

Brusc, se aplecă în față, își puse coatele pe masă și își lăsă capul în mâini. Stomacul se răzvrătea. Lacrimi proaspete se adunau în dosul pleoapelor, făcându-le înțepătoare.

— Doamne, e ceva morbid, dar trebuie să aflu. Trebuie! După ce respiră adânc de câteva ori, deschise din nou dosarul și începu să răsfoiască diferitele formulare. Citind unul, scoase un suspin brusc.

— Ce este?

Alex scoase hârtia din dosar și i-o dădu lui Reede.

— E o chitanță pentru toate cheltuielile de înmormântare, inclusiv incinerarea.

— Și?

— Privește semnătura.

— Angus Minton, citi el încet, gânditor.

— Nu știai? Reede scutură din cap. Se pare că Angus a plătit totul și a vrut să păstreze secretul. Alex inspiră aer, cutremurându-se și privi spre Reede întrebător: mă întreb de ce.

În celălalt capăt al orașului, Stacey Wallace intră în camera care servea drept birou pentru tatăl ei. Acesta era aplecat peste birou, răsfoind un volum de literatură juridică.

— Domnule judecător, susură ea, afectuos, dacă ți-ai luat zi liberă, atunci să fie zi liberă.

— E neoficial, mormăi el, aruncând o privire dezgustată peisajului de iarnă de afară. Aveam ceva de citit. Azi e o zi tocmai bună de așa ceva, pentru că tot n-aveam cum s-ajung la tribunal.

— Lucrezi prea mult și-ți faci prea multe probleme.

— Să știi că ulcerul meu îmi spune asta demult. Stacey simți că era foarte tulburat.

— Ce te supără?

— Fata aia, Gaither.

— Fiica Celinei? Îți face zile grele?

— A venit ieri în biroul meu cerându-mi o autorizație de exhumare.

— Doamne sfinte! exclamă Stacey, cu o voce neîncrezătoare, punându-și o mână palidă la gât. Femeia asta pare un diavol.

Diavol sau nu, a trebuit să-i resping cererea.

— Foarte bine. Wallace clătină din cap.

— N-am avut încotro. Corpul a fost incinerat. Stacey reflectă o clipă.

— Parcă-mi amintesc ceva. Și cum a primit ea vestea asta?

— Nu știu. Reede i-a spus.

— Reede?

— I-am sunat aseară. El s-a oferit. Cred că nu vestea a tulburat-o.

— Angus și Junior știu despre asta?

— Cred că Reede le-a spus până acum.

— Mai mult ca sigur, murmură ea. Rămase o clipă tăcută. Apoi se ridică și întreabă: ai nevoie de ceva?

— Abia am luat micul dejun, mulțumesc.

— Un ceai cald?

— Nu acum.

— O cacao? Lasă-mă să-ti...

— Stacey, ti-am spus că nu. Vorbise cu mai multă nervozitate decât voise.

— Te rog să mă ierți, n-am vrut să te sâcâi. Dacă ai nevoie de ceva, sunt sus.

Judecătorul dădu din cap distrat și își vârâ din nou nasul în volumul legat în piele. Stacey ieși închizând ușor ușa în urma ei; urcă scările spre dormitorul ei, lăsând mâna să-i lunece fără vlagă pe balustradă. Se simțea rău. Abdomenul îi era umflat și dureros. Îi venise ciclul în dimineața aceea.

E jenant pentru p femeie în jurul vârstei de patruzeci și cinci de ani să aibă crampe ca o adolescentă, deși Stacey știa c-ar trebui să fie recunoscătoare acestor hemoragii lunare. Era singurul lucru care-i amintea că e femeie. Copii nu avea să-i ceară de mâncare sau să-i ajute la lecții. Soț n-avea care s-o întrebe ce gătise pentru cină, dacă-i luase rufe de la spălătorie sau dacă putea să se culce cu ea în noaptea aceea.

Veșnic se pîîngea pe sine pentru lipsa acelui haos fericit din viața ei. Așa cum unii oameni își spun rugăciunea zilnică, ea enumera în fața lui Dumnezeu toate bucuriile vieții de care nu avusese parte. Tânjea după copii gălăgioși care să alerge prin casă, după un soț care să întindă mâna spre ea noaptea, să-și frece obrazul de sânii ei și să-i potolească trupul flămând și neliniștit.

Ca un preot care se autoflagelează, se duse la biroul ei, deschise cel de-al treilea sertar și scoase albumul cu scoarțe albe de piele, plin de amintiri.

Îl deschise pioasă. Atinse cu degetele, una câte una, prețioasele amintiri - o poză de a ei, îngălbenită, tăiată dintr-un ziar, un mic șervețel de hârtie pe colțul căruia erau scrise cu litere de argint două nume, un trandafir uscat. Privi fotografiile prinse în suportți de plastic. Oamenii care pozaseră în fața altarului se schimbaseră foarte puțin în decursul anilor.

După circa o oră de reverie masochistă, Stacey închise albumul și îl puse la loc în sertar. Scoțându-și pantofii ca să nu strice cuvertura de pe pat, se întinse pe spate și își puse perna pe piept strângând-o ca pe trupul unui iubit.

Din ochi îi curgeau lacrimi fierbinți. Șopti un nume, apăsător, de mai multe ori. Își puse podul palmei sub abdomen pentru a ușura durerea goliciunii din pântec, care fusese un receptacol pentru corpul lui, dar niciodată pentru iubirea lui.

Capitolul 14

— Hei, ia te uită, voi amândoi? exclamă Junior, plimbându-și privirea uimită de la Alex la Reede.

Apoi, prins ca de o pală de vânt, se dădu la o parte din ușă și-i invită înăuntru.

— Intrați. Nu știam cine poate veni pe o vreme ca asta. Reede, trebuie că ai înnebunit dac-ai fost în stare s-o aduci pe Alex până aici.

Purta o pereche de blugi vechi, roși la genunchi, un tricou de bumbac și șosete groase albe. lăsa impresia că abia se sculase. Intr-o mână ținea o ceașcă de cafea aburindă, în cealaltă, un roman ieftin. Era neras și părul îi stătea într-o dezordine care îl prindea foarte bine.

Revenindu-și din surpriza pe care i-o produsese vizita lor. Junior îi zâmbi lui Alex. Așa cum arăta acum, era foarte atrăgător și Alex se gândi că majoritatea femeilor i-ar fi găsit astfel. Răspândea un aer de bogăție și lene, de dezordine plină de farmec; părea mulțumit și senin, netulburat de lumea exterioară. Întreaga lui ținută era o invitație la leneveală și zâmbetul lui moale sugera că asta făcuse până în clipa când fusese întrerupt: lenevise.

— N-am adus-o eu, spuse Reede, nervos. Ea m-a adus pe mine aici.

— Aveam intenția să vin singură, spuse Alex.

— Iar eu nu puteam să te las să îmbogățești statistica de decese rutiere din ținutul nostru, replică el.

Întorcându-se spre Junior, care încerca uimit să înțeleagă acest schimb de cuvinte înfierbântate, Reede spuse:

— Ca să nu mai lungesc povestea, am adus-o aici cu mașina pentru că era hotărâtă să vină și mi-era teamă c-o

să facă un accident mortal sau, și mai rău, c-o să omoare ea pe cineva, pe un drum ca ăsta. Așa că, iată-ne.

— Sunt foarte bucuros că ați venit, spuse Junior. Eram resemnat să petrec o zi plicticoasă singur. Am făcut un foc zdravăn în camera de zi și am tot ceea ce trebuie pentru un grog fierbinte. Urmați-mă. Ă..., Reede, știi ce caz face mama de urme pe podea, cred c-ar fi mai bine să-ți scoți cizmele, adăugă el, întorcându-se spre ei.

— Să mă scuze! Lupe e în bucătărie? Am să-i șoptesc câteva cuvinte dulci, poate ne dă ceva să mâncăm.

Fără să-i pese de podele și de Sarah Jo, se îndreaptă spre odăile din fund, ca și cum ar fi locuit acolo. Alex îl urmărește cu privirea dispărând pe o ușă.

— A zis ceva de vorbe dulci? Întrebă ea, caustic.

— Nu prea e în formă azi, remarcă Junior în treacăt. Ar trebui să-l vezi când e furios. Lasă-l pe Reede în seama lui Lupe. Ea știe cum să-i prepare ouăle. O să se simtă mai bine după ce mănâncă.

Alex îl lăasă s-o ajute să-și dezbrace haina.

— Sper că nu te-am deranjat prea mult.

— A, nu. N-am glumit când am spus că mă bucur că ați venit, spuse el, cuprinzându-o pe după umeri. Hai să...

— De fapt, spuse Alex, îndepărtându-i brațul, n-am venit în vizită.

— Cu treburi, deci?

— Da. Și încă foarte importante. Angus e acasă?

— Da, e în birou. Zâmbetul nu-i dispăruse, dar devenise rigid.

— E ocupat?

— Nu cred. Vino, te conduc.

— N-aș vrea să te deranjez din citit. Junior privi nehotărât spre coperta incitantă a cărții.

— Deloc. Începuse să mă plictisească.

— Despre ce e vorba în carte?

— Despre sejururile unui bărbat de o virilitate legendară prin dormitoarele din Hollywood, atât feminine cât și masculine.

— A, da? se miră ea, mimând interesul. Poți să mi-o împrumuți și mie după ce o termini?

— Să-ți fie rușine, exclamă el. Ar însemna să devin un corupător de minore, nu crezi?

— Nu ești cu mult mai în vârstă decât mine.

— În comparație cu Reede și cu mine, ești o copilă, replică el, deschizând ușa biroului. Tată, ai un vizitator.

Angus ridică privirea din ziarul pe care-l citea. Într-un interval de câteva secunde, fața lui trecu de la surpriză la iritare, pentru ca la urmă să devină zâmbitoare.

— Bună, Angus. Regret că trebuie să te deranjez într-o zi bună de dormit, ca asta.

— Nu-i nici un deranj. Și așa n-aveam prea multă treabă. Nu putem plimba cailă când e îngliețat pe jos, spuse el, ridicându-se din fotoliul de piele roșie și ieșindu-i în întâmpinare. Ești ca o rază de soare într-o zi mohorâtă, de asta poți fi sigură, nu. Junior?

— Eu i-am spus-o deja.

— Iar eu, așa cum i-am spus și lui Junior, n-am venit în vizită.

— Da? la loc, ia loc, o invită el arătându-i un fotoliu dublu de piele, ale cărui locuri sunt invers unul față de celălalt, denumit „cuibul îndrăgostiților”.

— Em am să...

— Nu, Junior, te rog să rămâi, spuse Alex, înainte ca el să fi ieșit. Chestiunea ne privește pe toți.

— Foarte bine. Dă-i drumul, zise Junior, așezându-se pe celălalt loc al „cuibului îndrăgostiților”, călare, ca pe o șa.

— Am vorbit din nou cu judecătorul Wallace, ieri - Alec avu impresia că observă o ușoară încordare la ambii bărbați, dar fu atât de scurtă încât putea foarte bine să fi fost doar o părere.

— Ai avut un motiv deosebit? Întrebă Angus.

— Am cerut exhumarea corpului mamei mele.

De data asta nu mai avu dubii în privința reacției lor.

— Doamne, fetițo, de ce naiba vrei să faci așa ceva? spuse Angus, cutremurându-se.

— Alex - Junior îi luă mâna, i-o puse pe coapsa lui și o masă -, nu crezi că depășești puțin măsura? E... e un lucru oribil.

— Cazul în sine e oribil, îi reaminti ea, degajându-și mâna. În orice caz, așa cum desigur știți, ceea ce am cerut e imposibil. Trupul mamei a fost incinerat.

— Așa e, confirmă Angus.

— De ce?

Ochii ei erau strălucitori și intens albaștri, în camera aceea întunecoasă; reflectau focul care ardea în cămin, făcându-i acuzatori.

Angus se așeză din nou și își încovoie umerii, defensiv.

— Părea cea mai bună soluție.

— Nu văd de ce.

— Bunioa ta intenționa să părăsească orașul împreună cu tine, imediat ce se termina totul. Așa că am decis ca

Celina să fie incinerată, gândindu-mă că Merle voia să ia...ă... rămășițele cu ea.

— Ai decis? Cu ce drept, Angus? Din autoritatea cui? Cine ți-a dat dreptul să decizi ce se va întâmpla cu corpul Celinei?

Sprâncenele lui se încruntară în semn de neplăcere.

— Crezi c-am incinerat-o ca să distrug urmele, nu?

— Nu știu! exclamă ea, ridicându-se în picioare.

Se duse la fereastră și privi afară la țarcurile goale. Prin ușa grajdurilor unde erau îngrijiți, hrăniți și antrenați caii, se vedea lumină. Făcuse o cercetare atentă a întreprinderilor Minton. Angus investise milioane în aceste clădiri. Era reticent pentru că avea atât de mult de pierdut dacă îl pune sub acuzare sau pentru că era vinovat? Ori, poate, și una și alta?

În cele din urmă, se întoarse cu fața spre ei.

— Trebuie să fii de acord că, retrospectiv, e ciudat ceea ce ai făcut.

— Am vrut doar s-o scutesc pe Merle Graham de această povară. Am simțit că am această obligație, de vreme ce a fost ucisă pe proprietatea mea. Merle era nebună de durere; și trebuia să mai aibă grijă și de tine. Dacă ceea ce am făcut ridică semne de întrebare acum, e cât se poate de rău, tânără doamnă, dar așa lua aceeași decizie și azi, dacă împrejurările s-ar repeta.

— Sunt sigură că bunica a apreciat ceea ce ai făcut. A fost un gest altruist.

Perspicace, Angus o privi și spuse:

— Asta este ceea ce ai vrea să crezi. În realitate, nu ești convinsă că a fost un gest total altruist.

Alex îl privi drept în ochi.

— Da, spuse ea.

— Te respect pentru sinceritatea ta.

Câteva clipe nu se mai auzi nimic în cameră, în afară de trosnetul plăcut al buștenilor din cămin. Alex rupse tăcerea stânjenitoare.

— Mă întreb de ce bunica n-a luat cenușa.

— Și eu m-am întrebat când i-am oferit-o. Cred că nu suporta ideea că Gelina e moartă. O urna cu cenușă era dovada evidentă a ceea ce ea nu putea accepta.

Știind cât de obsedată fusese bunica ei de viața Celinei, explicația asta părea plauzibilă. În plus, exceptând cazul în care bunica ieșea din comă și putea răspunde personal la această întrebare, n-avea altă alternativă decât să accepte explicația lui Angus.

Acesta își masa absent degetul mare de la picior, prin ciorap.

— N-am putut să-i depun urna într-un mausoleu. Niciodată nu mi-au plăcut criptele și mormintele. Bată-le Dumnezeu de cuiburi de strigoi! Mă trec fiorii numai când mă gândesc. Am fost odată la New Orleans. Toate lespezile alea de ciment așezate pe pământ... Uh!

Scutură din cap cu repulsie. Nu mi-e teamă de moarte, dar când m-oi duce, vreau să intru în circuitul vieții. Țărână la țărână. Asta-i ciclul natural. Așa că părea normal să cumpăr un loc de veci și să îngrop cenușa în pământul pe care se născuse. Cred că mă consideri un bătrân scrântit, Alex, dar așa am simțit eu atunci și tot așa simt și acum. N-am spus nimănui, pentru că mi-a fost jenă. Era un gest atât de sentimental...

— De ce n-ai împărsătiat-o, pur și simplu?

Angus se trase de lobul urechii, gânditor.

— M-am gândit și la asta, dar mi-am zis că ai să apari tu într-o bună zi și ai să ceri să vezi unde e îngropată.

Alex simți că se prăbușește, fizic și spiritual. Plecându-și capul, își aținti privirea asupra cizmelor ei de piele de ied, încă umede de mersul prin lapdvița de afară.

— Probabil că în ochii voștri par un fel de vampir, pentru că vreau să deschid mormântul. Așa cum crede și Reede.

Angus făcu un gest.

— Reede se cam pripește în materie de păreri personale. De multe ori se înșeală.

Alex scoase un suspin tremurat.

— De data asta, sigur. Vă rog să mă credeți că nu mi-a fost ușor cu gândul de a face asta; cu atât mai mult de a-l pune în practică. M-am gândit însă că un examen exhaustiv medico-legal ar putea scoate ceva la lumină... Vocea ei se pierdu. Nu mai avea nici voința, nici convingerea pentru a continua. Cu o zi înainte crezuse că exhumarea ar putea fi dovada concretă de care avea nevoie. După cum stăteau lucrurile acum, nu era cu nimic mai aproape de adevăr și tot ceea ce putea arăta ca rezultat al eforturilor ei era încercarea traumatizantă prin care trecuseră ea și toți ceilalți.

Explicația lui Angus era cât se poate de plauzibilă și nevinovată. Achitarea cheltuielilor de înmormântare, toate celelalte aranjamente, fuseseră un gest caritabil

menit să o scutească pe bunica ei de această tristă responsabilitate și de povara financiară a funeraliilor.

Alex dorea sincer să creadă asta. Ca fiică a Celinei, se simțea mai bine astfel. Ca procuror însă, rămânea frustrată și cu bănuiala că i se ascundea ceva.

— Ei, ești gata de plecare sau ce facem?

Reede apăruse în ușă, sprijinit cu umărul de cadrul ei, plimbând insolent o scobitoare dintr-un colț al gurii în celălalt. Judecând după tonul vocii, micul dejun pe care probabil că îl luase nu-i schimbase cu nimic proasta lui dispoziție.

— Da, sunt gata, dacă ești drăguț să mă duci înapoi...

— Bun. Cu cât mă întorc mai repede la birou, cu atât mai bine. Trebuie să am grijă de nenorociții care circulă cu mașinile pe un timp ca ăsta.

— De vreme ce tot ai venit până aici, de ce n-ai petrece o zi la gura sobei? îi sugeră Junior. Am putea face floricele. Celinei îi plăceau grozav. Poate o păcălim și pe Lupe să ne facă niște praline. Aș putea să te duc eu cu mașina mai târziu, când se mai curăță drumul.

— Mulțumesc, Junior. Ar fi minunat, dar am de lucru. Junior făcu uz de tot farmecul lui pentru a o convinge, dar ea rămase fermă.

Cei doi Minton îi conduseră pe ea și pe Reede până la ușă. Sarah Jo nu apărură. Chiar dacă știa de prezența unor musafiri, nu catadicsise să coboare.

În timp ce străbăteau holul, Angus o luă de braț și îi spuse pe un ton coborât:

— Știi ce greu îți vine, fetițo.

— Da.

— Mai știi ceva de bunica ta?

— Am dat telefon la căminul de bătrâni zilnic, dar n-a apărut nici o schimbare.

— Să-mi spui, dacă o să ai nevoie de ceva, ai înțelege? Alex îl privi cu sinceră nedumerire.

— Angus, de ce ești atât de amabil cu mine?

— Din cauza mamei tale, din cauză ca-mi placii și, mai ales, pentru că nu avem nimic de ascuns.

Când îi zâmbi, Alex își dădu seama clar de unde avea Junior farmecul lui. Acesta se angajase într-o conversație proprie cu Reede care tocmai spunea: „Am dat peste una din fostele tale prietene aseară, la barul *Ultima șansă*”. Alex își ciuli urechile când auzi numele tavernei unde urma să aibă întâlnirea aceea mai târziu.

— A, da? Cu cine? întrebă Junior.

— Cu Gloria. Nu mai știu cum o cheamă după bărbatu-său. Păr negru cârlionțat, ochii negri, țâțe mari.

— Gloria Talbert. Ce făcea?

— leșise la agățat.

Junior scoase un răs murdar, masculin.

— Așa-i ea. E nevoie de un bărbat zdravăn ca s-o satisfacă.

— Mie-mi zici? spuse Reede, glumeț.

— Și ce s-a întâmplat aseară, norocosule? Ai lăsat-o cu un zâmbet fericit pe față?

— Știi că nu-mi place să vorbesc despre viața mea intimă.

— Asta-i una din trăsăturile tale de caracter care mă irită al dracului.

Alex întoarse capul tocmai la timp, pentru a-l vedea pe Junior lovindu-l în glumă pe Reede în stomac. Pumnul lui sări înapoi de parcă ar fi lovit o tobă.

— Cam slab, bătrâne, mormăi Reede. Trebuie să recunoști că te-ai cam muiat.

— Pe dracu'.

Junior își aținti pumnul spre capul lui Reede. Acesta pară cu dificultate și încercă să-l lovească cu cizma în dosul genunchiului. Căzură amândoi pe masa din hol, fiind cât pe-acți să răstoarne un vas decorativ.

— Gata, băieți. Încetați cu asta până nu spargeți ceva, spuse Angus indulgent, vorbindu-le ca unor elevi de liceu.

Alex și Reede își îmbrăcară hainele și Angus le deschise ușa. Vântul rece năvăli înăuntru.

— Ești sigură că nu vrei să rămâi aici, la căldurică? întrebă Junior.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Eh, atunci la revedere.

Îi strânse mâna între ale sale și o sărută pe obraz.

Tatăl și fiul priviră în urma lor. Reede o ajută să meargă pe drumul lunecos până la locul unde era parcat Blazerul, o ajută să se urce, apoi, înconjurând mașina, se urcă și el.

— Brrr, făcu Junior, închizând ușa. Bei ceva fierbinte, tată?

— Nu acum, răspunse Angus, prost dispus. E prea devreme pentru băuturi tari.

— De când ai început să ții cont de oră în materie de băutură?

— Vino aici. Vreau să vorbesc cu tine. Șchiopătând pentru a-și proteja degetul mare de la picior, îl introduse pe Junior în biroul său.

— Mai pune pe foc, te rog.

Când flăcările se întesiră, Junior se întoarse cu fața la tatăl său.

— Despre ce-i vorba? Sper că nu despre afaceri. Azj mi-am luat zi liberă, spuse el cu un căscat, întinzându-se leneș, ca o pisică.

— Alex Gaither.

Junior își lăsă brațele în jos și se încruntă.

— Era foarte pornită când a venit, nu? Dar aj reușit s-o potolești.

— I-am spus adevărul.

— A fost tot atât de convingător ca o minciună bună.

— Vrei să fii măcar o dată serios? mârâi Angus. Junior păru surprins.

— Am crezut că sunt.

— Ascultă-mă, spuse Angus sever, îndreptând un deget spre fiur său. Numai un nebun ar încerca s-o împiedice,

văzând hotărârea ei de a merge până la capăt. Chiar dacă e o femeie bine, vrea să-și facă meseria. Pare moale, dar nu e. E dură ca talpa cizmei, când e vorba de crima asta.

— Îmi dau seama, spuse Junior, mofluz.

— Întreabă-l pe Joe Wallace, dacă nu crezi.

— Cred. Îmi vine însă greu s-o iau în serios când văd ce bine arată.

— Îți place, nu? Și totuși nu te văd făcând nimic în privința asta.

— Am invitat-o aici la un păhărel și a venit.

— Și de atunci n-ai mai făcut nimic...

— Ce voiai să fac? S-o curtez ca un mucos, cu flori și ciocolată?

— Da, deșteptule!

— La ea nu ține cu lucruri d-astea, mârâi Junior, chiar dacă aș putea s-o fac cu seninătate.

— Ascultă la mine, băiete. Ești un răsfățat al vieții. Îți schimbi Jaguarul în fiecare an, porți un Rolex mare cu diamante, mergi la schi, la vânători subacvatice și la curse de cai, oricând ai chef și pariezi pe sume mari. Dar, dacă tinerica asta duce la bun sfârșit ceea ce și-a pus în cap, ne desființează. Da - spuse Angus, interpretând corect încruntarea fiului său - ai să ajungi pentru prima oară în situația de a căuta o slujbă.

Angus se mai potoli puțin și continuă pe un ton conciliant.

— N-are nici cea mai mică șansă de a găsi vreo dovadă. Cred că ea știe asta. Aruncă săgeți în noapte sperând să-l nimerească pe vreunul din noi în fund. Până la urmă o să obosească.

Junior își mușcă buza și spuse mohorât:

— Probabil că vrea un proces tot atât de mult pe cât vrem noi hipodromul. Ar da o lovitură grozavă, care ar lansa-o în cariera ei.

— S-o ia dracu', mârâi Angus. Știi ce cred eu despre asta. Nu-mi place deloc chestia asta cu cariera. Femeile n-au ce căuta în tribunale.

— Și unde ar trebui să stea, în dormitor?

— Ce-i rău în asta? Junior râse scurt.

— Personal n-aș avea nimic împotrivă, dar ți-ai ridica în cap milioane de femei care muncesc.

— S-ar putea ca Alex să nu mai lucreze. Nu m-ar surprinde deloc, dacă cariera ei ar depinde de rezultatul acestei anchete.

— Ce vrei să spui?

— Îl cunosc pe Greg Harper. E ambițios, se vede deja în fotoliul procurorului general. Îi place ca oamenii lui să obțină condamnări. Acum, dacă l-am înțeles bine, o lasă

pe Alex să facă asta pentru că a mirosit sânge, sângele nostru. Dacă vom ajunge să fim implicați în această crimă, va avea grijă să-i apară numele în ziare și va imprima întregului proces un curs nefast pentru că e la cuțite cu guvernatorul. Acesta va fi târât în noroi și s-a zis cu comisia hipică.

Pe de altă parte, dacă Alex nu găsește nici o dovadă, Harper va trebui să înghită gălușca. Dar mai curând o dă afară pe Alex. Iar noi vom fi acolo cu brațele deschise, gata s-o prindem, încheie el, izbind în aer pentru a-și sublinia cuvintele.

— Văd că te-ai gândit la toate, spuse Junior sec. Angus scoase un mârâit.

— Poți să fii sigur de asta. Unul din noi trebuie să se ocupe și de altceva decât de felul în care i se mulează jerseul pe corp.

— Am crezut că asta doreai să fac.

— Trebuie să faci mai mult decât să te uiți ca prostul și s-o dorești. O poveste de dragoste ar fi cel mai bun lucru pentru ea.

— De unde știi că nu-i deja îndrăgostită de cineva?

— De acolo că, spre deosebire de tine, eu nu las nimic la voia întâmplării. Mi-am pus în gând să aflu și am făcut o verificare.

— Vulpoi bătrân! murmură Junior, cu ranchiună și admirație.

— Hm! Trebuie să știi ce carte are adversarul, fiule, altfel degeaba ai carte bună.

În timp ce focul din cămin strălucea vesel, Junior se gândi la tot ceea ce îi spusese Angus. Apoi, privindu-l printre pleoapele strânse, îl întrebă:

— Și cum ai vrea să se termine această poveste de dragoste? Cu o căsătorie?

Angus îl bătu cu palma pe genunchi și chicoti:

— Ar fi chiar atât de neplăcut?

— Tu ai fi de acord cu asta?

— De ce nu?

Junior nu împărtăși veselia lui. Se duse lângă foc, departe de tatăl său și de zâmbetul lui complice. Absent, scormoni buștenii cuprinși de flăcări.

— Sunt surprins, spuse el, cu voce scăzută. Pe Celina n-ai considerat-o demnă de mine. Îmi amintesc de scandalul pe care l-ai făcut când ți-am spus că vreau să mă însor cu ea.

— Atunci aveai optsprezece ani, fiule! zbieră Angus. Celina era văduvă și avea un copil.

— Da, pe Alex. Și uite ce frumoasă s-a făcut. Putea să-mi fie fiică vitregă.

Sprâncenele lui Angus se uniră deasupra nasului. Mișcarea lor arăta totdeauna starea lui de spirit. Cu cât era cuta mai adâncă, cu atât era mai furios.

— Atunci au existat alte rațiuni. Junior se răsuci pe călcâie.

— Și anume?

— Sunt douăzeci și cinci de ani de atunci, alte vremuri, altă persoană. Alex nu e mama ei. E mai frumoasă și are mult mai mult creier. Dacă ai fi doar jumătate din

bărbatul care ar trebui să fii - dacă, măcar o dată, ai gândi cu capul de sus nu cu cel de jos - ți-ai da seama ce bine ar fi s-o ai alături de tine.

Junior se înroși de furie.

— Îmi dau și eu seama. Am vrut doar să mă asigur, înainte de a începe să-i fac curte, că de data asta ai să fii de acord. Mă crezi sau nu, eu am iubit-o pe Celina. Și dacă încep cu Alex, s-ar putea să mă îndrăgostesc și de ea. Cu adevărat. Nici pentru tine, nici pentru corporație, ci pentru mine însumi.

Se îndreptă spre ușă. Angus îl strigă cu o voce ascutită. Din obișnuință, Junior se opri și se întoarse spre el.

— Nu-ți place ceea ce ți-am spus, nu, băiete?

— Nu, spuse el, supărat. Sunt un bărbat în toată firea, nu un copil, N-am nevoie de povețele tale. Știu ce am de făcut cu Alex sau cu orice altă femeie vrei.

— A, da? replică Angus, mios.

— Da.

— Atunci de ce te-a părăsit și a plecat cu Reede?

Sus, Sarah Jo trăgea cu urechea la schimbul de cuvinte, rostite pe un ton înalt, între cei doi, Când Junior dispăru în camera de zi trântind ușa cu zgomot în urma lui, închise încet ușa sanctuarului ei și se lipi de ea. Pieptul ei se ridică și coborâ într-un suspin adânc.

Se întâmplase din nou.

Părea să nu existe nici o ieșire din acest coșmar. Junior va suferi din nou, de data asta din cauza fiicei, care se afla între el, tatăl său și Reede. Istoria se repeta. Toată casa era întoarsă pe dos și asta numai din cauza acelei fete.

Sarah Jo știa că nu va putea suporta asta. Nu, era absolut sigură că nu va suporta. Prima dată nu reușise să-l apere pe Junior de decepție. Nici de data asta nu-l va putea proteja.

Simți că o cuprinde disperarea.

Capitolul 15

Avusese toate șansele de a fi atacată, violată sau ucisă sau orice altceva, la barul *Ultima șansă*. Ca să nu mai vorbim de riscurile deplasării până acolo și înapoi. Din fericire, scăpase nevătămată. Era însă furioasă.

Intrând în camera ei de la motel, Alex își puse geanta și haina pe un fotoliu, furioasă pe ea însăși că umblase după ceea ce i se părea acum potcoave de cai morți. Greg blarper ar certa-o zdravăn dacă ar afla că fusese atât de toantă.

Îl sunase în după-amiaza aceea. Nu fusese impresionat de ceea ce aflase până atunci și insistase din nou să se întoarcă la Austin și să se împace cu trecutul. Ea îl rugase să o lase până la expirarea termenului acordat.

Dezaprobarăa lui față de insuccesul ei fusese unul dintre motivele pentru care își pusese atâtea speranțe în întâlnirea din seara aceea. Greg ar fi avut altă atitudine dacă găsea un martor ocular al crimei.

Ar fi trebuit să-și dea seama din clipa în care intrase în parcare barului că nu avea sens să-și facă prea mari iluzii. Steaua Texasului, care se aprindea și se stingea deasupra ușii, avea trei becuri lipsă. Intrase în bar după oarecare ezitare.

Toate capetele din salon se întoarseră spre ea. Bărbații erau niște brute, atrași spre ea ca o haită de coioți care a mirosit prada. Femeile păreau încă și mai necioplite și se uitau la ea cu dușmănia nedisimulată a unor posibile rivale. Fusese tentată să se întoarcă și să fugă, dar amintindu-și pentru ce venise, se îndreptase curajoasă spre bar.

— Vin alb, te rog.

Comanda ei stârnise murmure în rândul celor din apropiere. luînd paharul cu ea, se duse la una din boxe și se așeză pe o banchetă care oferea cea mai bună perspectivă asupra sălii. Sorbind din pahar, cu detașare, își plimba privirea de la o față la alta, încercând să ghicească cine putea fi omul de la telefon.

Apoi își dăduse seama cu oroare că unii din ei interpretau privirea ei cercetătoare ca pe o încurajare. Din acel moment, nu se mai uită decât la propriul ei pahar, sperând ca informatorul să apară cât mai curînd pentru a pune capăt tensiunii. Pe de altă parte, îi era groază să-l întâlnească. Dacă era unul dintre cei prezenți, se îndoia că i-ar face plăcere să-l cunoască.

Biîele de biliard se ciocneau cu zgomot. În aer se simțea miros de *George Strait* și *Waylon Jennings*. Inhala nori de fum, deși nu fuma. Pe deasupra, nici individul nu apărea.

În cele din urmă, un bărbat care se afla la bar când intrase ea, se lăsase jos de pe taburetul înalt și pornise în direcția ei. O făcuse pe ocolite, oprindu-se lângă tonomat pentru a alege un disc, apoi lângă cei care jucau table pentru a comenta un zar nefavorabil. Aparent rățăcea de la unii la alții, fără nici o țintă, dar privirea lui rămânea îndreptată spre ea. Fusesse cuprinsă de încordare. Simțea instinctiv că destinația lui finală era ea.

Așa se și întâmplase. Se proptise cu șoldul de spătarul canapelei din fața ei și îi zâmbise în timp ce apleca spre gură gâtul unei sticle de bere.

— Aștepți pe cineva?

Vocea sunase altfel decât la telefon, dar asta se datora, probabil, faptului că de fiecare dată când o sunase, vorbise în șoaptă.

— Știi bine că da, replică ea, cu un ton sub care se simțea răceala. De ce m-ai făcut să aștept atât?

— Încercam să-mi fac curaj, spuse el, sorbind o nouă înghițitură de bere. Acum că sunt aici, ce-ai zice de un dans?

— Dans?

— Da, un dans, câțiva pași, înțelegi?

Cu gâtul sticlei de bere își dăduse pe ceafă pălăria lui de cowboy și o privise cu ochii pe jumătate închiși. Reacția ei fusese negativă și rece.

— Credeam că ai să-mi spui ceva.

Omul păruse descumpănit o clipă, apoi o privise cu un rânjel viclean.

— Putem discuta tot ceea ce dorești, scumpo, spuse el, punând sticla de bere pe masă și întinzând o mână spre ea. Camionul meu e parcat lângă intrare.

Era doar un cowboy oarecare. Alex nu știuse dacă trebuie să râdă sau să țipe. Adunându-și în grabă lucrurile, se îndreptase spre ieșire.

— Hei, stai o clipă! Unde fugi?

În urma ei, clienții barului *Ultima șansă* rămăseseră complet buimăciți.

Acum, în timp ce se plimba prin camera de motel cu covorul ei uzat, își făcea reproșuri că fusese atât de proastă. Nu era deloc exclus ca Reede sau unul din Mintoni să dea câțiva dolari unui cowboy șomer, să-i dea un telefon și s-o pună pe o pistă falsă.

Mai era încă furioasă, când ceva mai târziu, sună telefonul. Smulse receptorul din furcă și strigă „Alo!”.

— Mă crezi nebun, răsună vocea cunoscută.

— Unde erai? răcni ea. Am așteptat în bomba aia împuțită o oră.

— Șeriful a fost acolo tot timpul?

— Ce vrei să spui? Reede n-a fost acolo.

— Ascultă, domniță, eu știu ce vād. Am ajuns acolo exact când intrai. Reede Lambert era pe urmele dumatiale. A trecut mai departe, dar a întors în scurt pe șosea, în

apropierea barului. Eu nu m-am oprit. N-ar fi bine deloc să ne vadă Lambert împreună.

— Reede mă urmărea?

— Exact. A fost vorba că vii singură, nu cu Lambert, care e în cârdășie cu Mintonii. Mă gândesc să renunț la toată povestea asta neplăcută.

— Nu, nu, spuse Alex, repede. N-am știut că Reede e prin apropiere. Ne întâlnim în altă parte. Data viitoare am să mă asigur că nu-i pe urmele mele.

— Păi...

— Pe de altă parte, dacă ceea ce vrei să-mi spui nu-i atât de important...

— Am văzut cine a făcut-o, doamnă.

— Atunci unde vrei să ne întâlnim și când?

Omul numi un alt bar care părea încă și mai dubios decât *Ultima șansă*.

— De data asta nu mai intra. Ai să vezi o camionetă roșie parcată pe latura de nord a clădirii. Voi fi la volanul ei.

— Bine, domnule... a... n-ai putea să-mi spui cum te cheamă?

— Nu.

Telefonul se închise. Alex înjură. Sări de pe pat și se duse la fereastră, dând la o parte draperiile cu toreadorul țesut în pânza aceea îngrozitoare.

Cu sentimentul că se comportă prosteste, văzu că singura mașină de lângă camera ei era a sa proprie. Obișnuitul Blazer alb cu negru nu se vedea nicăieri. Trase draperiile la loc, se întoarse la telefon și, furioasă, formă un număr. Era atât de furioasă pe Reede pentru încercarea lui de a intimida un martor, încât tremura toată.

— Biroul șerifului.

— Dați-mi pe-șeriful Lambert.

— A plecat și nu se mai întoarce azi, spuse vocea. E ceva urgent?

- Știți unde este?
- Acasă, cred.
- Ce număr are, vă rog?
- N-avem voie să-l spunem.

— Aici domnișoara Gaither. Trebuie să vorbesc cu șeriful Lambert în seara asta. E foarte important. Dacă e nevoie, aș putea să-l găsesc prin intermediul lui Minton, dar n-aș vrea să-t deranjez.

Folosirea unui nume atât de important avu efect. I se dădu numărul de telefon imediat. Trebuia să pună capăt urgent acestei supravegheri discrete a șerifului.

— Te caută o femeie, spuse Nora Gail, întinzându-i receptorul lui Reede. Sprâncenele ei perfect creionate se ridicaseră întrebător. Reede tocmai puneă niște bușteni pe foc. Își frecă palmele pe fundul blugilor și se prefăcu că nu vede expresia ei întrebătoare. În timp ce-i lua receptorul din mână.

— Da. Aici Lambert.

— Alex.

Șeriful se întoarse cu spatele la vizitatoarea lui.

— Ce dorești?

— Vreau să știu de ce m-ai urmărit în seara asta?

— De unde știi? -Te-am... văzut.

— Nu-i adevărat. Ce dracu' făceai în bomba aia?

— Beam.

— Și ai ales tocmai barul ăla? întrebă el, ironic. Fetițo, nu prea arăți a bețivă. Taverna aia e rezervată unor coate-goale și bețivani în căutare de neveste nesatisfăcute. Deci te-ai dus acolo fie pentru a găsi un bărbat, fie pentru o întâlnire discretă. Care-i adevărul?

— M-am dus acolo cu treabă.

— Deci aveai o întâlnire. Cu cine? Ai face mai bine să-mi spui, Alex, pentru că indiferent cine a fost, s-a speriat când m-a văzut.

— Admiți că mă urmăreai?

Reede păstră o tăcere încăpățânată.

— Ei bine, continuă ea, mâine dimineață la prima oră o să avem o mică discuție împreună.

— Regret. Mâine e ziua mea liberă.

— E un lucru important.

— Asta-i părerea dumitale.

— Unde poți fi găsit?

— Am zis nu, doamnă consilier.

— N-ai de ales.

— S-o crezi dumneata. Mâine sunt liber.

— Ei bine, eu nu sunt.

Lambert înjură și răsuflă exasperat, astfel încât ea să poată auzi și una și alta.

— Dacă pământul se dezgheață, voi fi la centrul de antrenament de la ferma lui Minton.

— Te găsesc eu.

Fără alt cuvânt, Reede trânti receptorul în furcă. O făcuse să se deconspire. Auzise cum i se taie respirația când o întrebase de unde știa c-o urmărise. Cel cu care trebuia să se întâlnească își pierduse curajul. Dar cine era? Junior? Era tulburător cât de mult îi dispăcea ideea asta.

— Cine a fost? Întrebă Nora Gail, potrivindu-și haina somptuoasă de blană albă, în jurul umerilor. Jerseul ei cu mărgelile avea un decolteu larg pe care pieptul ei îl umplea bine, chiar prea mult. În adâncitura dintre sâni se afla un opal mare cât o monedă de un dolar de argint. Lănțișorul de aur pe care îl ținea suspendat în această montură superbă avea o lățime de un centimetru și bătută cu diamante mici, strălucitoare.

Nora Gail scoase o țigară neagră dintr-o tabacheră de aur de 18 carate. Reede luă bricheta asortată cu tabachera și o aprinse, ținând-o la capătul țigării. Femeia ridică mâna rotunjind-o în jurul flăcării. Inelele de pe mâna ei grăsuță sclipiră.

— Mulțumesc, scumpule.

— Pentru nimic.

Reede aruncă bricheta pe masa de bucătărie și se reaseză pe scaunul său de la masă, vis-a-vis de ea.

— Era fiica Celinei, nu?

— Și dacă era?

— Nimic. Își țuguie buzele roșii și suflă un nor de fum spre tavan. Probabil că-i ard urechile. Coborându-și mâna, îndreptă vârful țigării spre scrisoarea de pe masă. Ce părere ai de asta?

Reede ridică scrisoarea și o citi din nou, deși mesajul ei îi fusese cât se poate de clar de la prima citire. Îi cerea Alexandrei Gaither să renunțe la orice anchetă. Scrisoarea sugera clar că ea trebuie să înceteze orice urmărire penală a lui Angus Minton, Junior Minton și Reede Lambert.

Caracterul fiecărui om menționat era trecut în revistă în mod elogios de către semnatari care erau un grup de cetățeni îngrijorați - printre ei fiind și vizitatoarea lui. Semnatarii erau îngrijorați nu numai pentru stimații lor concetățeni care se găseau în această postură neplăcută, dar și pentru ei înșiși și pentru afacerile lor, dacă licența pentru hipodrom va fi revocată ca rezultat al anchetei nefondate a domnișoarei Gaither.

În concluzie, scrisoarea o admonesta cerându-i să se retragă imediat și să-i lase să profite de bunăstarea pe care o va aduce comunității lor hipodromul, datorită impozitelor pe care le va genera.

După ce o citi a doua oară, Reede împături scrisoarea și o băgă în plicul ei. Îi fusese adresată lui Alex la motelul *Westerner*.

Nu făcu nici un comentariu asupra conținutului. În schimb, întrebă:

— Tu ai inițiat-o?

— Am făcut o sugestie unor persoane.

— E o mostră tipică a minții tale înfierbântate.

— Sunt o femeie de afaceri grijulie. Doar știi asta. Ceilalți s- au gândit că-i o idee bună și au mers mai

departe. Am căzut cu toții de acord asupra formei finale. Eu am propus s-o citești și tu înainte de a o pune la poștă.

— De ce?

— Pentru că tu ai stat în preajma ei mai mult decât oricine din noi. Ne-am gândit că ai putea să-ți dai seama care va fi reacția ei.

Reede îi studie trăsăturile impasibile îndelung. Era șireată ca o vulpe. Nu ajunsese atât de bogată cât era pentru că fusese proastă sau indolentă. Reede o plăcea. Întotdeauna o plăcuse. Se culca cu ea în mod regulat, spre satisfacția amândurora. Dar n-avea nici o încredere în ea.

Dezvăluirea prea multor informații uneia ca ea nu era numai lipsită de etică, ci de-a dreptul stupidă. Avea destulă școală a străzii pentru a ști asta și era nevoie de mult mai mult decât decolteul ei adânc pentru a-i dezlega limba.

— Nici eu nu știu mai bine ca tine cum va reacționa, spuse el, refuzând să se implice. Probabil că nu va reacționa deloc,

— Adică?

— Adică mă îndoiesc că-și va face bagajele și va pleca la Austin în clipa când va citi asta.

— Are curaj, nu?

Reede dădu din umeri.

— E încăpățânată? Reede zâmbi sardonice.

— Se poate spune asta, într-adevăr. E al dracu' de încăpățânată.

— Devin curioasă.

— De ce?

— Pentru că te încrunți ori de câte ori îi auzi numele, spuse ea, trâmțând un alt nor de fum acru spre tavan, în timp ce îl privea atentă. Chiar și acum te-ai încruntat, scumpule.

— Obişnuința.

— Seamănă cu mama ei?

— Nu prea, răspunse el, scurt. Există anumite trăsături, dar asta-i tot.

Zâmbetul ei fu lent, felin, meșteșugit.

— Te cam sâcăie, nu?

— Ei bine, da, mă sâcăie, strigă el. Încearcă să mă bage la pușcărie. Pe tine nu te-ar deranja?

— Numai dacă aş fi vinovată. Reede strânse din dinți.

— Ei, ți-am citit scrisoarea, ți-am spus părerea mea. Acum fă bine și plimbă-ți fundu'.

Netulburată de furia lui, își stinse cu încetineală țigara în scrumiera de metal și se învălui în haina ei de blană în timp ce se ridica. Își luă țigările, bricheta și plicul adresat lui Alex și le puse în geantă.

— Știu din experiență, domnule Lambert, că-ți place fundul meu, enorm.

Furia lui Reede se potoli brusc. Râzând fără voie, o strânse cu o mână de fund prin haină și mârâi:

— E fenomenal.

— Rămânem prieteni?

— Rămânem.

Cum stăteau așa, unul în fața celuilalt, femeia își coborâ mâna pe pântecul lui și îi apucă sexul. Era umflat și tare, dar nu era în erecție.

— E o noapte rece, Reede, spuse ea cu o voce insinuantă. Vrei să rămân?

Reede scutură din cap.

— Am stabilit de mult că pentru arămâne prieteni, vin eu la tine când simt nevoia.

— Și de ce am făcut această înțelegere? spuse ea, încruntându-se seducător.

— Pentru că eu sunt șeriful iar tu ești patroana unui bordel. Nora Gail scoase un râs gutural, plin de feminitate.

— A celui mai bun și mai profitabil din tot Texasul. În orice caz, văd că ți-a priit mult ultima vizită pe care mi-ai

făcut-o, spuse ea, simțind că masajul pe care i-l făcea nu avea nici un efect.

— Da, mulțumesc.

Zâmbind, patroana își luă mâna de pe blugii lui și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, îi aruncă peste umăr:

— Ce era cu urgența aia? Nu te-am mai văzut atât de tulburat de când ai primit vestea aceea despre un anumit soldat din El Paso, numit Gaither.

Ochii lui Reede deveniră verde-închis, amenințători.

— Nu era nici o urgență. Eram doar întărâtat.

Femeia zâmbi. cu neîncredere, și îl bătu ușor cu palma pe obrazul lui țepos.

— Găsește altă minciună, dacă vrei să te cred, Reede. băiatule. Te cunosc de prea mult timp și mult prea bine.

În-timp ce pășea în întunericul de dincolo de ușă, vocea ei se auzi din nou:

— Nu face pe străinul cu mine, scumpule. M-auzi?

Capitolul 16

Lapovița încetase, dar era încă foarte frig. Pojghița de gheață crăpa cu zgomot sub cizmele lui Alex în timp ce pășea cu grijă, îndreptându-se de la locul unde își parcase mașina spre pista de antrenament a cailor. Soarele strălucitor, care nu mai apăruse de câteva zile, o orbea. Cerul era de un albastru viu. Turboreactoare, nu mai mari decât un ac, lăsau dâre pufoase care uneori se întretăiau, asor-tându-se cu kilometri de garduri albe care compartimentau suprafața fermei Minton în țarcuri mai mari sau mai mici.

Pământul dintre drumul neasfaltat și pista de antrenament era gloduros. Roțile camjoanelor săpaseră în el șleauri adânci în decursul anilor. În locurile unde gheața cedase razelor soarelui, era noroi.

Alex se îmbrăcase potrivit locului, cu blugi vechi și cizme. Deși purta mănuși din piele de ied, își ridică mâinile la gură și suflă în ele pentru a se încălzi. Scoase o pereche de ochelari din buzunarul hainei și îi puse la ochi, împotriva soarelui. Prin lentilele întunecate, îl căută pe Reede. Acesta stătea lângă gard cronometrând timpul parcurs de cai între doi stâlpi înfiți din sută în sută de metri.

Îl privi câteva clipe fără să-și manifeste prezența, studiindu-l. În locul jachetei de aviator, din piele, purta o haină lungă, de culoare deschisă. Un picior stătea rezemat de stîngia de jos a gardului, într-o poziție care-i puneă în valoare șoldurile înguste și pulpele lungi.

Cizma pe care o vedea era deformată și uzată. Blugii lui erau curați, dar manșetele erau franjurate și albite.

Fermoarul din față era destul de uzat, ca la toți blugii lui, de altfel. Avu un șoc când își dădu seama că observase asta.

Încheieturile mâinilor se sprijineau pe stinghia de sus a gardului în timp ce mâinile atârnavă de partea cealaltă. Purta mănuși de piele, aceleași pe care le avea și în seara când o ținuse strâns în brațe în timp ce ea piîngea. Fu cuprinsă de o senzație stranie, de o tulburare plăcută amintindu-și cum mâinile lui se plimbaseră pe spatele ei gol, sub halatul de baie. În palma cu care atunci îi cuprinsese capul și îl rezemase de pieptul lui, ținea acum un cronometru.

Pe cap avea pălăria de cowboy pe care o purta când îl văzuse prima oară, trasă în jos până la sprâncene. Părul lui blond închis se revărsa peste gulerul hainei. Când Reede întoarse capul, Alex observă că linia profilului său era clară și bine definită. Nu existau contururi subtile sau unghiuri rotunjite. Când respira, un mic abur se forma în jurul buzelor cu care îi sărutase părul umed, după ce îi spusese adevărul în legătură cu corpul Celinei.

— Dați-le drumul, strigă el spre călăreții care antrenau caii. Vocea lui era la fel de masculină ca și tot restul, și indiferent dacă era poruncitoare sau insinuantă, trezea acolo jos, în corpul ei, aceeași reacție.

În clipa când caii se apropiară - patru în total - copitele lor răscoliră pământul, ridicând paiele pe care un nivelator de pistă le așternuse mai devreme. Nările lor înfierbântate ridicară nori de aburi.

Când călăreții struniră caii, făcându-i să meargă la pas, fură dirijați spre grajd. Reede strigă la unul dintre ei:

— Ginger, cum îi merge?

— A trebuit să-l țin în frâu. E cam săltăreț.

— Lasă-i frâu liber. Simte nevoia s-alerge. Fă cu el un tur la pas, pe urmă lasă-l s-alerge din nou.

— Am înțeles.

Micul călăreț, care inițial păruse bărbat, dar acum se dovedea a fi o femeie, își atinse cozorocul cu biciușca și îmboldi splendidul animal înapoi pe pistă.

— Cum se numește?

Reede întoarse capul. O împunse cu ochii ca două săgeți, pe sub borul pălăriei, ținându-i puțin închiși din cauza soarelui. În colțurile lor se formară câteva cute radiale.

— E fetiță.

— Calul?

— A, numele calului? Timp Dublu.

Alex se apropie de el și își puse antebrațele pe marginea gardului.

— E al dumatăle?

— Da.

— E bun?

— Îndeajuns ca să-mi aducă câțiva bănuți. Alex privi călăreața ghemuită în șa.

— Fata pare să știe exact ce să facă, remarcă ea. E cam mare pentru a fi strunit de o ființă atât de mică.

— Ginger e printre cei mai buni călăreți de galop ai lui Minton - așa li se spune.

Reede își mută din nou atenția asupra calului și a călăreței în clipa când aceștia, terminând turul, se apropiau în galop.

— Așa băiete, bravo, murmura el. Vine ca o profesionistă. Tuși când Timp Dublu trecu pe lângă ei, un ghem de mușchi bine coordonați, agili și puternici.

— Bună treabă, îi spuse Reede călăreței când aceasta reveni.

— E mai bine?

— Cu câteva secunde.

Reede rosti și alte cuvinte încurajatoare pentru cal. Îl bătu cu palma afectuos și îi vorbi într-o limbă pe care animalul părea s-o înțeleagă. Armăsarul plecă țăntoș,

fluturându-și coada, știind că îl așteaptă un mic dejun în grajd drept răsplată pentru comportarea lui bună.

— Se pare că vă înțelegeți foarte bine, observă Alex.

— Am fost de față în clipa în care părinții lui l-au zămislit și apoi când a fost fătut. S-a crezut la început că e o momâie și au vrut să-l omoare.

— O ce?

— O momâie, un mânz care a fost lipsit de oxigen în timpul nașterii, spuse Reede, clătinând din cap cu ochii la calul care tocmai intra în grajd. Eu am fost de altă părere. Și am avut dreptate. Alura lui arăta că existau toate șansele să fie un cal bun; ceea ce și este. Nu m-a dezamăgit niciodată. E gata oricând să-și dea sufletul alergând, chiar când este dezavantajat.

— Ai toate motivele să fii mândru de el.

— Da.

Alex nu se lăsă păcălită de pretinsa lui indiferență.

— Întotdeauna sunt alergați caii până își dau sufletul?

— Nu. Astăzi îi încearcă să vadă cum aleargă unul față de altul. De patru ori pe săptămână înconjoară terenul, o dată sau de două ori în galop. Un fel de joqqing. Apoi următoarele două zile îi plimbă doar.

Se întoarse și se îndreptă spre calul înșeuat, legat de un stâlp al gardului.

— Unde te duci?

— Acasă, spuse el, încălecând cu grația și ușurința unui cowboy adevărat,

— Trebuie să vorbesc cu dumneata, îi strigă Alex, consternată.

Reede se aplecă și îi întinse mâna.

— Urcă.

Pe sub borul pălăriei, ochii lui verzi o priveau provocator.

Alex își potrivea mai bine ochelarii pe nas și se apropie de cal cu o încredere pe care în realitate n-o simțea.

Apucatul mâinii lui Reede fu partea cea mai dificilă. Se simți ridicată cu foarte puțin efort din partea lui, dar trebui să-și facă singură loc între spatele lui și marginea înclinată a șei.

Poziția era destul de stânjenitoare și când el dădu piteni calului, Alex fu aruncată înainte, lipită de spatele lui; de nevoie, îl cuprinse cu brațele de mijloc, având grijă ca mâinile să rămână la o distanță bună de centură. Mintea ei era mai greu de controlat. Gândul îi zbura în permanență la fermoarul lui uzat.

— Te simți bine? o întrebă el, peste umăr.

— Da, minți ea.

Crezuse că haina lui albă cu dublură la spate era doar de formă. Nu văzuse niciodată așa ceva decât în filmele lui Clint Eastwood. Acum își dădea seama că veșmântul era destinat să apere de frig pulpele călărețului.

— Cu cine te-ai întâlnit în bar aseară?

— Asta-i treaba mea, Reede. De ce m-ai urmărit?

— E treaba mea.

Erau într-un impas. Pentru moment, Alex renunță. Avea o mică listă de întrebări pe care voia să i le pună, dar era greu să se concentreze când pulpele ei desfăcute se izbeau de șoldurile lui la fiecare mișcare a calului.

— Cum ați devenit tu și cu mama prieteni atât de apropiați?

— Am crescut împreună, spuse el, fără chef. A început în ora de gimnastică pe terenul școlii și a evoluat pe măsură ce am crescut.

— Nu v-ați certat niciodată?

— Nu. N-aveam nici un secret unul față de celălalt. Ne-am jucat și de-a doctorul de câteva ori.

— Eu ți-o arăt pe-a mea, și tu mi-o arăți pe a ta? Reede rânji.

— Probabil că și tu te-ai jucat de-a doctorul.

Alex nu înghiți momeala, știind că Reede încerca s-o abată de la subiect.

— Bănuiesc că în cele din urmă ați depășit stadiul ăsta.

— Nu ne-am mai jucat de-a doctorul, dar vorbeam despre toate. Între mine și Celina nu exista nici un subiect tabu.

— Nu e ăsta genul de relații pe care o fată le are cu o altă fată?

— Da, dar Celina n-avea multe prietene. Majoritatea fetelor erau geloase pe ea.

— De ce?

Alex știa răspunsul dinainte. Îl știa chiar înainte ca el să fi ridicat din umeri, o mișcare prin care spatele lui se frecă de sânii ei. Alex abia mai putea vorbi. Trebui să facă un efort pentru a întreba:

— Ție ți se datora, nu? Prietenia ei cu tine?

— Poate. Mai era și faptul că era cea mai drăguță fată din localitate. Majoritatea fetelor o considerau o rivală, nu o prietenă. Stai așa, o avertiză el înainte de a îndruma calul spre albia secată a unui râu.

Inerția o aruncă înainte, mai aproape de el. Instinctiv, își încorda pieptul. Reede scoase un mârâit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic.

— Mi s-a părut că... te-am incomodat.

— Dacă ai fi un ins călare pe un cal, coborând o pantă abruptă și ți-ar intra mânerul șei între picioare astfel încât bărbăția să-ți fie ridicată în poală, nici ție nu ți-ar fi bine.

— Oh.

Reede înjură printre dinți. Până când terenul se mai nivelă, între ei se așternu o tăcere penibilă, întreruptă doar de clămpănitul pașilor pe care calul îi făcea atent printre pietre. Pentru a-și ascunde stânjeneala și a se apăra de vântul rece, Alex își îngropa fața în gulerul flanelat al hainei lui. După un timp spuse:

— Deci mama venea la tine cu toate problemele ei.

— Da. Când n-o făcea și afluam că are vreun necaz, mă duceam eu la ea. Într-o zi a lipsit de la școală. Am fost îngrijorat și m-am dus la ea acasă în timpul pauzei de prânz. Bunica ta era la serviciu, așa că Celina era singură. Plînsese. M-am speriat și n-am vrut să plec până nu mi-a spus ce se întâmplase.

— Ce se întâmplase?

— Îi venise ciclul și era prima oară.

— Oh.

— Din ceea ce am înțeles, doamna Graham o făcuse să-i fie rușine de asta. Îi spusese tot felul de grozăvii despre blestemul Evei - prostii d-astea. Vocea lui Reede era plină de dezaprobare. Și ție ți-a făcut la fel?

Alex scutură din cap că nu, fără să renunțe la protecția oferită de gulerul lui. Gâtul lui era cald și îi simțea mirosul trupului.

— Nu atât de sever. Până am ajuns eu la pubertate cred că s-a mai deșteptat puțin.

Când Reede opri calul și descăleca, își dădu seama că ajunseseră la o casă mică de bârne.

— Și ce-ai făcut atunci?

— Am consolat-o și i-am spus că era ceva normal, că nu-i nimic rușinos în asta, și că din clipa aceea devenise femeie, spuse el, aruncând hățurile în jurul unui stâlp.

— S-a liniștit?

— Cred că da. N-a mai plîns și...

— Și? Îl iscodi Alex, știind că Reede omisese cea mai importantă parte.

— Nimic. Aruncă-ți piciorul peste șa.

Întinse mâinile s-o ajute, apucând-o de mijloc cu siguranță și putere și coborând-o pe pământ.

— Ba e ceva, Reede.

Îl apucă de mânecile hainei. Buzele lui erau strânse într-o linie încăpățanată. Arătau crăpate și seducător de masculine. Își aminti poza din ziar în care el o săruta pe Celina, când o încoronase regină a serbării anuale. Ca și

mai înainte, pântecul ei se ridică și coborâ ca un val în apele golfului.

— Ai sărutat-o, nu?

Reede ridică ușor din umeri.

— O sărutasem și înainte.

— Dar acela a fost primul sărut adevărat, nu?

Reede își luă mâinile de pe ea și, traversând veranda îngustă, deschise ușa.

— Poți să intri, sau nu, spuse el, peste umăr, după cum dorești.

Fără să mai adauge nimic, dispăru pe ușă, lăsând-o deschisă. Dezamăgită, dar curioasă, Alex îl urmă. Ușa de intrare dădea direct în camera de zi. Printr-o arcadă, din stânga ei, văzu un fel de sufragerie și o bucătărie. Un hol, în partea opusă, ducea probabil la dormitor. Reede se afla înăuntru rătăcind niște lucruri. Absentă, închise ușa de la intrare, își scoase ochelarii și mânușile și continuă să privească în jur.

Casa purta amprenta celibatarului. Mobila fusese aranjată pentru a fi funcțională și nu cu vreo intenție decorativă, își pusese pălăria pe o masă și își aruncase haina și mânușile pe un fotoliu. Suprafețele celelalte erau degajate, dar biblioteca era înțesată de lucruri, ca și cum a face ordine se rezuma la îngrămădirea tuturor lucrurilor pe rafturi. În colțurile tavanului erau pânze de păianjen care luceau în razele soarelui ce pătrundeau printre storiuri.

Reede apăru tocmai când ea se uita la o pânză de păianjen, ținând în mână o pereche de ochelari de aviator.

— Lupe o trimite aici pe una din nepoatele ei, în fiecare săptămână. Ar cam fi cazul. Era o explicație și nu o scuză. O cafea?

— Da.

Reede intră în bucătărie în timp ce Alex continuă să se învârtă prin jur pentru a-și dezmoști picioarele înghețate.

Atenția îi fu atrasă de un trofeu înalt de pe unul din rafturile fixate în perete. Pe el scria cu litere groase: „Pentru cel mai bun jucător”, apoi numele lui și data.

— Am potrivit bine amestecul? răsună vocea lui Reede din spatele ei.

Alex se întoarce și văzu că ținea în mână o cană cu cafea pentru ea, își amintise deci că îi place cu lapte.

— Da, mulțumesc. Arătând cu capul spre trofeu, întrebă: Penultimul an de liceu, nu?

— Hm.

— E o mare onoare.

— Da, probabil...

Alex observă că Reede folosea expresia asta vagă atunci când voia să pună capăt subiectului. În toate celelalte privințe, rămânea o enigmă.

— Nu ești sigur că a fost o mare onoare?

Reede se așează pe un scaun și își întinse picioarele.

— Am gândit atunci, ca și acum, că era meritul întregii echipe. Ceilalți jucători nenominalizați erau la fel de buni ca și mine.

— Junior?

— Da, era și el printre ei, răspunse el, devenind deodată rezervat.

— Dar tu ai fost premiat și el nu. Reede o privi în ochi.

— Are asta vreo semnificație?

— Nu știu. Are?

Reede râse batjocoritor.

— Nu mai face pe anchetatorul cu mine și întreabă-mă direct.

— Bine.

Se rezemă de spătarul tapițat al canapelei și îl privi atentă în timp ce îl întreba.

— Junior n-a fost invidios că ai fost numit cel mai bun jucător?

— Nu știu. Întreabă-l pe el.

— Poate am s-o fac. Am să-l întreb și pe Angus dacă a fost supărat.

— Angus era cum nu se poate mai mândru la banchetul de premiere.

— Ar fi fost probabil și mai mândru dacă premiul era obținut de fiul lui.

Expresia de pe fața lui Reede deveni brusc rigidă.

— Ești o intrigantă.

— Sunt sigură că Angus a fost mândru de tine, bucuros pentru tine, dar să nu-ți închipui că am să cred că n-ar fi dorit ca Junior să obțină trofeul.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Mă lasă complet rece. Își goli cana de cafea, o puse pe măsuta din fața lui, apoi se ridică.

— Ești gata? Întrebă el.

Alex își puse cana pe masă, dar nu dădu nici un semn că ar vrea să plece.

— De ce ești atât de nervos în legătură cu asta?

— Nu nervos, ci plictisjt.

Se aplecă pentru a-și apropia fața de a ei.

— Trofeul ăla e o vechitură de acum douăzeci și cii.oi de ani, bună doar să colecteze praful.

— Atunci de ce l-ai păstrat? Reede își trecu degete prin păr.

— Crede-mă, acum nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Dar atunci a însemnat.

— Nu prea mult. Nu îndeajuns ca să-mi asigure o bursă pe care contam ca să intru la colegiu.

— Și ce ai făcut?

— M-am dus totuși.

— Cum?

— Împrumutând bani.

— De la guvern?

— Nu, de la cineva, răspunse el, evaziv.

— Cine ți-a împrumutat banii, Angus?

— Și ce-i cu asta? I-am restituit tot, până la ultimul cent.

— lucrând pentru el?

— Până am ieșit din armată.

— De ce ai ieșit?

— Pentru că îmi achitasem datoria și voiam să fac altceva.

— Asta a fost imediat după ce ai terminat colegiul? Reede clătină din cap.

— Nu, Forțele aeriene.

— Ai fost în aviația militară?

— Patru ani de cursuri pentru ofițeri în timpul colegiului, apoi serviciu activ după absolvire. Șase ani fundul meu a aparținut Unchiului Sam. Doi din aceștia i-am petrecut bombardându-i pe nenorociții ăia în Vietnam.

Alex nu știa că Reede făcuse războiul, dar ar fi trebuit să-și dea seama. Era la vârstă încorporării, când se intensificase conflictul.

— A fost și Junior?

— Junior în război? Poți să-ți imaginezi asta? Întrebă el cu un râs aspru. Nu, n-a fost. Angus a tras niște sfori și l-a trecut în rezervă.

— De ce nu și pe tine?

— Eu n-am vrut. Voiam să intru în aviație.

— Să înveți să zbori?

— Știam deja. Îmi luasem licența de pilot înaintea carnetului de conducere auto.

Alex îl privi o clipă. Informațiile erau prea rapide și prea imperioase pentru a le absorbi.

— Ești plin de surprize în dimineața asta. N-am știut că poți pilota.

— Nici n-aveai cum.

— De ce nu există poze cu tine în uniformă? Întrebă ea, arătând spre bibliotecă.

— Detestam tot ce făceam acolo. N-am nevoie de amintiri din război.

Se îndepărtă de ea, își luă pălăria, mănușile și haina, apoi merse la ușa de intrare și o deschise fără curtoazie. Alex rămase unde era.

— Probabil că v-a fost dor unuia de celălalt, cât timp ai fost în aviație.

— Ce vrei să spui? Crezi că între noi a existat o relație de homosexuali?

— Nu, spuse ea, începând să-și piardă răbdarea. Am vrut doar să spun că erați doi prieteni care până atunci fuseserăți tot timpul împreună.

Reede închise ușa cu zgomot și aruncă haina.

— Eram obișnuiți să trăim despărțiți.

— Ați fost împreună la colegiu patru ani, ținți ea să precizeze.

— Nu. Am fost la Texas Tech în același timp, dar de vreme ce el era căsătorit...

— Căsătorit?

— O altă surpriză? Întrebă el, ironic. Nu știai? Junior s-a însurat la câteva săptămâni după absolvirea liceului.

Nu, Alex nu știuse asta. Nu știuse că prima căsătorie a lui Junior fusese imediat după liceu și deci curând după uciderea Celinei. Momentul părea ciudat.

— Deci, pe o perioadă destul de mare, nu prea v-ați văzut.

— Da, sună răspunsul scurt al lui Reede.

— Moartea mamei mele are vreo legătură cu asta?

— Se poate. Nu puteam... discuta despre asta.

— De ce?

— Era mult prea greu. De ce altceva?

— De ce era atât de greu să vă întâlniți și să discutați despre moartea Celinei?

— Pentru că totdeauna am fost un trio și deodată unul dintre noi nu mai era. Nu părea normal să mai fim împreună.

Alex cântări oportunitatea de a continua pe această temă și se hotărî să încerce.

— Erați un trio, da, dar dacă s-ar fi pus vreodată problema ca unul să iasă din grup, acela era Junior, nu Celina. Corect? Tu și cu ea erați un duo inseparabil, înainte de a deveni un trio inseparabil.

— Lasă-mă dracu' în pace, mârâi el. Habar n-ai de nimic.

— N-are nici un rost să te înfurii, Reede.

— A, nu? Cum să nu mă-nfurii? Vrei să reactualizezi trecutul, totul de la primul meu sărut până la un nenorocit de trofeu care valorează cât o grămadă de balegă, și vrei să nu mă enervez?

— În general oamenilor le plac amintirile.

— Mie nu. Vreau să las trecutul unde este.

— Pentru că e dureros?

— În parte.

— E dureros să-ți amintești momentul când ai sărutat-o pe mama cu adevărat?

Reede se apropie de sofa și o prinse cu mâinile de șolduri, ținându-și brațele întinse. Vocea lui trecu de la un ton aspru la unul mieros.

— Sărutul ăla te intrigă cel mai mult, nu, doamnă consilier?

Alex rămase mută, copleșită.

— Ei bine, dacă te interesează atât de mult să știi cum sărut eu, poate ar fi bine să aflii din sursă directă.

Își lunecă palmele pe sub haina ei și le împreună pe șale. Cu o smucitură iute, o ridică în picioare. Alex se pomeni lipită de pieptul lui, gâfâind; capul lui se aplecă spre ea și buzele lui se lipiră de ale ei.

În prima clipă fu atât de surprinsă că nu făcu nici o mișcare. Când își dădu seama ce se întâmplă, îl apăsă puternic cu pumnii în piept. Încercă să-și întoarcă fața, dar el o prinse de obraz cu o mână și o Jinu nemișcată. Buzele lui experimentate le desfăcură pe ale ei și limba lui lunecă între ele. O sărută în toată regula, plimbându-și limba peste buzele ei și apoi înfigându-i-o până în fundul

gâtului. Reede avea buzele crăpate. Alex simțea asprimea lor ca și contrastul tulburător cu marginea Tor netedă.

Era posibil ca micul strigăt de surpriză și dorință să fi fost al ei. Era iarăși posibil ca trupul ei să se fi mulat pe al lui cu bună știință și sunetul acela grav, înfometat, mârâit, să fi ieșit din gâtulejul lui. Dar era la fel de posibil ca toate acestea să fi existat doar în imaginația ei.

Senzația aceea ușoară, ca atingerea unui, pământ, dintre pulpele ei însă, ca și zvâcnetul din sâni, sau fierbințeala care, ridicându-se din șale se răspândea în trupul ei ca untul topit, nu mai erau imagine. Simți în mod cert gustul minunat, nemaiîntâlnit al gurii lui, parfumul vântului amestecat cu soare pe care părul și îmbrăcămintea sa le emanau.

Reede își înălță capul și se uită în ochii ei amețiți. Și ochii lui reflectară uimirea ei. Dar zâmbetul care făcu să i se ridice un colț al gurii era sardonice.

— Asta ca să nu te simți frustrată, murmură el.

Urmă un șir de sărutări scurte, repezi pe buzele ei umede, apoi limba lui trecu peste ele ușor și provocator. Atinse colțul buzelor ei cu vârful limbii și sugestia acestei mângâieri stârni un val de senzații care făcure să i se strângă pântecul.

Apoi gura lui deschisă se lipi din nou de a ei. limba pătrunse înăuntru, la fel de invadatoare ca și reacția ei involuntară. Continuă s-o sărute cu o încetineală plină de satisfacție, în timp ce mâinile lui lunecau pe spatele ei. Apoi în sus pe coaste până la sâni pe care-i apăsă ușor cu podul palmelor, creînd în ea dorința. ca el să-i atingă sfârcurile.

Dar el n-o făcu. Își coborâ mâinile și îi cuprinse fesele, apoi îi ridică șoldurile lipind-o de el. Își coordona mișcarea limbii cu cea a șoldurilor, un du-te-vino care o făcu să simtă acut nevoia satisfacerii, înlăturându-i orice rezistență.

Înainte de a se lăsa în voia delicioasei slăbiciuni ce i se răspândea în tot trupul, Reede o eliberă brusc. Cu fața încă destul de aproape de fața ei, șopti:

— Ești curioasă să știi ce urmează?

Alex făcu un pas înapoi, îngrozită cât fusese de aproape de capitularea totală. Își trecu dosul mâinii peste buze ca pentru a șterge sărutul lui, apoi reuși să articuleze:

— Nu, nu e cazul.

Reede își puse ochelarii și pălăria, trăgându-i borul în jos peste ochi.

— De acum, doamnă consilier, te sfătuiesc să-ți desfășori anchetele numai în fața tribunalului. E mai sigur.

Barul *Derrick Lounge* era mult mai rău decât *Ultima șansă*. Alex veni dinspre sud, așa că atunci când dădu colțul clădirii și văzu o camionetă roșie, lovită și ruginită, parcată acolo, scoase un suspin de ușurare. luase deja hotărârea că, dacă martorul nu se află acolo, nu-l va aștepta.

Când plecase de la motel, se asigurase că nu-i urmărită. Se simțea ridicolă că trebuie să joace acest joc de-a șoarecele cu pisica, dar era dispusă să facă orice pentru a vorbi cu acest om care pretindea că fusese martor la crimă. Dacă întâlnirea nu se solda cu nimic, însemna încununarea unei zile de-a dreptul oribile.

Cel mai lung drum călare din viața ei fusese acela de întoarcere, împreună cu Reede, la terenul de antrenamente hipice, unde își lăsase mașina. „Zi plăcută în continuare”, îi urase el, ironic, când ea se dăduse jos din șa. „Să te ia dracu” fusese răspunsul ei furios. În timp ce-și întorcea calul, Reede chicoti destul de tare ca să fie auzit.

„Bădăran arogant”, își spuse ea acum, în timp ce se dădea jos din mașină. Apropiindu-se de camionetă, îl văzu pe șofer în dosul volanului și, deși era bucuroasă că

venise, se întrebă ce ar simți dacă acesta i-ar spune că Reede este ucigașul. Era o probabilitate neliniștitoare.

Înconjură botul mașinii, pășind cu zgomot pe pietriș. Patronul localului nu investise nici un ban în iluminatul exterior, iar colțul clădirii era în întuneric. În apropiere nu mai era nici un alt vehicul.

Alex fu cuprinsă de teamă în clipa în care întindea mâna să apuce clanța. Făcând un efort de a-și păstra firea, se urcă și trase ușa după ea.

Martorul era un bărbat mic și urât. Avea pomeții întinși, ca un indian, cu urme de acnee pe ei. Era îmbrăcat neglijent și mirosea de parcă nu s-ar fi spălat demult. Avea o față tuciurie, ridată și îmbătrânită.

Omul era mort.

Capitolul 17

Când își dădu seama de ce stătea acolo holbându-se la ea cu o privire fixă și oarecum surprinsă, Alex încercă să tipe, dar nu scoase nici un sunet. Gura parcă îi era de vată. Întinzând mâna, încercă să deschidă ușa, dar nu reuși.

După ce zgâlțâi clanța înnebunită, împinse ușa cu umărul. Ușa se deschise atât de brusc încât fu cât pe-acți să cadă jos. În graba ei frenetică de a pune o distanță cât mai mare între ea și cadavrul însângerat, se împiedică cu vârful pantofului în pietriș și căzu pe palme și genunchi.

Scoase un țipăt de durere și teamă și încercă să se ridice în picioare. Avântându-se în întuneric, fu brusc orbită de o pereche de faruri și asurzită de un claxon.

Cu un gest reflex, își duse o mână la ochi. Pe fundalul luminii orbitoare desluși conturul unui bărbat care se apropia înainte de a putea fugi sau spune ceva, bărbatul exclamă.

— Te descurci, după cum väd.

— Reede! strigă ea cu un amestec de ușurare și teamă.

— Ce dracu' faci aici?

Vocea lui nu era deloc prietenoasă. Asta o înfurie.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru. Omul acela, spuse ea, îndreptând un deget tremurător spre camionetă, e mort.

— Da, știu.

— Știi?

— Numele lui e...ă... era Pasty Hickam. Lucra la ferma lui Angus, spuse el, privind prin parbrizul spart și clătînând din cap. Mare porcăriei

— Asta-i tot ce ai de zis? Reede se întoarse spre ea.

— Nu. Aș putea să spun că singurul motiv pentru care nu te arestez ca suspectă este că acela care mi-a vândut pontul că Pasty stă în camioneta lui cu gâtlejul tăiat n-a menționat că era însoțit de o curvă.

— Te-a informat cineva?

— Da. Ai idee cine?

— Cred că știi cine era la curent cu faptul că am o întâlnire cu el aici, strigă ea, după care, venindu-i un alt gând, deveni calmă și tăcută. Cum ai ajuns aici așa repede, Reede?

— Crezi că i-am luat-o înainte și i-am pus cuțitul în gât? Întrebă el cu un râs neîncrezător.

— E posibil.

Fără să-și plece privirea, Reede își chema unul din ajutoare. Până atunci Alex nu-și dăduse seama că mai era cineva cu el. Deodată deveni conștientă de câteva lucruri simultan: vuietul unei sirene care se apropia, apariția clienților curioși care ieșeau grăbiți din bar ca să vadă ce se întâmplă.

— Escortați-o înapoi la motel, îi spuse Reede ajutorului său. Vezi să intre în cameră.

— Da, domnule.

— Supraveghează-o până la ziuă. Ai grijă să nu plece nicăieri.

Alex și șeriful schimbă o privire ostilă înșinte ca ea să-i permită ajutorului de șerif s-o conducă la mașină.

— Domnule șerif... Ajutorul său cu ezitare la ușă înainte de a îndrăzni s-o deschidă. Cuvântul de ordine în dimineața aceea era că Reede se afla într-o dispoziție foarte rea și numai în parte datorită morții lui Pasty Hickam. Toti umblau de parcă ar fi călcat pe coji de ouă.

— Ce-i?

— Trebuie să-mi semnați niște hârtii.

— Dă-le încoace. Reede se ridică din poziția culcat în care stătea pe scaunul rotativ, întinse mâna după

maldărul de hârtii oficiale și scrisori și semnă unde era necesar.

— Cum se simte Ruby Faye?

O găsisse pe iubita lui Pasty la domiciliul ei mobil, când se dusese s-o interogheze, bătută măr. Înainte de a leșina, îl numise ca agresor pe soțul care o părăsise.

— El a aranjat-o aproape la fel de bine ca și pe Pasty. O să stea în spital vreo săptămână. Copiii au fost trimiși la mama ei.

Expresia lui Reede deveni și mai întunecată. Nu putea să tolereze bărbații care băteau femeile, indiferent din ce motiv. Încasase prea multe bătăi de la tatăl lui, pentru a înghiți violența în familie.

Înapoie hârtiile și întrebă:

— Vreo veste de la APB?

— Nu, domnule. Am să vă anunț imediat ce primim ceva. Și mi-ați spus să vă amintesc că sunteți citat să depuneți mărturie în fața judecătorului Wallace, după-amiază.

— Ei, fir-ar al draeu', bine că mi-ai spus. Mulțumesc.

Ajutorul se retrase umil, dar Reede îl și scosese din minte chiar înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

Nu se putea gândi la ceva mai mult de câteva secunde. Imaginea lui Alex lăsa prea puțin loc pentru altceva.

Injurând ca un birjar, se sculă și se duse la fereastră. O nouă zi însorită, care-i amintea pe aceea din ziua precedentă, când o ridicase pe Alex pe cal și soarele făcuse ca părul ei să devină de un roșu intens... la asta trebuie să se fi gândit când își dăduse drumul la gură și începuse să vorbească de trofeul acela stupid câștigat la fotbal.

De ce Dumnezeu îl păstrase atâta timp? De fiecare dată când se uita la el, sentimentele lui se despicau în două, ca în seara în care îl primise. Bucuria lui fusese umbrită de faptul că Junior nu fusese numit cel mai valoros jucător. Așa tâmpită cum era ideea asta, voise să

le ceară scuze- lui Angus și lui Junior pentru obținerea trofeului. Îl meritase pentru că era cel mai bun atlet, dar câștigarea lui în dauna lui Junior îi întinase valoarea.

Alex înțelesese toate astea singură. Era deșteaptă. Foarte bine. Dar nu era atât de tare pe cât se pretindea ea. Fusese speriată de moarte noaptea trecută și pe bună dreptate. Pasty nu fusese niciodată un îns plăcut la vedere, dar mort, cu sânge coagulat pe haină, era înfiorător.

Poate că era bine pentru ea că văzuse asta. Poate n-o să mai fie atât de dornică să afle secrete care n-o priveau. Poate că uciderea bestială a lui Pasty o va speria și va renunța la ancheta ei, făcând-o să plece din Purceii și să nu mai revină niciodată.

Această eventualitate ar fi trebuit să-l bucure. Efectul era însă invers: îl făcea și mai furios pe ea și pe sine însuși.

Faptul că o sărutase era o greșeală. O lăsase să-l provoace. Își pierduse cumpătul; nu se mai controlase. Scuza îi liniști conștiința, exact atât cât să-și poată continua viața. În același timp însă, îl speria cumplit. Alex îl scosese din minți. Numai o singură ființă mai reușise asta - Celina.

Cum naiba reușise vrăjitoarea asta mică să-l facă să pomenească de acel sărut era un mister. Nu se gândise la asta niciodată și acum, deodată, îl retrăi cu toată puterea.

Fusese o zi fierbinte de septembrie, își aminti el, când se dusesse să vadă ce-i cu Celina de nu venise la școală. Vechiul aparat de aer condiționat din fereastră nu reușise să răcorească interiorul casei. Aerul era fierbinte și umed în loc să fie uscat și cald.

Celina se comporta ciudat. Îi dăduse drumul înăuntru, dar rămăsese pasivă ca și cum acest prim semn al trecerii în rândul femeilor îi răpise vioiciunea tinerească. Avea ochii umflați de plîns. Fusese speriat că cine știe ce i se întâmplase.

Când îi spusese despre menstră, fusese atât de ușurat încât îi venise să râdă. N-o făcuse. Expresia ei mohorâtă stopase orice exuberanță. O cuprinsese în brațe, o ținuse la piept, o mângâiasse pe păr și o asigurase că era un lucru minunat și nu rușinos. Căutând alinare, Celina îl cuprinsese cu brațele pe după mijloc și își lipise fața de gâtul lui.

Statură lipiți unul de altul multă vreme, așa cum o mai făcuseră de multe ori în trecut, când amândoi păreau în dezacord cu lumea înconjurătoare. El însă simțise nevoia să puncteze acest eveniment, să marcheze oficial despărțirea ei de copilărie.

O sărutase întâi pe obraz. Era umed și sărat de lacrimi. O sărutase mai jos. Ea își ținuse respirația brusc, iar el își lipise gura de gura ei. Fusese un sărut fierbinte, dar cast.

Sărutase alte fete folosind limba. Surorile Gail erau deja adepte ale sărutului franțuzesc și fuseseră încât' te să-i arate ce știau. Cel puțin o dată pe săptămână se întâlnea cu toate trei într-o clasă abandonată și le săruta pe rând, atingându-le sânii și apoi mai jos, pe sub elasticul chiloților, părul dintre pulpe. Se certau care dintre ele să-i desfacă prima pantalonii și să-l mângâie.

Acele interludii sordide, pline de transpirație făceau ca viața cu tatăl lui să fie suportabilă. Erau de asemenea singurul lui secret față de Celina. Ceea ce făcea cu surorile Gail aFfi jenat-o probabil dacă ar fi știut și ar fi înfuriat-o. Oricum, era mai bine ca ea să nu știe nimic despre clasa abandonată și despre ce făcea el acolo.

Dar când simțise gura Celinei și auzise micul strigăt din gâtul ei, voise s-o sărute așa cum trebuie - în felul acela excitant și interzis. Incapabil să reziste tentației, trupul lui îi învinsese mintea.

De abia îi atinse marginea buzelor cu vârful limbii că le și simți desfăcându-se. Cu inima bătând puternic, cu sângele fierbând, o lipise mai strâns de el și îi introdusese

limba în gură. Celina îi încolăcise mijlocul. Sâniile ei mici, ascuțiți, îi ardeau pieptul ca un fier înroșit.

Crezuse că o să moară de plăcerea aceea imensă. Sufletul lui de adolescent fusese zguduit. Corpul lui vibra cu energia unui vulcan. Ar fi vrut ca sărutul să dureze o veșnicie. Dar când penisul lui deveni atât de tare încât începuse s-o împungă, se desprinsese de ea, bâlbâind scuze.

Celina îl privise fix câteva secunde, cu ochii mari și respirația întretăiată, apoi se aruncase asupra lui, îi încolăcise gâtul cu brațele și îi spusese că era bucuroasă că o sărutase așa. Îl iubea. Și el o iubea. Aveau să se căsătorească într-o zi și nimic n-avea să-i mai despartă.

Acum, Reede, frecându-și ochii obosit, se întoarse la biroul lui și se lăsă greu pe scaunul rotativ. Fusese furios pe Alex pentru că-i readusese în minte lucruri pe care se străduise să le facă uitate. Intenția lui fusese s-o pedepsească și s-o insulte cu acel sărut.

Dar, la dracu', nu mizase pe faptul că o să-i placă atât de mult - toată numai blană, lână moale și piele caldă. Nu se așteptase ca gura ei să fie atât de dulce, o dulceață care mai dăinuia încă pe buzele lui. Cum ar fi putut ghici că sâniile ei erau atât de plini și elastici?

În mod sigur nu se gândise nici un moment că trupul lui va fi atât de jenat și de repede stârnit de fiica Celinei. Era o erecție mai puternică decât avusese vreodată cu surorile Gail sau cu altcineva. Și mai era și în clipa asta.

Acesta era doar unul din motivele pentru care îmbrățișarea aceea imptetuoasă îl lăsase furios ca un diavol, pe ea și chiar pe sine însuși. Alex Gaither, femeia pe care o sărutase ca un nebun ieri, îl acuzase de două chme, întâi în legătură cu Cetina, apoi cu Pasty. Chiar dacă nu putea susține aceste acuzații, putea totuși să-i strice toate planurile de viitor.

Era atât de aproape de a-și împlini visul! Era pe punctul de a ajunge acolo unde se străduise toată viața. Iar ea

putea să strice totul magistral. Nici n-avea nevoie să-l arate cu degetul. Dacă-l indica pe oricare dintre ei, viitorul lui va fi distrus înainte chiar de a-l fi întrezărit. Ar fi putut s-o sugrume cu ușurință pentru asta.

Dar gândul de a pune din nou mâinile pe ea nu mai avea nici o legătură cu strangularea.

— Mi-au spus că ești aici.

— Ți-au spus și faptul că trebuie să mă prezint în instanță pentru câteva minute și că până atunci sunt prea ocupat pentru a primi pe cineva?

Alex intră în biroul lui Reede și închise ușa în urma ei.

— Da.

— Și crezi că tu faci excepție?

— M-am gândit că poate vrei să-mi pui întrebări în legătură cu omul care a fost ucis.

— Nu faci parte dintre suspecti. Te aflai într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit, ceea ce e unul din obiceiurile tale proaste.

— Nu crezi că există o legătură între mine și uciderea lui?

— Nu, dar, evident, tu crezi, spuse el, punându-și picioarele pe colțul biroului și mâinile la ceafă, așa că dă-i drumul.

— Cred că știi deja. Pasty Hickam a fost martor la uciderea Celinei.

— De unde știi?

— Mi-a spus la telefon.

— Era un mitoman. Întreabă pe oricine.

— Eu l-am crezut. Era nervos și foarte speriat. Stabilisem o întâlnire la *Ultima* r;ansă, dar când a văzut că mă urmărești, s-a speriat și a plecat.

— Asta înseamnă dec. că eu sunt ucigașul Celinei?

— Sau cel care-l acoperă pe adevăratul ucigaș.

— Dă-mi voie să-ți spun de ce e greșită teoria ta, spuse el lăsându-și jos picioarele. Angus l-a concediat pe Pasty acum câteva zile, iar el căuta să se răzbune. Asta e

valabil și pentru tine. Imaginase o poveste înfricoșătoare pe care voia să te faci s-o crezi, deoarece până acum ancheta ta n-a adus nici cea mai mică dovadă concretă. Ai impresia că ambele crime sunt legate una de alta, nu? Greșești. Mai gândește-te. Crima de azi-noapte nu se potrivește cu cealaltă. Legistul se înșeală. Tipul care i-a făurit un nou zâmbet lui Pasty aflase că acesta îi călărește nevasta în timp ce el era la lucru, la uzina de lângă Carisbad. Am emis un mandat pe numele lui.

Era atât de plauzibil încât Alex începu să se foiască pe scaun.

— N-ar fi posibil ca acest cowboy să fi' asistat la uciderea mamei mele? A tăcut până acum de teama concedierii, sau simplu, din cauză că nimeni n-a făcut o anchetă serioasă. A fost ucis pentru a nu dezvălui ceea ce știa. Asta e ceea ce cred eu.

— N-ai decât. Îți risipești timpul tău, nu pe al meu. Reede avu intenția de a se ridica, dar ea spuse:

— Asta nu-i tot. Resemnat, se așeză iar.

Alex scoase un plic din geantă și i-l întinse.

— Mi-a fost trimis prin poștă azi dimineață, pe adresa motelului.

Reede o parcurse repede și i-o dădu înapoi. Alex îl privi surprinsă.

— Nu pari deloc impresionat, domnule șerif Lambert.

— Am citit-o deja.

— Cum? Când?

— Alaltăieri, dacă-mi amintesc exact.

— Și i-ai lăsat să mi-o trimită?

— De ce nu? Nu-i obscenă. Chiar și directorul poștei ar fi de acord că nu violează regulile poștale. E timbrată corect. Din câte îmi dau seama, scrisoarea asta nu-i ilegală, doamnă consilier.

Alex simți nevoia să se întindă peste birou și să-i șteargă zâmbetul cu o palmă. Impulsul fu atât de puternic

încât trebui să-și strângă degetele în pumn pentru a se stăpâni.

— Ai citit printre rânduri? Semnatarii, toți - se opri pentru a număra semnăturile - toți paisprezece mă amenință cu alungarea din oraș.

Doamne ferește, domnișoară Gaither, spuse el, prefăcându-se șocat. Te-a scos din minți povestea cu Pasty. Scrisoarea asta vrea doar să sublinieze ceea ce eu îți spun demult. Angus și Jujiior înseamnă mult în acest oraș. Ia fel și hipodromul. E mai ușor să atragi atenția cuiva dacă-l atingi la buzunar decât dacă-l lovești în cap. Ancheta pune în pericol o mare investiție. Credeai că oamenii vor sta cu mâinile în sân, privind cum le spulberi toate visele din cauza dorinței tale de răzbunare?

— Nu vreau să mă răzbun. Conduc o anchetă serioasă, care trebuia făcută demult, asupra unui caz de eroare judiciară.

— Scutește-mă.

— Procurorul districtual din ținutul Travis mi-a autorizat ancheta.

Ochii lui plutiră pe deasupra ei insultător în timp ce spunea tărăgănat:

— În schimbul a ce?

— Bună întrebarea. De mare profesionalism, domnule șerif Lambert. Când termini muniția începi să arunci cu pietre de obsedat sexual.

Cu mișcări bruște, furioase, băgă scrisoarea înapoi în plic și apoi în geantă pe care o închise cu zgomot.

— Nu sunt obligată să-ți dau socoteală. Vreau să înțelegi doar atât: nu renunț până n-am să ajung la o concluzie satisfăcătoare în privința uciderii mamei mele.

— Ei bine, atunci să nu te miri dacă ai să fii atacată, îi spuse Reede, cu un aer plictisit. După cum ți-am mai spus, uciderea lui Pasty n-are absolut nici o legătură cu tine. Oamenii care au semnat scrisoarea aia sunt stâlpii orașului - bancheri, oameni de afaceri, profesioniști. Nu

sunt genul care să te acosteze pe o stradă întunecoasă. Deși te-aș sfătui să te ferești de locurile fierbinți ca acelea în care te-ai aflat în ultimele două seri. Dacă totuși ții neapărat, cunosc vreo câțiva inși pecare ți i-aș putea recomanda.

Alex suflă aerul din plămâni încet, disprețuitor.

— Îți displac toate femeile care au o profesie sau doar eu în mod special?

— Doar tu.

Sinceritatea lui sună ca un afront. Era tentată să-i spună că sărutul lui, din ziua precedentă dovedea contrariul, dar se abținu. Nu voia să-i amintească de asta. Spera să uite ea însăși; încerca să-și închipuie că nu avusese loc nimic, dar nu putea. Simțea că se schimbase ceva în ea, drastic și irevocabil.

— Nu, nu putea uita. Tot ceea ce putea spera era să se obișnuiască cu amintirea lui și cu nevoia obsedantă pe care i-o stârnise.

Replica lui o jignise profund. Se auzi întrebând:

— De ce nu mă placi?

— Pentru că ești o băgărea|ă. Nu-mi plac oamenii care se amestecă în treburile altora.

— Sunt *obligată* să fac asta.

— Cum așa? Când a fost ucisă Celina, erai în scutece, replică el.

— Mă bucur că ai amintit de asta. De vreme ce nu aveam decât două luni în momentul acela, ce căuta ea la fermă în seara aceea?

Reacția lui de surpriză la auzul acestei întrebări nu dură decât o secundă.

— Am uitat. Ascultă, trebuie să...

— Mă îndoiesc că ești omul care să uite vreodată ceva, Reede Lambert, oricât ai susține contrariul. Ce căuta ea acolo? Spune-mi, te rog.

Reede se ridică. Alex făcu la fel.

— Junior o invitase la cină. Asta-i tot.

— Era o ocazie festivă?
— Întreabă-l pe el.
— Te întreb pe tine. Era o zi deosebită? Și nu-mi spune că nu-ți amintești.

— Poate că-i părea rău pentru ea.

— De ce?

— Pentru că își ratase viața făcând un copil. Tot viitorul ei se dusesse de râpă. N-avea decât optsprezece ani, pentru Dumnezeu!

Trecu pe lângă ea și se îndreptă spre ușă.

Alex însă nu se putea mulțumi doar cu atât. Răspunsul lui era prea plat. Îl apucă de braț și îl obligă să se întoarcă cu fata la ea.

— Ai fost și tu la cină în seara aceea?

— Da, spuse el, eliberându-și brațul cu o smucitură.

— Toată seara?

— Am plecat înaintea desertului.

— De ce?

— Nu-mi place plăcinta cu cireșe. Alex oftă frustrată.

— Răspunde-mi, Reede, de ce ai plecat?

— Aveam o întâlnire.

— Cu cine? Mai locuiește în oraș?

— Ce importantă are?

— Ea este alibiul tău. Vreau să vorbesc cu ea.

— Ias-o baltă. N-am s-o amestec niciodată în povestea asta.

— S-ar putea să fii obligat s-o faci sau, dacă nu, să invoci cel de al Cincilea Amendament.

— Nu te dai bătută niciodată, nu? mârâi el printre dinți.

— Nu. Te-ai întors la fermă în seara aceea? -Nu.

— Deloc? -Nu.

— Nici măcar să te culci?

Ți-am spus deja. Aveam o întâlnire. Își apropie fața de ea atât de mult, încât Alex îi simți răsuflarea pe buze.

— Și fata era plină de temperament.

Reede dădu scurt din cap pentru a-și sublinia afirmația, apoi se întoarse pentru a ieși.

— Sunt așteptat în instanță. Trage ușa după tine când ieși, te rog.

Capitolul 18

— Domnișoara Gaither?

— Da.

Alex n-avea chef de vizitatori. Ultima ei altercație cu Reede o epuizase. După seara precedentă, era plină de nervi. Nici explicația plauzibilă a lui Reede în legătură cu uciderea lui Hickam, nici propriul ei raționament nu o convingeau că viața ei nu era în pericol.

Când auzi bătaia în ușă, se apropie de ea prudentă și se uită prin gaura cheii. Un cuplu ciudat, dar evident pașnic stătea în fața ușii. Deschise și se uită la ei, întrebător. Brusc bărbatul întinse mâna. Speriată, Alex sări înapoi.

— Reverendul Fergus Plummet. Simțindu-se caraghioasă, Alex dădu mâna cu el.

— V-am speriat? spuse el. Îmi pare rău. N-am avut intenția.

Manierele reverendului erau atât de respectuoase, tonul vocii atât de amabil, încât cu greu ar fi putut constitui o amenințare. Era slab și scund dar se ținea drept, aproape ca un militar. Costumul lui negru avea pete lucioase și era nepotrivit cu anotimpul. Nu purta pardesiu și nici părul lui negru, ondulat, mai lung decât ar fi cerut-o moda, nu era acoperit cu nimic. Într-un oraș în care toți, începând cu vârsta de doisprezece ani purtau fie o pălărie de cowboy, fie o șapcă, era ciudat să vezi un bărbat cu capul gol.

— Aceasta e soția mea, Wanda.

— Bună ziua, doamnă Plummet, domnule reverend. Doamna Plummet era o femeie corpolentă cu un piept remarcabil pe care încerca să-l ascundă acoperindu-l cu

un jersey tricotat, uzat, de un gri-oliv. Părulera pieptănat lins pe creștet și prins într-un coc pe ceafă. Își ținea capul plecat, umilă. Soțul ei se referise la ea cam cu aceeași lipsă de interes ca față de un stâlp de iluminat.

— De unde îmi cunoașteți numele? întrebă Alex, curioasă.

— Toată lumea îl știe, răspunse el, cu un zâmbet abia schițat. Se discută mult în oraș despre dumneavoastră.

Prelatul strângea la subsuoară o biblie. Alex nu-și imagina ce treabă ar putea să aibă reverendul cu ea. Recrutarea de noi membri?

— Vă întrebați probabil de ce v-am deranjat, spuse el, interpretând corect expresia de nedumerire de pe fața ei.

— Sincer, da. Vreți să intrați?

Intrară amândoi în cameră. Doamna Plummet părea stânjenită și nu știa unde să se așeze. Soțul ei îi indică un colț al patului. El personal se așează pe singurul scaun. Alex se așează pe marginea patului, dar destul de departe de doamna Plummet, astfel încât să nu se deranjeze una pe alta.

Reverendul se uită în jur. Nu părea grăbit să-i dezvăluie scopul prezenței lui. În cele din urmă, și ușor impacientată, Alex întrebă:

— Aș putea să vă ajut cu ceva, domnule reverend? închizându-și ochii, ridică mâna spre cer și rosti o binecuvântare:

— Fie ca binecuvântarea cerului să coboare peste această fiică a lui Dumnezeu, intona el, pe un ton adânc, vibrant.

Apoi începu să se roage fierbinte, cu voce tare. Alex simți un impuls irezistibil de a râde. Merle Graham avusese grijă ca ea să crească în credința protestantă, tradițională. Se duceau la biserică regulat. Deși ea nu îmbrățișase niciodată dogma fundamentalistă la care aderase bunica ei, credința ei în Dumnezeu era bine cimentată.

— Vă rog, domnule Plummet, îl întrerupse ea, când văzu că rugăciunea lui se prelungește nedorit, am avut o zi foarte grea. N-ați putea să-mi spuneți despre ce e vorba?

Reverendul fu puțin iritat de întreruperea ei, dar spuse cu un aer misterios:

— Pot să vă ajut în ancheta dumneavoastră privitoare la întreprinderile Minton.

Alex rămase uimită. N-ar fi bănuit niciodată că vizita lui are vreo legătură cu ancheta ei. Se hotărâ totuși să fie prudentă. De fapt, era sceptică. Ce secrete adânci, întunecate, putea deține acest omuleț ciudat, despre Celina, Reede Lambert sau Mintoni? E adevărat că preoților li se fac confidențe, dar știa din experiență că etica profesională îi împiedica să le dezvăluie. Se conduceau strict după regulile celor ce dețin informații cu caracter personal și le dezvăluiau doar în situații în care viața cuiva era în primejdie.

Nu părea deloc probabil ca Angus sau Junior să-și golească sufletul în fața unui omuleț ca Plummet. Judecând numai după aparențe exterioare, influența lui asupra Atotputernicului părea minimă. Gândul că Reede Lambert ar putea mărturisi un păcat era absurd.

Alex răspunse cu o detașare profesională de care Greg Harper ar fi fost mândru.

— A, da? Cum anume? Ați cunoscut-o pe mama?

— Din păcate, nu. Dar pot totuși grăbi ancheta dumneavoastră. Noi... congregația mea de sfinți și cu mine, credem că sunteți de partea noastră. Și noi suntem de partea lui Dumnezeu.

— M... mulțumesc, se bâlbâi ea, sperând că acesta era răspunsul așteptat.

Așa și era. Îi aduse un „Amin” din partea doamnei Plummet care până în clipa aceea se rugase în tăcere.

— Domnule reverend, spuse Alex, nesigură, nu știu dacă m-ați înțeles. Sunt aici din însărcinarea procurorului districtual ca să...

— Domnul se servește de oameni ca de instrumentele lui...

— ... pentru a cerceta uciderea mamei mele care s-a întâmplat aici în Purceii acum douăzeci și cinci de ani.

— Domnul fie lăudat!... că această faptă rea... va fi curând pedepsită! sfârși el, ridicând pumnii tremurători spre cer.

Uluită, Alex râse nervos.

— Da, așa sper și eu. Dar nu văd în ce măsură ancheta mea te privește pe dumneata și profesiunea dumitale. Dețineți informații directe despre crimă?

— Oh, da, domnișoară Gaither, intona Plummet. O, da, așa că vom putea grăbi lucrarea Domnului și îi vom putea pedepsi pe cei căzuți în greșală.

— Pe păcătoși! strigă el, înflăcărat. Pe acei ce vor să corupă acest oraș și pe toți copiii inocenți ai lui Dumnezeu, de aici. Vor să construiască un loc de joacă pentru Satana, să toarne în vinele copiilor noștri narcotice, în gurile lor dulci băutura stricăciunii, să umple mințile lor fertile cu dorințe carnale.

Cu colțul ochilor, Alex privi spre doamna Plummet care stătea cu capul plecat, cu mâinile împreunate în poală, cu genunchii și gleznele lipite decorativ, ca și cum ar fi fost turnate astfel.

— Vă referiți la construirea hipodromului? întrebă Alex, sugestiv.

Exact cum se așteptase, vorbele ei stârniră un șuvoi de cuvinte evanghelice. Profețiile țâșniră din gura reverendului ca dintr-o fântână arteziană. Alex suportă o predică asupra dezastrelor produse de cursele de cai și de toate celelalte elemente care le însoțeau. Dar când Plummet încercă s-o considere drept o misionară trimisă

la Purceii pentru a spulbera pe fiii lui Satana, fu nevoită să pună capăt acestei predici înflăcărate.

— Domnule Plummet, vă rog...

După câteva încercări de a-l întrerupe, acesta se opri și o privi în ochi. Alex își trecu limba peste buze nervoasă, nevrând să-l ofenseze dar hotărâtă să i-o spună răspicat.

— Nu am absolut nimic de-a face cu acordarea sau neacordarea licenței pentru hipodrom. Adevărul este că ea a fost deja acordată de către comisia hipică. Au rămas de îndeplinit doar unele formalități.

— Da, dar Mintonii sunt anchetați pentru crimă. Alegându-și cu grijă cuvintele și omițând orice referire directă la Mintoni, spuse:

— Dacă se găsesc suficiente probe sau motive în urma anchetei mele, cazul poate fi adus în fața Curții cu Juri. Rărnâne la latitudinea ei să decidă dacă sunt vinovați sau nu. În orice caz, părțile implicate se bucură de prezumția de nevinovăție până când vina lor va fi dovedită, potrivit cu Constituția.

Ridică o mână pentru a nu fi întreruptă, apoi continuă:

— Vă rog să mă lăsați să termin. Ceea ce se va întâmpla

cu hipodromul după ce-mi voi termina ancheta cade în sarcina comisiei hipice. Eu nu am nici o legătură cu decizia ei finală asupra acestui lucru sau a autorizației pentru pariuri. De fapt, e o simplă coincidență că Mintonii sunt implicați în ambele probleme simultan. Am redeschis procesul uciderii mamei mele pentru că în calitatea mea de procuror n-am fost satisfăcută de soluția dată și m-am gândit că e nevoie de cercetări suplimentare. Nu am nimic personal împotriva acestui oraș sau a cuiva de aici.

Plummet ardea de dorința de a vorbi, așa că Alex îl lăsă s-o facă.

— Dumneavoastră nu vreți să vedeți jocurile de noroc invadând orașul, nu? Nu sunteți împotriva acestui instrument al Satanei care smulge hrana de la gura

copiilor, distruge căsniciile și-i aruncă pe cei slabi pe căile pierzaniei?

— Părerile mele despre pariuri hipice sau orice altceva nu vă privesc, domnule Plummet.

Alex se ridică în picioare. Era obosită, iar omul acesta era un nebun. Îi dăruise mai mult timp decât merita.

— Vă rog să plecați amândoi, imediat, spuse ea.

Plummet nu era un slujitor al bisericii educat și elocvent, care să fi analizat problema și să fi venit cu concluzii luminate. Existau argumente bine stabilite pentru ambele părți. Dar Alex n-avea nimic de-a face cu înființarea sau desființarea pariurilor hipice din ținutul Purceii.

— Noi nu ne dăm bătuți, spuse Plummet, urmând-o spre ușă. Suntem dispuși să facem orice sacrificiu pentru a împlini voia Domnului.

— Voia Domnului? Dacă voia Domnului este ca Mintonilor să li se refuze acea licență pentru pariuri, atunci nimic din ceea ce puteți face dumneavoastră nu va ajuta sau va împiedica asta, am dreptate?

Plummet nu putea fi învins cu logica.

— Domnul ne folosește pentru a face lucrarea lui. Vă folosește pe dumneavoastră fără să știți, încă.

Ochii lui ardeau fanatici, făcând-o pe Alex să i încrețească pielea.

Dumneavoastră sunteți răspunsul la rugile noastre. Da, domnișoară Gaither, răspunsul la rugile noastre. Căutați-ne. Ați fost unsă de Dumnezeu, iar noi suntem servitorii dumneavoastră umili și supuși.

— Ă... da... am să țin cont de asta. la revedere.

Teologia reverendului Plummet era insidioasă. Îi dădea furtună. Închise ușa după el cât putu de repede. Imediat, telefonul începu să sune.

Capitolul 19

— Ce-ai zice de o invitație la cină și la dans? Întrebă Junior fără altă introducere.

— Că e un basm.

— Ei bine, nu e. Trebuie doar să spui da.

— Mă inviți la cină și dans?

— E serbarea lunară la *Clubul cailor și pistoalelor* din Purceii. Te rog acceptă să mergi cu mine. Altminteri va fi al dracului de plictisitor.

— Junior, mă îndoiesc că te plictisești vreodată, mai ales în preajma femeilor. Cred că majoritatea lor sunt înnebunite după tine.

— Aproape fără excepție. Dacă mergi cu mine diseară, nu va mai fi nici o excepție.

— Diseară?

— Da. Am uitat să-ți spun? Îmi pare rău, dar trebuia să-ti spun mai din timp.

— Vorbești serios?

— Crezi că aș glumi cu ceva atât de important ca întrunirea lunară de la *Clubul cailor și pistoalelor*?

— Bineînțeles că nu. Te rog să-mi scuzi ușurința.

— Totul va fi iertat dacă mergi.

— Nu pot. Sunt epuizată. Aseară...

— Da, am auzit. Isuse, trebuie să fi fost groaznic să-l găsești pe Pasty Hickam în felul ăla, Vreau să te ajut să uiti.

— Apreciez gestul, dar nu pot merge.

— Nu mă mulțumesc cu un refuz.

În timp ce vorbea, se dezbrăcase de rochie și era acum doar în slip și ciorapi, ținând receptorul între ureche și umăr, încercând să îmbrace halatul. Menajera oprea

întotdeauna căldura după ce făcea curat. În fiecare seară, Alex se pomenea într-o cameră frigorifică. Se uită în direcția locului unde își atârnase hainele.

— Nu pot merge, Junior, te rog să mă crezi.

— De ce?

— Toate rochiile mele de seară sunt în Austin. N-am cu ce să mă îmbrac.

— O doamnă de talia ta nu poate recurge la o scuză ca asta.

— Țsta-i adevărul.

— Petrecerea e lipsită de ceremonie. Ai putea să te îmbraci cu fusta aceea de piele pe care o purtai deunăzi. le rupi gura la toți.

Alex reuși până la urmă să îmbrace halatul fără să scape telefonul. Se așeză pe marginea patului și se înfășură mai bine în el.

— Regret, dar nu pot.

— De ce? Știu că nu e frumos din partea mea să insist astfel, dar n-am de gând să fiu drăguț și să te las în pace fără să-mi dai un motiv serios.

— Cred că nu e bine să fim văzuți împreună.

— Pentru că sperî ca în curînd să fiu unul dintre rezidenții de la închisoarea de stat din Huntsville?

— Nu!

— Atunci?

— Nu vreau să te bag la închisoare, dar ești unul dintre principalii suspecți într-un caz de omucidere.

— Alex, ai avut timp să-ți faci o părere despre mine. Crezi sincer c-aș putea comite o crimă atât de oribilă?

Își aminti cum răsese Reede la gândul că Junior ar putea participa la război. Era leneș, lipsit de ambiție, un muieratic. Violența nu se potrivea cu caracterul lui.

— Nu, răspunse ea, încet. Dar rămâi totuși un suspect. Nu merge să fim văzuți fraternizînd.

— Îmi place cuvîntul ăsta, rîse el. Sună a păcat, a incest. Și pentru pacea ta sufletească, toate fraternizările

mele au loc în cadru intim. Mă rog, cu unele excepții, când eram mai tânăr. Reede și cu mine obișnuiam să...

— Te rog, gemu ea, nu vreau să știu.

— Bine, mă abțin de la detalii picante, cu o condiție.

— Care?

— Să mergi cu mine diseară. Vin să te iau la șapte.

— Nu pot.

— Alex, Alex, se vaită el, dramatic, privește lucrurile în felul acesta: în cursul serii, voi bea un pahar, două, poate mai multe. Poate încep să-mi depăn amintirile, să pîing, poate scap vreo vorbă... Iar tu o să fii lângă mine și o să auzi. Cine știe ce mărturisire surprinzătoare aș putea să-ți fac în stare de ebrietate! Consideră seara asta ca pe un lung interogatoriu. În fond, neutralizarea apărării unui suspect face parte din meseria ta, nu? Ar însemna să-ți neglijezi îndatoririle de serviciu dacă n-ai profita de orice ocazie de a afla adevărul. Cum poți să te lăfăi fără griji în luxul de la motelul *Wasterner*, în timp ce un suspect băut își dă drumul la gură? Să-ți fie rușine. Ai datoria asta față de contribuabilii pe buzunarul cărora faci ancheta asta. Fă-o pentru Jară, Alex.

Din nou, Alex gemu teatral.

— Dacă mă decid să merg, îmi promiti să nu mai tii discursuri?

— Vin să te iau la șapte. Vocea lui răsuna triumfătoare.

În clipa în care intră în clădirea clubului, fu bucuroasă că venise. Era muzică și veselie. Prinse frânturi de conversație, dar nici una nu se referea la cazul Celinei Gaither. Asta în sine era o constatare îmbucurătoare. Anticipă cu plăcere câteva ore de relaxare, având sentimentul că era un respiro binemeritat.

Totuși se gândi la prezența ei acolo. Nu credea nici o clipă că Junior se va da în spectacol sub influența băuturii. Era aproape sigură că nu va auzi nici o mărturisire surprinzătoare.

În orice caz, seara asta se putea solda cu un câștig. Exclusivitatea clubului sugera că doar protipendada orașului avea acces. Reede îi spusese că aceia care semnaseră scrisoarea pe care o primise erau oameni de afaceri și întreprinzători locali. Era posibil să-i întâlnească pe unii dintre ei aici și să-și dea seama de amploarea animozității lor.

Mai important era însă faptul că avea ocazia să se amestece printre oamenii care îi cunoșteau bine pe Mintoni și pe Reede și astfel să afle câte ceva despre caracterul acestora.

Junior o luase de acasă cu Jaguarul său roșu. Condusesse cu un total dispreț față de limita de viteză. Starea lui de spirit festivă fusese contagioasă. În interes de serviciu sau nu, se simțea bine alături de bărbatul acesta atrăgător, care o mângâia ușor dar posesiv, pe spate.

— Barul e în partea asta, îi spuse el la ureche, încercând să acopere zgomotul din jur.

Era atâta lume, încât înaintau cu greu.

Clubul nu era modern. Nu semăna cu acele baruri de noapte sclipitoare, luminate cu neon, care apar puzderie în toate orașele, frecventate de tineri de bani gata ce coboară din BMW-uri și poartă costume de comandă.

Clubul cailor și pistoalelor era tipic texan. Barmanul arăta de parcă era trimis de Biroul de plasare. Avea o mustață lăsată pe oală, papion negru, vestă și jartiere roșii pe mâneci. O pereche de coarne lungi, cu vârfurile lustruite, la distanță de doi metri unul de altul, erau montate deasupra barului sculptat în stilul secolului al XIX-lea.

Pereții erau împodobiți cu fotografii de întreceri hipice, tauri premiați, cu testiculele mari ca niște mingi de antrenament și peisaje în care abundau albastrelele și yucca. Aproape în fiecare tablou exista un generator eolian de curent electric, singuratic și părăsit, profiîndu-

se pe un cer vărgat de nori. Alex era destul de texană pentru a-i fi familiar și drag, dar în același timp destul de sofisticată pentru a-și da seama de stângăcia tabloului.

— Vin alb, îi spuse ea barmanului, care o privi fără să se ferească, de sus până jos.

— Norocosule, mormăi barmanul la urechea lui Junior, în timp ce îi servea, rânjind lasciv sub mustața lui deasă.

Junior îl salută cu paharul lui de scotch cu apă.

— N-am dreptate?

Își propti coatele pe marginea barului și se întoarse cu fața la Alex care se așezase pe taburetul înalt.

— Muzica e un pic cam prea country și western pentru gustul meu, dar dacă vrei să dansezi, sunt al tău. Alex scutură din cap.

— Nu, mulțumesc. Prefer să mă uit. Puțin mai târziu, Junior se aplecă spre ea și șopti: Majoritatea ăstora au învățat să danseze pe pajiști.

Mai au încă aerul că se feresc să nu calce într-o baligă.

Vinul își făcuse efectul. Ochii ei erau strălucitori, obrații îmbujorați. Simțind o amețeală plăcută, își aruncă părul pe spate și râse.

— Haide, spuse el, apucând-o de cot și ajutând-o să se ridice. Mama și tata sunt la masa lor.

Îl urmă pe lângă ringul de dans spre grupul de mese așezate pentru cină. La una din ele stăteau Sarah Jo și Angus. Acesta trăgea dintr-un trabuc în timp ce soția lui îndepărta fumul din fața ei, fluturându-și mâna.

Alex avusese destule ezitări în legătură cu fusta de piele și jacheta cu tiv de piele asortată, pe care le purta, dar se simțea mai bine așa decât să fi îmbrăcat o rochie de satin de Burgundia, ca Sarah Jo, și să facă notă discordantă cu restul oamenilor din sală, care țopăiau pe melodia „Joe, ochi de bumbac”, strigând „baligă” în momentele cerute de cântec și beau bere direct din sticlele opace.

— Bună, Alex, spuse Angus, prin fumul trabucului.

— Bună seara. Junior a fost deosebit de amabil invitându-mă aici, spuse ea în timp ce se așeza pe scaunul oferit de Junior.

— A trebuit să forțez puțin nota, spuse el, adresându-se părinților săi pe când se așeza. E o fire greu de convins.

— Mama ei era altfel.

Remarca rece, tăioasă a lui Sarah Jo curmă orice conversație. Pauza îi servi lui Alex pentru contracararea paharului de vin. Amețeala ei se risipi, pierzându-și efectul ca un pahar de sifon trezit. Dădu din cap spre Sarah Jo și spuse:

— Bună seara, doamnă Minton. Arătați superb în rochia asta.

Deși rochia ei era nepotrivită, îi venea într-adevăr bine. Dar nu era vibrantă, gândi Alex. Sarah Jo n-ar putea niciodată să pară vioaie și plină de viață. Frumusețea ei avea o calitate eterică, parcă prezența ei pe pământ era o vizită temporară și ieșită din comun. Îi adresă unul din zâmbetele ei vagi, misterioase și murmură un „Mulțumesc” sorbind din paharul ei cu vin.

— Am auzit că tu l-ai găsit pe Pasty Hickam ucis în mașină, spuse Angus.

— Tată, suntem la o petrecere, spuse Junior. Nu cred că Alex va fi încântată să poarte o conversație pe tema asta lugubră.

— Nu-i nimic. Junior. Aș fi adus și eu vorba despre asta, mai curând sau mai târziu, spuse Alex.

— Nu cred că l-ai întâlnit din pură întâmplare la taverna aia și te-ai urcat în camioneta lui, spuse Angus, rostogolindu-și trabucul dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Nu, spuse, ea, redându-le apoi conversația ei telefonică cu Pasty.

— Cowboy-ul ăla era un mincinos, un afemeiat, dar viciul care le întrecea pe toate era acela că trișa la poker, spuse Angus, cu oarecare vehemență. În ultimii ani, se apucase de băutură șf devenise iresponsabil. De aceea a

trebuit să-l concediez. Cred că ai destul discernământ pentru a nu pune nici o bază pe ceea ce ți-a spus.

În timpul acestui monolog, Angus îi făcu semn chelnerului să mai aducă un rând..

— Desigur, e posibil ca Pasty să fi văzut cine a intrat în grajdul acela cu Celina: Bud Prostănacul.

Acestea fiind zise, și fără a-i mai lăsa timp lui Alex să spună ceva, Angus se lansă într-o tiradă elogioasă a unui jockey din Ruidoso, pe care voia să-l coopteze. De vreme ce Mintonii erau gazdele, Alex renunță pentru moment la subiectul Pasty.

După ce goliră paharele, Angus și Junior se oferiră să aducă ceva doamnelor, de la grătar. Alex ar fi dorit să iasă din această tăcere. Îi venea greu să înceapă o conversație despre una sau alta, cu Sarah Jo, dar după plecarea bărbaților, făcu o încercare curajoasă.

— Sunteți membri ai clubului de mult?

— Angus e unul din membrii fondatori, spuse Sarah Jo, distrată, cu ochii la cuplurile care dansau într-un cerc neîntrerupt pe ringul de dans.'

— Pare să-și fi băgat degetul în toate plăcintele din oraș.

— Da... Îi place să știe tot ce se întâmplă în oraș...

— Și să participe.

— Da, e inițiatorul multor afaceri în care apoi se implică, spuse ea, cu un suspin delicat. Angus are această nevoie de a fi plăcut de alții. Face întotdeauna politică, de parcă ar avea vreo importanță ce cred diferiți indivizi.

Alex își împreună mâinile sub bărbie, punându-și coatele pe masă.

— Dumneavoastră credeți că n-are nici o importanță?

— Nu, răspunse ea, luîndu-și privirea de la dansatori și uitându-se direct în ochii ei, pentru prima oară în seara aceea. Să nu pui prea mult preț pe felul cum te tratează Junior.

— Da?

— Flirtează cu toate femeile pe care le cunoaște.

Alex își lăsa încet mâinile în poală. Simțea că începe să se înfurie, dar se strădui să nu-și schimbe tonul vocii.

— Nu-mi place insinuarea dumneavoastră, doamnă Minton.

Sarah Jo ridică un umăr în semn de indiferență.

— Ambii bărbați sunt fermecători și sunt conștienți de asta. Majoritatea bărbaților nu-și dau seama că flirtullor e lipsit de sens.

— Aveți dreptate în privința lui Angus, dar cu Junior povestea se schimbă. Cele trei divorțuri contrazic părerea dumneavoastră.

— Nici una nu era potrivită pentru el.

— Și mama? Nici ea nu s-ar fi potrivit cu el?

Sarah Jo își fixă din nou privirea ei opacă asupra lui Alex.

— Absolut deloc. Iar dumneata semeni mult cu ea. -Da?

— Îți place să provoci neplăceri. Mama dumitale ne dădea veșnic bătaie de cap. Singura deosebire este aceea că dumneata te pricepi mai bine să produci necazuri și să atragi reaua voință a oamenilor. Ești aproape lipsită de tact, o trăsătură de caracter pe care am atribuit-o întotdeauna proastei creșteri, încheie ea, ridicând ochii spre cineva care apăruse în spatele lui Alex.

— Bună seara, Sarah Jo.

— Ah, domnul Wallace și doamnă Stacey, bună seara, spuse Sarah Jo, și un zâmbet dulce i se răspândi pe față.

Nimeni n-ar fi ghicit că doar cu o clipă în urmă își arătase colții la Alex.

Cu fața roșie de indignare datorită afrontului nemeritat din partea lui Sarah Jo, Alex își întoarse capul. Judecătorul Wallace se uita la ea cu dezaprobare, ca și cum prezența ei acolo ar fi fost o încălcare a etichetei clubului.

— Domnișoara Gaither, bună seara.

— Bună seara, domnule judecător.

Femeia care stătea lângă el se uită la ea cu o privire la fel de dezaprobatoare ca și a lui, deși Alex nu înțelegea de ce. Singura față prietenoasă în toată această mulțime era aceea a lui Junior, după cât se părea.

Judecătorul smuci ușor brațul femeii și amândoi se îndreptară spre o altă masă.

— E soția lui? întrebă Alex, urmărindu-i cu privirea.

— Doamne sfinte, nu, răspunse Sarah Jo. E fiica lui.

Sărmana Stacey, veșnic demodată.

Stacey Wallace continua să se uite la ea cu atâta răutate încât Alex fu fascinată. Nu-și reveni decât în clipa în care simți genunchiul lui Junior atingându-l pe al ei, când acesta își reluă locul, punând două farfurii pe masă.

— Sper că-ți place cotlet cu mazăre. Privirea lui urmă direcția privirii ei.

— Hei, Stacey, strigă el, făcându-i cu ochiul și fluturându-și mâna prietenește.

Gura strânsă a femeii se destinsese într-un zâmbet timid. Roșind, duse o mână la gât ca o fată neajutorată și răspunse rușinoasă:

— Bună, Junior.

— Ei bine?

Deși curioasă în privința judecătorului și a fiicei lui cameleonice, întrebarea scurtă a lui Junior o făcu să întoarcă capul.

— Poftim?

— Îți place ce ți-am adus?

— Fii atent, râse ea, punându-și șervetul pe genunchi. Făcu un prăpăd nedemn de o doamnă, în farfuria ei, iar apetitul ei sănătos îi atrase un compliment din partea lui Angus.

— Sarah Jo mănâncă cât o vrăbiuță. Nu-ți place cotletul, scumpo? o întrebă el, cu ochii la farfuria abia atinsă.

— E puțin cam uscat.

— Vrei să-ți aduc altceva?

— Nu, mulțumesc.

După ce mâncară, Angus scoase un trabuc din buzunar și îl aprinse. Stingând chibritul cu o suflare, spuse:

— De ce nu dansați?

— Te tentează? Întrebă Junior.

— Da, răspunse Alex dându-și părul pe spate și ridicându-se. Dar genul ăsta de dans nu e punctul meu forte, așa că fără figuri spectaculoase, te rog.

Junior o cuprinse cu brațele și fără să țină cont de dorința ei, execută o serie complicată de întoarceri și aplecări.

— Foarte bine, spuse el, zâmbindu-i când reveniră la un ritm mai domol.

Folosindu-se de brațul cu care îi înconjurase talia, o lipi mai strâns de el.

— Bravo, foarte bine.

Alex se lăsă în voia lui pentru că îi plăcea să simtă brațele lui puternice încolăcite în jurul ei. Partenerul ei chipeș și fermecător știa cum să facă o femeie să se simtă frumoasă. Era victima farmecului său, dar conștiința acestui fapt era salvarea ei.

Nu și-ar fi putut niciodată pierde capul după un donjuan facil ca Junior, dar puțină atenție din partea lui nu-i displăcea, mai ales că ori de câte ori era în preajma lui Reede, încrederea și eul ei sufereau o înfrângere.

— E și Reede membru al clubului? Întrebă ea, în treacăt.

— Glumești?

— Lui nu i s-a propus să fie membru?

— Cum să nu. Din clipa în care a devenit șerif. Numai că el se simte mai bine cu alt gen de oameni. Nu dă o ceapă degerată pe relațiile sociale, spuse el, mângâind-o pe spate. Pari mai relaxată decât la venire. Îți place aici?

— Da, dar tu nu pentru asta m-ai adus aici, îi reproșa ea. După cum văd, ești departe de a fi beat și vorbăreț.

— Întreabă-mă orice, spuse el, cu un zâmbet plin de remușcare.

— Bine. Cine-i omul de acolo, acela cu păr alb? Junior îi spuse cum îl cheamă. Instinctul ei se dovedi corect. Numele lui fusese printre ultimele din lista celor ce semnaseră scrisoarea.

— Prezintă-mă la prima pauză a orchestrei.

— E însurat.

Alex îl străpunse cu o privire.

— Interesul meu e pur romantic.

— A, buun!

Junior îi satisfăcu cererea. Bancherul pe care îl alesese ea, dintre toți cejialți prezenți, păru deconcertat când Junior o prezentă. În timp ce își strângeau mâinile, Alex spuse:

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, domnule Longstreet.

Lipsa oricărei introduceri îl surprinse, dar își reveni repede.

— Văd că ați pus-o la inimă, spuse el, aruncând o privire plină de subînțeles spre Junior.

— Nu vă lăsați indus în eroare de faptul că am venit aici cu Junior. Apreciez ce reprezintă el, tatăl său și domnul Lambert pentru orașul Purceii și economia lui, dar asta nu înseamnă că voi suspenda ancheta. Nu mă sperii de o scrisoare.

Clar iritat. Junior îi spuse, vorbind din colțul gurii, în timp ce o conducea spre ringul de dans, câteva clipe mai târziu:

— Trebuia să mă previi.

— Despre ce?

— Că ești înarmată și periculoasă. Longstreet e un om de vază care nu acceptă să fie pus la colț. Ce mai e și cu scrisoarea asta?

Alex îi explică despre ce era vorba, pomenindu-i toate numele de care își aducea aminte.

— Am sperat să-i întâlnesc pe unii dintre ei aici. Junior se încruntă puternic, privind-o cu asprime. În cele din urmă, însă, dădu din umeri și arboră un zâmbet înșelător.

— Și eu care credeam că ai venit pentru mine. Suspînând resemnat, adăugă: totuși, am să te ajut. Vrei să-i cunoști și pe ceilalți adversari?

Încercând să dea o aparență cât mai banală lucrurilor, Junior o conduse prin mulțime, prezentând-o celor ce semnaseră scrisoarea aceea plină de amenințări subtile.

O jumătate de oră mai târziu, se despărțiră de un cuplu care deținea un lanț de magazine universale în tot Texasul de vest. Investiseră mult în proiectul în curs și erau, în mod demonstrativ, cei mai ostili. Între timp se aflase însă cine era însoțitoarea lui Junior și toți erau în gardă.

— Gata, ăștia au fost toți, îi spuse el.

— Slavă Domnului, șopti Alex. Mai am cuțitele înfipite în spate?

— Sper că n-ai de gând s-o iei în serios pe zgripturoaica asta afurisită cu limba veninoasă. E o fată bătrână care le urăște pe toate femeile care n-au o mustață deasă ca a ei.

Alex zâmbi fără să vrea.

— Doar că n-a spus „la primul tren și pleacă”. Junior o strânse de braț.

— Lasă asta. Hai să dansăm. O să uiți de toate neplăcerile.

— Trebuie să mă aranjez puțin, spuse ea, desprinzându-se din brațele lui. Scuză-mă.

— Toaleta pentru doamne e în partea aceea, spuse el, arătând cu mâna de-a lungul unui coridor îngust.

Nu era nimeni în cameră când intră ea, dar când ieși din cabină fiica judecătorului stătea în fața mesei de toaletă uitându-se la propria ei reflexie în oglindă. Se întoarse cu fața spre Alex.

— Bună, spuse Alex, zâmbind.

— Bună.

Alex se duse la chiuvetă și începu să se spele pe mâini,

— Să facem prezentările. Sunt Alex Gaither, spuse ea, rupând două prosoape de hârtie din sul.

— Știu.

Alex aruncă prosoapele folosite la coș.

— Sunteți fiica judecătorului Wallace. Încerca să spargă gheața într-o atmosferă ce era la fel de glacială și care devenea încă și mai rece. Femeia nu mai avea nimic din aerul de timiditate și nesiguranță pe care îl afișase când îi vorbise Junior. Fața ei părea împietrită și de o dușmănie evidentă.

— Parcă am înțeles că vă numiți Stacey, nu?

— Da. Stacey. Dar numele de familie nu e Wallace. E Minton.

— Minton?

— Da. Sunt soția lui Junior. Prima lui soție.

Capitolul 20

— Văd că ăsta-i un lucru nou pentru dumneata, spuse Stacey, râzând amuzată de expresia uluită de pe fața lui Alex.

— Da, admise ea, aproape fără glas. Nu mi-a pomenit nimeni de asta până acum.

Fața împietrită a lui Stacey se însufleți deodată. Punându-și o mână pe pieptul ei uscat, strigă:

— Ești conștientă de răul pe care-l faci?

— Cui?

— Mie, spuse ea, bătându-se cu mâna în piept. Imediat își lăasă mâna în jos și își supse buzele ca și cum ar fi fost surprinsă de propria ei izbucnire. Închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, erau plini de animozitate, dar părea să-și fi recăpătat controlul.

— Douăzeci și cinci de ani a trebuit să mă împac cu părerea generală că Junior Minton s-a însurat cu mine fiind respins de mama dumitale.

Alex nu spuse că asta era evident, dar plecă ochii, vinovată.

— Văd că și dumneata împărtășești aceeași părere.

— Îmi pare rău, domnișoară... Ștacey. Pot să vă spun Stacey?

— Desigur, replică ea rigid.

— Îmi pare rău că ancheta mea v-a deranjat.

— Cum ar fi putut să nu mă deranjeze? Ai început să scormonești trecutul, expunând în public rufele mele murdare din nou.

— N-am știut cine a fost prima soție a lui Junior sau că ea locuiește în Purceii.

— Avea vreo importanță dacă știai?

— Probabil că nu, răspunse Alex cu o sinceritate brutală. Nu văd legătura dintre căsătoria dumitale cu Junior și cazul meu. E o asociere marginală care nu poate fi evitată.

— Cum rămâne cu tata? Întrebă Stacey, schimbând subiectul.

— Adică?

— Această anchetă lipsită de sens îi va aduce neplăceri. Deja a făcut-o.

— În ce fel?

— Faptul că ai pus în discuție sentința dată de el.

— Îmi pare rău, dar n-am încotro.

— N-ai încotro sau nu vrei, spuse Stacey, ținându-și brațele lăsate pe lângă corp, tremurând de revoltă. Detest oamenii care calcă în picioare reputația altora în propriul lor folos.

— Asta crezi că fac? Întrebă Alex, trecând la atac. Crezi că am inventat această anchetă pentru a promova în cariera mea?

— Nu?

— Nu, răspunse ea ferm, scuturând din cap. Mama mea a fost ucisă în grajdul acela. Nu cred că omul acuzat că a ucis-o era în stare de o crimă. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Și am să aflu. Vreau să-l fac pe cel care a comis-o să plătească pentru faptul că m-a lăsat orfană.

— Eram gata să-ți acord beneficiul îndoielii, dar văd că singurul lucru pe care-l urmărești e răzbunarea.

— Vreau ca justiția să-și spună cuvântul.

— Indiferent cât îi va costa peceilalți oameni?

— Mi-am cerut deja scuze pentru necazul pe care vi l-am produs.

Stacey scoase un sunet disprețuitor.

— Vrei să-l răstignești public pe tata. Să nu hegi, se răsti ea, când Alex încercă să obiecteze. Oricât ai nega, îl vei face să apară ridicol. În cel mai fericit caz, îl acuzi de o eroare judiciară.

A nega aceasta ar fi fost o minciună.

— Da, cred că a făcut o eroare grosolană în cazul lui Buddy Hicks.

— Tata are o vechime de patruzeci de ani în funcția asta, care garantează înțelepciunea și integritatea lui.

— Dacă investigația mea e lipsită de sens, așa cum ai spus, nu va afecta dosarul lui, nu-i așa, doamnă Minton? Un judecător de prestigiu nu poate fi afectat de un mărunț procuror care n-are drept armă decât disprețul și răzbunarea. Acuzațiile mele trebuie susținute cu dovezi.

— N-ai nici o dovadă.

— Sper că voi avea până la urmă. Dacă reputația tatălui dumitale va avea de suferit...

Alex răsuflă adânc și își duse o mână la frunte. Expresia ei era sinceră, cuvintele pornite din inimă:

— Stacey, nu vreau să distrug cariera tatălui dumitale sau să arunc o pată pe activitatea lui. Nu vreau să jignesc pe nimeni sau să produc dureri și neplăceri unor oameni inocenți. Vreau doar să se facă dreptate.

— Dreptate, mârâi Stacey, cu ochii îngustați, plini de răutate. N-ai dreptul nici măcar să pomenști acest cuvânt. Ești exact ca mama dumitale - drăguță, dar superficială. Egoistă și egocentrică. Nu-ți pasă de sentimentele altora. Ești incapabilă să vezi dincolo de propriile-ți interese mărunte.

— Înțeleg că nu ți-a plăcut prea mult de mama, spuse Alex, cu voce sarcastică.

Stacey o luă în serios.

— O uram.

— De ce? Pentru că o iubea Junior?

Alex se gândi că dacă Stacey lovea sub centură putea să facă și ea același lucru. Iovitura avu efect. Stacey se dădu un pas înapoi și căută cu mâna masa de toaletă pentru a se sprijini de ea. Din reflex, Alex întinse o mână s-o ajute, dar fiica judecătorului se feri de atingerea ei.

— Stacey, știu că Junior s-a căsătorit cu dumneata doar la câteva săptămâni după moartea Celinei. Cred că-ți dai seama cât de ciudat mi se pare acest lucru.

— Poate părea ciudat, dar ne întâlneam de ani de zile. Alex fu surprinsă.

— Da?

— Da, și ne culcam împreună.

Stacey îi aruncă această dezvăluire ca pe o săgeată, scurt și triumfător, dar nu reuși decât să stârnească și mai multă compasiune din partea lui Alex. Avea acum imaginea clară a unei fete anoste, îndrăgostită fără speranță de afabilul și chipeșul erou al fotbalului, dispusă să sacrifice totul, inclusiv mândria, pentru a avea fie și doar câteva frânturi din el. O fată care ar face totul pentru a fi în apropierea lui.

— Înțeleg.

— Mă îndoiesc. Întocmai ca și Junior, ești oarbă în fața adevărului.

— Și care-i adevărul, Stacey?

— Celina nu era de el. Ca toți ceilalți, îl compara mereu cu Reede. Junior era pe locul doi. Mie nu-mi păsa ce crede lumea despre el. Il iubeam pentru ceea ce era. Junior nu voia să creadă, dar, în ciuda dumatăle și a tatălui dumatăle, Celina l-ar fi iubit totdeauna pe Reede.

— Dacă l-a iubit atât de mult, de ce s-a măritat cu tatăl meu?

Întrebarea asta nu-i dădea pace de când venise.

— Celina și Reede se certaseră în primăvara dnd am intrat la liceu. Îndată ce a venit vacanta de vară, ea s-a dus în vizită la niște veri în El Paso.

— Acolo l-a întâlnit pe tata, spuse Alex, amintindu-și ceea ce îi povestise bunica; făcea armata la Fort Bliss. Curând după ce s-au căsătorit, a fost trimis în Vietnam.

Stacey rânji.

— Și, după moartea lui, Celina a vrut să revină la Reede, dar el n-o mai voia. Acela a fost momentul când

ea a început să-i dea speranțe lui Junior. Știa că fusese întotdeauna îndrăgostit de ea și stătuse în rezervă din cauza lui Reede. Era dezgustător cum încerca să-l ademenească pe Junior, în timp ce ea era gravidă. Se gândea probabil să se mărite cu el, dar acest lucru era imposibil atât timp cât Reede Lambert era în viață. Celina îl ținea pe Junior în mrejele speranței, făcându-i viața un calvar. Și ar fi continuat astfel, dacă trăia.

Fosta doamnă Minton scoase un suspin tremurat care îi zgudui ușor pieptul slab.

— M-am bucurat când a murit.

O mică bănuială se aprinse în ochii lui Alex.

— Unde erai în noaptea aceea?

— Eram acasă și despachetam. Tocmai mă întorsesem dintr-o vacanță de o săptămână în Golveston.

„Ar minți ea într-o chestiune atât de ușor de verificat?” se întreabă Alex.

— Te-ai căsătorit cu Junior imediat.

— E adevărat. Avea nevoie de mine. Știam că sunt doar un balsam pentru durerea lui, așa după cum știam că atunci când făcea dragoste cu mine, de fapt se gândea la Celina. Dar nu-mi păsa că se folosește de mine. Eu însămi doream asta. Îi făceam mâncare. Îi spălam, îi călcam, aveam grijă de el în toate privințele.

Expresia ei se schimbase, depănându-și amintirile.

— I-am trecut cu vederea prima infidelitate. Eram zdrobită, normal, dar am înțeles cât de ușor se întâmplase. Ori de câte ori ieșeam împreună, femeile se îmbulzeau în jurul lui. Ce bărbat ar fi rezistat unei tentații atât de puternice? Povestea n-a durat mult. spuse ea, împreunându-și mâinile și privindu-le în timp ce spunea, moale: apoi a urmat alta, și alta. Aș fi tolerat toate amantele lui, dacă ar fi rămas însurat cu mine. Dar mi-a cerut să divorțăm. la început am refuzat. El însă insista, spunându-mi că nu mai poate suporta să mă vadă suferind din cauza amantelor lui. Ne-maiavând încotro,

am fost de acord cu divorțul. Eram distrusă, dar am făcut ceea ce dorea el, știind, știind, repetă ea, accentuând cuvântul, că nici o altă femeie n-ar fi fost atât de potrivită pentru ejca mine. Am crezut c-o să mor de durere, atât îl iubeam.

Stacey se scutură de amintirile ei dureroase și reveni la prezent.

— Și încă mai stau și îl urmăresc cum trece de la o femeie la alta, gândindu-mă tot timpul la ceea ce pot și doresc eu să-i ofer. A trebuit să-l privesc în seara asta cum flirtează și dansează cu dumneata. Cu tine! Dumnezeule! suspină ea, ridicând fața spre tavan, apăsându-și un pumn pe frunte cu ochii ieșiți din orbite. Vrei să-l ruinezi, iar el nu e capabil să vadă dincolo de un corp și o față atrăgătoare.

Își coborâ bărbia și se uită la Alex.

— Ești o otravă, domnișoară Gaither. Am aceleași sentimente față de dumneata în seara asta, ca acelea pe care le-am avut acum douăzeci și cinci de ani.

Micșorând distanța dintre ele și apropiindu-și mult fața

După plecarea lui Stacey, Alex încercă zadarnic să-și recapete calmul. Era palidă și tremura când ieși din camera de toaletă.

— Eram cât pe-acți să vin după tine, spuse Junior, care o aștepta în hol, fără să observe la început supărarea de pe fața ei. Apoi însă o întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

— Aș vrea să plec chiar acum.

— Ți-e rău? Ce...

— Te rog. Vorbim pe drum.

Fără alte obiecții, Junior o luă de braț și o conduse la garderobă unde ceru hainele pentru amândoi.

— O clipă, te rog.

Alex îl văzu intrând în salon, trecând pe lângă ringul de dans și îndreptându-se spre masa unde mâncaseră. După

o scurtă discuție cu Angus și Sarah Jo, se întoarse la timp pentru a primi hainele.

O conduse grăbit afară și o ajută să se urce în Jaguarul său. Așteptă până când ajunseră la o distanță bună de club și caloriferul mașinii începuse să pompeze căldură, înainte de a i se adresa:

— Ei, ce s-a întâmplat?

— De ce nu mi-ai spus că ai fost însurat cu Stacey Wallace? Junior rămase cu ochii țintă la ea, uitând de volan, apoi

Își întoarse capul și își fixă privirea asupra drumului.

— Dar nici nu m-ai întrebat.

— Ce răspuns facil!

Alex își rezemă capul de geamul rece al portierei.

simțindu-se ca și cum se afla între două reprize ale unei lupte cu lanțuri. Tocmai când se gândea că reușise să facă puțină ordine în mintea ei în legătură cu complicatele relații din Purceii, apăruse un nou fir.

— E atât de important? întrebă Junior.

— Nu știu, spuse ea. Întorcându-se spre el și sprijinindu-și ceafa de geam. Tu trebuie să-mi spui asta.

— Nu este. Căsătoria a durat mai puțin de un an. Ne am despărțit prieteni.

— În ceea ce te privește. Dar ea te mai iubește încă. Junior se scutură.

— Asta-i una dintre probleme. Dragostea ei e posesivă și obsesivă. Mă sufoca, nu mai puteam să respir...

— Junior, ți-ai făcut de cap, îl întrerupse ea, impacientată. Scutește-mă de explicații banale. Nu mă interesează.

— Atunci de ce m-ai întrebat?

— Pentru că a ihatrat peste mine la toaletă și m-a acuzat că distrug viața tatălui ei cu această anchetă.

— Pentru Dumnezeu. Alex, Joe Wallace e un copil mare. Stacey e pentru el ca o mamă. Nu mă îndoiesc nici o clipă că s-a miorlăit în fața ei spunându-i lucruri groaznice. E

modul lui de a-i câștiga compasiunea. Își alimentează reciproc nevroza. Nu-ți face griji.

În momentul acela, lui Alex nu-i plăcu Junior Minton deloc. Atitudinea lui neserioasă față de dragostea femeii - a oricărei femei - îl scădea în ochii ei. Îl urmărise în seara asta făcând exact ceea ce spusese Stacey, trecând de la o femeie la alta. Tânără sau bătrână. atrăgătoare sau nu, măritată sau singură, toate păreau că-l interesează, încerca să le farmece pe fiecare, ca iepurașul de Paști, strecurându-se prin mulțime. Împărțind dulciuri copiilor care nu-și dădeau seama că ar fi mai fericiți fără ele.

Părea că se simte obligat să le spună vorbe dulci. Alex nu găsisese niciodată acest comportament lăudabil sau în-cântător. Junior era sigur că toate femeile cu care vorbea erau fermecate de prezenta lui. Flirtul era pentru el la fel de natural ca și respirația. Nu se gândise niciodată că cineva ar putea interpreta greșit intențiile lui și ar putea suferi.

Probabil, dacă nu ar fi avut acea discuție cu Stacey, Alex ar fi zâmbit indulgent, ca și celelalte femei, și ar fi acceptat neseriozitatea lui ca pe o trăsătură de caracter. Acum însă se simțea iritată și voia să-i arate că ea nu era femeia căreia să-i închidă gura atât de ușor.

— Stacey nu s-a referit numai la tatăl ei. Mi-a spus că răscolesc amintirile căsătoriei ei cu tine, scoțând la vedere rufele ei murdare. Am impresia că suferă enorm ca fostă soție.

— Asta nu-i problema mea, nu?

— Poate ar trebui să fie. Replica ei aspră îl surprinse.

— Pari supărată pe mine. De ce?

— Nu știu.

Izbucnirea ei fusese scurtă. Acum se simțea epuizată.

— Îmi pare rău. Poate pentru că întotdeauna țin partea celor nedreptățiți.

Junior întinse mâna, punându-i-o pe genunchi.

— E o calitate admirabilă, care nu mi-a scăpat.

Alex îi apucă mâna și i-o dădu la o parte, lăsând-o să caldă pe banchetă, alături.

— Oho, încă n-am scăpat din laț, spuse el. Alex nu se lăsă impresionată de remarca lui.

— De ce te-ai căsătorit cu Stacey?

— Vrei într-adevăr să vorbim despre asta? întrebă el, trăgând mașina pe aleea motelului *Westerner* și parcând.

— Da.

Încruntat, opri motorul și își lăsă mâna pe banchetă întorcându-și capul spre ea.

— Părea lucrul cel mai potrivit atunci.

— N-o iubeai.

— Nici gând.

— Dar te culcai cu ea.

Junior își ridică o sprânceană, întrebător.

— Stacey mi-a spus că erați de mult timp amanji, când v-ati căsătorit.

— Nu amanți, Alex. Ieșeam cu ea din când în când.

— Cât de des?

— S-o spun de-a dreptul?

— Dă-i drumul.

— Mă duceam la Stacey ori de câte ori simțeam nevoia de femeie și surorile Gail erau ocupate, sau erau la ciclu, sau...

— Cine?

— Surorile Gail. Altă poveste, spuse el, făcând un gest cu mâna, pentru a îndepărta întrebarea pe care o vedea încolțind în mintea ei.

— Te ascult toată noaptea dacă-i nevoie.

— Nu-ți scapă nimic?

— Prea puțin. Ce-i cu surorile astea?

— Erau trei - tripleți, de fapt. Toate se numeau Gail.

— Mi se pare normal.

— Nu, era numele lor de familie. Ele se numeau Wanda, Nora și Peggy.

— E o glumă?

Junior își făcu un „X” pe piept.

— Pe cuvânt. Reede le inițiase deja, ca să zic așa, înainte ca eu să intru în scenă. El m-a prezentat, spuse el, ușor cutremurat, ca și cum ar fi fost vorba de o parte neplăcută a tinereții lui. Pe scurt, surorile Gail făceau dragoste. Ie plăcea să facă. Toți băieții din liceu le-au avut măcar o dată.

— Bun, am înțeles. Dar când nu erau disponibile, te duceai la Stacey Wallace pentru că și ea făcea același lucru.

— N-am siluit niciodată o femeie, spuse el, privind-o deschis. Ea voia acest lucru.

— Numai cu tine? Junior dădu din umeri.

— Iar tu ai profitat.

— Arată-mi pe unul care n-ar fi făcut-o.

— Ai dreptate, spuse ea, sec. M-aș aventura să spun că ești singurul bărbat din viața lui Stacey.

Junior avu decența să pară rușinat.

— Da, așa cred și eu.

— Mi-a părut rău de ea în seara asta. Mi se părea respingătoare, dar totuși mi-a fost milă de ea.

— N-am înțeles niciodată de ce s-a fixat pe mine, dar m-a urmărit din ziua în care am intrat la liceul din Purceii. Era fată deșteaptă. Era favorita profesorilor pentru că era foarte conștiincioasă și nu le crea probleme, spuse el, apoi chicoti: n-ar fi crezut niciodată dacă le spunea cineva ce făcea cu mine pe bancheta din spate a Chevroletului.

Alex privea absentă în gol, fără să asculte prea atent.

— Stacey o disprețuia pe Celina.

— Era geloasă pe ea.

— Mai ales pentru că știa că atunci când făceai dragoste cu ea te gândeai la mama.

— Isuse, spuse el, moale, încetând să mai zâmbească.

— Așa mi-a spus ea. E adevărat?

— Celina a fost întotdeauna cu Reede. Așa stăteau lucrurile. E un fapt de viață.

— Dar tu voiai să fie a ta, deși aparținea celui mai bun prieten.

— Aș minți dacă aș spune că nu, recunosc el, după o lungă tăcere.

Alex spuse foarte încet:

— Stacey mi-a spus și altceva. A fost doar un comentariu, nu o dezvăluire. A spus-o ca pe un lucru cunoscut - ca pe ceva ce eu ar fi trebuit să știu.

— Ce anume?

— Că ai vrut să te însori cu mama. E adevărat? Întrebă ea, șoptit, fixându-și privirea asupra lui.

Junior își întoarse o clipă capul, apoi spuse:

— Da.

— Înainte sau după ce s-a măritat și am apărut eu?

— Și înainte și după.

Când observă nedumerirea ei, adăugă:

— Nu cred că un bărbat s-ar fi putut uita la Celina fără să vrea să fie doar a lui. Era frumoasă și veselă, și avea un fel anume de a te face să crezi că reprezinți ceva pentru ea. Avea - ezită, căutând cuvântul potrivit - ceva, spuse el închizând mâna asupra cuvântului care-i scăpa, ceva care te făcea să vrei s-o ai.

— Ai avut-o vreodată?

— Fizic?

— Te-ai culcat vreodată cu ea?

Expresia lui era cinstită și foarte tristă când spuse:

— Nu, niciodată.

— Ai încercat? Ea ar fi dorit?

— Nu cred. N-am încercat. Adică nu cu tot dinadinsul.

— De ce, dacă o doreai atât de mult?

— Pentru că Reede ne-ar fi ucis. Uimită, îl privi cu ochi mari.

— Chiar crezi asta?

Junior dădu din umeri în timp ce zâmbetul lui fermecător îi apăru pe față.

— E o figură de stil.

Alex nu era convinsă. Expresia fusese folosită la modul concret.

Junior se rnișcă de pe locul lui ajungând foarte aproape de ea. Îi trecu degetele prin păr și îi mângâie gâtul cu degetul mare.

— Subiectul ăsta e cam neplăcut; hai să-l schimbăm, șopti el, frecându-și ușor buzele de ale ei. N-ai vrea să lăsăm în pace trecutul și să ne ocupăm puțin de prezent? Întrebă el în timp-ce privirea lui rătăcea pe fața ei, iar vârfurile degetelor îi atingeau fiecare trăsătură. Vreau să fii a mea, Alex.

O clipă fu prea buimăcită pentru a spune ceva.

— Vorbești serios?

— Te îndoiești?

O sărută cu adevărat. Sau cel puțin încercă. Aplecându-și capul, își apăsă buzele pe buzele ei, se îndepărtă o clipă, apoi le apăsă mai tare. Cum ea nu reacționa, își înalță capul și o privi încurcat.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— Știi fără să-ți spun. Ar fi o nebunie, o greșeală.

— Am făcut lucruri și mai trăsnite, spuse el, coborându-și mâna pe pieptul ei și atingând cu degetele tricoul moale, prostii și mai mari.

— Eu nu.

— Am fi potriviți unul cu altul, Alex.

— Nu se știe niciodată.

Junior își trecu degetul mare peste buza ei inferioară, urmărind mișcarea cu ochii.

— Șă nu zici niciodată, niciodată.

Aplecându-și capul, o sărută din nou - afectuos nu pățimaș -, apoi se trase înapoi la locul lui și se dădu jos.

La ușă o sărută cast, de despărțire, dar fața lui exprima indulgență și amuzament. Alex știa că o crede doar timidă și că, în timp, atitudinea ei se va schimba.

Era atât de tulburată de avansurile lui, încât trecură câteva secunde până să-și dea seama că becul roșu al telefonului clipea. Ridică receptorul și chemă recepția, primi mesajul, apoi formă numărul care i se dăduse. Chiar înainte ca doctorul să vină la telefon, știa ce avea să-i spună. Totuși vestea o șocă.

— Domnișoară Gaither, îmi pare nespuse de rău, dar doamna Graham s-a stins din viață în seara asta fără să-și fi recăpătat cunoștința.

Capitolul 21

Alex bătu și așteptă ca Reede să răspundă: „Intră!” înainte de a intra în biroul lui.

— Bună dimineața și mulțumesc că m-ai primit, deși nu te-am anunțat din timp.

Se așează pe scaunul din fața biroului său. Fără să întrebe, Reede îi turnă o ceașcă de cafea, spre plăcerea ei, și i-o pune în față, pe birou. Alex îi mulțumi cu o înclinare a capului.

— Îmi pare rău de bunica ta, Alex, spuse el, reluându-și locul.

— Mulțumesc.

Alex lipsise o săptămână, ocupată cu funeraliile bunicii ei. Numai ea, câteva foste colege și câțiva dintre pensionarii căminului de bătrâni asistaseră la ceremonie. După înmormântare, Alex începuse să se ocupe de neplăcuta treabă de a face curat în camera bunicii sale de la cămin. Personalul fusese amabil, dar exista o listă a celor care așteptau, așa că trebuise să elibereze camera imediat.

Fusese o săptămână stresantă din punct de vedere emoțional. Stând cu ochii la sicriul modest, în timp ce orga cânta în surdină, avusese un sentiment copleșitor de înfrângere. Eșuase în promisiunea făcută atât ei înseși cât și bunicii ei. Nu-l găsisese pe ucigașul Celinei la timp.

Mai neplăcut, nu reușise să obține iertarea și dragostea bunicii ei. Fusese ultima ei șansă. Nu mai exista alta.

Se gândise serios să se dea bătută, să-i spună lui Greg că avusese dreptate și că ar fi trebuit să-i asculte sfatul de la început. Harper s-ar fi bucurat să-i vadă umilința și i-ar fi dat imediat un alt caz.

Aceasta ar fi fost calea cea mai ușoară. N-ar mai fi trebuit să se ducă la Purceii niciodată și nici să suporte ostilitățile îndreptate împotriva ei din toate părțile, ca niște rachete sau să privească fața acestui bărbat care îi producea mii de sentimente ambigue.

Din punct de vedere legal, cazul era prea slab pentru a rezista în fața instanței. Din punct de vedere personal însă nu putea renunța. Era intrigată de cei doi bărbați care o iubiseră pe mama ei. *Trebuia* să afle care din ei o omorâse și dacă ea, Alex, avea vreo vină sau nu. Va trebui să-și nege vina sau să trăiască cu ea, dar nu putea continua să trăiască fără să afle adevărul.

Se întorsese, prin urmare, la Purceii. Se uita în ochii aceia verzi care o obsedaseră toată săptămână, și îi găsi la fel de duri și tulburători cum îi știuse.

— N-am fost sigur că te mai întorci, spuse el, deschis.

— Ar fi trebuit să fii. Ți-am spus că nu renunț.

— Da, îmi amintesc, răspunse el, întunecat. Cum a fost la dans?

Întrebarea lui pică din senin și făcu să-i zvâcnească un

— De unde știi că m-am dus?

— Oamenii vorbesc...

— Ți-a spus Junior.

— Nu.

— Nu mă mai tine pe ghimpi. De unde ai aflat?

— Unul dintre ajutoarele mele l-a prins pe Junior mergând cu 81 km la oră în seara aia, pe șosea. Zicea că pe la unsprezece. Te-a văzut în mașină lângă el.

Reede nu se mai uita la ea ci la vârful cizmelor.

— Erați al dracului de grăbiți să vă întoarceți la motel.

— Am plecat de la club pentru că nu mă simțeam bine.

— Nu ți-a căzut bine frigăruia? Sau poate din cauza celor de acolo. Și mie mi-e silă de unii dintre ei.

— N-a fost nici una, nici alta. A fost o persoană... Stacey Wallace - Minton.

Alex urmări atentă reacția lui, dar fața lui Reede rămase impasibilă.

— De ce nu mi-a spus nimeni că Stacey a fost măritată cu Junior?

— N-ai întrebat.

În mod surprinzător, Alex reuși să nu se înfurie.

— Nu i-a trecut nimănui prin cap că mariajul lor putea avea o semnificație?

— N-avea.

— Îmi rezerv dreptul de a decide asta eu însămi.

— Ești invitata mea. Crezi că are vreo semnificație?

— Da. Momentul primei căsătorii a lui Junior mi s-a părut întotdeauna ciudat. E și mai ciudat că mireasa e fiica judecătorului.

— Nu-i deloc ciudat.

— O coincidență, desigur.

— Nici măcar atât. Stacey Wallace era îndrăgostită sau îl dorea pe Junior din prima zi când l-a văzut. Toată lumea știa, inclusiv el. Nu făcea nici un secret din devoțiunea ei. Când a murit Celina, Stacey a prins ocazia din zbor.

— Stacey nu mi s-a părut o oportunistă.

— Lasă copilăriile, Alex. Toji suntem oportuniști când vrem ceva cu tot dinadinsul. Ea îl iubea, accentua el, impacientat. Junior era bolnav de durere după moartea Celinei. Cred că Stacey și-a închipuit că dragostea ei o să-l facă s-o uite, că e suficientă.

— Dar n-a fost.

— Evident. Nu-l putea face pe Junior s-o iubească. Dar tot atât de sigur e că nu-i putea coase fermoarul de la șliț ca să nu se mai desfacă, spuse Reede, vexat, mușcându-și colțul gurii. Cine ți-a spus amănuntele astea?

— Stacey însăși. A intrat peste mine la toaletă și m-a acuzat că- i tulbur viața redeschizând acest caz.

— Fajtunoasă femeie, aprobă el, cu o mișcare a capului. Întotdeauna mi-a plăcut.

— A, da? Te-ai culcat și ta cu ea? Sau surorile Gail te satisfăceau pe deplin?

— Surorile Gail, huh?, spuse el, cu un râs scurt. Sunt sigur că nu Stacey ți-a spus despre tripletul celebru din Purceii.

— Junior a făcut completările de rigoare.

— Trebuie să fi fost o seară grozavă.

— Foarte revelatoare.

— A, da? spuse el, tărăgănat. Ce ți-a revelat? Alex ignoră insinuarea lui prost plasată.

— Reede, de ce graba aceea? Junior n-o iubea pe Stacey. De dragul discuției, hai să spunem că s-a convins pe sine să se însoare cu ea. De ce au făcut-o în acel moment?

— Poate voia să fie mireasă în luna iunie.

— Nu-ți bate joc de mine!

Se sculă brusc în picioare și se duse la fereastră. Reede scoase un șuierat lung și grav.

— Mamă, ce prost dispusă ești.

— Tocmai mi-am îngropat singura rudă, nu uita, replică ea. Reede înjură în surdină și își trecu degetele prin păr.

— Uitasem. Ascultă, Alex, îmi pare rău. Îmi aduc aminte ce necăjit am fost când mi-a murit tata.

Alex se întoarse cu fata la el, dar Reede privea în gol.

— Angus și Junior au fost singurii din tot orașul ăsta blestemat care au venit la înmormântare. Nu s-a ținut nici măcar o slujbă la biserică sau la casa funerară, ci direct la cimitir. Angus s-a întors la treburile lui. Junior s-a întors la școală ca să nu piardă teza la biologie. Eu m-am dus acasă. Nu mult după prânz, Celina a venit la mine. Trăsese chiulul de la școală ca să stea cu mine. Știa c-o să-mi fie greu, deși îl uram cât timp fusese în viață. Ne-am culcat amândoi pe pat și am rămas așa până s-a întunecat. Știa că dacă nu se duce acasă, mama ei va fi alarmată. A plîns ea în locul meu, pentru că eu nu puteam.

Când Reede tăcu, se așternu o liniște grea. Alex era încă la fereastră, nemișcată, impresionată de povestea lui. O durea inima pentru singurătatea în care își petrecuse Reede tinerețea.

— A fost prima oară când te-ai culcat cu Celina? Reede o privi drept în ochi, se ridică din scaun și se apropie de ea.

— De vreme ce ai deschis discuția despre viața sexuală, tu cum stai?

Tensiunea se risipi, ca și supărarea ei.

— De ce mergi pe ocolite și nu mă întrebi direct?

— Foarte bine, mârâi el. Te-ai culcat cu Junior?

— Nenorocitul!

— Da sau nu? -Nu!

— Sunt sigur c-a încercat. Întotdeauna încearcă, spuse el cu un râs adânc, răscolitor. Bingo! Ridică mâna și o mângâie pe obraz cu dosul degetelor.

— Te-ai înroșit, doamnă consilier. Alex îi împinse mâna la o parte.

— Să te ia dracu.

Era furioasă pe sine pentru că roșise ca o școlăriță în fața lui. Nu era treaba lui cu cine se culca ea. Ceea ce o deranja cel mai mult însă era faptul că lui părea să nu-i pese. Dacă ar fi fost să descrie acea sclipire din ochii lui, ar fi numit-o amuzament, sau poate dispreț, dar în nici un caz gelozie.

Pentru a se răzbuna, îl întrebă brusc.

— De ce te-ai certat cu Celina?

— Eu? Când?

— În primăvara ultimului an de liceu. De ce s-a dus la El Paso în vara aceea și a început să se întâlnească cu tatăl meu?

— Poate voia să schimbe peisajul, spuse el, glumeț.

— Știai cât de mult o iubea prietenul tău? Rânjetul lui ironic dispăru.

— Ți-a spus ție Junior?

— Aflasem înainte de a-mi spune el. Știai la vremea aceea că o iubea?

Reede făcu gestul de a da din umeri, dar se opri.

— Aproape toți băieții din școală...

— Aici nu-i vorba de infatuarea unui băiat cu o fată frumoasă, spuse ea, apucându-l de mânecă pentru a-i arăta cât era de importantă întrebarea. Știai ce simte Junior pentru ea?

— Și dacă știam?

— Mi-a spus că l-ai fi omorât dacă încerca să se dea la ea, că i-ai fi omorât pe amândoi dacă aflai că te înșeală.

— E o figură de stil.

— Așa a zis și Junior, dar nu cred, spuse ea, categorică. Era o adevărată furtună de sentimente.

Relațiile dintre voi erau complexe și se suprapuneau.

— Ale cui relații?

— Tu și cu mama vă iubeați, dar amândoi îl iubeați pe Junior. Nu era acesta un triunghi de îndrăgostiți în cel mai strict sens al cuvântului?

— Ce dracu vrei să spui? Crezi că Junior și cu mine suntem un cuplu de homosexuali?

Pe neașteptate, Reede o apucă de mână și i-o puse pe șlițul pantalonilor lui.

— Simți asta, scumpo? Stă mai mult tare decât moale, dar nu s-a întărit niciodată pentru vreun bărbat.

Uluită și șocată, Alex își retrase repede mâna, frecându-și inconștient palma de coapsă ca și cum s-ar fi fript.

— Ai o mentalitate de salahor, domnule șerif Lambert, spuse ea, agitată la culme. Ceea ce voiam să spun e că vă iubiți ca frații de cruce indieni. Recunosc însă că ești competitiv.

— Nu sunt în competiție cu Junior.

— Poate nu conștient, dar alții așa vă văd. Și cine crezi că a învins întotdeauna? Tu. Asta te-a supărat și te mai supără încă.

— Ai terminat cu porcăria asta psihologică?

— Nu e doar părerea mea. A spus-o și Stacey în seara aceea, la club. Și fără să-i sugerez eu. Zicea că oamenii v-au comparat întotdeauna și că Junior era veșnic pe locul doi.

— Asta-i treaba lor.

— Competiția voastră a atins punctul culminant cu Celina, nu?

— De ce mă întrebi pe mine? Văd că știi totul.

— Și în privința ei v-ați înfruntat. Junior voia să fie iubitul ei, când de fapt tu erai acela.

Urmă o tăcere lungă. Reede o privea cu atenția unui vânător care își prinsese vânatul în fața armei. Razele soarelui pătrundeau printre storiuri luminându-i ochii, părul și sprâncenele încruntate amenințător. Foarte calm, Reede spuse:

— O încercare reușită, Alex, dar nu recunosc nimic. Apoi încercă să se îndepărteze, dar ea îl prinse de braț.

— Ai fost iubitul ei, nu? Ce importanță mai are dacă recunoști sau nu, acum?

— Eu nu sunt genul care să se laude cu asta, spuse el, coborându-și privirea spre gâtul ei agitat, apoi ridicând-o iar. Și tu ar trebui să fii foarte bucuroasă că n-o fac.

Corpul ei fu străbătut de o dorință la fel de vie și luminoasă ca razele soarelui. Tânjea de dorul buzelor lui lipite de ale ei, după puterea misterioasă a limbii lui în interiorul gurii ei. Se simți umedă de dorință și plină de remușcări pentru ceea ce dorea cu disperare, dar nu putea avea.

Uitându-se unul în ochii celuilalt, nu observară că erau priviți din stradă. Soarele îi lumina ca un reflector.

Smulgându-se din prezentul dubios și întorcându-se la trecutul tulburător, Alex spuse:

— Junior mi-a spus că tu și Celina ați fost mai mult decât niște copii îndrăgostiți.

Era un bluf, dar ea conta pe efectul lui.

— Mi-a povestit totul despre relațiile tale cu efe, așa că nu contează dacă recunoști sau nu. Când v-ați... mă rog... prima oară?

— Când ne-am culcat?

Brutalitatea întrebării rostită cu voce joasă, aspră, îi transmise un val de căldură prin tot corpul. Înghiți în sec și făcu o mișcare aproape imperceptibilă din cap.

Brusc, Reede își încolăci brațul pe după gâtul ei și o atrase la pieptul lui, cu fața exact sub fața lui. Ochii lui se înfipseră într- ai ei.

— Junior nu ți-a spus nimic, doamnă consilier, șopti el. Nu încerca tertipuri de procuror cu mine. Sunt cu optsprezece ani mai mare ca tine și m-am născut isteț. Trucurile pe care le știu eu nici nu-ți trec ție prin minte. Nu sunt atât de prost ca să pic în plasă.

Mâna lui strânse mai tare mănunchiul de păr pe care îl ținea. Respirația lui era mai fierbinte și mai rapidă acum.
*

— Nu încerca să bagi zâzanie între mine și Junior, auzi? Luptă-te cu noi, sau culcă-te cu noi, dar nu te amesteca în ceva care depășește puterea ta de înțelegere.

Ochii lui se îngustară devenind siniștri.

— Mama ta avea prostul obicei de a-i opune pe unii contra altora. Cineva s-a săturat de asta și a pus capăt jocului, înainte ca ea să fi învățat lecția. Tu ai face bine s-o înveți înainte de a păți același lucru.

Dimineața se soldă cu un eșec în privința descoperirii de noi indicii. Nimic nu-i putea abate gândul de ta conversația tulburătoare pe care o avusese cu Reede. Dacă unul dintre ajutoarele lui n-ar fi bătut la ușă și nu i-ar fi întrerupt, nu știa dacă nu i-ar fi scos ochii cu unghiile sau ar fi cedri impulsului de a se lipi de corpul lui și a-l săruta.

La prânz renunță la încercarea de a se concentra și traversă strada ducându-se la cafeneaua S & S. Ca majoritatea celor ce lucrau în zonă, își făcuse din asta un

obicei. Conversațiile nu se mai întrerupeau când intra. Uneori Pete o mai saluta, când nu era prea ocupat în bucătărie.

Își prelungea mâncatul cât mai mult posibil, plimbând scrumiera galbenă de ceramică încoace și încolo pe masă, răsfoind broșura lui Pete despre cum trebuie preparat un șarpe cu clopoței.

Își omora timpul, nevrând să se întoarcă în micul birou neprimitor din subsolul tribunalului pentru a privi la pereți și a trece în revistă gânduri tulburătoare și ipoteze care păreau tot mai șubrede pe măsură ce timpul trecea. Exista însă un gând care o obseda. Exista oare vreo legătură între moartea Celinei și căsătoria pripită a lui Junior cu Stacey Wallace?

leși din local cu mintea adâncită în tot felul de ipoteze. Ferindu-și capul de vântul rece, merse până la colț. Semaforul, unul dintre puUnele din oraș, se schimbă exact când ajunse acolo. Era pe punctul de a coborâ de pe trotuarul crăpat și plin de gropi, când se simți prinsă de braț.

— Reverendul Plummet, spuse ea, surprinsă. Evenimentele care urmaseră vizitei lui o făcuseră să-l uite, și pe el și pe soția lui.

— Domnișoară Gaither, spuse el, cu o voce cântătoare. V-am văzut cu șeriful azi-dimineață - acuzația din ochii lui adânciți în orbite s-ar fi potrivit cu oricare din păcatele mortale. M-ați dezamăgit.

— Nu văd...

— Mai mult, o întrerupse el, cu intonația curgătoare a unui evanghelist de stradă, l-ați dezamăgit pe Dumnezeu.

Ochii lui se rotunjiră deschizându-se larg, apoi se îngustară ca două fante.

— Vă avertizez: Domnul nu tolerează pe cei ce-l iau în derâdere.

Alex își umezi nervoasă buzele și privi în jur, sperând să găsească o cale de scăpare, deși nu știa în ce mod.

— N-am avut intenția să vă offensez, nici pe dumneavoastră, nici pe Dumnezeu, spuse ea, simțindu-se ridicolă chiar și pentru această afirmație.

— Încă nu l-ai zăvorât pe Cel Rău după gratii.

— N-am găsit nici un motiv. Ancheta mea nu s-a terminat. Și pentru a lămuri lucrurile, domnule reverend, n-am venit aici să bag pe cineva după gratii.

— Ești prea biîndă cu păcătoșii.

— Dacă înțelegeți prin asta faptul că am abordat lucrurile în mod imparțial, atunci da, aveți dreptate.

V-am văzut în dimineața asta, fraternizând cu fiul diavolului.

— Adică cu Reede?

Reverendul scoase un șuierat, ca și cum simpla menționare a numelui acestuia atrăgea un spirit rău care trebuia îndepărtat.

— Nu te lăsa păcălită de metodele lui diavolești.

— Vă asigur că nu. Plummet făcu un pas spre ea.

— Diavolul știe unde se află slăbiciunea femeilor. Se folosește de trupurile lor moi, vulnerabile, ca de niște canale ale puterii lui. Ele sunt întinate și trebuie curățite printr-o pierdere regulată de sânge.

„E nebun de-a binelea”, gândi Alex cu groază. Reverendul izbi biblia cu palma făcând-o pe Alex să tresară.

Ridicându-și indexul în aer, strigă:

— Rezistă tuturor tentațiilor, fiica mea! Poruncesc tuturor impulsurilor lascive să piară din inima, mintea și trupul tău. Acum! behăi el.

Se clătină ca și cum exorcismul l-ar fi golit complet de energie. Alex stătea uimită, nevenindu-i să creadă. Depășind momentul, privi în jur sperând ca nimeni să nu fi văzut această nebulie și modul cum fusese implicată în ea.

— După câte știu, n-am nici un fel de impulsuri lascive. Acum trebuie să plec. Am întârziat.

Coborâ de pe trotuar în ciuda faptului că semaforul semnaliza traversarea interzisă.

— Dumnezeu contează pe dumneavoastră. E nerăbdător. Dacă-i trădezi încrederea...

Plummet se lansă în urma ei și o prinse de umeri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiică. Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine și misiunea ta sfântă.

Apucând-o de mână, îi puse în palmă un pamflet tipărit cu mijloace ieftine.

— Mulțumesc. Alex își eliberă mâna și traversă strada în fugă. punând repede două benzi de circulație între ea și predicator. Urcă treptele și se avântă în clădirea tribunalului.

Privind peste umăr să vadă dacă Plummet o urmărise, dădu peste Reede, izbindu-se de pieptul lui.

— Ce dracu te-a apucat? Unde ai fost?

Ar fi vrut să se sprijine de el, să-i simtă puterea protectoare până când inima i s-ar fi domolit, dar nu-și permise acest lux.

— Nicăieri. Adică, am ieșit la masă, la... B & S. Am mers pe jos.

Reede o privi atent și văzându-i părul răscolit de vânt și obraji roșii, o întrebă, arătând cu capul spre pamfletul pe care îl strângea în mână atât de tare că i se albiseră încheieturile:

— Ce-ai acolo?

— Nimic.

Încercă să-l bage în buzunarul hainei, dar Reede i-l smulse din mână. Își aruncă privirea asupra lui, îl deschise și citi mesajul care anunța Ziua Judecății de Apoi.

— Ești băgată în chestia asta?

— Bineînțeles că nu. Mi-a dat-o un predicator de stradă. Ar trebui să te ocupi puțin de indivizii ăștia și să cureți orașul de ei, domnule șerif, spuse ea, distantă. Au devenit o adevărată pacoste.

Trecu pe lângă el și coborâ la subsol.

Capitolul 22

Nora Gail se ridică și își luă pijamaua subțire pe care o purtase mai devreme.

— Mulțumesc, spuse Reede.

Ea îl privi cu reproș peste umărul ei alb ca laptele și replică tărăgănat:

— Ce romantic.

După ce își trecu mâinile prin mânecile pijamalei, se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușă.

— Trebuie să mă duc să văd cum merg treburile, dar mă întorc și stăm de vorbă.

Aranjându-și puțin părul ca un stup de albine, ieși din cameră.

Reede se uită după ea. Corpul ei era bine făcut acum, dar în câțiva ani se va îngrășă. Sâni ei mari vor atârna. Sfârcurile foarte dezvoltate vor părea grotești fără tonusul muscular care să le susțină. Pântecul ei neted, ușor arcuit, va deveni flasc. Pulpele și fundul vor avea gropițe.

Deși erau prieteni, o ura în clipa asta. Dar pe sine se ura mai mult. Ura necesitatea fizică care-l împingea spre această falsă intimitate cu o femeie.

Se împerecheau probabil mai nesăbuit și mai lipsiți de afecțiune decât unele specii de animale. Orgasmul ar fi trebuit să fie purificator, catartic. Ar fi trebuit să fie înălțător. Nu era. Rareori îl atingeau, iar în ultimul timp, deloc.

„Rahat”, bombăni el. Va continua probabil să se culce cu ea până la adânci bătrâneți. Era convenabil și lipsit de complicații. Fiecare știa ce putea oferi celălalt și nu pretindea mai mult. În ceea ce îl privea pe Reede,

pasiunea se baza pe necesitate, nu pe dorință și absolut sigur, nu pe dragoste.

Terminase. Ia fel și ea. Nora îi spusese adesea că era unul dintre puținii bărbați care o făceau să termine. Asta nu-l flata în mod deosebit, pentru că era probabil o minciună.

Dezgustat, își aruncă picioarele peste marginea patului. Pe măsuța de lângă pat era pachetul de țigări oferit clienților din partea casei. Pentru țigarile cu marijuana, răsucite cu grijă, trebuia plătit. Aprinse o țigară, un lucru rar în ultimul timp, și inhala fumul adânc. Îi lipsea țigara „de după” mai mult ca orice altceva, poate pentru că tutunul pedepsea și polua corpul care îl trăda continuu cu apetitul lui sexual sănătos.

Își turnă o băutură dintr-o sticlă de pe măsuță - care va fi adăugată la nota de plată, chiar dacă făcea dragoste cu-patroana însăși - și o dădu pe gât dintr-odată. Revoltându-se, esofagul lui se contractă și îi dădură lacrimile. Whisky-ul împrăstie o căldură domoală, biîndă, prin stomacul și șalele lui. Începu să se simtă oarecum mai bine.

Se întinse pe spate și privi tavanul, dorindu-și să poată dormi, salutând acest moment de relaxare în care nu era obligat să vorbească, să se miște sau să gândească.

Ochii i se închiseră. Imaginea unei fețe, scăldată în lumina soarelui, încadrată de un păr blond-închis, lăsat liber, i se proiecta sub pleoape. Penisul lui, care ar fi trebuit să fie moale datorită epuizării, se umflă și se întinse cu mai multă plăcere decât simțise mai devreme.

Reede nu îndepărtă imaginea, cum o făcea de obicei. De data asta o lăasă să se dezvolte. Fantezia era binevenită și ademenitoare. Îi vedea ochii clipind surprinși de propria ei excitare, îi vedea limba trecând nervoasă peste buza inferioară.

O simțea lipită de el, cu inima bătând în același ritm ca a lui, cu părul încurcat între degetele lui.

Îl atingea din nou gura și îi simțea limba, jucându-se timidă cu a lui. Nu-și dădu seama de geamătul adânc pe care îl scoase, nici de zvâcnetul reflex al penisului. O picătură albă ca o perlă apăru pe vârful. Dorința îl apăsa până la sufocare.

— Reede!

Ușa camerei fu dată de perete și patroana dădu buzna înăuntru. Își pierduse calmul și eleganța.

— Reede, repetă ea, cu sufletul la gură.

— Ce dracu...

Își lăsa din nou picioarele pe podea și se ridică, dintr-o singură mișcare. Nu părea deloc stânjenit de erecția lui evidentă. Ceva nu era deloc în regulă.

De când o cunoștea, n-o văzuse niciodată atât de răvășită. Ochii ei erau larg deschiși, alarmați. Reede își trase chiloții înainte ca ea să fi deschis gura.

— Tocmai au dat telefon.

— Cine?

— Cei de la poliție. E un caz urgent.

— Unde?

Deja cu pantalonii pe el și cu cămașa încă neîncheiată, își băgă picioarele în cizme.

— La fermă.

Încremenit, își răsuci capul spre ea.

— Ferma Minton? Nora dădu din cap.

— Ce fel de urgentă?

— Ajutorul tău nu mi-a spus. Jur că nu, adăuga ea, în grabă când văzu că Reede e pe punctul de a o întreba.

— E o problemă personală sau de serviciu?

— Nu știu. Am impresia că e vorba de amândouă. Mi-a spus doar că e nevoie de tine acolo, pronto. Pot să te ajut cu ceva?

— Sună-i și spune-le că sunt pe drum. Mulțumesc. Luându-și haina și pălăria, o împinse din calea lui și ieși în hol.

— Să-mi spui și mie ce s-a întâmplat, strigă ea în urma lui, aplecându-se peste balustrada scărilor, în timp ce el cobora treptele în grabă.

— Când o să pot.

Câteva secunde mai târziu, trânti ușa în urma lui, sări peste balustrada verandei și ateriza alergând.

Alex se afla într-o stare de adâncă somnolență, motiv pentru care nu făcu nici o legătură între bătaia din ușa ei și realitate. În subconștientul ei exista ideea că zgomotul era o prelungire a visului ei. Până la urmă o trezi o voce.

— Scoală-te și deschide ușa.

Amețită, se ridică în șezut și caută întrerupătorul lămpii de pe noptieră, care părea că vrea s-o evite. Când se aprinse lampa, lumina o făcu să clipească.

— Alex, scoală-te!

Ușa vibra la fiecare izbitură a pumnului;

— Reede? articula ea.

— Dacă nu te scoli în zece secunde.'..

Alex se uită la ceasul electronic de pe măsuță. Era aproape două dimineața. Șeriful era ori beat, ori nebun. Oricum, n-avea de gând să- i deschidă ușa în starea în care se afla.

— Ce dorești?

Alex nu-și dădu seama de stricăciunile pe care le produceau izbiturile în ușă până când lemnul începu să crape, apoi să se rupă. Reede izbi ușa cu piciorul și pătrunse înăuntru.

— Ce dracu vrea să însemne asta?! strigă ea, strângând pledurile în jurul ei.

— Am venit să te iau.

O înșfacă așa cum era, cu pledurile pe ea, o ridică din pat și o puse pe podea în picioare, apoi smulse pledurile de pe ea. Alex rămase tremurând în fața lui, doar în chiloți și tricou, așa cum dormea de obicei. E greu de spus care din ei era mai furios.

Alex își recapătă prima voce.

— Sper să ai un motiv cu adevărat serios pentru a-mi sparge ușa, domnule șerif.

— Am, spuse el, ducându-se la scrin, deschizând un sertar și începând să răscolească articolele de îmbrăcăminte.

— Să-l auzim.

— O să-l auzi.

Un alt sertar căzu victimă mâinilor lui cercetătoare. Alex se duse lângă el și închise sertarul cu șoldul, atât de repede încât aproape că îi prinse degetele.

— Ce cauți?

— Haine. În afară de cazul în care nu preferi să ieși așa cum ești.

Făcu un gest spre chiloții ei lungi, model franțuzesc. locul unde se termina marginea de dantelă, între pulpele ei, păru să-i rețină atenția câteva secunde, apoi își mută privirea spre nișa unde erau agățate hainele ei.

— Unde-ți sunt blugii? întrebă el cu voce răgușită.

— Nu plec nicăieri. Știi cât e ceasul?

Reede smulse blugii de pe umerașul care se legănă câteva clipe, apoi căzu pe podea.

— Da, spuse el, aruncându-i blugii. Îmbracă-i. Și astea.

Îi aruncă la fel de brutal cizmele, apoi o privi cu mâinile în șolduri, cu o expresie încruntată.

— Ei bine, vrei să te îmbrac eu?

Nu-și imagina ce făcuse pentru a-i provoca atitudinea asta. Era însă evident că ceva îl scosese din fire. Dacă voia să facă pe omul cavernelor, foarte bine. Îi va face pe plac, dar nu cu grație.

Întorcându-i spatele, își îmbracă blugii și îi strânse pe șolduri. luă o pereche de ciorapi dintr-unul din sertarele răscolite, îi scutură apoi îi trase pe picior. Urmară cizmele. la sfârșit, se întoarse cu fața la el.

— Poftim. M-am îmbrăcat. Ai de gând să-mi spui acum ce s-a întâmplat?

— Pe drum.

Reede smulse un pulover de pe un umeras și se îndreptă spre ea, strângându-l armonică până la gulerul înalt. I-l puse pe cap, îi băgă brațele în mâneci și i-l trase în jos până la șolduri. Gâtul îngust al puloverului îi prinse părul, așa că fu nevoit să i-l tragă afară.

În loc să-și retragă mâinile, își strânse degetele pe capul ei și brutal îi ridică fața spre el. Tremura de furie.

— Ar trebui să-ți frâng gâtul.

N-o făcu. În schimb o sărută. Pătimaș.

Buzele lui îi zdrobiră buzele de dinți. Îi înfipse limba în gură cu toată brutalitatea. Era un sărut furios, alimentat < o patimă răscolită.

Brusc, îi dădu drumul. Haina ei se afla pe un scaun. O luă de acolo și i-o aruncă. -Ține.

Alex era prea șocată pentru a se mai împotrivi. O îmbrăcă. Reede o trase după el.

— Ce facem cu ușa? întrebă ea, fără rost.

— Trimit pe cineva s-o repare.

— La ora asta?

— Lasă dracu' ușa aia, răcni el.

Băgându-i palma sub fund, o ridică în cabina Blazerului său al cărui motor era în funcțiune. Luminile de deasupra lui clipeau emițând semnalul în trei culori care arată urgența.

— Când ai de gând să-mi dai o explicație? întrebă ea, în timp ce mașina ieșea în șosea. Centura ei de siguranță nu-i folosi aproape deloc. Fu aruncată spre el și trebui să se prindă de coapsa lui pentru a nu fi zvârlită în bord.

— Pentru Dumnezeu, Reede, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ferma Minton a fost incendiată.

Capitolul 23

— Incendiată? repetă ea, cu voce subțire.

— Nu mai face pe inocenta.

— Habar n-am despre ce vorbești. Reede lovi cu pumnul în volan.

— Curin de mai poți dormi? Alex se uită la el îngrozită.

— Vrei să spui că am vreo legătură cu asta?

Reede își concentra atenția asupra drumului. Fața lui era încordată și rigidă în lumina verzuie a instrumentelor de bord. Stația de radio era în funcțiune. Transmisiunile erau clare și penetrante. Nu mai întâlnește nici o mașină pe șosea, așa că sirena nu era necesară, dar luminile de pe cabină continuau să clipească, făcând-o pe Alex să se simtă ca în interiorul unui caleidoscop.

— Cred că ești băgată în asta până în gât, tu și cu prietenul și asociatul tău.

Uimirea ei păru că-l înfurie și mai tare.

— Reverendul Fergus Plummet, urlă el. Predicatorul e un bun prieten de al tău, nu?

— Plummet?

— Plummet? o imită el, răutăcios. Când ai pus la cale asta, în seara în care te-a vizitat la motel sau atunci când v-ai întâlnit pe trotuar, în fața localului *B & B*?

Alex respiră de câteva ori scurt și repede.

— De unde știi?

— Știu, e bine? Cine pe cine l-a chemat primul?

— El și soția lui au venit la mine în cameră. Era prima oară că-l vedeam. Omul ăla e nebun.

— Asta nu te-a împiedicat să-l racolezi.

— N-am făcut așa ceva.

Înjurând în surdină, duse microfonul la gură și îl anunță pe unul din ajutoarele sale că se afla doar la câteva minute distanță.

— Înțeles, Reede. Când ajungi, du-te la grajdul doi.

— De ce?

— Nu știu. Cineva mi-a spus să-ți comunic asta.

— Înțeles. Sunt acum la poartă.

Ieșiră din șosea și o luară pe drumul particular. Alex simți că i se întoarce stomacul pe dos când văzu coloana de fum ridicându-se dintr-unul din grajdurile cailor. Flăcările nu se mai vedeau, dar acoperișul lui ca și al celor din jur erau udate cu furtune de apă. Pompieri în combinezoane și cu cizme de cauciuc încercau cu disperare să limiteze incendiul.

— Au ajuns înainte ca pagubele să fie prea mari, o informă Reede aspru.

O salvare era parcată lângă grajdul care ardea și alta în fața casei. Aproape toate geamurile de la parter erau sparte. Pe pereții exteriori erau vopsite cu spray-ul avertismente îngrozitoare despre Ziua Judecării de Apoi.

— Au fost trei mașini pline de oameni. Se pare că au înconjurat casa fermei de mai multe ori aruncând cu pietre în geamuri, dar asta după ce-și făcuseră treaba. Observă ce vânzare a făcut K-Mart în seara asta cu spray-urile de vopsit, spuse Reede, răsfrângându-și buzele furios. Au umplut jgheaburile cu apă de băut, cu baligă. Ai niște prieteni pe cinste, doamnă consilier.

— A fost rănit cineva?

Era o scenă oribilă și Alex simțea că se sufocă.

— Unul dintre jockeyi.

Alex se întoarce spre el așteptând detalii.

— I-a auzit pe huligani, a ieșit din dormitor, s-a împiedicat, a căzut și și-a rupt un braț.

Grajdul-numărul doi era acela cu acoperișul fumegând. Reede opri în fața lui și o lăsă pe Alex în mașină în timp ce el intră înăuntru. Cu senzația că mâinile și picioarele îi

cântăresc fiecare o sută de kilograme, Alex coborâ și îl urmă prin ușile larg deschise, făcându-și loc cu umerii printre pompierii ce se agitau în jur.

— Ce s-a întâmplat, îl auzi ea pe Reede întrebând pe când alerga pe coridorul central.

Un cal necheza de durere. Era cel mai hidos sunet pe care-l auzise ea vreodată. Reede alergă mai repede.

Mintofiii erau adunați într-un grup sumbru, în pijamale lângă unul dintre staule. Sarah Jo piîngea amarnic în timp ce Angus o mângâia pe spate, plin de ardoare dar fără efect. Junior o ținea de o mână, folosindu-și mâna liberă pentru a masca un căscat. Reede îi dădu la o parte, dar se opri la intrarea în staul.

— Isuse Christoase! exclamă el, aruncând apoi o serie de înjurături murdare. Brusc, scoase un urlet de durere care o făcu pe Alex să se retragă în întuneric.

Un bărbat burtos, cu ochelari, apăru în lumina lămpii. După toate probabilitățile, fusese scos din pat. Haina fusese îmbrăcată direct peste pijama. Punându-și mâna pe

brațul lui Reede, dădu din cap cu un aer grav.

— Nu se mai poate face nimic, Reede. Va trebui sacrificat. Reede îl privi tăcut, cu ochii lipsiți de expresie. Pieptul i se ridica și cobora ca și cum era pe punctul de a vomita cina. Suspinele lui Sarah Jo se întetiră. Iși acoperi fața cu mâinile.

— Mamă, te rog, hai să mergem în casă.

Junior o cuprinse pe după mijloc și o îndepărtă de staul. Brațul lui Angus căzu pe lângă corp, inert. Mama și fiul se deplasau încet pe coridorul central.

O observară pe Alex abia când fură în dreptul ei. În clipa când o văzu, Sarah Jo scoase un țipăt ascuțit și îndreptă spre ea un deget acuzator.

— *Tu*. Tu ne-ai făcut asta! Alex se dădu înapoi.

— Eu...

— E vina ta, cățea ordinară!

— Mamă, o dojeni Junior, blînd, dar plin de simpatie față de Alex.

Sfârșită de ieșirea ei, Sarah Jo se apropie de el. Junior îi aruncă o privire pătrunzătoare care părea mai degrabă nedumerită decât acuzatoare. Fără să mai scoată un cuvînt, se îndepărtă cu mama lui care își ținea acum capul plecat pe pieptul lui, întristată.

— Ce s-a întîmplat, Ely? întrebă Reede, apacent străin de cealaltă dramă.

— Probabil că a căzut o grindă peste el și i-a rupt umărul, răspunse calm omul cu numele de Ely, probabil un veterinar.

— Dă-i un calmant, pentru Dumnezeu.

— I-am dat deja. Unul puternic, dar probabil că durerea e prea mare, spuse el, privind animalul în suferință. Are și femurul rupt. Probabil că are și leziuni interne. Chiar dacă aş putea să-l cârlesc, ar rămîne bolnav și nu ți-ar fi de nici un folos ca armăsar,

Rămaseră cîteva clipe tăcuți, ascultînd gemetele de durere ale animalului. În cele din urmă, Angus spuse:

— Mulțumesc. Ely. Știu că ai făcut tot ce ai putut.

— Îmi pare rău, Angus, Reede, spuse veterinarul, sincer. Voi rămîneți aici. Eu trebuie să mă duc la birou să iau medicamentul, apoi mă întorc și îi fac injecția.

— Nu, spuse Reede. răgușit. Mă ocup eu de asta.

— Nu-i nevoie, Reede. Injecția e...

— Nu-l pot lăsa să sufere pînă atunci.

— Nu durează nici zece minute.

— Am zis c-o fac eu, urlă Reede, impacientat. Intervenii Angus, bătîndu-l pe umăr pe veterinar pentru a-i suprima orice obiecție.

— Du-te acasă. Ely. Regret că te-am scos din pat.

— Îmi pare rău. Timp Dublu mi-a fost pacient de cînd s-a născut.

Alex își duse mâna la gură. Timp Dublu era calul adorat al lui Reede. Veterinarul ieși prin ușa cealaltă, fără s-o vadă pe Alex.

Afară, pompierii strigau unii la alții. Caii sforăiau înfricoșați și neliniștiți, tropăiau în staulele lor. Sunetele acelea păreau distante și detașate de scena plină de tensiune care avea loc în acest staul.

— Reede, o să poți...?

— Da. Du-te la Sarah Jo. Mă ocup eu de asta.

Angus păru gata să spună ceva, dar se răzgândi și îi întoarse spatele. Aruncă spre Alex o privire dură, ascuțită, când trecu pe lângă ea. dar nu spuse nimic.

Lui Alex îi veni să piângă, când îl văzu pe Reede îngenunchind pe podeaua acoperită de fân. Șeriful mângâie botul animalului rănit, șoptind:

— Ai fost bun, cel mai bun. Ai dat din tine totul, chiar mai mult decât aveai.

Animalul necheză ca și cum ar fi aprobat.

Reede se ridică încet în picioare și duse mâna la pistol.

Îl scoase, controla dacă are cartuș pe teavă și îl îndreptă spre cal.

— Nu!

Alex țâșni din întuneric și îl apucă de braț.

— Reede, nu face asta. Lasă pe altcineva.

Alex văzuse criminali înrăiți, care după ce fuseseră condamnați la moarte, începuseră să-i amenințe pe procuror, pe judecător, pe jurați, cu răzbunări groaznice de dincolo de mormânt.

Nu văzuse însă niciodată atât de clar intenția de a ucide ca atunci când Reede se uită la ea. Ochii lui erau plini de lacrimi și ură. Cu o mișcare brutală, o prinse de mijloc și o lipi de el. Ea încercă să se desprindă. Reede înjură și mări strânsoarea brațului cu care o încolăcise.

Îi luă mâna dreaptă în mâna lui stingă și o forță să țină pistolul în timp ce îi îndreptă țeava spre ochii calului. Apoi o făcu să apese pe trăgaci.

— Nu!

Țipătul ei izbucni în clipa în care se descarcă arma din mâna ei. Sunetul mortal păru să ricoșeze în pereții de piatră ai grajdului, reverberând la infinit. Caii necheză, tropăind înfricoșați. Cineva de afară scoase un strigăt și câțiva dintre pompieri dădură buzna pe ușă să vadă ce era cu împușcătura aceea.

Reede o îndepărtă pe Alex de el cu o mișcare bruscă. Cu vocea plesnind de furie, spuse:

— Ar fi trebuit să faci treaba curat, ca acum, scutindu-l de agonia asta.

— Incendiul a fost stins complet, domnule Minton, raportă șeful pompierilor. Am controlat toată instalația electrică și tot acoperișul. Stricăciunile sunt mici, adăugă el, plesnind din buze. Mare păcat de calul de rasă al lui Reede Lambert.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Întotdeauna am zis că pompierii noștri sunt cei mai buni din Texas.

Lui Angus părea să-i fi revenit puțin inima la loc, deși trăsăturile lui erau marcate de oboseală. Se ținea tare, hotărât să nu arate pierderea suferită. Alex îi admiră dârzenia și optimismul.

Stătea la masa din bucătărie cu Junior și arăta de parcă tocmai încheiase un poker care durase toată noaptea, în loc de a ține un priveghi pentru calul de rasă pierdut și devastarea proprietății.

— Apăi. noi o s-o cam luăm din loc, spuse pompierul luându-și casca și îndreptându-se spre ușa din spate. Am să trimit pe cineva în zori să caute ceva indicii. E un caz clar de incendiu intenționat.

— Vă stăm la dispoziție cu tot ce putem. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede și ați oprit extinderea focului.

— Pe curând.

În timp ce pompierul ieșea pe ușa din spate, se ciocni de Reede care tocmai intra. Acesta o ignoră pe Alex care

stătea cu un aer detașat, lângă perete, și își turnă o ceașcă de cafea din cafetiera adusă de Lupe.

— Am curățat jgheburile de apă să nu se otrăvească cumva caii cu propriile lor excremente, spuse el, fără emoție. Am acoperit toate ferestrele cu scânduri, ca să nu înghețe în noaptea asta. Mai trebuie făcută curățenie peste tot.

— Da, suspină Angus, ridicându-se în picioare. Din păcate, nu putem face asta până nu se luminează de ziuă, așa că eu mă duc la culcare. Mulțumesc, Reede. Ți-ai făcut datoria cu prisosință.

Reede dădu din cap scurt.

— Ce face Sarah Jo?

— Junior a convins-o să ia un tranchilizant.

— Acum doarme, spuse Junior, ridicându-se și el. Vrei să te duc eu înapoi, Alex? N-ai de ce să stai aici toată noaptea.

— Am adus-o să-și vadă opera, spuse Reede.

— N-am absolut nici un amestec în asta! strigă Alex.

— Poate nu direct, spuse Angus, încordat, dar ancheta asta nesăbuită a ta a pus lucrurile în mișcare. Ne luptăm cu predicatorul ăla cu gură mare care nu propovăduiește decât despre focurile iadului, de ani de zile. N-aștepta decât ocazia potrivită pentru a declanșa toată operațiunea asta. Tu i-ai oferit-o.

— Regret că privești lucrurile astfel, Angus.

Aerul era încărcat de tensiune. Nu se mișca nimeni. Chiar și menajera se opri din spălatul ceștilor de cafea, în cele din urmă. Junior înainta spre ea și o apucă de braț.

— Hai să mergem. Se face târziu.

— O duc eu înapoi, spuse Reede scurt.

— E plăcerea mea, spuse Junior.

— E în drumul meu, replică Reede.

— Ai s-o bați la cap cu ce s-a întâmplat aici.

— Ce-ți pasă ție ce-i spun eu?

— Foarte bine, atunci. Du-o tu acasă, spuse Junior, iritat. Tu ești cel care a adus-o, nu? Spunând asta se întoarce și ieși din cameră.

— Noapte bună, Reede, Alex, spuse Angus, fără să zâmbescă, urmându-l pe fiul său.

Reede aruncă zațul cafelei în chiuvetă.

— Haide, îi porunci el.

Luîndu-și haina, Alex ieși împreună cu el și se urcă în mașină, tăcută. Ar fi vrut să spună ceva pentru a rupe acea tăcere insuportabilă, dar nu reuși să articuleze nici un singur cuvânt. Reede nu părea dispus să converseze. Conducea cu ochii fixați pe linia albă din mijlocul șoselei.

În cele din urmă, nodul de anxietate din pieptul ei deveni prea mare și reuși să îngâne:

— N-am nici o vină în ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Reede întoarce capul și o privi cu o expresie de totală neîncredere.

— Junior m-a crezut, spuse ea, defensiv.

— Ce știe-el? L-ai îmbrobodit. S-a uitat odată în ochii tăi candizi și a căzut ca o piatră în apă. A intrat în rahatul ăsta sentimental că ești fiica Celinei, până în gât. Își aduce aminte cu câtă dragoste te înconjura și ar vrea s-o facă din nou - dar acum, într-un mod diferit. Jucăria pe care vrea să ți-o dea acum nu zdrăngăne.

— Ești dezgustător.

— Trebuie să fi fost în culmea fericirii văzând că suntem gata să ne batem pentru tine.

Alex scrâșni din dinți.

— N-ai decât să crezi ce vrei despre intențiile mele cu Junior sau ale lui cu mine, dar n-am să tolerez acuzația că eu aș fi responsabilă de ce s-a întâmplat la fermă.

— Ba da. Tu l-ai incitat pe Plummet.

— Fără intenție. Plummet și-a vârât în cap că eu aș fi răspunsul la rugile lui, că Dumnezeu m-a trimis pentru a

purifica orașul de păcătoși, de Mintoni, de toți cei legați de cursele de cai.

— E mai nebun decât am crezut.

Alex își frecă brațele ca și cum amintirea lui Plummet irar fi dat mâncărimi.

— Asta nu-i nimic. Zice că Dumnezeu e supărat pentru că nu v-am băgat pe toți după gratii. M-a acuzat că fraternizez cu diavolul, adică cu tine, termină ea, omițând să-i spună despre insinuările sexuale pe care le făcuse Plummet.

Reede parcă în fața motelului. Ușa era încă spartă și stătea larg deschisă.

— Parcă ai zis c-o să te ocupi de asta.

— Pune un scaun sub clanță până la ziuă. N-o să pățești nimic.

Nu opri motorul, îl lăsă să meargă. Stația de radio a poliției pâraia monoton, dar nu se mai transmitea nimic. Zgomotul o călca pe nervi.

— Îmi pare rău de Timp Dublu, Reede. Știu cât de mult ți-neai la el.

Haina lui de piele scârțâi în contactul cu tapițeria mașinii când Reede ridică din umeri.

— Era asigurat.

Alex scoase un mic strigăt de furie. N-o lăsa să-i ceară scuze. N-o lăsa să-i pară rău sau să fie tristă pentru că nici el nu-și îngăduia să aibă aceste emoții. Văzuse durerea lui cu câteva clipe înainte de împușcarea calului. O auzise când îi vorbise despre înmormântarea tatălui său.

Și asta era ceea ce iReede nu putea uita. De mai multe ori își coborâse garda și îi dezvăluise că în fond era un om plin de simțire.

Își strânse degetele în pumni, apăsându-și încheieturile mâinilor una peste alta, și le împinse spre el. Reede o privi cu o expresie întunecată, întrebătoare,

— Ce vrea să zică asta?

— Pune-mi cătușele, spuse ea. Ia-mă. Arestează-mă. Acuză-mă de crimă. Spuneai că eu sunt de vină.

— Ești, mârâi el, cu furia de mai înainte. Angus avea dreptate. Dacă nu veneai aici și nu începeai cu întrebările, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Refuz să-mi asum vina pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta. A fost opera unui om dezechilibrat și a susținătorilor lui greșit îndrumați. Dacă n-ar fi fost ancheta mea, ar fi găsit altceva. Mi-am exprimat regretul pentru cal. Ce altceva vrei de la mine?

Reede îi aruncă o privire pătrunzătoare. Alex își retrase mâinile, cu o mișcare bruscă ca și când ar fi fost prea aproape de gura vreunui animal înfricoșător și ar fi observat asta în ultima clipă.

Simțea în gură gustul sărutului său - gustul de whisky și tutun. Ca și când s-ar fi întâmplat aievea, simțea zvârcolirea limbii lui, apăsarea posesivă a mâinii lui pe capul ei, prezența masivă a pulpelor lui lipite de ale ei.

— Ați face bine să vă dați jos. doamnă consilier.

Vocea lui era calmă și răgușită. Mâna acționa schimbătorul de viteze băgând în marșarier.

Alex îi urmă sfatul și coborâ.

Capitolul 24

Alex căută telefonul bâjbâind. Răspunse la al cincilea apel cu „Alo” răgușit.

— Domnișoara Gaither? Sper că nu v-am trezit. Mi-ar părea nespus de rău.

Alex își dădu la o parte părul de pe față, își trecu limba peste buzele uscate, clipi din ochii umflați și se strădui să se ridice.

— Nu... tocmai făceam... citeam ceva. Ceasul de pe noptieră arăta ora zece. Fu surprinsă că era atât de târziu, dar în fond, era aproape ziuă când se culcase.

— Vă rog să mă scuzați, nu sunt sigură...

— Sarah Jo Minton.

Alex nu-și putu reține o exclamație de surpriză. Sarah Jo era ultima persoană din lume care s-o sune.

— Sunteți... S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine, dar mă simt foarte jenată pentru ceea ce ți-am spus aseară.

Mărturisirea asta făcută atât de simplu o impresiona.

— E scuzabil în starea în care erați.

— N-ai vrea să luăm ceaiul împreună după-amiază? Poate că era încă adormită și acesta era doar un vis.

În zilele noastre, oamenii spun „Hai să mâncăm ceva”, sau „Ce zici de-o bere”, sau „Hai să-i tragem un chef”. Nimeni însă n-ar face o invitație la ceai.

— Este... E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Îți convine la ora trei?

— Unde?

— Cum unde? Aici la fermă, bineînțeles. Aștept cu nerăbdare să te văd, domnișoară Gaither. la revedere.

Alex rămase cu ochii la receptor câteva secunde, apoi îl puse încet în furcă. 'Ce naiba o făcuse pe Sarah Jo Minton s-o invite la ceai?

Biroul doctorului Ely Collins era probabil cea niai aglomerată cameră din câte văzuse Alex vreodată. Era curată, dar dezordonată și la fel de nepretențioasă ca veterinarul.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, doctore Cbllins.

— Nici un deranj. Eram liber în după-amiaza asta. Intrați. luați loc.

Luă un teanc de ziare de pe scaunul simplu, de lemn și i-l oferi. El se așeză la un birou acoperit cu un munte de hârtii.

— Nu sunt chiar atât de surprins de vizita dumneavoastră, remarcă el candid.

— Cum așa?

— M-a sunat Pat Chastain și mi-a spus că s-ar putea să-mi puneți câteva întrebări.

— Credeam că e plecat.

— Asta a fost acum vreo două săptămâni, exact după ce ați sosit.

— Înțeleg.

Alex se hotărâse să folosească cele câteva ore până la întâlnirea cu Sarah Jo, discutând cu veterinarul. Când îi telefonase, acesta acceptase imediat.

— Sunteți în temă cu cazul Celinei Gaither?

— Sigur. Era o fată dulce. Toji erau morți după ea.

— Mulțumesc. Tatăl dumneavoastră a fost cel care asistase fătarea mânzului la ferma Minton, în ziua aceea, nu?

— Da. Eu i-am luat locul după ce a murit.

— Aș dori unele informații adiacente. lucrați exclusiv pentru Minton?

— Nu. Încă nu sunt medic intern. Îmi fac practica. Totuși, trebuie să vă spun cinstit că Mintonii îmi dau atât

de mult de lucru încât aş putea lucra pentru ei în exclusivitate. Mă duc acolo aproape zilnic.

— La fel făcea şi tatăl dumneavoastră?

— Da, dar dacă vreţi să-mi sugeraţi că n-ar trebui să vorbesc despre Mintoni de teamă să nu-mi pierd bonurile de masă, vă înşelaţi.

— N-am vrut să spun asta.

— Ăsta-i un ținut al cailor şi vacilor. Sunt nevoit să refuz mai multe propuneri decât pot să accept. Sunt un om cinstit. Aşa era şi tata.

Alex îşi ceru scuze a doua oară, deşi îi trecuse prin minte că veterinarul ar ezita să divulge informaţii care i-ar putea incrimina pe clienţii care-l plăteau atât de bine.

— V-a spus tatăl dumneavoastră ceva despre uciderea Celinei?

— A plîns ca un copil când a auzit că fusese ucisă cu unul din instrumentele lui.

— Doctorul Collins a identificat arma crimei ca fiind scalpelul său?

— N-a existat niciodată vreun dubiu. Mama îi dăduse acel set de instrumente de argint la cea de a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei lor. Aveau iniţialele lui gravate pe mâner. Scalpelul acela era al lui, fără dubiu. Ceea ce l-a urmărit până la moarte a fost faptul că fusese atât de neglijent ca să-l piardă.

Alex se trase pe marginea scaunului.

— Nu-i stătea în obicei să fie neatent cu scalpelul acela, care era un dar de la soţia lui, nu?

Veterinarul se scarpină la gât.

— Tata preţuia mult acele lucruri. Le ţinea într-o cutie căptuşită cu catifea. N-am putut niciodată să înţeleg cum a căzut scalpelul ăla din geantă, exceptând cazul în care atenţia tuturor era concentrată asupra iepei. Cu toată sinceritatea cred că pur şi simplu a scăpat jos.

— Eraţi acolo?

— Credeam că știți deja. Mă dusesem și eu pentru a vedea și a ajuta, dacă tata avea nevoie de mine. Desigur, era și Reede acolo. Mai ajutase și la alte nașteri.

— Reede era acolo?

— A fost acolo toată ziua.

— L-a lăsat tatăl dumneavoastră vreo clipă singur cu geanta?

Ely Collins își pipăi interiorul obrazului cu limba. Se vedea că nu vrea să răspundă.

— Se poate să-l fi lăsat și să fi uitat de asta complet. Dar să nu trageți concluzia că-l acuz pe Reede, adăugă el.

— Nu, bineînțeles. Cina a mai fost în grajd în ziua aceea?

— Păi... să vedem..., spuse el, sugându-și buza inferioară în timp ce se gândea. Cam toată lumea, într-un' moment sau altul... Angus, Junior, Reede, totii rândașii și jockeyj.

— Pasty Hickam?

— Sigur. Toată lumea de la fermă se interesa de iapa aia. Chiar și Stacey Wallace a trecut pe acolo. După cât îmi amintesc, tocmai se întorsese dintr-o călătorie pe coastă.

Totul în Alex se opri brusc. Făcu eforturi mari să rămână impasibilă.

— A stat mult?

— Cine, Stacey? Nu. Spunea că trebuie să se ducă acasă pentru a despacheta.

— Și Bud Prostănacul? A fost și el pe acolo?

— Asta rățăcea peste tot. Nu-mi amintesc să-l fi văzut, dar asta nu înseamnă că n-a fost.

— Dacă nu l-ati văzut, n-ati fost surprins când s-a găsit la el scalpелul plin de sângele Celinei?

— Nu prea. Tata nu observase lipsa lui până când l-au găsit la Bud. Am crezut ce mi s-a spus: că din întâmplare căzuse din geantă, că Bud îl văzuse, îl luase și o omorâse pe mama dumitale.

— Dar e posibil ca, în mijlocul acelei confuzii și agitații în legătură cu iapa și mânzul, cineva să-l fi luat din geantă pe furiș, nu?

— Da.

Veterinarul admise cu oarecare reținere pentru că îi implica pe oamenii pentru care lucra. Alex își aminti cât de mult interes arătase față de calul lui Reede. Ely Collins era prieten cu toți cei trei suspecti. Îl forțase să-și divizeze loialitatea între propria lui integritate și oamenii care făcuseră să-i devină accesibile cizmele Lucchese, lucrate de mână. Sarcina era dificilă, dar necesară.

Alex se ridică să plece și îi întinse mâna. El i-o strânse.

— Oh, încă ceva. doctore Collins. Aș putea să mă uit la scalp?

Veterinarul se arătă surprins.

— Desigur, dacă l-aș avea.

— Nu-l aveți? -Nu.

— Îl are mama dumneavoastră?

— Nu l-a primit niciodată înapoi.

— Nici după închiderea lui Bud?

— Nici tata, nici mama n-au insistat prea mult să-l ia înapoi, datorită celor întâmplate.

— Adică e pus pe aici, pe undeva?

— Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

Ferma Minton forfotea ca un stup de albine. Echipa de rânđași făceau curățenie îndepărtând gunoiul. Pompierii răscoleau printre lemnele arse și izolații, căutând cauza incendiului.

În jurul casei o echipă de sablari ștergeau mesajele apocaliptice scrise cu spray-ul de vopsit pe pereții de piatră. Ferestrele erau măsurate pentru a înlocui geamurile sparte.

Reede era în mijlocul acestei activități făcând de toate. Era nebărbierit și murdar. Arăta de parcă el însuși se târâse prin funingine și cenușă căutând indicii. Cămașa ieșită din pantaloni era descheiată; mânecile erau

suflecate. Era cu capul gol, dar purta mănuși de lucru, din piele.

O văzu pe Alex în clipa în care ea se dădu jos din mașină, dar înainte de a putea spune ceva, fu strigat de un pompier.

— Poate vreți să vă uitați la asta, domnule șerif.

Reede își ridică privirea surprins și se duse la grajdul numărul doi. Alex îl urmă.

— O piatră? Ce legătură are piatra asta cu focul? tocmai întreba Reede când ajunse ea acolo.

Pompierul se scarpină în cap prin cascheta de baseball.

— Am impresia că focul a fost un accident. Ceea ce vreau să spun este că cine a făcut asta a folosit ceva ca un fel de praștie de spart geamuri.

— Ca David în luptă cu Goliat, murmură Alex. Reede dădu din cap, subtiindu-și buzele. Pompierul adăugă:

— Părerea mea e că această piatră aruncată a aterizat pe acoperișul grajdului și a scurtcircuitat vreo sârmă care la rândul ei a provocat incendiul.

— Deci n-a fost premeditat? Pompierul încruntă din sprâncene.

— Nu, nu mi se pare. Dacă eu aș fi vrut să produc un incendiu, aș fi aruncat un cocktail Molotov sau o săgeată aprinsă. În nici un caz n-aș fi aruncat o piatră, termină el cu un rânjet stupid.

Beede cântări piatra în palmă.

— Mulțumesc.

După plecarea pompierului, Reede se întoarse spre Alex.

— Nu-l mai putem acuza pe Plummet de provocare de incendiu.

Pentru că ziua era neobișnuit de caldă, Reede emana un miros de sare și transpirație, dar nu era neplăcut. De' fapt îi plăcea. Părul des de pe pieptul lui se lățea spre umeri și se îngusta în partea de jos ca o cărare dispărând sub centură. În partea de sus, era umed de transpirație și

cârlionțat, formând vârtejuri pe mușchii pieptului și pe ma-meloanele rigide datorită brizei reci.

Observând asta, se simți cuprinsă de o căldură interioară, își ridică ochii spre fața lui. O picătură de sudoare se rostogolea dinspre părul răscolit de vânt, către sprâncene și ea trebui să facă un efort pentru a rezista tentației de a pune degetul în calea ei. Barba nerasă se potrivea bine cu negreala și sudoarea de pe fața lui.

Străduindu-se din greu, reuși să-și abată gândurile de la toate astea.

— L-ai arestat pe Plummet?

— Am încercat, dar a dispărut.

— Și familia?

— Sunt toți acasă. Aveau niște mutre vinovate ca dracu* și se făceau că habar n-au unde dispăruse predicatorul. Dar nu-mi fac probleme. Nu poate fi departe. O să luăm lista cu membrii congregației. Unul din ei îl ascunde sigur. O să apară el mai curând sau mai târziu.

— Aș vrea să fiu de față la interogatoriul lui. Reede aruncă piatra la pământ.

— Ce faci aici?

— Am venit la un ceai cu Sarah Jo.

Ca răspuns la expresia lui neîncrezătoare, adăugă:

— A fost ideea ei, nu a mea.

— Distracție plăcută, spuse el. sardonice. Apoi îi întoarse spatele și porni agale spre grajd.

Angus o întâmpină pe verandă. Stătea cu picioarele larg depărtate, supraveghind activitatea oamenilor. În timp ce se apropia, Alex încercă să-și ascundă neliniștea. Nu era sigură de modul cum va fi primită.

— Ești punctuală, spuse el. Știa deci că urma să vină.

— Bună, Angus.

— Punctualitatea e o virtute. Ca și curajul. Le ai pe amândouă, micuță doamnă, spuse el dând din cap,

aprobator. Pentru că ți-a trebuit mult curaj să vii astăzi aici, continuă el, privind-o cu ochii îngustați. În privința asta, te asemeni mult cu mama ta. Nici ea nu era o timidă.

— Nu?

Angus chicoti.

— Îi ținea bine în frâu pe dracii ăștia doi - Reede și Junior.

Chicotul lui se pierdu într-un zâmbet tăcut; rămase cu ochii pierduți în depărtare și cu gândul la o amintire dragă.

— Dacă ar fi trăit, ar fi fost o femeie deosebită, spuse el, întorcându-și privirea spre Alex. Ar fi fost ca tine, cred. Dacă aș fi avut o fiică, mi-ar fi plăcut să-ți semene.

Deconcertată de această afirmație neașteptată, Alex spuse:

— Regret că am fost, chjar și tangențial, implicată în povestea asta - făcu un gest larg care cuprindea toate stricăciunile produse de incendiu. Sper că Reede îi va găsi pe făptași și vor fi trași la răspundere.

— Și eu sper. Stricăciunile nu mă deranjează atât de mult, spuse el, privind la cioburile de sticlă de pe verandă. Pierderea aceluia cal de rasă însă e îngrozitoare. Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare pentru Reede. A făcut sacrificii enorme ca să-l cumpere.

— Părea extrem de tulburat, spuse Alex, întorcându-se să-l vadă pe Reede care tocmai se dusesse la mașină și vorbea prin stație.

— Mai mult decât furios. E gelos ca o ursoaică atunci când e vorba de ceva care-i aparține. E scuzabil, bănuiesc, ținând cont de copilăria lui. N-avea nici oliță să-și facă nevoile; n-avea pe nimeni care să aibă grijă de el. Trăia din mila altora. Dacă ai fost muritor de foame, e greu să uiți asta. E neîndurător și aprig pentru că uneori de asta depindea supraviețuirea lui.

Junior apăru în ușa cu zâmbetul lui celebru. Era într-o stare de spirit veselă, nepotrivită, momentului. Spre deosebire de Reede și Angus, hainele lui erau imaculate. Privindu-l acum, era greu să ți-l închipui asudând la treabă.

După ce o salută călduros pe Alex, spuse:

— N-o să vă vină să credeți ce conversație am avut la telefon. O doamnă a sunat să vadă ce-i face iapa care a fătat. Știrile rele circulă rapid în branșa noastră. Avea o voce înaltă și a exclamat într-un falseto; „Sărmana fetiță, trebuie să fie speriată de moarte!” Am asigurat-o că iapa e în alt grajd, dar ea m-a ținut la telefon o jumătate de oră punându-mă să jur că fetița ei și fetița fetiței ei sunt bine. Junior imitase vocea melodioasă, de soprană, a interlocutoarei.

Angus și Alex râseră. Brusc, cu colțul ochilor, îl văzu pe Reede privindu-i. Stătea complet nemișcat și, deși era prea departe de ei, Alex fu sigură că nu-i plăcea ceea ce vedea. Resentimentul lui păru să traverseze aerul, izbind-o cu o forță palpabilă.

— Trebuie să fi i în casă, altfel întârzii la ceai, le spuse ea bărbaților.

Junior își puse o mână pe umărul ei.

— Mama vrea să-și ceară scuze pentru ieșirea ei de aseară. S-a înroșit toată când ai spus că accepți invitația. Așteaptă cu nerăbdare să te vadă.

Capitolul 25

Lupe îi luă haina și o conduse sus. Femeia se opri în fața ușii și ciocăni ușor.

— Intră.

Lupe deschise ușa, dar nu intră. Luînd aceasta drept o invitație, Alex trecu pragul și intră în camera care părea decupată dintr-un cadru de film. Remarca ei fu spontană și sinceră.

— Ce cameră frumoasă!

— Mulțumesc. Și mie îmi place, spuse Sarah Jo, privind peste umărul lui Alex. Închide ușa, Lupe, te rog. Știi că nu suport curentul, și zgomotul pe care-l fac lucrătorii ăia e îngrozitor. Adu tava cu ceai.

— Da, doamnă.

Menajera se retrase, lăsându-le singure.

Alex rămase lângă ușă, oarecum stânjenită de cizmele ei de piele întoarsă cu tocuri joase și haină lungă de lână. Nu era nimic de care să-i fie jenă în îmbrăcămintea ei. Total neagră, dar părea strident de modernă și nepotrivită în această cameră extrem aparținînd în stil victorian, care mirosea ca o parfumerie.

Gazda ei părea la fel de potrivită cu acest loc ca o balerină într-o cutie de bijuterii cu muzicuță. Dantela de la decolteul bluzei albe pe care o purta era la fel cu aceea de la încheieturile ei delicate. Purta o fustă moale bej care stătea răsfirată pe locul unde se așezase, pe divanul acoperit cu damasc de culoarea oului de vrabie, lângă fereastră. Soarele de după-amiază crea un halou în părului ei.

— Poftim înăuntru și la loc, spuse a arătând un loc delicat de lângă ea.

De obicei stăpână bine, Alex se simțea stângaci când pășea pe covorul care acoperea podeaua.

— Mulțumesc pentru invitație. A fost o idee excelentă. Mă simțeam obligată să-ți cer scuze cât mai repede față de ceea ce ți-am spus aseară.

— Nu vă mai gândiți la asta. Am uitat. Junior și Angus păreau s-o fi iertat pentru rolul voluntar pe care îl avusese în acel act de vandalism. La rândul ei putea s-o ierte pe Sarah Jo. Curioasă se uită în jurul ei.

— Aveți o cameră de-a dreptui incmiaoare. Ați aranjat-o dumneavoastră personal?

Sarah Jo râse la fel de fragil ca și o ridica spre gât pentru a se juca cu dantelă.

— O, da. N-aș avea încredere în decoratori să-mi aranjeze camera. De fapt, am copiat camera mea de acasă piesă cu piesă, cât am putut de bine. Angus spune, e prea pretențioasă.

Alex căută discret ceva masculin, o cât de mică dovadă că exista un bărbat acolo. Nu găsi nici una. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Sarah Jo spuse:

— Lucrurile lui sunt în altă cameră. Acolo.

Alex urmări direcția privirii ei spre o ușă închisă.

— Intră, Lupe, spuse-Sarah Jo, ca răspuns la ușoara bătaie în ușă. A sosit ceaiul.

În timp ce Lupe aranja serviciul de argint pe masa de ceai, Alex întrebă într-o doară:

— Vorbeați de casa părinților, doamnă Minton, Kentucky, nu?

— Da. Ținutul cailor și al vânatului. Mi-a plăcut atât de mult...

Privirea ei visătoare se îndreptă spre fereastră. Priveliștea nu era prea plăcută - doar întinderi nesfârșite de pământ galben pierzându-se la orizont. Coroana unui arbust uscat purtată de vânt se rostogoli pe lespezile de piatră ale curții interioare și nimeri în bazinul de înot.

Terenul din jurul lui era maroniu și lipsit de viață, ca o cultură de bumbac după recoltare.

— E atât de arid ținutul ăsta... Îmi lipsește verdele de acasă. Desigur, avem pășuni irigate pentru cai, dar nu-i același lucru.

Se întoarse încet și îi mulțumi servitoarei cu o mișcare a capului. Iupe se retrase.

— Cum îți place ceaiul?

— Cu lămâie și zahăr, vă rog. Un singur cub.

Sarah Jo păstrase ritualul pe care Alex îl crezuse dispărut de două generații. Îl îndeplinea meticolos. Măinile ei palide, străvezii se mișcau cu fluiditate. Alex înțelese atunci de ce acest obicei murise în America contemporană. Cerea prea mult timp.

— Un sandwich? Castraveți cu brânză topită?

— Desigur, răspunse Alex cu un zâmbet.

Sarah Jo mai adăugă și doi biscuiți pe farfurioară înainte de a i-o da lui Alex, care își întinsese un șervet dantelat pe genunchi.

— Mulțumesc.

Sorbi din ceai și spuse că e perfect. Sandwich-ul era doar o crustă subțire de pâine peste o umplutură răcoroasă și moale ca o cremă. Alex speră că stomacul ei nu va face un zgomot indecent când va digera lacom acea porție prea mare. Nu luase micul dejun pentru că dormise, iar prânzul i se păruse prea aproape de ora ceaiului.

În timp ce mânca una din prăjituri, Alex întrebă:

— V-ați dus deseori în vizită în Kentucky?

Gazda ei își prepara propriul ei ceai, amestecând încet cu lingurița.

— Numai de două ori. la moartea părinților.

— N-am vrut să vă întristez.

— Nu mai am altă familie decât pe Angus și Junior. Un om de caracter trebuie să se împace cu pierderea celor dragi.

Sarah Jo își puse ceașca și farfurioara pe masă atât de încet încât nu se auzi nici un clinchet. Ținându-și capul plecat, se uită la Alex pe sub sprâncene,

— Numai că tu, nu.

Alex puse prăjitura pe jumătate întreagă, pe farfurie, știind intuitiv că ajunseseră la motivul real al invitației la ceai.

— Eu ce, nu?

— Tu nu te-ai împăcat cu gândul că morții trebuie să rămână morți.

Linia frontului fusese trasă. Alex puse toate ustensilele pentru ceai pe tava de argint, chiar și șervețelul subțire ca o pânză de păianjen pe care-l pusese pe genunchi.

— Vă referiți ta mama mea?

— Exact. Această anchetă ne-a adus multe necazuri, domnișoară Gaither.

— Îmi pare rău, dar împrejurările sunt de vină.

— Huliganii au provocat stricăciuni, punând în pericol integritatea și viața animalelor pe care le avem sau le găzduim și prin asta însăși existența noastră.

— A fost un incident regretabil. Îmi pare nespus de rău, spuse Alex, apelînd la înțelegerea ei de femeie. Eu n-am nici un amestec în asta. Vă rog să mă credeți.

Sarah Jo inspiră adânc. Dantela de la gâtul ei tremură de indignare suprimată și neplăcere. Ostilitatea ei era atât de palpabilă, încât Alex se întrebă din nou ce motiv avusese ca s-o invite acolo. Nevoia de a-și cere scuze era un pretext. Aparent, Sarah Jo voise să-și descarce o îndelung reținută ură.

— Ce știi despre mama dumitale și relațiile ei cu Reede și Junior?

— Numai ceea ce mi-a spus bunica. Plus ceea ce am aflat de când am venit aici.

— Au fost ca unul, spuse ea, adoptând o voce slabă, gânditoare, care o făcu pe Alex să-și dea seama că alunecase în propria ei lume. Un mic club de-sine-

stăător. Rareori îl vedeai pe unul fără ceilalți. Am observat asta în instantaneele din anuarul liceului. Există o mulțime de fotografii cu ei trei.

Alex privise îndelung acele fotografii căutând indicii sau orice altceva care ar fi putut s-o ajute în anchetă.

— Eu n-am fost de acord ca Junior să aibă relații atât de strânse cu ei, spuse Sarah Jo. Reede era un borfaș, fiul celui mai mare bețiv din oraș. Iar mama ta... erau multe motive pentru care nu voiam ca fiul meu să se atașeze de ea.

— Spuneți-mi unul.

— În principiu, din cauza relației dintre ea și Reede. Știam că Junior va fi veșnic pe locul doi pentru ea. Mă supăra până și gândul că ea ar avea pretenția să aleagă. Nu era demnă să aibă dreptul de a alege, spuse ea, cu răutate. Dar Junior o adora, indiferent ce-i spuneam. Exact cum m-am temut, s-a îndrăgostit de ea.

Brusc, ochii ei se fixară intens asupra lui Alex.

— Și am sentimentul înnebunitor că se va îndrăgosti și de dumneata.

— Vă înșelați.

— Nu. Sunt sigură că vei face tot posibilul să se întâmple asta. Și cu Reede la fel vei proceda. Asta va reconstitui din nou triunghiul, nu? Nu vrei să-i ațâți unul contra celuilalt cum făcea ea?

— Nu! Sarah Jo își strâmtă ochii cu răutate.

— Mama dumitale era o vagaboandă.

Până în clipa asta Alex își controlase cu grijă cuvintele. Dar de vreme ce gazda o calomnia pe mama ei, lăsa la o parte bunele maniere.

— Încerc să fac abstracție de remarca asta jignitoare, doamnă Minton.

Sarah Jo făcu un gest de nepăsare, cu mâna.

— Nu contează. Ăsta-i adevărul. Mi-am dat seama că e vulgară și necizelată din prima clipă când am cunoscut-o.

Ah, era drăguță, senzuală și plină de viață. Îți semăna destul de mult.

Ochii ei se opriră critic asupra lui Alex, care era tentată să se scoale și să plece. Singurul lucru care o mai făcea să rămână pe fotoliul acela delicat era speranța că Sarah Jo va scăpa vreo informație valoroasă.

— Mama dumitale râdea prea tare, se juca prea dur, iubea prea bine. Emoțiile erau pentru ea ca o sticlă de băutură pentru un bețiv. Voia mai mult și n-avea nici un control asupra exteriorizării sentimentelor ei.

— Asta înseamnă că era sinceră, spuse Alex, mândră. lumea ar fi mai fericită dacă oamenii ar exprima deschis ceea ce simt.

Sarah Jo păru că nici n-o aude.

— Orice dorea un bărbat ca ea să facă sau să fie. Într-un moment sau altul, ea îi îndeplinea dorința. Celina flirta fără ca măcar să-și dea seama. Îi făcea pe toți bărbații care o cunoșteau să se îndrăgostească de ea. Nu-i scăpa nici unul. Ar fi făcut orice pentru asta. Alex nu mai putu suporta.

— Nu vă permit să învinuiți o femeie care nu e de față pentru a se apăra. E urât și crud din partea dumneavoastră, doamnă Minton.

Camera care fusese proaspătă ca o seră când intrase în ea devenise acum sufocantă. Trebuiasă iasă de acolo.

— Am plecat.

— O clipă, spuse Sarah Jo, ridicându-se odată cu ea. Celina l-a iubit pe Reede atât cât era ea în stare să iubească pe cineva, în afară de ea însăși.

— Și ce vă privea asta pe dumneavoastră?

— Mă privea pentru că-l voia și pe Junior și îi arăta asta. Bunica dumitale, femeia aia proastă, era bucuroasă de perspectiva unei căsătorii între ei. Ca și cum eu l-aș fi făcut pe Junior să se însoare cu Celina, spuse ea, zâmbind disprețuitor. Merle Graham chiar m-a sunat odată și mi-a sugerat că noi, ca viitoare rude, să ne întâlnim pentru a

ne cunoaște mai bine. Mi-a venit să mor, nu alta! O telefonistă! spuse ea râzând, disprețuitor. Celina Graham n-avea nici o șansă să-mi devină noră. I-am spus-o clar lui Merle Graham. Și lui Junior. A plîns și a scâncit după fata aia de îmi venea să urlu - își ridică pumnii ei mici ca și cum era gata s-o facă în clipa aceea. De ce nu putea s-o vadă așa cum era? O muierușcă egoistă și intrigantă! Și acum ai apărut dumneata.

Sarah Jo ocoli masa de ceai pentru a sta față în față cu Alex. Era mai scundă, dar ura cultivată ani de zile o făcea puternică. Trupul ei delicat tremura de furie.

— De câțva timp nu mai vorbește decât de dumneata, exact cum făcea cu Celina.

— Nu e vina mea, doamnă Minton. Vă asigur că nu va fi niciodată nimic între noi. Am putea fi prieteni, poate, după terminarea anchetei.

— Nu-ți dai seama, strigă Sarah Jo, că exact așa făcea și ea? A abuzat de prietenia lui, l-a făcut se se agate de speranța deșartă că ea s-ar putea transforma într-un sentiment mai adânc. Tot ceea ce reprezintă pentru dumneata e un suspect într-un caz de omucidere. Ai să te folosești de el exact ca și mama dumitale.

— Nu-i deloc adevărat.

Sarah Jo se clătină de parcă era gata să leșine.

— De ce a trebuit să vii aici?!

— Pentru că vreau să știu de ce a fost omorâtă mama.

— Din cauza dumitale, spuse ea, îndreptându-și degetul spre pieptul lui Alex, care ești fiica ei nelegitimă!

Alex se dădu un pas înapoi, înhalînd aer curat, dureros.

— Ce ați spus? articula ea.

Sarah Jo își recapătă stăpânirea de sine. Paloarea de pe fața ei dispăru făcând loc culorii ei normale, de nuanța porțelanului.

— Ești nelegitimă.

— E o minciună, spuse Alex, sufocată. Mama era măritată cu Al Gaither. Am văzut certificatul de căsătorie. I-a păstrat bunica.

— S-au căsătorit, dar numai după ce s-a întors de la El Paso și a văzut că e însărcinată.

— Sunteți o mincinoasă! exclamă Alex, strângând în mâini spătarul scaunului. De ce aceste minciuni?

— Nu-i nici o minciună. Motivul pentru care spun toate astea e foarte clar. Încerc să-mi protejiez familia de răzbunarea dumitale. A fi cea mai bogată femeie din acest orașel sordid este singurul lucru care face viața suportabilă, îmi place că sunt căsătorită cu cel mai influent om din tot ținutul. N-am să-ți permit să distrugi tot ceea ce Angus a creat pentru mine. N-am să te las să produci disensiuni în familie, așa cum a făcut Celina. De data asta n-am să permit.

— Doamnelor, domnilor, spuse Junior, râzând indulgent, după ce intrase în cameră. Ce sunt toate țipetele astea? Ati văzut un păianjen?

Atitudinea lui se schimbă brusc când văzu animozitatea clară dintre ele. Era fulminantă, la fel de concretă ca și ozonul din aer, după căderea unui fulger.

— Mamă, Alex, ce s-a întâmplat?

Alex se uită la Sarah Jo a cărei fată era senină și liniștită ca o camee, apoi se răsuca spre ușă răsturnând un scaun, ieși din cameră și coborâ la parter alergând.

Junior îi aruncă mamei sale o privire cercetătoare. Sarah Jo se întoarse cu spatele la el, se duse la divanul ei, își luă ceașca de ceai și sorbi din ea.

Junior coborâ în fugă scările după Alex și o ajunse la ușa de intrare, unde ea încerca fără succes să-și îmbrace haina. Apucând-o de umeri o întrebă:

— Ce naiba se petrece aici?

Alex își întoarse capul pentru a nu-l lăsa să-i vadă lacrimile și încercă să se desprindă din mâinile lui.

— Nimic.

— N-arăți deloc a cineva care a fost invitat la ceai.

— La ceai? Ha! exclamă Alex, dându-și capul pe spate. Nu pentru ceai m-a invitat ea aici.

Își trase nasul și bătu din gene pentru a împiedica curgerea lacrimilor.

— Cred c-ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru ceea ce mi-a spus.

— Ce ți-a spus?

— Că sunt un accident biologic. Junior se albi la față, șocat.

— E adevărat, deci? întrebă ea.

Junior lăsa să-i cadă mâinile de pe umerii ei și încercă să-și întoarcă capul. Schimbându-și poziția, Alex îl apucă de braț și îl întoarse cu fața spre ea.

— E adevărat? insistă ea, nemaiputându-și reține lacrimile. Spune ceva!

Junior recunoscuse, deși cu un efort, că era adevărat. Din ceea ce află, Alex reconstitui întregul scenariu.

— Celina s-a întors de la El Paso. Se certase cu soldatul și era gata să se împace cu Reede. Probabil că așa s-ar fi întâmplat, dacă nu eram eu, nu? întrebă ea, acoperindu-și fața cu mâinile. O, Doamne, nici nu-i de mirare că mă urăște atât.

Junior îi luă mâinile de pe față și o privi cu ochii lui albaștri, sinceri.

— Reede nu te urăște, Alex. Nici unul dintre noi nu te-a urât atunci, și nici acum nu te urăște.

Alex râse scurt, amar.

— Sunt sigură că Al Gaither a urât până și gândul că exist. A fost obligat să se însoare.

Cu ochii rotunjiți, adăugă cu o voce întretăiată, într-un staccato rapid:

— Asta explică multe. Foarte multe. Oe ce bunica îmi ținea atât de strict socoteală cu cine mă întâlnesc, cu cine ies, la ce oră mă întorc, unde am fost. O detestam pentru această inflexibilitate pentru că nu-i dădusem niciodată

motive să nu aibă încredere în mine. Cred că atitudinea ei protectoare era justificată, nu? întrebă ea, ridicând vocea până aproape de a fi isterică. Fiica ei căzuse pe bec și cum douăzeci și cinci de ani, ăsta era un păcat capital.

— Alex, încetează.

— Asta explică de ce bunica nu m-a iubit niciodată, l-am distrus viața Celinei și nu mi-a iertat-o niciodată.- Celina nu-l mai putea avea pe Reede, nici pe tine. Și totul din cauza mea. Oh, Doamne!

Blestemul sau ruga fură rostite cu voce piângătoare. Alex se duse la ușă și o deschise. Traversă veranda alergând, coborâ treptele și se îndreptă spre mașină.

— Alex! strigă Junior, pornit pe urmele ei.

— Ce naiba se întâmpla aici? întrebă Angus, văzând-o pe Alex trecând în fugă pe lângă el, spre mașină.

— Lăsați-o în pace, amândoi.

Sarah Jo stătea în capul scărilor, de unde văzuse și auzise totul.

Junior se răsuci pe călcâie.

— Mamă, cum ai putut... cum ai fost în stare s-o jignești pe Alex în felul ăsta?

— Nu i-am spus nimic cu intenția de a o jigni.

— Ce i-ai spus? întrebă Angus, postându-se în cadrul ușii, nedumerit și surprins, pentru că nimeni nu-i dădea un răspuns.

— Bineînțeles că ai jignit-o, spuse Junior. Și știai asta. De ce-a trebuit să-i spui?

— Pentru că era cazul să știe. Singura persoană care-i poate face rău lui Alex este ea însăși. Aleargă după o himeră. Mama pe care o caută n-a existat în Celina Gaither. Merle i-a împuiat capul cu tot felul de prostii despre cât de grozavă era Celina. Dar a uitat să-i spună cât de nesăbuită era. Era momentul să afle.

— Rahat! exclamă Angus. Îmi spuneți și mie până la urmă ce s-a întâmplat?

Capitolul 26

Angus închise încet ușa dormitorului, Sarah Jo, întinsă pe pat, puse cartea de o parte și îl privi pe deasupra ochelariilor căzuți pe vârful nasului.

— Ai venit la culcare așa devreme?

Părea inofensivă ca un fluture, dar Angus știa că aspectul ei fragil ascundea o voință de fier. Dacă ceda vreodată, era din indiferență și nu pentru că era înfrântă.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse el.

— Despre ce?

— Despre ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Sarah Jo își apăsă tâmplele cu degetele.

— Mi-a produs o adevărată durere de cap. De aceea n-am mai coborât la cină.

— Ai luat ceva?

— Da. Mă simt mai bine.

Istoria asta cu durerea ei de cap ocazionase același schimb de cuvinte din prima zi a căsătoriei lor.

— Nu te așeza pe cuvertură, îl certă ea, văzând că vrea să se așeze pe marginea patului.

Angus așteptă până când ea dădu la o parte cuvertura de satin apoi se așeză, nu departe de șoldul ei.

— Vai, ce rău arăți în seara asta, Angus, spuse ea, îngrijorată. Ce s-a întâmplat? Sper că n-au apărut iar maniacii ăia?

— Nu.

— Slavă Domnului că singurul cal rănit a fost acela al lui Reede.

Angus nu făcu nici un comentariu. Sarah Jo nu-l putea suferi pe Reede. Și Angus știa de ce. Sentimentele ei față.

de Reede nu se vor schimba niciodată, așa că n-ar fi servit la nimic să-i ia apărarea.

Ceea ce voia el să discute era o problemă delicată. Tăcu câteva clipe, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Sarah Jo, în legătură cu cele petrecute azi după-amiază...

— Să știi că am fost foarte mâhnită, spuse ea, strângându-și buzele, într-o încruntare nu lipsită de farmec.

— Ai fost mâhnită? se miră Angus, făcând eforturi de a-și menține calmul; trebuia să audă și versiunea ei înainte de a trage o concluzie. Atunci ce să mai zic de Alex?

— Și ea a fost mâhnită, normal. Tu n-ai fi, dacă ai afla că ești un copil din flori?

— Nu, spuse el, cu un râs gros, lipsit de umor. Nici nu m-ar surprinde dacă aș fi. N-am controlat niciodată să văd dacă părinții mei aveau certificat de căsătorie; oricum, pentru mine n-avea nici o importanță, adăugă el, încruntându-și sprâncenele. Dar eu sunt un om simplu, din popor, în timp ce Alex e o femeie tânără, sensibilă.

— Mie mi s-a părut destul de dură pentru a rezista loviturii.

— E clar că n-a fost. A trecut pe lângă mine fără ca măcar să mă vadă. Era practic scoasă din minți.

Zâmbetul lui Sarah Jo se stinse.

— Îmi reproșezi că i-am spus? Crezi că am făcut o greșeală?

Când se uită la el, cu privirea aceea neliniștită, ca o fetiță, inima lui se topi. Întotdeauna se întâmplă așa. Angus îi luă mâna într-a lui. I-ar fi putut-o strivi ca pe o floare între palmele lui aspre, dar învățase în decursul timpului să nu exercite prea multă forță când i-o mângâia.

— Nu-ți fac un reproș că i-ai spus, scumpo. Mă întreb doar dacă ai făcut bine. Ar fi trebuit să ne pui și pe noi în

temă înainte de a o face. Alex ar fi putut trăi toată viața fără să afle.

— Nu sunt de acord, spuse Sarah Jo, brusc iritată.

— Ce importanță mai are acum dacă părinții ei erau căsătoriți sau nu, înainte ca Celina să fie însărcinată. E o situație atât de obișnuită acum, încât n-o mai consideră nimeni un păcat.

— Are importanță pentru felul cum o vede ea pe Celina. Până acum o idolatriza.

— Și ce dacă?

— Celina nu merita să stea pe un pedestal, replică Sarah Jo. Era momentul să încetăm cu menajamentele și să-i spunem adevărul despre mama ei.

— De ce?

— De ce? Pentru că încearcă să ne distrugă, d-aia. M-am hotărât să nu mai stau cu mâinile în sân și s-o pun la punct. Am folosit singura muniție pe care o aveam.

Ca de obicei, scenele de genul acesta o oboseau pe Sarah Jo peste măsură.

— Am vrut doar să te apăr pe tine și pe Junior, în fond, se gândi Angus, Sarah Jo avusese nevoie de mare curaj pentru a înfrunta o femeie sigură de sine, ca Alex. Încă mai credea că ea n-ar fi trebuit să-i spună nimic lui Alex despre familia ei, dar motivele ei fuseseră altruiste, încercase să-și apere familia. Efortul ei îndrăzneț era lăudabil. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Apreciez spiritul tău bătaios, dar nici unul din noi nu are nevoie de protecția ta, scumpo, spuse el, râzând la acest gând. Cum ar putea o ființă delicată ca tine să protejeze niște bărbați zdraveni ca noi? Am destui bani și abilitate pentru a rezolva orice problemă s-ar ivi. Nu merită să-ți faci griji din cauza unei roșcate care măsoară doar un metru șaptezeci.

— Dacă l-ai putea învia pe odiosul de Pasty Hickam, sunt sigură că acesta te-ar contrazice, spuse ea. Ai văzut

ce i s-a întâmplat. Spre deosebire de tine și de Junior, și desigur de orice alt bărbat, eu sunt imună la farmecele ei.

Vocea ei căpătă o nuanță de disperare.

— Angus, tu nu vezi? Junior e pe punctul de a se îndrăgosti de ea.

— Nu văd ce nenorocire e în asta, spuse el, cu un zâmbet strălucitor.

— Ar fi un dezastru, spuse Sarah Jo, piângând. Mama ei l-a dezamăgit. Nu-ți pasă de asta?

Angus îi reaminti, încruntându-se:

— Asta a fost demult. Și Alex nu e ca mama ei.

— Nu fi atât de sigur, spuse ea, privind în gol.

— Alex nu e capricioasă și superficială ca Celina, spuse el. E un pic cam prea autoritară, dar Junior are nevoie de așa ceva. Pe celelalte neveste le-a dominat, iar ele l-au lăsat să-și facă de cap. Poate că o nevastă care să-l țină din scurt ar fi exact ceea ce-i trebuie.

— Apropo, acum unde e? Tot mai e supărat pe mine? Întrebă ea, anxioasă.

— Da, dar o să-i treacă, ca de obicei. Mi-a spus că se duce să se îmbete.

Râseră amândoi. Sarah Jo fu prima care redeveni serioasă.

— Sper să nu facă vreun accident.

— El, ă... probabil c-o să stea toată noaptea. -Da?

— Nu m-ar surprinde. Alex are nevoie de un timp oarecare pentru a-și pune gândurile în ordine, iar Junior, oricât ar fi el de mort după ea, de la brâu în jos e viu. Va căuta o femeie care să-l consoleze.

Privirea lui coborî spre decolteul lui Sarah Jo, care era neted și luminiscent datorită pudrei de corp pe care o folosisese după baie.

— Are un apetit bărbătesc, întocmai ca și tatăl lui.

— Oh, Angus, suspină ea, obosită, în timp ce mâna lui se strecură printre straturile de dantelă în căutarea sânelui.

- Și mie mi-ar prinde bine puțină consolare.
- Ah, voi bărbații! Doar la asta vă gândiți? Mă faci să...
- Iar tu mă faci să te vreau.
- Te rog nu folosi expresii din astea. Nu-i elegant. Și în

seara asta nu vreau să fac așa ceva. Mă doare din nou capul.

Sărutul lui puse capăt oricăror obiecțiuni. Se supuse, așa cum era de așteptat. Întotdeauna se împotriva la început, dar nu-l refuzase niciodată. Din leagăn fusese educată să accepte îndatoririle de soție întocmai cum fusese învățată să servească ceaiul corect.”*

Faptul că ea se supunea din obligație nu din pasiune nu-l oprea pe Angus s-o dorească. Părea chiar să-i mărească apetitul, pentru că lui îi plăceau provocările.

Se dezbracă repede și se întinse deasupra ei. Se încurcă în nasturii capotului, dar în cele din urmă reuși să-l desfacă. Sâni ei erau la fel de tari și frumoși ca și în noaptea nunții, când îi văzuse și îi atinsese prima oară.

Acum îi sărută cu o reținere politicoasă. Sfârcurile erau mici. limba lui rareori reușea să-i excite. Angus se îndoia că ea știe că sfârcurile trebuie să intre în erecție, exceptând cazul în care cărțile acelea pe care le citea nu erau mai explicite decât bănuia el.

Sarah Jo scoase un mic suspin când o pătrunse. El se prefăcu că nu-i observă grimasa. Încercă să nu transpire, să nu facă vreun zgomot sau altceva pe care ea l-ar considera vulgar sau neplăcut.

Își păstră toată patima pentru văduva pe care o întreținea în ținutul învecinat. Pe ea n-o deranja limbajul lui vulgar. De fapt, hohotea de râs când folosea câte o expresie mai colorată.

Era o amantă la fel de pătimașă ca și el. Avea sfârcuri mari, negricioase, cu gust de lapte, cu care se putea delecta ore în șir, dacă voia. Îi făcea de toate și îl lăsa și pe el să-i facă. Când se urca pe ea, pulpele ei pline îl prindeau ca într-o menghină. Juisa zgomotos și era

singura femeie din câte cunoscuse care râdea de bucurie în timp ce i se dădea.

Erau împreună de mai bine de douăzeci de ani. Nu-i ceruse niciodată să fie numai al ei și nici nu se aștepta ca el să-i prornită asta. Se împăcau foarte bine și Angus nu știa ce s-ar fi făcut fără ea. Dar n-o iubea.

O iubea pe Sarah Jo, sau cel puțin, iubea ceea ce era ea: o ființă delicată și pură, rafinată și frumoasă. O iubea cum iubește un colecționar de artă o sculptură neprețuită de alabastru care nu trebuia atinsă decât în anumite ocazii și atunci, cu cea mai mare grijă.

Folosea întotdeauna prezervative, pentru că așa îi cerea ea, și când termina, îl scotea cu grijă ca să nu se murdărească cearceafurile ei de mătase. Acum, pe când făcea această operație, privea cum Sarah Jo își trage în jos poalele capotului, încheie nasturii și îndreaptă cuverturile.

Angus se întoarce în pat, o sărută pe obraz și o cuprinse în brațe. Îi plăcea să țină corpul ei mic strâns lipit de al lui, să-i mângâie pielea netedă, parfumată. Voia s-o facă fericită. Spre dezamăgirea lui, ea îi înlătură brațele și spuse:

— Culcă-te acum. Eu vreau să termin capitolul ăsta.

Deschise cartea, care fără îndoială trebuie să fi fost la fel de seacă și lipsită de viață ca și modul ei de a face dragoste. Angus se simți rușinat de gândul lui neloiaf, în timp ce se întorcea pe o parte, ferindu-se de lumina lămpii.

Nu se simțise niciodată rușinat să facă cele treizeci de mile până la locuința amantei lui, pe care o plănuise pentru seara următoare.

Stacey scăpă din mână oala de ceramică, care căzu și se făcu țândări pe podeaua de gresie a bucătăriei. „Oh, Doamne!” exclamă ea, prinzând la un loc marginile rochiei de velur pe care o purta.

— Stacey, sunt eu.

Prima bătaie în ușa din spate o speriasc atât de tare încât îi scăpase vasul din mână. Vocea care îi rostise numele nu contribui cu nimic la normalizarea bătailor inimii ei. Timp de câteva clipe, rămase cu ochii la ușă, apoi traversează camera și dădu la o parte perdeaua bătoasă, apretată.

— Junior?!

Nu avu destul aer spre a-i rosti numele cu voce tare. Buzele ei îl formară fără a scoate vreun sunet. Descuie ușa în grabă și o deschise ca și cum i-ar fi fost teamă că va dispărea.

— Bună.

Zâmbetul lui era simplu și deschis, ca și cum ar fi bătut la ușa ei în fiecare seară la ora asta.

— Am auzit bine oare, că s-a spart ceva?

Stacey întinse mâna și îi atinse fața pentru a *se asigura că era acolo cu adevărat, apoi rușinată, lăsă mâna în jos.

— De ce ai venit?

— Ca să te văd.

Privi dincolo de el, căutând în curte un motiv plauzibil pentru prezența pe trepte a fostului ei soț. Junior râse.

— Am venit singur. N-am vrut să sun la ușa din față, gândindu-mă că judecătorul s-a culcat, probabil.

— Da, s-a culcat. El... ă... Întră.

Devenind politicoasă, se dădu la o parte și Junior intră în casă. Rămaseră în picioare uitându-se unul la altul în lumina aspră a bucătăriei, care pe Stacey n-o avantaja deloc întrucât se demachiasc și se pregătise de culcare.

Își făcuse de multe ori vise că Junior va veni la ea într-o noapte, iar acum, când lucrul acesta se întâmplase, stătea țeapănă și mută, neputând crede că e aievela. Mii de vorbe de dragoste și devotament îi treceau prin minte, dar știa că lui nu i-ar fi plăcut să le audă. Recurse la subiecte lipsite de risc.

— Tata s-a culcat devreme. Are probleme cu stomacul, l-am dat niște lapte cald și am vrut să fac o cacao din ce a mai rămas.

Incapabilă să-și ia ochii de la el, gesticula nervoasă spre plita de gătit unde laptele era pe cale de a se face scrum, într-o oală.

Junior se duse și stinse arzătorul.

— Cacao, zici? Cacaoa ta? Nu există nimic mai bun. Ai și pentru mine o ceașcă?

— Da... desigur. Nu te grăbești?

— Pot să mai stau puțin. Dacă n-ai nimic împotriva.

— Nu, spuse ea, emoționată, te rog.

De obicei îndemânată în bucătărie, Stacey prepară stângace două cești de cacao. Nu-și putea imagina de ce alesese el seara aceasta pertru a veni la ea. Oricum, n-avea importanță. Era destul că venise.

Când îi dădu ceașca. Junior zâmbi dezarmant și o întrebă:

— Ai ceva de băut?

O urmă în camera de zi, unde erau mai multe sticle de băutură puse bine într-un dulap, așteptând un eveniment deosebit pentru a fi scoase.

— Nu e primul pahar pe care-l bei în seara asta, nu? Întrebă ea pe când înclina gâtul sticlei spre ceașca lui de cacao.

— Nu, răspunse el, șoptind apoi cu voce scăzută: Am fumat și o țigară cu hașiș.

Stacey strânse din buze în semn de dezaprobare.

— Știi ce părere am eu despre stupefiante, Junior.

— Marijuana nu înseamnă stupefiante.

— Ba da.

— Ah, Stacey, suspină el, aplecându-se și sărutând-o pe ureche, o fostă soție n-are nici un drept să-mi facă morală.

Atingerea buzelor lui o făcu să se înfioare. Rațiunea ei se topi repede ca un cub de gheață în august.

— N-am vrut să-ți fac morală. Mă întrebam doar de ce după tot acest timp ai venit la mine în seara asta.

— Am simțit nevoia.

Stacey știa că pentru el motivul acesta era suficient. Junior se tolăni pe sofa și o trase jos spre el.

— Nu, lasă lumina stinsă, spuse el când ea căută cu mâna întrerupătorul. Stăm puțin așa și ne bem cacaoa.

— Am auzit ce s-a întâmplat la fermă, spuse ea după un moment de tăcere.

— Totu-i în ordine acum. Nu se mai cunoaște nimic. Putea să fie mult mai rău.

Stacey îl atinse cu ezitare.

— Bine că n-ai pățit nimic.

Junior își puse ceașca goală pe măsuță și suspină.

— Te mai preocupă încă soarta mea?

— Veșnic.

— Nimeni n-a fost atât de drăguț cu mine, Stacey. Mi-a fost dor de tine.

Îi apucă mâna și i-o strânse între palmele lui.

— Pari obosit și necăjit.

— Da.

— Din cauza vandalismului?

— Nu.

Se cuibări mai bine între perne și își lăsă capul pe spătarul canapelei.

— Povestea asta cu moartea Celinei e foarte deprimantă, spuse el aplecându-și capul și lăsându-l ușor pe umărul ei. Ce plăcut miroși. Mi-a fost dor de mirosul ăsta al tău, de curat, adăugă el atingându-i gâtul cu obrazul.

— De ce te deranjează atât de mult ancheta asta?

— Nu mă deranjează. E vorba de Alex. A avut o discuție cu mama astăzi. A fost o scenă neplăcută. Mama a lăsat să-i scape că Celina a rămas însărcinată și a trebuit să se mărite cu soldatul ei.

Brațul lui îi cuprinse mijlocul. Automat, Stacey își ridică mâna spre capul lui și i-l apăsă pe pieptul ei.

— Eu am mințit-o, mărturisi ea. Minciună prin omisiune. Junior mormăi ceva, fără să-i dea atenție.

— Nu i-am spus că am fost în grajd în ziua în care Celina a fost omorâtă.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru că nu voiam să începă cu întrebările. O detest pentru neplăcerile pe care ți le produce.

— Alex n-are încotro. Nu-i vina ei.

Era un refren cunoscut, unul care o făcea pe Stacey să strângă din dinți. Junior spusese adesea același lucru despre Celina. Indiferent cât de rău îl trata, nu rostise niciodată vreun cuvânt aspru, critic la adresa ei.

— O detest petica asta a Celinei tot atât cât am urât-o pe mama ei, șopti Stacey.

Alcoolul și marijuana îi întunecaseră mintea lui Junior.

— Nu te mai gândi la asta acum. Asta îți place, nu? murmură el, pe când buzele lui urmau mâna strecurată în decolteu, în căutarea sânelui. limba lui umedă atinse sfârcul.

— Pe vremuri îți plăcea asta.

— Îmi place și acum.

— Da? Și asta? Îți mai place? întrebă el, sugându-i sfârcul și apăsându-și mâna pe blănița caldă, umedă dintre pulpele ei.

Stacey îi rosti numele gemând.

— Nu mă supăr dacă nu vrei, spuse el, retrăgându-se ușor.

— Nu, spuse ea repede, readucându-i capul înapoi și strângându-i mâna între pulpe. Vreau, te rog.

— Stacey, Stacey, dragostea ta duioasă este exact ceea ce-mi trebuie în seara asta.

Își ridică capul de la pieptul ei și o sărută pe gură încet, Jung, apăsând.

— Îți aduci aminte ce-mi plăcea mie mai mult ca orice? Întrebă el cu buzele ușor depărtate de ale ei.

— Da.

Ridică solemn privirea spre el. Junior zâmbi serafic, ca un înger. Când o privea astfel, Stacey nu-i putea refuza nimic. Nici atunci când erau adolescenți, nici mai târziu, când erau căsătoriți, și nici acum.

Stacey Wallace-Minton, fiica binecrescută a judecătorului, se lasă imediat în genunchi în fața lui, îi deschise în grabă șlițul, și îngurgita flămândă carne din carnea lui.

— Domnișoară, Gaither, doamnă, sunteți înăuntru? Alex moțăia. Trezită de bătaia în ușa care între timp fusese reparată, se pomeni întinsă pe patul nedescăcut, înțepenită de frig. Avea ochii umflați de plâns.

— Ce dorești? Întrebă ea, cu o voce slabă, hârâită. Lasă-mă în pace!

— Aveți telefonul deschis?

— Să-l ia naiba!

Alex își lasă picioarele jos din pat. Îmbrăcămintea se șifonase și stătea în dezordine pe ea. Se duse la fereastră șilrase la o parte draperia, aranjându-și în același timp ținuta. Funcționarul din tura de noapte stătea în fața ușii.

— Am scos receptorul din furcă pentru a nu fi deranjată, îi spuse ea prin fereastră.

Omul se uită la ea, bucuros că o vedea în viață.

— Scuzați-mă că v-am deranjat, doamnă, dar e un ins care vrea să vorbească cu. dumneavoastră. Mă tot bate la cap spunând că nu se poate să vorbiți la telefon atât de mult.

— Ce ins?

— Harper, sau Harris, sau cam așa ceva, mormăi el, uitându-se pe hârtiuța pe care o ținea în mână și pe care acum o apropie de lumina de deasupra ușii. Nu prea înțeleg ce-am scris aici. Stau cam prost cu ortografia.

— Harper? Greg Harper?

— Cred că da.

Alex lăasă draperia să cadă la loc, desfăcu lanțul de la ușa și o deschise.

— A spus de ce mă caută?

— Cum să nu. A zis către mine să vă spun c-o să fie în Austin mâine dimineață la ora zece, la birou.

Alex rămase cu ochii țintă la el, stupefiată.

— Trebuie să fi înțeles greșit. Mâine la zece dimineață?

— Asta a zis. Și n-am înțeles greșit pentru că-i scris aici. Omul îi arată hârtiuța cu mesajul scris în grabă cu creionul.

— Tipu' a tot încercat cu telefonu' și era foarte furios că n-a putut să vorbească cu dumneavoastră. Ultima oară a zis că pleacă de acasă și că eu să vin sș vă dau mesajul în mână. Și asta am și făcut, așa că, noapte bună.

— Stai!

— Nu pot. Trebuie să mă întorc la telefon.

— Ți-a spus de ce se duce la birou? Ceva urgent?

— Nu. Doar atât că trebuie să vă duceți acolo.

Omul rămase în așteptare. Mulțumindu-i cu un mormăit, îi puse în mână o hârtie de un dolar și omul se depărta în direcția biroului.

Gânditoare, Alex închise ușa și rememora mesajul. Nu înțelegea nimic. Greg n-avea obiceiul de a fi atât de criptic, nici să convoace o adunare imposibil de ținut.

Când uimirea începu să se estompeze, începu să-și dea seama de enormitatea dilemei în care se afla. Trebuia să fie în Austin la zece fix dimineața. Era deja seară. Dacă pleca acum, ar fi trebuit să meargă toată noaptea și ar fi ajuns în Austin în primele ore ale dimineții. Dacă aștepta până dimineața, ar fi trebuit să plece extrem de devreme pentru a ajunge la timp. Ambele alternative erau neplăcute, și starea ei mintală și sufletească nu-i permitea să ia o hotărâre.

Apoi îi veni o idee. Înainte de a se putea-răzgândi, formă un număr de telefon.

— Biroul șerifului.

— Cu șeriful Lambert, vă rog.

— Lipsește. Vreți să vorbiți cu altcineva?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să vorbesc cu el personal.

— Scuzați-mă, sunteți domnișoara Gaither?

— Da.

— Unde sunteți?

— La mine, la motel. De ce?

— Asta-i direcția în care a plecat Reede. Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse omul. S-a întâmplat ceva? Întrebă el, după o secundă.

— Absolut nimic. Cred că-l aud venind. Mulțumesc. Alex închise telefonul și se duse la fereastră tocmai la

timp pentru a-l vedea pe Reede dându-se jos din mașină și alergând spre ușă.

Se duse și ea la ușă și o deschise. Șeriful se opri atât de brusc încât aproape că își pierduechilibrul.

— Ca să n-o mai spargi, spuse ea.

— Nu mă lua peste picior, spuse e întunecat. Ce naiba se petrece aici?

— Nimic.

— Pe dracu, spuse el, arătând spre telefon.

Inocenta ei păru să-l provoace și mai mult. Arătă spre el acuzator.

— Te caut la telefon de câteva ceasuri și sună mereu ocupat.

— L-am scos din furcă. E ceva important?

— Am auzit ce s-a petrecut între tine și Sarah Jo azi după-amiază.

Alex își lăsă umerii în jos, abătută, și scoase un suspin lung. Aproape că uitase de asta, în urma mesajului surprinzător de a se prezenta la birou, în Austin.

Nu verificase niciodată datele înscrise în certificatul de căsătorie al părinților ei. Oricum, tot n-ar fi fost

concludent. Ca procuror, știa că datele înscrise chiar și în așa-zisele documente oficiale puteau fi falsificate. Felul în care toți reacționaseră la dezvăluirile lui Sarah Jo arăta că era adevărat: fusese procreată ilegal.

— Păcat că n-ai fost acolo. M-am dat în spectacol. Te-ai fi amuzat copios.

Tonul ei glumeț nu avu asupra lui efectul scontat.

— De ce ai scos receptorul din furcă?

— Ca să mă odihnesc. Ce credeai, că am luat o supra-doză de somnifere sau mi-am tăiat venele cu o lamă?

Reede replică sarcastic.

— De ce nu?

— Atunci înseamnă că nu mă cunoști, spuse ea, enervată. Nu mă dau bătută așa ușor. Și nu mi-e rușine că părinții mei au trebuit să se căsătorească.

— N-am zis că ți-e rușine sau că ar trebui să-ți fie.

— Asta a fost greșeala lor. Faptul n-are nimic de-a face cu mine ca persoană, e clar?

— E clar.

— Așa că nu te mai gândi... la dracu, în fond ce-mi pasă mie la ce te gândești, spuse ea, frecându-și tâm-plele.

Era enervată mai mult pe sine însăși decât pe el. Izbucnirea ei era doar o indicație de cât de mâhnită era în realitate.

— Am nevoie de ajutorul tău, Reede.

— În ce fel?

— Poți să mă duci cu un avion la Austin? Întrebarea ei îl luase prin surprindere. Se desprinsese de

tocul ușii de curând reparate, de care stătea rezemat cu un umăr și întrebă mirat:

— Să te duc la Austin? De ce?

— Am treabă cu Greg Harper. Trebuie să fiu acolo la zece fix mâine dimineață. Am fost convocată.

Capitolul 27

După mai puțin de o oră erau în aer îndreptându-se spre sud-est, spre capitala stgtului Texas. Alex folosisese un sfert din ora care trecuse pentru a se aranja puțin. Se spălase pe față cu apă rece și îmbrăcase o pereche de pantaloni de lână și un pulover. Ceea ce urma să poarte la ședjntă găsea în dulapul ei de acasă.

În drum spre aeroportul din Purceii, Reede oprise la o dugheană și luase pachetul cu mâncare pe care îl comandase la telefon. Avionul era un monomotor Cessna și stătea gata pregătit pe pista de decolare. Șeriful se pricepea la aranjamente.

Acum Purceii nu mai era decât un punct luminos pe covorul negru de sub ei. Alex întrebă:

— Avionul ăsta e al tău? -

— E al întreprinderilor Minton. Angus mi-a dat voie să-l folosesc. Dă-mi și mie o chiftea d-aia cu brânză.

Alex devoră aproape jumătate din ale ei - sand-wiciurile cu castraveți ale lui Sarah Jo fiind digerate cu mult înainte de a se urca în avion.

— Când ai învățat să pilotezi?

Reede băgă în gură câțiva cartofi prăjiți.

— De pe la vârstă de opt ani.

— Opt ani!

— Salvasem o bicicletă veche de la fiare vechi și o reparasem destul de bine ca să meargă.- Mă duceam la aeroport de câte ori aveam ocazia.

— Trebuie să fie la vreo trei mile de oraș! exclamă ea.

— Nu conta. M-aș fi dus și mai departe. Avioanele mă fascinau. Tipul care avea aeroportul era un bătrân al dracului, periculos ca un șarpe cu clopoței, un singuratic,

dar pentru mine avea mereu o limonada de căpșuni păstrată în frigider. Cred că i-am scos peri albi, dar pe eUnu păreau să-l deranjeze întrebările mele. Într-o zi, m-a privit de sus până jos și mi-a spus: „Trebuie să verific avionul ăsta. Vii cu mine?” Aproape că am făcut în pantaloni.

Reede nu-și dădea seama că zâmbea la aceste aduceriminte. Alex rămase tăcută pentru a nu-și face simțită prezența. Îi plăcea zâmbetul lui, care-i sublinia liniile fine, atrăgătoare din colțul ochilor și din jurul gurii.

— A fost formidabil, spuse el, ca și cum mai simțea încă acea plăcere. Încă nu începusem viața sexuală și zborul mi se părea lucrul cel mai extraordinar din viață. De acolo, de sus, totul părea atât de liniștit, de curat.

„O evadare din realitățile ostile ale copilăriei lui”, se gândi Alex cu compasiune. Ar fi vrut să-l mângâie, dar nu îndrăznea. Era pe punctul de a se angaja pe un drum plin de bolovani și periculos. Un singur cuvânt sau întorsătură de frază greșite puteau fi fatale, așa că înainta cu prudență.

Îl întrebă, liniștită:

— Reede; de ce nu mi-ai spus că mama era însărcinată când s-a întors de la El Paso?

— Pentru că n-are nici o importanță.

— Acum nu. dar acum douăzeci și cinci de ani avea. Nu s-a măritat cu tata pentru că a vrut, ci pentru că a trebuit.

— Acum că știi, ce mai contează? Nici un pic.

— Se poate, spuse ea, nesigură. După o nouă tăcere, îl întrebă:

— Din cauza mea v-ați certat, nu? Reede se uită la ea fix.

— Cum?

Lăsându-și capul pe spate, Alex suspină.

— M-am întrebat de ce voi doi nu v-ați sărutat și nu v-ați împăcat după ce s-a întors acasă. Știind cât de mult țineați unul la altul, m-am întrebat de ce nu vă puteați

împăca după cearta aia stupidă ca între îndrăgostiți. Era mai mult decât o simplă ceartă. Eram eu. Eu v-am despărțit. Din cauza mea v-ați certat.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Bunica îi spusese că ea era de vină că Celina fusese omorâtă. Tot ceea ce descoperea ea confirma acest lucru, îl făcuse oare Celina pe iubitul ei pătimaș, gelos și posesiv s-o omoare datorită faptului că făcuse un copil cu altul?

— Reede, ai ucis-o pe mama din cauza mea?

— Ia dracu! înjură el, brutal. Îmi vine s-o strâng de gât pe Sarah Jo pentru că ți-a spus. Cearta mea cu Celina n-a fost din cauza ta - cel puțin la început.

— Atunci care a fost cauza?

— Relațiile sexuale, spuse el, răsucind capul spre ea și privind-o. E bine?

— Relațiile sexuale?

— Da.

— Tu voiai și ea nu? Reede strânse din fălci.

— Exact invers, doamnă consilier.

— Cum?! exclamă Alex. Îmi închipui că eu am să cred...

— Nu dau o para chioară pe ceea ce crezi tu. Ăsta-i adevărul. Celina voia să începem cu asta, iar eu nu.

— Ai să-mi spui acum că aveai un motiv nobil, altruist, spuse Alex, provocator.

— Părinții mei. zise el, cu o voce lipsită de inflexiuni, tatăl meu a lăsat-o gravidă pe mama când ea avea doar cincisprezece ani. Au trebuit să se căsătorească. Și uite ce-a ieșit. N-am vrut să se întâmple același lucru cu Celina și cu mine

Inima lui Alex bătea de bucurie, neîncredere și alte emoții, prea complexe pentru a fi examinate.

— Vrei să spui că nu te-ai..

— Nu, niciodată.

Îl crezu. Nu exista nimic fals în expresia de pe chipul lui; doar amărăciune și, probabil, o umbră de regret.

- Nu știai de anticoncepționale?
- Folosisem prezervative cu alte fete, dar...
- Deci umblai cu altele?

— Pentru Dumnezeu, nu sunt călugăr. Surorile Gail, spuse el, dând din umeri, și multe altele. Întotdeauna existau amatoare.

- Mai ales la tine.

Reede îi aruncă o privire scurtă.

— De ce nu te gândeai că ai s-o lași pe vreuna din ele însărcinată?

- Se culcau cu toți. Eu eram doar unul din cei mulți

- Dar Celina s-ar fi culcat numai cu tine? -Da.

— Până la plecarea la El Paso și apafii. Alex. Acesta a fost doar un mijloc de a te face gelos, nu? spuse ea adăugând apoi cu un râs lipsit de umor: a depășit măsura și s-a ales cu un copil.

Rămaseră amândoi tăcuți. Alex nici nu observă măcar. Era pierdută în gândurile tulburătoare despre mama ei, despre Reede și despre povestea lor de dragoste neîmplinită.

— E foarte frumos aici sus, noaptea, nu? spuse ea, visătoare, fără să-și dea seama că trecuse aproape o jumătate de oră de când tăceau.

- Credeam c-ai adormit.

— Nu, răspunse ea, privind un banc de nori interpuși între ei și lună. Ai plimbat-o și pe mama cu avionul?

- De câteva ori.

- Noaptea? Reede ezită.

- O dată.

- I-a plăcut?

- I-a fost frică, dacă nu mă înșel.

- Îi făceau viața un infern, nu?

- Cine?

— Toți. Când s-a aflat că Celina Graham era gravidă, bârfa trebuie să fi fost în floare..

- Știi cum e cu orașele mici.

— Din cauza mea n-a putut să termine liceul.

— Ascultă, Alex, tu n-ai împiedicat-o de la nimic, replică el, furios. Bun, să zicem că a greșit, că s-a înfierbântat după un soldat sau că el a profitat de ea. Și ce-i cu asta?! Important e că s-a întâmplat.

Reede izbi cu muchia palmei aerul dintre ei, un gest menit să pună capăt discuției.

— Tu n-ai nici o legătură cu fapta ei sau cu consecințele acesteia. Ai spus-o tu însăși acum câteva ore, îți amintești?

— N-o credeam pe mama vinovată și nici nu mă stigmatizez pe mine însămi, Reede. Îmi pare rău pentru ea. Nu s-a mai putut duce la școală, deși era căsătorită legal.

Alex își înfășură corpul cu brațele și ridică puternic din umeri.

— Cred că era o femeie foarte deosebită. Putea să mă dea de suflet, dar n-a făcut-o. Chiar și după ce tata a fost ucis m-a ținut la ea. Mă iubea și era în stare de orice sacrificii pentru mine. A avut curajul să păstreze sarcina într-un oraș în care toată lumea o arăta cu degetul. Nu te osteni să negi. Știu că așa a fost. Era foarte cunoscută. Nimeni n-o mai simpatiza. Toți care avuseseră ceva împotriva ei erau încântați.

— Chiar dacă erau, nu îndrăzneau s-o arate.

— Pentru că tu erai încă apărătorul ei, nu?

— Junior și cu mine.

— Ați strâns rândurile în jurul ei.

— Cam așa ceva.

— Avea nevoie de prietenia voastră mai mult decât oricând înainte.

Reede ridică din umeri, neutru.

— Dacă nu murea, te însurai cu ea? -Nu.

Răspunsul veni fără nici o ezitare. Alex era surprinsă. Nu-i venea să creadă.

— De ce?

— Din multe motive, dar mai ales din cauza lui Junior. Alex nu se așteptase la asta.

— Cum adică?

— După ce a rămas însărcinată, Celina și cu el au devenit foarte apropiați. Tocmai o convinsese să se mărite cu el când a murit.

— Crezi că ar fi făcut-o?

— Nu știu, spuse el, aruncându-i o privire sardonică. Junior e cam muieratic. Poate fi foarte convingător când vrea.

— Ascultă, Reede, i-am spus și lui Sarah Jo, acum îți spun și ție...

— Șttl... Tocmai ne-au pasat radarului din Austin. Reede spuse ceva în microfon. După terminarea formalităților, ceru cuiva de la turnul de control să-i facă rost de o mașină închiriată. Când termină de vorbit, începură să se vadă luminile de pe pista de aterizare.

— Ți-ai pus centura de siguranță?

— Da.

Aterizarea avu loc fără nici'o greșeală. Alex se gândi mai târziu că trebuie să fi fost amețită, deoarece abia dacă își mai aducea aminte de momentul coborârii din avion și urcării în mașină. Fără să stea pe gânduri, îi dădu lui Reede adresa apartamentului ei.

Era situat într-un cartier nou, elegant, unde Evian era băutura preferată, bucătăriile aveau gaze și apartenența la un club era la fel de obligatorie ca permisul de conducere.

Furtuna nu se abătuse asupra lor în timpul zborului; se dezlănțui în clipa în care ajunseră pe strada ei. Picăturile de ploaie începură să izbească parbrizul. Tunetele bubuiau.

— Casa aceea cu ziare împrăștiată prin curte, spuse ea.

— Ca procuror, ar trebui să fii mai atentă și să nu le arăți hoților că ești plecată. Sau ăsta e modul tău de a face rost de cazuri?

— Am uitat să le spun să nu mai aducă ziarele. Reede trase la bordură, dar nu opri motorul. Cu câteva zile în urmă, Alex ar fi fost fericită la gândul de a se întoarce acasă chiar și numai pentru a scăpa câteva clipe de motelul *Westerner*, dar acum, uitându-se la ușa de la intrare, nu simțea nici un pic de entuziasm să intre în casă. Lacrimile care o împiedicau să vadă nu erau de bucurie.

— Sunt plecată de aproape trei săptămâni.

— Atunci ar fi bine să vin și eu cu tine.

Reede opri motorul și coborâ, fără să dea atenție ploii; urcă alături de ea treptele, luînd ziarele de pe jos, pe măsură ce le întâlneau. Ajuns sus, le aruncă într-un colț adăpostit al verandei și așteptă ca ea să deschidă ușa.

— Nu uita să arunci mâine ziarele astea, spuse el.

— N-am să uit.

Alex băgă mâna în interior și deconecta sistemul de alarmă antifurt, care începuse să țiuie în clipa în care deschisese ușa.

— Asta înseamnă că n-a intrat nimeni, spuse ea.

— Vrei să ne întâlnim mâine la aeroport sau cum facem? Alex ezita. Nu putea suporta să-l vadă plecând și lăsând-o singură.

— Încă nu m-am gândit.

— Am să trec pe la biroul procurorului districtual pe la prânz și am să te caut. E bine?

— Perfect. Ar trebui să se termine până atunci.

— Bine. la revedere, spuse el, pregătindu-se să coboare.

— Reede...

Instinctiv, întinse mâna spre el, dar când Reede se întoarse spre ea, și-o retrase.

— Pot să-ți ofer o cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Unde te duci acum?

— Încă nu știu.

- Te-ai gândit la un loc anume?
- Găsesc eu...
- Păi...
- Ai face bine să intri în casă. Încă nu ți-am plătit.
- Pentru ce?
- Avionul, osteneala ta...
- Nu te costă nimic.
- Insist. Reede înjură.

— Singurul lucru despre care nu discut este problema banilor, ai înțeles? Eh, noapte bună.

Se întoarse să plece și chiar făcu doi pași mari, când ea îl strigă din nou. Când se întoarse, o străpuse cu privirea.

— Nu vreau să fiu singură în noaptea asta, spuse ea repede.

Deși plînsese toată după-amiaza, izvorul lacrimilor ei nu părea să fi secăt și din ochi picăturile începură să i se rostogolească în jos, pe obraz, ca ploaia.

— Te rog nu pleca, Reede. Rămâi cu mine.

Reede se înapoie la adăpostul acoperișului. Punându-și mâinile în șolduri, întrebă:

— De ce?

— Ți-am spus de ce.

— Trebuie că ai un motiv mai important, altfel nu-mi cereai asta.

— Bine, spuse ea, strigând. Mă simt sfârșită. E destul? - Nu.

— Sunt îndurerată de ceea ce a trebuit să îndure mama pentru mine, spuse ea, ștergându-și lacrimile.

— Nu sunt doctor.

— Am nevoie de mângâiere.

— Regret. Am alte planuri.

— Nu-ti pasă că îți cer ajutorul?

— Nu.

Simți că-l urăște pentru că o făcea să-l roage. Aruncându-și și ultimele vestigii ale mândriei, spuse:

— Bunica a murit supărată pe mine că i-am distrus viața Cejinei. Ar fi vrut s-o vadă măritată cu Junior și, pentru că asta nu s-a întâmplat, s-a întors împotriva mea.

Acum am nevoie sa stiu ca macar tu nu ma dispretuiesti. Poți să-ți imaginezi cât de rău mă simt știind că din cauza nea mama s-a măritat cu un alt bărbat și nu cu tine? Dacă nu eram eu, te-ai fi însurat cu ea faceati copii, vă iubeați toată viața. Reede. te rog, rămâi cu mine în noaptea asta!

Reede se apropie de ea, o împinse cu spatele de perete și o scutură zdravăn.

— Vrei să te țin în brațe și să-ți spun că totul e perfect, că soarele va răsări mâine și totul o să pară minunat?

— Da!

— Ei bine, spre știința dumneavoastră, doamnă consilier, eu nu spun povesti la patul copiilor. Când îmi petrec noaptea cu o femeie fac pentru că vreau să-i alin sau s-o înveselesc pentru că e tristă

Se apropie și mai mult de ea. Ochii lui se îngustară până ajunseră ca două tăieturi.

Și nici un caz pentru a ține loc de tată.

Capitolul 28

Gregory Harper, procuror districtual al ținutului Travis, Texas, era furios și acest lucru se vedea clar. Era la a treia țigară una după alta. Furia lui era îndreptată asupra subalternei care stătea de cealaltă parte a biroului, arătând de parcă ar fi fost lovită puternic în ambii octii.

— Cu cine te-ai culcat, cu Dracula? Arăți de parcă ți-ar fi supt cineva sângele, remarcă Greg cu asprimea lui caracteristică.

— N-ai putea să-mi servești loviturile zdrobitoare, una câte una? Ca să nu confundăm lucrurile.

— Lovituri zdrobitoare? Aha, vrei să zici partea aceea în care ți-am spus că ancheta ta s-a terminat definitiv și că trebuie să te întorci la Austin, iute ca fulgerul, val-vârtej, și definitiv.

— Da, zdrobitoare, spuse Alex punându-și palmele pe masă. Greg. nu-mi cere să renunț acum.

— Nu-ți cer. Îți ordon, replică el. părăsindu-și scaunul rotativ și ducându-se la fereastră. Ce dracu ai făcut acolo' Guvernatorul m-a sunat ieri. Și era foarte furios. Fu-ri-os.

— Veșnic e furios pe tine.

— Asta n-are nici o legătură cu subiectul nostru.

— Ba are, Greg. Tot ceea ce faci tu are o motivație politică. Să nu zici că nu. Nu te condamn pentru asta, dar nu face pe zbirul cu mine pentru că ți s-a dat peste nas

— Guvernatorul e convins că oamenii din comisia hipică au apreciat corect. A admite că ei au făcut o greșală acordând licența întreprinderilor Minton este echivalent cu a spune că guvernatorul însuși a greșit.

— Întreprinderile Minton sunt deasupra oricărui reproș în ceea ce privește afacerea cu hipodromul.

— Aha, înțeleg. Singura problemă e că tu îl suspectezi pe unul dintre Mintoni ca fiind un criminal, sau dacă nu pe ei, pe șerif, la uitate. domnule, și eu care am crezut o clipă că avem probleme,

— Nu-i nevoie să fii sarcastic. Greg se scărpină pe ceafă.

— Să fi auzit ce spunea guvernatorul ieri: Angus Minton e o încrucișare între ucenicul vrăjitor și Buffalo Bill Cody.

Alex zîmbi la această analogie extraordinar exactă.

— E o caracterizare bună, dar asta nu înseamnă că ar fi incapabil să ucidă pe cineva.

— Ce-i cu povestea aia cu grajdul?

— De unde știi?

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

Fără nici un entuziasm, Alex îi relatează despre Fergus Plummet și pagubele produse la ferma Minton. Când termină. Greg își trece mâna peste față.

— Ai răsturnat ditamai carul cu mere mari și roșii, spuse el, alegându-și o nouă țigara și încercând s-o aprindă în timp ce vorbea. Țigara tresaltă la fiecare cuvânt, făcând operațiunea dificilă.

— Trebuie să-ți spun din capul locului că nu mi-a plăcut afacerea asta.

— Nu-i adevărat.

Alex era deja cu nervii încordați, așa că încercarea lui de a da vina pe ea o enervă și mai tare.

— Te-ai gândit c-o să-l pui pe guvernator într-o situație neplăcută și asta te bucura.

Harper se sprijini cu mâinile pe birou și se aplecă deasupra lui.

— Ai zis că te duci acolo ca să redeschizi dosarul cu uciderea mamei tale. Habar n-aveam că o să dai apă la moară unui predicator țicnit, care o să dea foc unui grajd, drept care un valoros cal de curse va trebui împușcat și,

în plus, că vei jigni un judecător respectabil care are o reputație la fel de nepătată ca a Sfintei Fecioare.

— Judecătorul Wallace?

— Da. Se pare că l-a sunat pe stimatul nostru guvernator și i s-a plâns de conduita ta profesională, maniera ta de a desfășura ancheta și de acuzațiile tale nefondate, spuse el, trăgând fumul în piept, apoi expulzându-l cu dezgust. Să continui?

— Te rog, spuse ea obosită, știind că oricum va continua.

— Bun. Chastain e speriat rău de Wallace.

— Chastain se sperie și de umbra lui. N-are nici curajul să mă caute la telefon.

— Te-a renegat, s-a spălat pe mâini de tine de parcă le-ar fi frecat cu săpun Ivory. Zice că ai fost văzută petrecând cu suspectii.

— Petrecând? I-am întâlnit doar, în diverse ocazii.

— Treabă periculoasă, Alex. E vorba de trei domni respectabili implicați ca suspecti și o doamnă procuror ale cărei relații cu fiecare dintre ei are rădăcini adânci în trecut. Toată povestea asta e încurcată ca dracu'. Alex încercă să reziste privirii lui incisive.

— O nouă tactică, spuse ea, ridicându-se și ocolind scaunul. Avem de a face cu un caz de omucidere nerezolvat. Ancheta e viabilă, indiferent cine o face.

— Bine, spuse el, mai calm, punându-și mâinile la ceafă și lăsându-se pe spate în scaunul său. Să dăm cărțile pe față: nu tu cadavru de dezgropat, nu tu armă a crimei, nimic.

— Arma a fost luată din geanta veterinarului.

— Cum?

— Arma crimei, repetă ea, relatându-i ceea ce aflase de la Ely Collins. Scalpelul nu i-a fost niciodată returnat bătrânului doctor Collins. Aveam intenția să mă adresez biroului de păstrare-a dovezilor, în speranța vagă de a-l găsi, dar mă îndoiesc că mai este acolo.

— Și eu. Important e că nu ai arma crimei. A apărut vreun martor ocular?

Alex suspină.

— În timpul convorbirii telefonice, guvernatorul a pomenit cumva de un argat de la fermă cu numele de Pasty Hickam?

— Deci, e adevărat.

— Da. Și te rog nu mă insulta încercând să-mi întinzi iarăși o cursă. Îți spuneam eu singură.

— Când? Când aveai de gând să strecuri în conversație faptul că un reprezentant al acestui birou a avut de-a face cu un cowboy care a fost găsit împușcat?

— Nu vrei să auzi și versiunea mea?

Alex îi relatează incidentul cu Pasty. Când termină, Harper era mai încruntat ca oricând.

— Dacă ai dreptate, nu numai că e o prostie și politic imprudent să continui această anchetă, e de-a dreptul periculos. Bănuiesc că nu și-a asumat nimeni crima. Alex făcu o grimasă.

— Nu, dar probabil cel care a omorât-o pe Celina l-a omorât și pe Hickam.

Blestemând, strivi țigara în scrumieră.

— Hai să luăm crimele pe rând. Dacă ar fi să-l arestezi mâine pe vreunul dintre ei pentru uciderea mamei tale, care ar fi acela?

— Nu știu.

— De ce ar fi omorât-o bătrânul?

— Angus e cam din topor, dar isteț. Are o mare putere și îi place să fie el șeful în toate.

— De ce zâmbești?

— E extrem de agreabil, trebuie să recunosc, răspunse ea, fără să pomenească nimic de remarca lui Angus că i-ar fi plăcut să aibă o fiică ca ea. E nejustificat de aspru cu Junior. Dar cuțitar? Întrebă ea, retoric, scuturând din cap. Nu cred. Nu e stilul lui. În plus, Angus n-avea nici un motiv.

— Dar Junior?

— În privința lui am anumite rezerve. E lunecos și plin de farmec. Sunt sigură că tot ce mi-a spus e adevărat, însă nu-mi spune totul. Știu că a iubit-o pe Celina. Voia să se însoare cu ea după ce tata a murit. Poate-că l-a refuzat, ca și pe alții.

— Conjuncturi peste conjuncturi. Rămâne deci Lambert. Cu ăsta ce-i?

Alex lăasă capul în jos privindu-și degetele golite de sânge.

— E cel mai probabil suspect. Greg își împinse scaunul înainte.

— Ce te face să spui asta?

— Avea și motivul și ocazia. Poate a avut impresia că prietenul lui cel mai bun îl dă la o parte și a omorât-o preventiv.

— Motivul ar fi destul de viabil. Dar ocazia?

— A fost la fermă în seara aceea, dar a plecat.

— Ești sigură? Are un alibi?

— Mi-a spus că a fost cu o femeie.

— Și l-ai crezut?

Alex scoase un râs scurt, amar.

— Ah, da, mi se pare credibil. Nic ci Junior n-au jfobleme cu femeile. În general.

— Cu mama ta însă a avut.

— Da, admise ea, moale.

— Ce i-a spus alibiul lui Lambert?

— Nimic. Reede n-a vrut să-mi spună numele ei. Dacă există, probabil că trăiește prin împrejurimi. Altminteri, de ce nu mi-ar fi spus? Am să încerc s-o identific când mă duc înapoi

— Cine a zis că te mai duci înapoi? Până în clipa asta Alex se plimbases prin cameră,

întorcându-se la scaunul ei, i se adresă rugător:

— Trebuie să mă întorc, Greg. Lucrurile nu pot rămâne astfel. Chiar dacă criminalul ar fi guvernatorul însuși, trebuie să merg până la capăt.

Harper făcu un semn cu capul spre telefonul de pe birou.

— Urmează să mă sune după-amiază și să mă întrebe dacă ți-am luat cazul. Se așteaptă să-i spun că da.

— Chiar dacă asta ar însemna să lăsăm cazul nerezolvat?

— Judecătorul Wallace l-a convins că totul e o prostie și că nu urmărești decât să te răzbuni.

— Ei bine, se înșeală.

— Nu cred.

Alex simți că i se oprește inima.

— Cum, și tu crezi același lucru?

— Da, spuse el, moale, mai mult ca un prieten decât ca un șef. Las-o baltă, Alex, cât timp ne mai vorbim unul altuia și înainte de a mă băga pe mine în gura lupului.

— Mi-ai dat treizeci de zile.

— Pot să revoc.

— N-a mai rămas decât vreo săptămână.

— Poți face o groază de rele în timpuf ăsta.

— Dar aş putea afla și adevărul. Harper fu sceptic.

— E cale lungă. Am aici câteva cazuri care reclamă priceperea ta.

Îmi plătesc singură cheltuielile, spuse ea. Conside-ră-mă în concediu.

— În cazul acesta, nu pot sancționa nici o faptă pe care o faci acolo. Și nu vei avea nici protecția oficială a acestui birou.

— Foarte bine.

Harper dădu din cap, încăpățânat.

— Nu te las să faci asta, cum n-aș lăsa-o pe propria mea fiică să se ducă la o întâlnire fără prezervativ în poșetă.

— Greg, te rog...

— Isuse, ești ca un catâr, spuse el, scoțând o țigară din pachet, dar fără să o aprindă. Știi ce mă intrigă pe mine în legătură cu cazul ăsta? Problema judecătorului. Dacă se dovedește un ticălos, s-a zis cu guvernatorul.

— Ești subtil.

— Ce poți să-mi spui despre el?

— Doar atât că e antipatic. Un ins mărunț, nervos, care-și mută mereu privirea și face o mulțime de toane.

După o clipă de gândire adăugă:

— Totuși ceva totuși care mi s-a părut ciudat.

— Ce? întrebă el, întinzându-se spre ea.

— Stacey, fiica lui, s-a măritat cu Junior Minton la câteva săptămâni după moartea Celinei.

— Dacă nu sunt frate și soră, nu-i nimic ilegal în asta. Alex îi aruncă o privire ascuțită.

— Stacey nu este... genul lui Junior, înțelegi? Încă îl mai iubește, adăugă ea, povestindu-i incidentul din camera de toaletă, de la club. Junior e foarte atrăgător. Stacey nu e genul de femeie cu care s-ar însura.

— Niciodată nu știi ce ascunde o femeie între picioare.

— Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta, spuse Alex, sec. N-avea nevoie să se însoare cu ea pentru a o avea. Atunci de ce a făcut-o? Trebuie să fi avut un motiv temeinic. În plus, Stacey m-a mințit. Mi-a spus că în momentul crimei era acasă și despacheta, după o călătorie la Galveston, dar a omis să-mi spună că fusese în grajd.

Greg își mușcă buza inferioară, apoi băgă țigara în gură și aprinse bricheta.

— E prea puțin, spuse el, exhaiînd fumul. Trebuie să-mi urmez instinctul și să-ți cer să suspenzi ancheta.

Se uitară unul la altul o clipă, apoi Alex își deschise calmă geanta și scoase două plicuri simple, albe pe care le împinse spre el.

— Cererea mea de demisie si scrisoarea de intenție de a deschide acțiune civilă împotriva Mintonilor și a lui Reede Lambert.

Harper aproape că își înghiți țigara.

— Cum? Nu poți?

— Ba pot. Și am s-o fac. Există destule dovezi pentru a deschide un proces civil împotriva lor pentru uciderea mamei mele. Am să le cer daune atât de mari, încât construirea unui hipodrom va fi imposibilă. Cariera lui Reede Lambert se va duce și ea dracului. Nu vor face pușcărie, dar vor fi ruinați.

— Dacă câștigi.

— Nu contează dacă câștig sau nu. Într-un proces civil, ei nu pot uza de cel de al Cincilea Amendament pentru a evita incriminarea. Indiferent de ceea ce vor spune, toată lumea va pleca de la premisa că ei mint. Comisia hipică va fi obligată să-și revoce hotărârea și să retragă autorizația pentru pariuri.

— Deci, până la urmă totul se rezumă la bani, strigă el. Asta a stat la baza tuturor acțiunilor tale?

Obrajii ei palizi se îmbujorară.

— E prea mult, chiar și pentru un om ca tine, să spună despre mine așa ceva. Pretind să-ți cer scuze.

Greg bombăni un șir de înjurături.

— Bine, bine, scuză-mă. Dar vorbești serios, nu? -Da.

Harper se gândi un minut întreg.

— Ar trebui să-mi fac un examen medical la cap, spuse el în cele din urmă, îndreptând un deget spre ea. Nu te băga în bucluc. Fii sigură că ai băgat cartuș pe ambele țevi înainte de a te agăța de cineva, în special de Wallace. Dacă o dai în bară și mă bagi pe mine în belea, am să zic că ești o femeie rea și că eu n-am nimic de-a face cu acțiunile tale. Și termenul pe care ți l-am dat rămâne același, ai băgat la cap?

— Da, spuse ea ridicându-se în picioare. Am să-ți trimit vești îndată ce aflu ceva.

— Ascultă!

Alex se afla deja la ușă. Când se uită la el, Harper o întrebă.

— Ce se întâmpla cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Ai vreun motiv special de arăți ca stafia lui Moș Crăciun?

— Sunt obosită.

Harper n-o crezu, dar o lăsă în pace. După plecarea ei, luă cele două plicuri pe care Alex le lăsase pe birou. Îi deschise pe primul, apoi, mai grăbit, pe al doilea.

În clipa următoare, aproape că sări peste birou și se repezi la ușă.

— Alex, cățea ordinară! urlă el, pe coridorul pustiu.

— Tocmai a ieșit, îi spuse secretara. O însoțea un bărbat.

— Cine era?

— Un cowboy într-o bluză de piele cu blană la gât. Greg se întoarse la birou, mototoli cele două plicuri și le aruncă la coș.

Era aproape de asfințit când Reede trase mașina în parcare a motelului *Westerner*.

— Lasă-mă la intrare, te rog, îi spuse Alex. Vreau să văd dacă am vreun mesaj.

Reede îi îndeplini cererea fără comentarii. Vorbiseră foarte puțin de la întâlnirea lor din anticamera biroului procurorului districtual. Zborul înapoi decursese fără evenimente. Alex moțăise mai tot timpul.

Reede își omorâse timpul privind-o cum moțăie.

De o mie de ori, în noaptea aceea, fusese tentat să se întoarcă la apartamentul ei. Privind la cearcănele de sub ochii ei în timp ce dormea, nu-și dădea seama cum putuse să plece de lângă ea, în seara trecută, când avusese atâta nevoie de cineva, iar el fusese sing-ra persoană disponibilă.

Dar nimeni nu-i dăduse vreodată un premiu pentru bună comportare. Dacă ar fi rămas cu ea, nu și-ar fi putut stăpâni mâinile, gura, nu și-ar fi putut înfrâna dorința de a o avea. De aceea plecase. Nevoile lor nu erau compatibile.

Acum Alex ezita, nici nu stătea, nici nu cobora din mașină.

— Îți mulțumesc.

— Pentru nimic.

— Precis nu vrei să-ți plătesc?

Reede nu catadicsi să răspundă. În schimb îi puse o întrebare:

— Ce-a fost cu tot tam-tamul ăsta?

— E vorba de un caz la care am lucrat înainte. Celălalt procuror avea nevoie de niște lămuriri.

— Și nu se putea lămuri la telefon?

— Era complicat.

Reede își dădu seama că minte, dar nu gasi cu cale să insiste.

— La revedere, atunci.

Alex se dădu jos și, atârându-și geanta ei grea de umăr, intră în holul motelului, unde funcționarul o salută și îi înmână un vraf de mesaje. Reede băgă în marșarier și întoarse mașina spre șosea. Era pe punctul de a pleca când observă că Alex se opri pentru a citi un mesaj. Fața ei deveni și mai palidă decât era deja. Opri mașina și coborâ.

— Ce-i aia?

Alex își ridică privirea spre el, apoi j;epede împături scrisoarea și o băgă înapoi în pic.

— Corespondența mea.

— Să văd.

— Vrei să-mi citești corespondența?

Reede își pocni degetele de trei ori, repede, și deschise palma. Exasperarea ei era vădită când îi trânti plicul în palmă. Nu-i trebui mult pentru a citi scrisoarea. Era scurtă

și la obiect. Sprâncenele lui blond-închis se adunară formând o cută deasupra nasului.

— O insultă la adresa lui Dumnezeu?

— Așa mă numește el.

— E de la Plummet, fără îndoială. Te deranjează dacă o păstrez?

— Nu, spuse Alex, cu voce tremurătoare. Am memorat-o.

— Ai grijă să tii ușa încuiată.

— Vrei să spui că ieși în serios amenințarea lui? Reede simți un imbold s-o zgâlțâie puternic. Era ori

proastă, ori naivă, și oricare din cele două alternative putea să-i aducă neplăceri.

— Absolut. Și la fel ar trebui să faci și tu. Dacă face vreo încercare să te contacteze, anunță-mă. Clar?

Alex fu pe punctul de a spune ceva, dar se mulțumi doar să dea din cap. Oboseala ei era evidentă. Părea gata să se prăbușească acolo, în parcare. Reede știa că în parte era vina lui, dar în loc ca asta să-i dea un sentiment de superioritate, îl făcea să se simtă groaznic.

Alungându-și acest gând, se întoarse la mașină. Nu plecă însă până când Alex nu intră în cameră și se încuie pe dinăuntru.

Capitolul 29

Reede î ntoarse capul când ușa de metal a hangarului se deschise. Soarele de asfințit o lumina de la spate, așa că fața lui Alex era în umbră, dar n-avea nevoie să-i vadă expresia pentru a-și da seama că era furioasă. Părea încordată ca un arc. lumina vie îi trecea prin păr, făcându-l să scânteieze.

Termină calm cu spălatul mâinilor la chiuveta de metal, le clăți și luă un prosop de hârtie de pe suportul fixat în perete.

— Cărui fapt datorez această plăcere neașteptată? întrebă el amabil.

— Ești un mincinos, probabil un înșelător, posibil un ucigaș.

— Asta a fost părerea ta despre mine de la început. Spune-mi ceva nou.

Se așeză pe un taburet și își puse tălpile pe inelul cel mai de jos. Inconștient, își plimba palmele în sus și în jos pe pulpe. Nu simțise niciodată o nevoie atât de puternică de a atinge o femeie.

Alex avansa spre el, mergând militărește, un pachet de energie vibrantă. Părea moale, dar atât de plină de viață și vibrantă încât aproape că putea să-i simtă pielea atingându-i palmele. Îi venea să-și înfigă mâna în pânji ei și să-i zdrobească buzele cu un sărut lung, nesfârșit.

Purta acea haină de blană care-i provoca întotdeauna un fior adânc sub șale. Blugii strâmți se mulau ca niște mănuși pe pulpele ei care ar fi fost mai potrivite să facă altceva decât să susțină greutatea unei femei pe punctul de a exploda de furie.

Când ajunse doar la câțiva centimetri de el, îi azvârli o hârtie în față. Reede recunoscuse scrisoarea expediată pe numele ei de concetățenii lui îngrijorați, curând după sosirea ei la Purceii. Rahatul se întindea. Foarte bine, era pregătit. Scena asta plutea în aer din clipa în'care ea își dăduse seama.

— Am simțit de la început că ceva nu rimează în scrisoarea asta, spuse ea cu dinții încleștați. Astăzi însă în timp ce studiam materialul pe care îl am, în căutare de indicii, mi-am dat brusc seama care era nota falsă.

Prefăcându-se că nu simte mirosul ei îmbătător, care îl înnebunea, își încrucișa brațele pe piept.

— S-auzim.

— Numărul de întreprinderi depășește numărul semnatarilor. Una e în plus: aeroportul Moe Blakeiy, spuse ea împungând cu degetul paragraful respectiv din scrisoare. Semnătura lui Moe Blakeiy însă lipsește.

— Ar fi fost greu s-o semneze, fiind mort de 7 ani.

— Moe Blakeiy e bătrânul de care mi-ai vorbit, nu? Cel care te-a învățat să pilotezi și te trata cu limonada de căpșuni.

— Ai douăzeci și cinci de puncte până acum. Dă-i drumul mai departe.

— Aeroportul îți aparține dumitale, domnule Lambert.

— Până la ultimul șurub. Moe mi l-a lăsat prin testament. Ești surprinsă?

— Uluită.

— Ca mai toți cei din oraș. Unii au fost chiar furioși -cei care ar fi vrut să pună mâna pe el. Asta se întâmpla pe vremea când se făceau forări în pământ, căutându-se petrol sub fiecare piatră.

— Noi am discutat despre scrisoarea asta în detaliu, spuse ea, scrâșnit. Mi-ai spus că știai de ea, dar ai trecut sub tăcere faptul că și aeroportul dumitale era pe listă.

— Cei care au compus scrisoarea nu m-au consultat. Dacă ar fi făcut-o, le-aș fi spus să mă șteargă de pe listă.

— De ce? Aveți exact aceleași idei.

— Asta-i adevărat, dar eu nu umblu cu amenințări voalate. Eu ți-am zis de la obraz: cară-te înapoi la Austin. În plus, mie nu-mi place să mă asociez cu alții. Proiectele în grup nu sunt genul meu.

— Asta nu justifică totuși de ce nu mi-ai spus că aeroportul îți aparține, având atâtea ocazii s-o faci?

— N-am făcut-o pentru că am știut, c-o să-i dai o amploare exagerată.

Alex își trase umerii înapoi.

— Nu-i dau o amploare exagerată. Ești proprietarul acestui aeroport, clar și de necontestat, și ți-ai făcut planuri mari de extindere și îmbunătățiri.

Reede se ridică încet, de pe scaun și se aplecă deasupra ei. Nu se mai auzea. Ochii lui aveau o privire de gheață.

— De unde știi asta?

— Mi-am făcut lecțiile azi-dimineață. Dându-mă drept secretara șerifului, am sunat la trei linii aeriene și am întrebat despre stadiul în care se află cererea noastră de a intra în funcție. Dacă-mi spuneau că habar n-au de așa ceva însemna că bănuiala mea era greșită. Alex râse sec, apoi continuă:

— Dar te cunoșteau. Erau foarte nerăbdători și te felicitau pentru obținerea de către întreprinderile Minton a licenței de pariuri. Toate trei companiile sunt încântate de ideea unui serviciu aerian în sistem „Charter” și pregătesc o serie de propuneri. Te vor contacta imediat ce sondarea pieței va fi gata. Apropo, îmi datorezi zece dolari pentru convorbiri interurbane.

Reede o înșfacă de braț.

— N-ai nici un drept să-ți Vâri nasul în afacerile mele. N-au nici o legătură cu cazul tău de omucidere.

— Am dreptul să conduc această anchetă așa cum cred de cuviință.

— Simplul fapt că am un aeroport care va prospera de pe urma hipodromului nu înseamnă că am înfipt scalpul în Celina.

— Nu, dar l-ai putea proteja pe cel care a făcut-o.

— Pe cine? Pe Angus, pe Junior? Asta-i o prostie, știi foarte bine.

Alex își smulse brațul din strânsoarea lui.

— Ai împiedicat această anchetă la fiecare pas. Ai o înșignă, ceea ce ar însemna că reprezinți legea. Pe dracu'! Mă împiedici să-l descopăr pe criminal, oricine ar fi el, pentru că un proces ar însemna adio hipodrom, adio planuri de a face bani. Nu-i nici o mirare că le ești atât de fidel Mintonilor, spuse ea disprețuitor. N-are nimic de-a face cu prietenia sau cu serviciile făcute în trecut. Îți protejezi în mod egoist propriile interese financiare.

Sânii ei tremurau sub jersey când trase sacadat aer în piept pentru a adăuga:

— Aș putea foarte bine să ți-o spun deschis: cred că tu ești...

— Ce? Asasinul?

Vocea lui era șuierătoare, sinistră. O împinse cu spatele în fuselajul unui avion la care meșterise înainte de venirea ei.

— Da, cred că tu ai omorât-o. Și cred că știi și de ce.

— Ascult.

— O iubeai pe Celina până la devoțiune, dar ea te-a trădat. Eu eram lucrul care-ți amintea în permanență de trădarea ei, chiar înainte de a mă naște. Nu puteai ierta sau uita. Junior a putut. A fost fericit că s-a ivit ocazia să-ți ia locul. A început să-i facă curte și eforturile lui au avut succes. Când ai observat că s-a îndrăgostit de el n-ai mai putut suporta ideea c-ai pierdut-o în favoarea celui mai bun prieten și șef, așa că ai omorât-o. Dacă n-o mai puteai avea, atunci pe Dumnezeu, nimeni și cu atât mai puțin Junior nu trebuia s-o aibă.

Reede își coborâ o pleoapă, încet, prelung, în chip de felicitare.

— Bravo, doamnă consilier. Numai că ai b mică problemă în grămada asta mare de tâmpenii: nu poți să dovedești absolut nimic. Totul e o ipoteză. N-ai nici o probă împotriva mea sau a altcuiva. Așa că de ce nu vrei. să ne ușurezi viața la toți și să ne lași în pace?

— Pentru că nu pot.

Reede auzi disperarea din vocea ei și își dădea seama că mai avea puțin și o va înfrânge.

— De ce nu poți? o întrebă el ironic.

— Pentru că vreau să-l pedepsesc pe cel care a făcut-o.

— Aha, spuse el, scuturând din cap. n-o faci pentru Celina, o faci pentru tine.

— Nu-i adevărat!

— Bunica ți-a sădit în minte o imagine supradimensionată a Celinei și tu nu-ți poți ierta faptul de a apărea în viața ei într-un moment neprielnic și a-i înkurca toate planurile.

— Acum cine face pe psihologul? întrebă ea, furioasă. Știu destule despre tine ca să-mi dau seama că ești egoist, Reede Lambert. Ideea că un alt bărbat a atins ceea ce ai considerat a fi un bun propriu era de netolerat.

Expresia ei era triumfătoare și provocatoare.

— Ce ți s-a părut mai greu de iertat? Că Celina s-a culcat cu altul sau faptul că nu te-ai culcat tu cu ea când aveai ocazia?

— De ce ești atât de curioasă să știi cu cine m-am culcat sau nu?

Îi împinse corpul cu corpul lui, apoi se aplecă înainte astfel încât corpurile lor se atingeau, abdomen de abdomen.

— Ți-am spus odată să-ți stăpânești curiozitatea, șopti el. Nu asta făceai cu Junior? îți satisfăceai curiozitatea de a ști de ce mama ta îl găsea atât de atrăgător? spuse el,

bucurându-se de plăcerea perversă de a o vedea cum pălește la față.

— Nu, se apără ea. cu voce răgușită.

— Eu cred că da.

— Ești bolnav.

— Nu, nu, scumpo, spuse el, în timp ce răsuflarea lui atingea buzele ei. Tu ești cea care suferi de curiozitate.

Reede își aplecă fața spre ea și o sărută. Ea rezistă cu încăpățănare presiunii buzelor lui, dar el reuși până la urmă să i le desfacă și începu să-și lunece limba pe dinții ei și pe fața interioară a buzelor. Alex cedă. Reede simți aerul ieșind din corpul ei, formând un suspin. Interiorul gurii lui era umed, cald, dulce. Ereția lui crescuse împingând dureros fermoarul de la pantalonii lui și ai ei. Sub degetul lui mângâietor, sfârcul sânelui se întări și, când îl apăsă ușor, un geamăt grav se ridică din adâncul gâtului ei.

Reede își ridică capul și îi privi fața. Capul ei se sprijinea de corpul avionului, gâtul era arcuit în afară, expus; respira greu; pieptul i se ridica și cobora repede. Reede îi simțea inima ca pe o creatură sălbatică, mică, înfricoșată, ce nimerise în palma lui. Buzele ei erau ușor despărțite, umede, lucioase; ochii, până atunci închiși, se deschiseră încet. Se uită unu la altul obosiți, cu mințile -învălmășite.

„Oh, Doamne”, fu ultimul gând coerent al lui Reede. Gura lui coborâ din nou asupra gurii ei, mai flămândă, dar mult mai temperată. Îi introduse limba în gură, oferind, nu luînd. Îi mângâie sânul cu mai puțină brutalitate.

În cele din urmă, pierzându-și răbdarea din cauza îmbrăcămînții ei, își coborâ mâna până la talie. Jerseul fu împins în sus, sutienul fu tras în jos și carnea ei moale, caldă îi umplu rhâna. Din reflex, Alex se arcui pe spate, împingând sânul în mâna lui cu degetele noduroase, care îl prinăe și îl frământă, în timp ce degetul mare continua să-i maseze sfârcul tare, vibrant.

Sărutând-o de parcă ar fi fost primul sărut din viața lui sau ultimul care îi mai era permis, îi desfăcu picioarele cu genunchii și își înclină șoldurile spre pântecul ei. Cu un crâmpei al creierului înregistra micul ei țipăt și încolăcirea brațelor pe după gâtul lui, dar întreaga lui atenție era captată de gura ei pe care o invadase și de dorința fierbinte de a se lăsa absorbit de ea.

Mâna lui liberă lunecă pe fesele ei, pe dosul coapselor și se prinse de un genunchi, pe care îl ridică, îl puse pe șoldul lui și făcu o mișcare-circulară lipindu-se de ea; își potrivi corpul său rigid între pulpele ei și o mângâie acolo până când ritmul respirației ei deveni sufocant. Alex îi rosti numele într-o suflare bruscă, scurtă, care îi stârni și mai tare simțurile.

Câteva secunde mai târziu, își auzi din nou numele, venind slab, de departe. Se miră vag cum reușise să-l rostească din nou când limba ei era atât de activ împletită cu a lui.

Își auzi numele strigat din nou și își dădu seama că nu era vocea lui Alex.

— Reede, unde ești băiete?

Își ridică brusc capul. Alex clipi din ochi încercând să vadă ceva. Redde își retrase repede mâna de sub bluza ei, în timp ce Alex își strângea haina în jurul corpului.

— Aici, spuse el cu o voce de parcă tocmai făcuse gargară cu cuie.

Angus apără în ușa rămasă deschisă. Reede observă că soarele asfințise.

Capitolul 30

Spre lauda ei, Alex și-a revenit destul de bine, se gândi Angus. Exceptând expresia de toropeală din ochii ei și buzele ușor umflate, părea complet stăpână pe sine.

— Bună, Angus, spuse ea.

— Bună, Alex. Ți-ai rezolvat problemele la Austin?

— Da. Mulțumesc că mi-ai împrumutat avionul.

— Pentru puțin.

— Eu... tocmai plecam, spuse ea. Reede, o să continuăm discuția mai târziu.

Plecă în grabă. Reede luă o cheie și își băgă capul sub capota motorului micului avion.

— Ce-a vrut? Întrqbă el, așezându-se pe taburetul înalt pe care stătuse Reede mai devreme.

— A descoperit că sunt proprietarul aeroportului. N-am făcut niciodată un secret din asta, dar nici n-am bătut

toba. Își imaginează că voi avea mult de pierdut dacă se iscă un proces, fie că sunt vinovat, fie că nu.

— Are dreptate, remarcă Angus.

Reede dădu din umeri, aruncă cheia pe un banc de lucru și lăsă jos capota motorului.

— Ely mi-a spus că s-a dus la el și i-a pus o serie de întrebări în legătură cu scalpelul și cu ziua în care s-a comis crima.

— Scalpelul?

— Da. Știi ceva de el?

— De unde dracu'! Tu știi ceva?

— Nici eu.

Reede se duse la un dulap unde avea câte vaticle de băutură și cutii de bere. Își turnă un pahar de whisky *Jack Daniels* și îl dădu pe gât, apoi îi oferi sticla lui Angus.

— Vrei un pic?

— Da, mulțumesc.

În timp ce bea, Angus îl privi pe Reede dând pe gât un nou pahar.

Prinzând privirea curioasă a lui Angus, Reede spuse:

— O zi grea.

— Alex?

Reede își trecu mâna prin păr ca un om stăpânit de demoni.

— Da... E foarte tenace.

— Merle Graham i-a împuiat capul cu tot felul de prostii.

— Nu-i de mirare că vrea să se răzbune, spuse Reede, respirând extrem de agitat. Dacă *Întreprinderile Minton* nu obțin licența aia, toate planurile mele de viitor se duc dracului.

— E chiar atât de importantă pentru tine?

— Da' ce credeai? Că visez să rămân un nenorocit de șerif toată viața?

— Îți faci prea multe griji, băiete! spuse Angus, inimos.

O s-o obținem, iar viitorul tău e cât se poate de roz. Tocmai asta voiam să discutăm. Reede îl privi curios.

— Despre viitorul meu?

Angus își termină băutura dintr-o singură înghițitură și zdrobi paharul de hârtie în mână. Își dădu pe spate pălăria lui de cowboy și își ridică fața spre Reede, cu un zâmbet drăcesc.

— Vreau să te întorci la *Întreprinderile Minton*.

O clipă Reede rămase mut de surpriză. Se dădu un pas înapoi, răs, apoi spuse:

— Vorbești serios?

— Da, spuse Angus, ridicând o mână noduroasă. Înainte de a spune ceva, ascultă-mă.

Își formulase deja în minte ceea ce avea de gând să spună. După ce primise telefoane-alarmate de la doi dintre membrii comisiei hipice, care citiseră despre ancheta lui Alex în ziar, se hotărâse să devină mai agresiv în legătură cu stoparea cercetărilor. Buba nu părea să se spargă, așa'cum crezuse la început.

Convorbirile interurbane se terminaseră într-o notă optimistă. Ridiculizase acuzațiile lui Alex, le spusese câteva glume porcoase și, în final, îi făcuse să râdă. Încă nu era prea îngrijorat, dar sesizase clar nevoia ca *întreprinderile Minton* să prezinte un front solid. Avându-l din nou pe Reede în sânul corporației, ar fi fost un pas pozitiv în această direcție.

Acum, cuvântarea lui pregătită dinainte curgea fără ezitări.

— Te pricepi la cursele de cai aproape la fel de bine ca și mine, și mult mai bine decât s-a străduit Junior s-o facă vreodată. Ai reveni la întreprindere ca director, având aceeași responsabilitate ca și Junior, deși ați avea funcții diferite. Știu cât de mult înseamnă pentru tine acest aeroport. Ești legat de el sentimental, dar întrevezi și potențialul lui financiar. Și eu la fel. I-aș încorpora în *întreprinderile Minton*.

Corporația ar putea finanța investițiile de care ai nevoie. Și ai avea o priză mai bună la companiile aeriene. Zâmbetul lui se lăți.

— Aș putea chiar să cedez o parte din acțiunile *întreprinderilor Minton* drept bază de plecare. Nu lăsa să-ți scape o afacere ca asta, băiete.

Reacția lui Reede, însă, despre care sperase că va fi una de uimire și plăcere, îl dezamăgi, pentru că părea un amestec de uimire și suspiciune.

— Ce te determină să faci asta?

Cu o seninătate perfectă, Angus spuse:

— Locul tău e printre noi - întotdeauna a fost. Te pot ajuta să demarezi afacerea, Ar fi o prostie să nu profiți de oferta mea.

— Nu mai sunt un băiețuș care are nevoie de acte de caritate din partea ta, Angus.

— Eu nu te-am considerat niciodată astfel.

— Știu, spuse Reede, pe un ton egal. dar oricât ne-am ascunde în dosul unor cuvinte frumoase, asta a fost: caritate.

Se uită adânc în ochii bărbatului mai în vârstă ca el.

— Să nu crezi că nu-ți sunt recunoscător pentru tot ce a' făcut pentru mine.

— Nu ți-am cerut niciodată să-frii fii recunoscător, întotdeauna ai muncit cinstit pentru ceea ce ți-am dat.

— N-aș fi avut nici un fel de avantaje dacă nu erai tu, spuse Reede, făcând o mică pauză. Dar ți-am înapoiat totul, întreit, cred. Când am plecat de la întreprinderea ta, am făcut-o pentru că aveam nevoie de independență. Și încă mai am, Angus.

Angus era tulburat și nu făcea un secret din asta.

— Vrei să fii rugat, așa-i? Bine. Angus respiră adânc înainte de a continua. Sunt aproape de vârsta pensionării. Unii zic că am depășit-o. Întreprinderea are nevoie de calitățile tale de conducător pentru a supraviețui - își desfăcu larg brațele - iată! Asta satisface afurisitul tău de orgoliu?

— N-am nevoie să fiu periat, Angus, știi foarte bine asta. Mă gândesc la orgoliul altcuiva.

— Al lui Junior?

— Da. Cu el ai vorbit?

— Nu. N-avea nici un rost până...

— Până era prea târziu ca să mai zică ceva. Tăcerea lui Angus fu o confirmare. Reede făcu câțiva pași.

— Junior e moștenitorul tău, Angus, nu eu. Pe el trebuie să-l pregătești pentru a prelua conducerea, să fie gata s-o facă atunci când va sosi momentul.

Angus făcu și el câțiva pași pentru a-și aduna gândurile.

— Ți-e teamă că Junior va sta cu mâinile în sân cât timp tu ești cel care faci totul și reperi tot ce strică el.

— Angus, n-am vrut să spun că...

— Nu-i nimic, spuse el, ridicând o mână pentru a îndepărta obiecțiunea lui Reede. Eu sunt tatăl lui, iar tu ești prietenul lui cel mai bun. Putem discuta deschis fără să ne împiedicăm în răhățișuri. Junior nu e atât de tare ca tine.

Reede își feri privirea. Acest adevăr îl încălzea la suflet, dar știa cât îi venea de greu lui Angus să-l spună.

— Întotdeauna mi-am dorit ca Junior să fie că tine - mai agresiv, mai impunător, mai ambițios - dar... Angus făcu un gest elocvent din umeri. Are nevoie de tine, Reede. Și eu la fel. Nu m-am spetit muncind o viață întreagă, ca la bătrânețe totul să se ducă de râpă. Am mândria mea, dar sunt un om de afaceri practic. Privesc lucrurile în față, chiar dacă uneori sunt neplăcute. Și unul din aceste lucruri neplăcute este adevărul că tu ești competent, pe câtă vreme el nu e.

— Tocmai aici e hiba, Angus. Adevărul e că ar putea să fie. Fortează-i mâna. Dă-i mai multă răspundere.

— Și când o s-o dea în bară, știi ce-o să se întâmple? O să-mi ies din fire și o să zbier la el. El se va îmbufna și se va refugia în brațele mămicii.

— Poate la început, dar nu pentru mult timp. Junior va începe și el să zbieră la tine într-una din zile. Își va da seama că singurul mod de a se comporta față de tine este să-ți răspundă cu aceeași monedă. Ca mine.

— Asta faci tu acum? Îmi plătești pentru cine știe ce greșeală de care nici nu mi-am dat seama?

— Absolut deloc, spuse Reede, încruntat. De când mi-e frică mie să-ți spun ție sau altcuiva ce nu-mi place?

— Am să-ți spun eu de când, replică Angus. De la moartea Celinei. Asta a schimbat totul, recunoști? Întrebă

el, apropiindu-se mai mult de Reede. Nu cred c-am mai discutat vreodată deschis după aceea. lucrul de care m-am temut cel mai tare a fost că ea se va interpune între tine și Junior - râse cu ranchiună. Și asta s-a și întâmplat. Chiar moartă, a reușit să arunce o umbră asupra prieteniei voastre.

— Celina n-are nimic de-a face cu refuzul meu. Îmi place să știu că ce-i al mei, e-al meu. Complet, nu ca parte din corporația ta.

— Deci e o chestiune pur economică?

— Da.

Roțițele din creierul lui Angus se învârtteau în căutarea unor argumente noi.

— Și dacă mă decid să construiesc un aeroport al meu propriu?

— Atunci vom intra în competiție unul cu altul, replică Reede, netulburat. Dar afacerile sunt prea slabe ca să fie nevoie de două aeroporturi și amândoi vom pierde.

— Da, dar eu îmi pot permite să pierd, pe câtă vreme tu nu.

— Ruinarea mea n-o să-ți aducă nici o satisfacție, Angus. Angus dădu înapoi, scoțând un râsonor.

— Ai dreptate, băiete.Ești ca un membru al familiei mele.

— Da, dar în realitate nu sunt. Junior e fiul tău, nu eu.

— Refuzi propunerea mea din cauza lui, nu?

Era o presupunere îndrăzneță și, judecând după reacția lui Reede, corectă.

Reede aruncă o privire lipsită de sens la ceasul lui de mână.

— Scuză-mă, trebuie să plec.

— Reede, spuse Angus, apucându-l de braț, crezi că Junior va înțelege vreodată ce prieten fidel îi ești?

Reede încercă să pară glumeț.

— Mai bine să nu-i spunem. E destul de încrezut și așa. Angus simțea că e înfrânt și asta nu putea suporta.

— Nu te pot lăsa să faci asta, băiete.

— N-ai încotro.

— Nu accept refuzul tău. Am să mă țin de capul tău, promise el, cu o sclipire vicleană în ochii lui albaștri.

— Nu dorul de mine te macină, ci faptul că nu-ți iese răbdarea.

— Greșești, Reede. Am nevoie de tine, Junior are nevoie de tine și *întreprinderile Minton* au nevoie de tine.

— De ce acum? După atâția ani, cum se face că viitorul întreprinderii depinde de întoarcerea mea? Întrebă Reede, cu fața luminată brusc de un gând. Ești speriat.

— Speriat? repetă Angus, prefăcându-se surprins. De ce? De cine?

— De Alex. Ești speriat c-ar putea să-ți umfle potul de sub nas. De aceea încerci să concentrezi toată puterea în mâinile tale.

— Nu crezi c-am fi mai puternici dacă ne-am uni contra ei?

— Suntem uniți.

— Oare?

— Te poți baza pe loialitatea mea, Angus, la fel cum mă pot baza și eu pe a ta.

Angus făcu un pas spre Reede.

— Sper din toată inima că-i așa, deși îmi aduc aminte de expresia de pe fața ta când am intrat pe ușa aia, mai devreme. Arătai de parcă te lovise cineva între picioare, iar ea era umedă și roșie în jurul gurii.

Reede nu spusese nimic și nici nu aștepta vreo aplică. O negare bâlbăită sau o scuiă ar fi fost un semn de slăbiciune din partea lui. Tăria lui Reede era unul din motivele pentru care îl admirase întotdeauna.

Angus redusese puțin din tensiune.

— Și mie îmi place fata. E îndrăzneată și apetisantă. Dar e prea deșteaptă ca să-i fie bine în viață, spuse el, întinzând un deget inflexibil spre Reede. Vezi să nu te ambalezi în povestea asta atât încât să nu-ți mai dai

seama ce urmărește. Vrea să ne îngenuncheze, să ne facă să cerem iertare pentru moartea Celinei. Ți-ar plăcea să pierzi tot ce ai agonisit? Mie nu. Și am să lupt pentru asta

Cu această promisiune sumbră, Angus puse capăt discuției și ieși din hangar.

— L-ai văzut cumva pe Junior? îl întrebă el, furios, pe barman, cam după o oră după ce plecase de la Reede. În tot timpul acesta luase barurile la rând, căutându-l pe Junior.

— În camera din spate, spuse barmanul, arătându-i ușa închisă din fundul tavernei.

Era o cârciumă modestă, dar aici se jucau cele mai tari partide de poker din oraș. Nu exista moment din zi sa. din noapte să nu se joace acolo o partidă. Angus deschise ușa atât de brusc, încât fu cât pe-acți să trântescă la pământ o chelnerița care ducea pe umăr o tavă cu pahare goale de cocktail. Își croi drum prin norul de fum spre conul de lumină de deasupra mesei de joc.

— Vreau să vorbesc cu Junior, răcnii el.

Junior, cu o țigară de foi atârnată în colțul gurii, ridică o față zâmbitoare spre tatăl său.

— Nu poți să aștepți până termin mâna asta? Am mizat cinci sute pe cartea asta și simt că am noroc.

— Ai să mizezi pe ceea ce am eu să-ți spun. Și norocul tocmai te-a părăsit.

Ceilalți jucători, majoritatea lucrând pentru Angus într-o formă sau alta, își adunară repede banii și se făcură nevăzuți. Îndată ce ultimul ieși, Angus trânti ușa.

— Ce dracu' te-a apucat? întrebă Junior.

— Ai să vezi imediat. Prietenul tău, Reede, e din nou pe punctul să te lase cu buzele umflate, iar tu stai în bomba asta împruțită pierzând timpul aiurea.

Junior își strânse trabucul intimidat..

— Habar n-am ce vrei să spui.

— Pentru că îți stă mintea numai la prostii și nu la treburi serioase, așa cum s-ar cuveni.

Printr-un efort de voință, Angus se calmă. Dacă îl certa, Junior avea să se îmbufneze. Urletele lui n-avuseseră niciodată nici un efect. Era însă greu să nu-și arate dezamăgirea și furia.

— Alex s-a dus la Reede, la aeroport, în după-amiaza asta.

— Și?

— Și dacă ajungeam acolo cu zece secunde mai târziu, i-aș fi găsit făcând dragoste pe fuselajul unui avion! urlă el, uitând hotărârea de a fi calm.

Junior sări din scaun.

— Pe dracu'!

— Știu când animalele sunt în călduri, băiete. Nu uita că-mi câștig existența și din creșterea animalelor. Simt când se vor unul pe altul, spuse el, atingându-și vârful nasului. Făcea exact ceea ce ar fi trebuit să faci tu, în loc să pierzi la joc bani pe care nu i-ai câștigat.

Junior lăsa capul jos, apoi spuse, defensiv;

— Din câte știi, Alex era plecată.

— Ei bine, s-a întors.

— Foarte bine. Am s-o sun diseară.

— Fă mai mult decât atât. Întâlnește-te cu ea.

— Bine. Vorbesc serios!

— Am zis bine! strigă Junior.

— Și încă ceva, ca să știi de la mine: l-am cerut Il. Reede să se întoarcă la *întreprinderile Minton*.

— Cum?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ce... ce-a spus?

— A zis nu. Dar sper să se răzgândească...

Angus se apropie de fiul lui până ajunsese nas în nas cu ei.

— Și să-ți mai spun ceva. .ncă nu m-am hotărât cine pentru cine va lucra, dacă acceptă slujba.

Ochii lui Junior exprimau durere și mânie. Angus îl izbi tare în piept.

— Ai face bine să te ocupi de ceea ce ți-am spus, altminteri se va întâmpla unul din două lucruri: ori Reede va fi acela care va sta la biroul tău, preluând treburile tale cum ar face curat în grajd, ori vom purta cu toții plăcuțe cu număr la închisoarea din Huntsville. Oricum, adio cu după-amiezele petrecute la poker.

Angus se dădu înapoi și izbi furios colțul mesei cu vârful pantofului său din piele de șopâriă. Masa se răsturnă și cărțile, jetoanele, scrumierele și sticlele de bere se împrăștiară pe podea. Apoi ieși, lăsându-l pe Junior să facă curat.

Capitolul 31

Chelnerița aduse două salate de pasăre servite în fructe de ananas scobite, garnisite cu muguri de mentă și le puse pe masă. Apoi îl întrebă pe Junior Minton dacă el și însoțitoarea lui mai doreau un rând de ceai cu gheață.

— Pentru moment, nu, mulțumesc, spuse el, gratificând-o cu un zâmbet larg.

Sala de mese a *Country Clubului* oferea o priveliște asupra terenului de golf. Era una dintre puținele încăperi din Purceii care nu mirosea a Texana. Decorul liniștitor în culori pastel s-ar fi potrivit oriunde. Junior și Alex erau printre puținii clienți care prânzeau.

Alex luă cu furculița o migdală argintie.

— Asta e atât de drăguță că nu-mi vine s-o mânânc. Bate de departe specialitatea casei de la cafeneaua *B & e*, spuse ea, în timp ce mânca migdala. Sunt sigură că dacă aş vedea bucătăria, n-aş mai mânca niciodată acolo. Trebuie să colcăie de gândaci.

— Nu. Îi prăjesc și îi servesc ca aperitive, spuse Junior, zâmbind. Mănânci des acolo?

— Destul de des. M-am săturat de sosul lor servit cu orice mâncare și chilii până în gât.

— Atunci, de vreme ce ai refuzat să ieși cu mine aseară, mă bucur că am insistat să luăm masa împreună azi. Am salvat multe doamne, care lucrează în oraș, de mâncărurile hipercalorice servite la S&S. Meniul e un adevărat pericol pentru silueta lor.

— Dar nici aici nu s-ar spune că faci o cură de slăbire, spuse ea gustând sosugros ca o cremă al salatei.

— Tu n-ai nevoie să-ți faci probleme cu asta. Ești zveltă ca și mama ta.

Alex își puse furculița pe marginea farfuriei.

— Chiar și după ce m-a născut pe mine?

Capul blond al lui Junior era aplecat asupra farfuriei. Îl ridică, observă curiozitatea ei sinceră și se șterse la gură cu șervețelul de pânză apretată, înainte de a răspunde.

— Privite din spate, parcă ați fi gemene, cu excepția părului care la tine e mai închis și are mai mult roșu.

— Așa spunea și Reede.

— Da? Când?

Zâmbetul lui se poticni. Tonul întrebării fusese puțin cam firesc pentru a fi luat ca atare. Cuta formată între sprâncenele lui îi trăda interesul.

— Curând după ce ne-am cunoscut.

— Ah.

Cuta dintre sprâncenele lui dispăru.

Alex nu voia să se gândească la Reede. Când era cu el, detașarea ei practică, metodică, profesională, cu care se mândrea, dispărea. Pragmatismul lăsa locul emoțiilor.

Acum îl acuza de omucidere, pentru ca în clipa următoare să-l sărute ca o nebună și să dorească mai mult.

Era periculos, nu numai din punctul de vedere al procurorului, dar și ca femeie. Ambele ei laturi, una mai vulnerabilă decât cealaltă, sufereau de pe urma atacurilor lui.

— Junior, spuse ea, după ce termină de mâncat, de ce n-a putut Reede s-o ierte pe Celina pentru că a rămas însărcinată cu mine? A fost atât de rău lovit în mândria lui?

Junior se uita pe fereastră la verdele terenului de golf. Când simți ochii ei ațintiți asupra lui, se uită la ea trist.

— Sunt dezamăgit.

— De ce?

— Am crezut, am sperat că ai acceptat invitația mea la masă pentru că voiai să mă vezi, spuse el, cu un suspin

de descurajare, dar tu nu dorești decât să vorbești despre Reede.

— Nu de Reede, de Celina, mama mea.

Junior întinse mâna peste masă și o strânse pe a ei.

— Nu-i nimic. Sunt obișnuit. Celina mă suna și îmi vorbea de Reede tot timpul.

— Și ce-ți spunea?

Junior își rezemă umărul de fereastră și începu să se joace cu cravata, trecându-și-o încet printre degete.

— De obicei auzeam cât era el de minunat. Cunoști asta, Reede așa, Reede pe dincolo. După ce tatăl tău a fost ucis în război și ea era din nou liberă, i-a fost teamă că n-o să-l mai poată recâștiga pe Reede.

— Și n-a reușit...

— Nu.

— Doar nu se aștepta ca Reede să fie încântat de povestea cu Al Gaither și cu mine.

— Nu, bineînțeles. Nici unul dintre noi nu voise ca ea să plece în vara aceea, dar nu mai-era nimic de făcut odată ce-și pusese în minte s-o facă. A plecat. Ea era acolo, noi aici, la vreo trei sute de mile distanță. Într-o noapte, Reede s-a hotărât să împrumute un avion și să mergem s-o aducem. Puiul ăsta de lepră mă convinsese că poate să ne ducă acolo și să ne aducă înapoi înainte ca cineva să observe lipsa avionului. Singurul care putea observa era Moe Blakeiy și, după el, Reede nu putea comite nici un rău.

— Dumnezeuule! Și n-ați făcut-o?

— Nu, nu atunci. Unul dintre argații fermei, Pasty Hickam, ne-a auzit și i-a spus tatei. Acesta ne-a tras o chelfăneală zdravănă și ne-a amenințat cu chinuri groaznice dacă mai încercăm o nebunie ca asta. Știa că Celina vrea să-l facă gelos pe Reede și ne-a sfătuit s-o lăsăm în pace. Ne-a asigurat că până la urmă o să se plictisească și o să se întoarcă acasă, și totul va fi ca mai înainte.

— Numai că Angus se înșela. Când mama s-a întors la Purceii, era însărcinată cu mine. Ţîmîc n-a mai fost ca înainte.

Alex se jucă cu linguriţa, tăcută, câteva clipe.

— Ce ştii de tata?

— Nu prea mult. Dar tu? Alex ridică uşor din umeri.

— Doar atît că numele lui era Albert Gaither, că era dintr-un oraş minier din Virginia de Vest, că a fost trimis în Vietnam la câteva săptămîni după ce s-a însurat cu mama, că a călcat pe o mină şi a murit cu câteva luni înainte de naşterea mea.

— Eu n-am ştiut nici de unde era, spuse Junior, plin de regret.

— Când am crescut, m-am gândit să mă duc în Virginia şi să-i caut familia, dar m-am răzgândit. Ei n-au făcut nici o încercare de a mă găsi, aşa că am lăsat-o baltă. Rămăşiţele lui au fost trimise acolo şi înmormîntate de familie. Nici măcar nu ştiu dacă mama a asistat la funeralii.

— N-a asistat. Ar fi dorit, dar bunica ta n-a vrut să-i dea bani de drum. Tata s-a oferit să-i plătească biletul, dar Merle Graham nici n-a vrut s-audă de asta.

— Dar i-a permis lui Angus să plătească funeraliile mamei.

— A considerat probabil că situaţia era alta.

— Al Gaither n-a fost cu nimic mai vinovat de graba cu care s-a făcut căsătoria decât mama.

— Poate a fost, replică Junior. Un soldat care pleacă la război nu face asta. Celina era o fată drăguţă, dornică de viaţă.

— Şi toate astea pentru că Reede n-a vrut să se culce cu ea.

— Cine ţi-a spus asta? Alex dădu din cap.

— Da, mă rog, unele fete cu care se culca se lăudau cu asta în faţa Celinei. Şi atunci ea a vrut să-i demonstreze că era destul de femeie ca să atragă un bărbat. Gaither a

profitat de asta. Pentru bunica ta, numele lui era un cuvânt murdar. Din cauza lui, mama ta n-a mai urmat ultima clasă de liceu. Asta nu i-a picat deloc bine bunicii tale. Era foarte pornită împotriva lui Gaither. Pentru ea, tatăl tău reprezenta probabil întruchiparea răului, înțelegi, faptul care a schimbat viața Celinei pentru totdeauna. În rău.

— Da, spuse Alex, gândindu-se că ceea ce spunea Junior se potrivea și cu modul în care o tratase pe ea însăși bunica ei.

— Nu-i cunosc nici măcar chipul.

— Te înțeleg, Alex. Îmi dau seama cât e de neplăcut.

— Uneori am impresia că am răsărit din pământ.

Apoi, făcând un efort de a destinde puțin atmosfera, adăugă:

— Sunt ca un copil din flori.

— Nu, spuse Junior, apucându-i din nou mâna, ai avut o mamă; și încă una frumoasă.

— Era frumoasă?

— Întreabă pe oricine.

— Era la fel de plăcută și ca om?

Junior se încruntă ușor.

— Ca toată lumea. Era bună la suflet, dar avea și ea defectele ei.

— Mă iubea?

— Dacă te iubea? Ha! Spunea că ești cel mai grozav copil care a fost plămădit vreodată.

Învăluită în lumina cuvintelor lui, Alex se îndreptă spre mașină. În timp ce ținea deschisă ușa Jaguarului, Junior se apropie de ea și îi mângâie obrazul.

— Trebuie neapărat să te întorci în tribunalul ăla mohorât?

— Mă tem că da. Am de lucru.

— E o zi superbă. Alex arată spre cer.

— Mincinosule. După cum arată cerul, cred c-o să plouă sau o să ningă.

Junior se aplecă spre ea și o sărută repede, apoi, fără să-și îndepărteze buzele, șopti:

— Atunci există un mod mult mai plăcut de a petrece timpul, dacă preferi un interior.

O sărută mai apăsător, desfăcându-i buzele. Dar când limba lui o atinse pe a ei, Alex se feri.

— Nu, Junior.

Era enervată de inoportunitatea sărutului și șocată de lipsa oricărui efect asupra simțurilor ei.

Sărutul lui nu făcuse să i se dilate venele și sângele să-i pulseze mai viu prin ele; nu făcuse să i se contracte pântecul cu o dorință atât de puternică încât să aibă senzația că nu va putea fi potolită niciodată; n-o făcuse să simtă că moare dacă trupul ei nu se va contopi cu al lui.

Tot ceea ce reuși să facă sărutul lui Junior fu s-o alerteze asupra faptului că prietenia ei fusese greșit înțeleasă. Dacă nu punea lucrurile la punct acum, se vor crea premise periculoase, bazate pe reminiscențele trecutului.

Își dădu capul pe spate, spunând:

— Am de lucru, Junior. Și sunt convinsă că și tu ai treabă.

Junior bombăni nemulțumit, dar se resemna fără să se supere.

Văzură Blazerul abia în clipa în care el se dădu înapoi pentru a- i face loc să se urce în mașină. Se apropiase de ei fără zgomot și se afla acum doar la câțiva metri în spatele Jaguarului.

Șoferul, pe care îl putea vedea prin parbriz, își ținea mâinile pe volan și îi privea din dosul unor ochelari opaci de aviator. Stătea înfricoșător de nemișcat și sumbru.

Omul deschise ușa și coborâ. Era Reede.

— Te căutam, Alex, spuse el. Cineva mi-a spus că ai plecat de la tribunal cu Junior, așa că m-am luat după miros și am ajuns aici.

— Pentru ce? Întrebă Junior, iritat, luînd-o pe Alex cu brațul pe după umeri.

— L-am găsit pe Fergus Plummet. Unul din oamenii mei a plecat să-l aducă.

— Și asta îți dă dreptul să ne strici întâlnirea?

— Puțin îmi pasă de întâlnirea voastră, spuse Reede, cu buzele strânse. Alex mi-a spus că vrea să fie de față la interogatoriu.

— Vă rog încetați cu dialogul ăsta despre mine, ca și cum n-aș fi de față.

Tensiunea iscată între cei doi din cauza ei era de nesuportat. Semăna prea mult cu triumghiul pe care îl formaseră cu mama ei. Se scutură de brațul lui Junior.

— Are dreptate. Junior. Vreau să aud ce are de spus Plummet în apărarea lui.

— Acum? șuieră el.

— Regret.

— Vin cu tine, spuse el, luminându-se.

— E o chestiune oficială, o obligație de serviciu pentru care sunt plătită. Mulțumesc pentru prânz.

— Cu plăcere, răspunse el, bătând-o ușor pe obraz, apoi spuse destul de tare ca să fie auzit de Reede: te sun mai târziu.

— La revedere.

Alex alergă la mașina lui Reede și se urcă, deși avu unele probleme din cauza tocurelor ei înalte și a fustei strâmte. Reede n-o ajută, prefăcându-se că nu observă. Stătea la volan cu ochii ațintiți asupra lui Junior care îl privea la rîndul lui. În clipa în care se așeză, Reede demară brusc.

Când ajunseră în șosea, mașina făcu un viraj atât de brusc, încât Alex fu proiectată în ușa din dreapta ei. Strângând din dinți, rămase așa până când virajul se termină și mașina se înscrie pe drum drept.

— Ai mâncat bine?

— Foarte, răspunse ea, crispat.

— Mă bucur.

— Ești supărat pentru că l-ai văzut pe Junior sărutându-mă?

— A, nu. De ce aș fi?

— Tocmai.

De fapt, era bucuroasă de apariția lui în acel moment, tocmai când se pregătea să refuze, fără menajamente, invitația lui Junior. Simțindu-se puțin vinovată din cauza asta și încercând să revină la chestiunile profesionale în relațiile cu Reede, îl întrebă:

— Unde l-au găsit pe Plummet?

— Exact unde am bănuț. Se ascundea în casa unuia dintre diaconii lui. A ieșit să ia aer și unul dintre oamenii mei l-a văzut.

— A fost pașnic?

— Nu-i deloc tâmpit. I se ia doar un interogatoriu. Încă nu-l putem aresta. Cred că vor ajunge la tribunal cu câteva minute înaintea noastră.

Ca stare de spirit, Junior se afla în gaura neagră din Calcutta. Nu-și mai afla liniștea nicăieri, deși Jaguarul său rățăcea pe străzile orașului cu o viteză nebună în căutarea ei.

Angus se ținea de capul lui. Mama lui se ținea de capul lui pentru că Angus o făcea. Cu o seară înainte, îl somase pur și simplu să pună fundul la treabă - mă rog, nu chiar cu aceste cuvinte - și să facă ceva de care tatăl lui să fie mândru.

Sarah Jo găsea că ideea de a-l readuce pe Reede Lambert la *întreprinderile Minton* era inacceptabilă și, folosind un ton mai aspru decât folosise vreodată față de fiul ei, îi spusese că asta nu trebuie să se întâmple niciodată.

— Angus te vrea pe tine, nu pe Reede.

— Atunci de ce i-a oferit lui slujba?

— Ca să te trezească, dragul meu. Se folosește de Reede pentru a te ambiționa.

Junior îi promisese că va face tot ce poate. Dar când o sunase pe Alex și o invitase la cină, fusese refuzat pe motiv că o durea capul. Acceptase totuși să ia prânzul cu el, a doua zi. Și tocmai când lucrurile primeau contur, apăruse ReedOs ca să strice totul.

„Fundul la treabă”, bombăni el în timp ce intra pe aleea largă, circulară, care ducea la vila judecătorului. Trase în fața casei și opri. Sări peste stratul de flori și începu să bată cu pumnul în ușa principală.

Stacey nu ajunsese la ușă atât de repede pe cât dorea el. Când îi deschise. Junior făcea spume la gură.

— Junior! exclamă ea, bucuroasă, când îl văzu. E o sur...

— Taci! Trânti ușa în urma lui, făcând să zdrăngăne toate obiectele de porțelan și sticlă din casă. Apucând-o pe Stacey de brațe, o împinse cu spatele în peretele holului și îi acoperi gura deschisă de uimire, cu a lui. O sărută brutal în timp ce mâinile lui îi atacară nasturii bluzei, smulgându-i, făcându-i să se împrăstie pe jos, în graba lui de a-i descheia.

— Junior, spuse ea, gâfâind, ce...

— Te vreau, murmură el, îngropându-și fața între sânii ei. Te rog, nu-mi face și tu greutăți. Toată lumea e pornită împotriva mea. Taci și lasă-mă să-mi văd de treabă.

Îi ridică fusta, îi smulse slipul, apoi își desfăcu pantalonii. Se înfipse în ea dur, făcând-o să scoată un strigăt. O durea. Junior știa asta și, cu toate că își făcea reproșuri pentru durerea nemeritată pe care i-o provoca, se bucura într-un colț întunecat al sufletului că mai era cineva, în afară de el, care suferă. De ce să fie el singura ființă din lumea asta blestemată care să se simtă nefericit?

Toți se legau de el. Trebuia și el să-și verse amarul asupra cuiva. Stacey era tocmai bună pentru asta... și n-o să-i facă nimic.

Degradarea și înjosirea ei îl făcea să se simtă puternic. Orgasmul se produse datorită subjugării ei și nu a plăcerii sexuale în sine. Când totul se termină, se prăbuși peste ea, strivind-o între corpul lui și tapetul floral de pe perete.

Treptat, își, recapătă suflul șifațiunea. Se desprinse de ea și o mângâie pe obraz,

— Stacey...

Stacey deschise ochii încet. Junior îi adresă un zâmbet fermecător și o sărută. Văzând că era îmbrăcată de plecare, o întrebă:

— Voiai să te duci undeva?

— Trebuia să particip la o întrunire la oiserică. Gropița din obrazul lui se adânci odată cu lărgirea zâmbetului. În joacă, prinse între degete un sân dezgolit.

— Nu prea mai arăți acum ca o femeie care se duce la biserică.

După cum se aștepta, Stacey reacționa imediat la mângâierea lui, care deveni mai insistentă.

— Junior, șopti ea, gâfâind, când Junior îi împinse bluza de pe umeri, îi desfăcu sutienul și își lipi gura de sfârcul ridicat. Junior, repetă ea. ca o incantație, amestecându-i numele cu vorbe și chemări de dragoste.

Când capul lui coborâ pe corpul ei, înlăturând tot ce-i stătea în cale, și el se lăsă în genunchi, șopti cu teamă:

— Junior...

Junior îi zâmbi pervers și, plasându-și degetele mari de la mâini pe buzele sexului ei, i le desfăcu.

— Junior! Nu! Te rog! Nu face...

— Ba da, scumpo, am să fac. Știi că ești moartă după asta.

Îi linse ușor sexul, gustând din plin plăcerea pe care o simțea, mirosul de mosc al femeii excitate, stânjeneala ei.

— Mai vrei să te duci la biserică? șopti el, frecându-și gura de trupul ei. Da, Stacey?

Când scâncetele ei de plăcere umplură casa de ecouri, o trase în jos și o așeză călare deasupra lui, în timp ce el stătea întins pe spate, pe podeaua rece de marmură. Reuși să termine din nou. Câteva clipe mai târziu, cu trupul ei prăbușit inert peste el, ca o păpușă de cârpă, se simți mai bine ca oricând în ultimele săptămâni.

Când încercă să se ridice, Stacey se agăță de el.

— Nu pleca.

— Vai, Stacey, spuse el, șagalnic, ia te uită ce ți-am făcut! Trebuie să te aranjezi puțin, altfel judecătorul o să-și dea seama ce năzbâtii ai făcut în timp ce el era la serviciu.

Junior se ridică, își aranja hainele și se pieptănă.

— În plus, și eu am treabă. Dacă mai stau un minut, mă tem c-am să te duc în pat și-am să stau cu tine toată după-amiaza. Și n-ar fi o pierdere de timp, crede-mă.

— Te întorci? întrebă ea, timid, pe când îl însoțea spre ușă, acoperindu-și goliciunea pe cât putea.

— Desigur.

— Când?

Junior se încruntă, dar se feri de privirea ei întorcându-se spre ușă.

— Nu știu exact. Dar după noaptea cealaltă și după astăzi crezi că mai pot fără tine?

— Oh, Junior, te iubesc atât de mult... Junior îi prinse fața în palme și o sărută.

— Și eu te iubesc.

Stacey închise ușa după el. În mod mecanic, se duse sus și își îmbăie trupul cu apă caldă și săpun parfumat. Mâine va fi probabil plină de vânătăi, dar fiecare din ele îi va produce o plăcere deosebită.

Junior o iubea! Spusese chiar el. Poate după tot acest timp, în sfârșit, se maturizase și el. Poate îi venise mintea la cap și își dăduse seama ce e bine pentru el. Poate până la urmă reușise s-o smulgă pe Celina din inima lui.

Apoi își aduse aminte de Alex și de ochii cu care o privise Junior la *Clubul Cailor și Pistoalelor*. Își aminti ce strâns o ținuse în timp ce dansa cu ea și cum râdeau împreună. Sufletul i se strânse de gelozie.

Exact ca și mama ei, Alex era cea care stătea în calea fericirii ei cu omul pe care-l iubea.

Capitolul 32

Îndată ce Alex și Reede ajunseră la tribunal, se duseră în biroul de anchete urmați de un polițist. Fergus Plummet stătea la o masă pătrată de lemn. Își ținea capul aplecat asupra unei biblii deschise și mâinile împreunate în rugăciune.

Era și doamna Plummet acolo, tot cu capul plecat, dar când intrară ei tresări și îi privi ca o căprioară speriată. Ca și data trecută, nu era fardată, iar părul îi era prins într-un coc pe ceafă. Îmbrăcămintea ei era modestă și de o croială incertă.

— Bună ziua, doamnă Plummet, spuse Reede, politicos.

— Bună ziua.

Dacă nu i-ar fi văzut buzele mișcându-se, Alex n-am fost sigură că vorbise. Părea din cale-afară de speriată. Își ținea mâinile împreunate în poală, strângându-le atât de tare. Încât căpătaseră o culoare alb-albastră.

— Vă simțiți bine? o întreabă Reede cu același ton politicos.

Femeia dădu din cap și privi speriată la soțul ei. care continua să se roage cu ardoare.

— Aveți dreptul să fiți asistați de un avocat în timpul interogatoriului, spuse Reede.

— Înainte ca doamna Plummet să poată răspunde, Fergus își încheie rugăciunea cu un răsunător „A-min” și ridică privirea. Ochii lui fanatici îl priviră pe Reede insistent.

— Avem cel mai bun avocat. Dumnezeu mă va călăuzi acum și în vecii vecilor.

— Foarte bine, spuse Reede, serios, dar am să trec în dosar că ați refuzat prezența unui avocat în timpul interogatoriului.

Ochii lui Plummet fugiră spre Alex.

— Ce caută curva asta aici? Nu admit să stea în aceeași încăpere cu soția mea sfântă.

— Nici dumneata, nici sfântă dumitale soție n-aveți încotro, la loc, Alex.

La indicația lui Reede, Alex se așează pe scaunul cel mai apropiat. Era bucuroasă că putea să se așeze. Fergus Plummet era un fanatic dăunător, rău informat. Ar fi putut părea comic dacă nu i-ar fi făcut silă.

Reede încalecă un scaun, își aținti privirea asupra predicatorului și deschise un dosar pregătit de colaboratorul lui.

— Unde ai fost în seara zilei de miercuri?

Plummet închise ochii și își înclină capul pe o parte, ca și cum ar fi ascultat o voce secretă.

— Am să vă răspund, spuse el când deschise ochii câteva secunde mai târziu. Îmi îndeplineam serviciul divin de miercuri seara, la biserica mea. Ne-am rugat pentru eliberarea acestui oraș, pentru sufletele celor ce vor fi corupți și pentru acei indivizi care, neluînd în seamă voia Domnului, îi vor corupe pe cei nevinovați. Reede rămase calm.

— Te rog limitează-te la ceea ce te întreb. Nu vreau să stăm aici toată după-amiaza. la ce oră se ține rugăciunea?

Plummet se făcu din nou că ascultă.

— E nerelevantă.

— Te asigur că este, spuse Reede, tăgănat. Poate vin și eu odată.

Doamna Plummet chicoti. Nici unul dintre ei nu fu mai surprins decât ea însăși de această reacție spontană, împietrită, se uită la soțul ei care o privea cu reproș.

— La ce oră s-a terminat adunarea? repetă Reede, cu o voce care voia să spună că se săturase de jocul ăsta și n-avea să mai facă pe glumețul.

Plummet continua s-o privească pe soția lui cu reproș. Aceasta își coborâ capul, rușinată. Reede întinse mâna peste masă și, apucându-l de bărbie, îi întoarse capul spre el.

— Nu te uita la ea de parcă ar fi o muscă într-un castron cu iaurt. Răspunde-mi. Și scutește-mă de rahaturile astea.

Plummet închise ochii, tremurând ușor, extrem de concentrat.

— Doamne, astupă-mi urechile să nu audă cuvintele urâte ale adversarului tău, și scapă-mă de cei răi, din fața mea.

— Ar face bine să trimită o întregă armată de îngeri ca să te salveze, frate. Dacă nu începi să răspunzi la întrebări, te bag la răcoare.

Aceasta avu darul de a-l trezi pe Plummet la realitate. Ochii lui se deschiseră larg.

— Pe ce motiv?

— Pentru început, FBI-ul te va acuza de provocare de incendiu.

Alex aruncă o privire rapidă spre Reede. Asta era un bluf. Caii de curse erau într-adevăr considerați ca obiect de comerț interstatal și, prin urmare, ar intra sub jurisdicția Departamentului Trezoreriei. Dar agenții federali nu se amestecau de obicei în cazurile de incendii, decât dacă pagubele se ridicau la mai mult de cincizeci de mii de dolari. Plummet nu se lăsă nici el intimidat.

— E ridicol. Incendiu? Singurul foc pe care l-am iscat a fost acela din inimile credincioșilor mei.

— Dacă-i așa, atunci spune unde ai fost din noaptea de miercuri și până azi, când ajutorul meu, Cappell, te-a văzut ieșind pe ușa din dos a aielei case. Unde te-ai dus după ternrvinarea rugăciunii?

Plummet își puse un deget pe obraz, prefăcându-se că se gândește adânc.

— Cred că e vorba de seara când l-am vizitat pe unul din frații noștri bolnavi.

— Poate depune mărturie?

— Din păcate, nu.

— Lasă-mă să ghicesc - a murit. Plummet se încruntă simțindu-i sarcasmul.

— Nu, dar în timp ce eram acolo, sărmanul delira din cauza febrei. Nu-și amintește nimic. Era foarte bolnav, spuse el, scoțând un țățâit. Familia lui poate, desigur, confirma prezența mea la căpătâiul lui. Ne-am rugat pentru el toată noaptea.

Ochii incisivi ai lui Reede se întoarseră spre Wanda Plummet. Femeia își ferea vinovată privirea. Atunci Reede se întoarse spre Alex. Expresia lui spunea că ajunsese la punctul la care dorise. Când se întoarse din nou spre Plummet, îl întrebă brusc:

— Știi unde se află ferma Minton?

— Desigur.

— Te-ai dus acolo miercuri seara?

— Nu.

— Ai trimis pe cineva acolo?

— Nu.

— Pe vreun membru al congregației? Vreun credincios a cărui inimă a luat foc în timpul rugăciunii?

— Absolut nu.

— Te-ai dus s-au nu acolo, să provoci distrugeri, să vopsești pereții, să umpli jgheaburile de apă cu baligă și să spargi ferestrele?

— Consilierul meu îmi spune că nu trebuie să mai răspund la nici o întrebare, spuse el, încrucișând brațele pe piept.

— Pentru că ai putea să te autoincriminezi?

— Nu!

— Minți, Plummet.

— Domnul e de partea mea, spuse el, acționându-și ochii ca pe lentilele unui [aparat.de](#) fotografiat, deschizându-i sau închizându-i. Dacă Domnul e de partea noastră, recită el teatral, atunci cine poate fi împotriva noastră?

— N-o să mai fie de partea voastră mult timp, șopti Reede, amenințător; apoi, ridicându-se de pe scaun și ocolind masa, se aplecă asupra lui: lui Dumnezeu nu-i plac mincinoșii.

— Tatăl nostru, carele ești în ceruri...

— Fii sincer, Plummet.

— ... Facă-se voia Ta...

— Pe cine ai trimis acolo să devasteze ferma?

— ... Vie împărăția Ta...

— I-ai trimis pe membrii congregației, așa-i? Ești prea laș ca să te fi dus personal.

Rugăciunea încetă brusc. Respirația predicatorului deveni scurtă și repezită. Reede atinsese o coardă sensibilă. Știind asta, continuă:

— Ai condus personal mica armată de șobolani sau le-ai dat doar sprayurile de vopsea?

Reede îi spusese mai devreme lui Alex că făcuse un tur al magazinelor de chimicale, verificând locurile unde se vindeau sprayurile de vopsit. Nici unul din vânzători nu-și amintise o vânzare masivă într-o singură zi.

Plummet era prea deștept ca să le cumpere pe toate dintr-un singur magazin. Probabil că luase și din alte părți. Reede nu-l putea reține prea mult pentru că nu avea dovezi, dar Plummet putea fi făcut să creadă că lăsase urme incriminatoare.

Pentru a doua oară, totuși, planul lui Reede fu dejucat. Revenindu-și, privi drept în fața lui și spuse:

— Nu știi ce vrei să spui, domnule șerif Lambert.

— Bine, să mai încercăm o dată, spuse Reede, cu un suspin adânc. Uite, noi, domnișoara Gaither și cu mine, știm că ești vinovat, l-ai spus și ei să fie necruțătoare cu

păcătoșii, altminteri... Nu cumva devastările de la ferma Minton înseamnă acel „altminteri”?

Plummet tăcu.

Reede încercă o nouă pistă.

— E bine pentru suflet să-ți mărturisești păcatele. Dă-i sufletului o șansă, Plummet. Mărturisește. Soția poate pleca acasă la copii, iar eu aș putea trage obloanele mai devreme.

Predicatorul rămase tăcut.

Reede începu din nou cu lista de întrebări, parcurgându-le metodic, sperând să-l prindă pe Plummet cu o minciună. De mai multe ori, Reede o întrebă pe Alex dacă voia să-i pună întrebări, dar ea refuză. Nu avea nici ea mai multe indicații decât Reede.

Ancheta bătea pasul pe loc. Povestea predicatorului rămânea aceeași. Reede nu mai încercă să-l atragă în cursă. În finalul unei noi runde de întrebări, Plummet rânji obraznic și spuse:

— Se apropie ora cinei, am putea pleca și noi acum? Reede, frustrat, își trecu mâna prin păr.

— Știu că tu ai făcut-o, pui de viperă pios. Chiar dacă n-ai participat personal, tu ești tartorul. Mi-ai omorât calul. Plummet reacționa vizibil.

— Ți-am omorât eu vreun cal? Asta-i bună. Tu l-ai omorât personal. Am citit în ziar.

Reede scoase un mârâit și se repezi la el.

— Tu ești de vină, spuse el, aplecându-se asupra lui Plummet, obligându-l să se lasă pe spate. Probabil că ai fost încântat când ai citit asta, nu, puțoiule? Ai să plătești pentru animalul ăla, te fac eu să mărturisești, de-ar fi să-ți rup gâtul.

Lucrurile continuară astfel încă vreo oră.

Alex simți că o doare fundul de atâta stat pe scaunul acela tare. Ia un moment dat, se ridică și făcu câțiva pași prin cameră pentru a se mai dezmoști. Ochii lui Plummet

o urmărire făcând-o să se simtă atât de stânjenită încât se așează din nou pe scaun.

— Doamnă Plummet...

Soția predicatorului tresări când șeriful o strigă brusc pe nume. Stătuse cu umerii aplecați și capul ușor lăsat în piept, obosită. Își îndreptă trupul și se uită la Reede cu teamă și respect.

— Da, domnule.

— Ești de acord cu tot ceea ce susține el?

Femeia aruncă o privire rapidă, lateral, spre Plummet, înghiți și își umezi buzele cu nervozitate. Apoi își pleacă ochii și dădu din cap.

— Da.

Fața lui Plummet rămase impasibilă, deși buzele îi tresăreau într-un început de zâmbet care abia aștepta să se reverse pe toată fața. Reede se uită la Alex, iar ea dădu din umeri aproape imperceptibil.

Șeriful rămase cu ochii în podea câteva clipe, gânditor, înainte de a-l striga pe unul din ajutoarele lui. Omul se ivi în ușă ca și cum abia aștepta să fie strigat de șeful lui furios.

— Dă-i drumul.

Plummet închise *Biblia* cu zgomot și se ridică. Porni spre ușă în pas de marș ca un cruciat îmbrăcat în armură. Nu-i dădu nici o atenție soției sale, care porni după el, umilă.

Reede proferă în urma lui o serie de înjurături murdare.

— Pune casa sub observație, îi spuse el ajutorului de șerif. Anunță-mă dacă întreprinde ceva suspect sau cât de cât anormal. Îmi pare al dracului de rău că trebuie să-i dau drumul.

— Nu-i vina ta, spuse Alex, cu simpatie. Ai condus bine ancheta, Reede. Știai de la început că n-ai nici o dovadă.

Reede se răsuci brusc spre ea, furios.

— Pe tine însă nu te-a împiedicat niciodată lipsa dovezilor, nu? spuse el, ieșind și lăsând-o mută de indignare.

Alex se întoarse spre biroul ei, căută cheile în fundul poșetei și se duse să deschidă ușa. În clipa aceea simți un fel de înțepătură în ceafă care precedă cu o fracțiune de secundă șoapta sinistră care-i ajunse la ureche.

— Ai fost coruptă de unealta diavolului, te-ai înfrățit cu Satana, fără pic de rușine, ca o curvă care-și vinde trupul.

Alex se răsucă brusc. Ochii lui Plummet își reluasera sclipirea lor fanatică. În colțurile gurii lui se formase o spumă albă de salivă. Respira gâfâind.

— Mi-ai trădat încrederea!

— Nu ți-am solicitat încrederea, replică Alex, cu vocea răgușită, alarmată.

— Inima și mintea ți-au fost întinate de necuratul. Corpul ți-a fost pângărit de diavolul însuși. Ai...

Fu prins pe la spate și izbit de perete.

— Plummet, te-am avertizat, spuse Reede, cu o expresie aprigă pe față. Piei din ochii mei, că acum te bag după gratii.

— Da? În baza cărei acuzații? guiță predicatorul. N-ai j nici o probă împotriva mea.

— Pentru acostarea domnișoarei Gaither.

— Sunt mesagerul lui Dumnezeu.

— Dacă Dumnezeu are ceva de transmis domnișoarei Gaither, o s-o facă El însuși. Ai înțeles? E clar?

Îl scutură zdravăn, apoi îi dădu drumul și se întoarse spre doamna Plummet care se lipise de perete, tăcută și îngrozită.

— Wanda, du-l acasă. Acum! mugi șeriful.

Demonstrând mai mult curaj decât se așteptase Alex de la ea, îl prinse pe soțul ei de braț și practic îl târî spre scări. Urcară împreună treptele, greoi, și dispărură după primul palier.

Alex nu-și dădu seama cât era de șocată până când nu observă privirea lui Reede ațintită asupra mâinii pe care și-o dusesse la piept.

— Te-a atins, ți-a făcut ceva?

— Nu. Nu, repetă ea scuturând din cap.

— Lasă prostiile, de data asta. Te-a amenințat în vreun fel? N-a zis nimic cu care să-l pot înfunda?

— Nu, doar niște nerozii, cum că m-aș fi vândut necuratului. Mă consideră o trădătoare.

— Ia-ți lucrurile. Te duc acasă.

— Vin imediat.

Reede își luă haina de pe cuierul de lângă ușă. Nu i-o ținu să se îmbrace; i-o azvârli pur și simplu, dar Alex fu impresionată de grija lui evidentă pentru siguranța ei. Reede își puse jacheta lui din piele cu guler de blană și pălăria de cowboy, în drum spre ieșire.

Cei doi Plummet îi urmaseră probabil sfatul. Nu se vedeau nicăieri.

Se lăsase întunericul. Piațeta era pustie. Chiar și cafeneaua S&S își trăsese obloanele. Specificul ei era micul dejun și prânzul.

Mașina i se păru înghețată când Alex se urcă la volan.

— Pornește motorul și ține-l pe încălzire, dar nu pleca până nu vin și eu cu mașina mea. Am să te însoțesc până la motel.

— Nu-i nevoie, Reede. Așa cum ai spus, probabil că-i un laș. Oamenii care amenință rareori acționează.

— Da, rareori, spuse el, apăsând pe ultimul cuvânt.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji. Mă descurc și singură.

— Nu de tine îmi fac griji, ci de mine. Când ai venit aici, țineai neapărat să dai de dracu'. Ei bine, ai găsit ce-ai căutat. Dar n-am de gând să las o femeie, procuror la Procuratura districtuală, să fie violată, maltrată sau ucisă în ținutul meu, ai înțeles? spuse el, trântind ușa mașinii.

Alex îl văzu dispărând pe trotuarul întunecat, dorindu-și să nu fi auzit niciodată de el și de acest ținut infernal pe care îl asociase cu iadul invocat de Plummet atât de frecvent.

Când văzu luminile Blazerului apropiindu-se, ieși din parcare și se îndreptă spre motelul care de câțva timp însemna pentru ea casa.

Intră în cameră și încuie ușa în urma ei, fără ca măcar să-i trimită un gest de mulțumire lui Reede. Cina fu o masă complet lipsită de orice gust, comandată prin telefon. Răsfoi din nou anuarele, dar deja le cunoștea atât de bine încât nu mai prezentau nici un interes. Era obosită, dar prea surescitată pentru a putea dormi.

Gândurile îi erau bătute de sărutul lui Junior, nu pentru că îi stârnise senzualitatea, ci pentru că n-o făcuse. Săruturile lui Reede o urmăreau pentru că realizase atât de ușor ceea ce Junior nu reușise nici măcar străduindu-se.

Angus nu avusese nevoie de nici o explicație pentru a înțelege scena pe care o întrerupsese când intrase în hangar și o găsisese acolo cu Reede. Expresia lui fusese un amestec de surpriză, dezaprobare și încă ceva care pe moment îi era neclar. Resemnare?

Se răsucea în pat de oboseală, frustrare și, da, teamă. Indiferent Cât ar nega, Plummet o tulburase. Era un ținut, desigur, dar cuvintele lui aveau un dram de adevăr.

Începuse să-i pese ce gândea fiecare din suspiecții ei despre ea. Strădania de a dobândi simpatia lor devenise aproape la fel de importantă ca și aceea de a câștiga afecțiunea bunicii ei. Era un lucru bizar, ceva ce nu putea înțelege.

Nu avea încredere în Reede, dar îl dorea și voia ca și el s-o dorească. Îi plăcea Junior, cu toată lenea lui, și se simțea plină de simpatie față de el. Angus împlinea visele ei din copilărie despre un tată aspru, dar iubitor. Cu cât se apropia mai mult de aflarea adevărului despre fegătura

lor cu moartea mamei ei, cu atât dorea mai puțin să-l cunoască.

Apoi mai era și nebuloasa din jurul morții lui Pasty Hickam care întuneca orizontul. Suspectul lui Reede, Lyle Turner, era încă liber. Până nu se va convinge că el l-a omorât pe Hickam, va continua să creadă că fusese eliminat datorită faptului că asistase la comiterea crimei. Ucigașul ei o considera și pe ea o amenințare.

De aceea, acum, în toiul nopții, când văzu o mașină trecând încet pe lângă ușa ei, luminând cu farurile colțul unde se afla patul, inima i se strânse de frică.

Aruncând așternuturile, se furișă spre fereastră și privi prin fanta îngustă dintre geam și draperia grea care îl acoperea. Trupul i se relaxa brusc de ușurare și din gură îi ieși un mic strigăt de bucurie.

Blazerul șerifului făcu un viraj larg în parcare și trecu dip nou prin fața camerei ei.

Reede se gândi să se întoarcă și să se ducă acolo unde știa că îl așteaptă o băutură tare, un zâmbet primitor și o femeie fierbinte, dar menținu direcția spre casă.

Fusese atins de o boală necunoscută. Nu putea să se scuture de ea, oricât de tare încerca. Avea mâncărimi care porneau din interior spre afară, iar stomacul îi era într-o permanentă răzmeriță.

Casa lui, care îi plăcuse întotdeauna pentru solitudinea ei, păru pustie în

Da în care ușa de plasă contra insectelor se deschise cu un scârțâit. Când o să-și aducă aminte s-o ungă? Lumina pe care o aprinse nu contribui cu nimic ca interiorul să pară mai primitor; accentua doar faptul că nu era nimeni care să-l întâmpine. Nici măcar un câine, care să vină și să-i lingă mâna, dând din coadă bucuros că-l vede. N-avea un peștișor, un papagal, o pisică, nimic care să moară și să lase un alt gol în viața lui.

Caii erau altceva. Erau o investiție. Din când în când însă, câte un cal avea pentru el o valoare deosebită, ca

Timp Dublu, de exemplu. Pierderea lui fusese dureroasă. Încercă să nu se mai gândească la asta.

Lagărele de refugiați din țările bântuite de foamete erau mai bine aprovizionate decât bucătăria lui. Rareori mânca acasă. Când se întâmpla asta, ca acum, se mulțumea cu o bere și câțiva biscuiți sărați cu unt de alune.

Trecând prin hol, potrivea termostatul radiatorului ca să nu se scoale țeapăn dimineața. Patul era nefăcut. Nu-și amintea de ce se sculase atât de brusc ultima oară.

Își scoase hainele, aruncându-le într-un coș din baie, pe care nepoata lui Lupe avea să-l golească la următoarea ei venire. Probabil că avea mai multă lenjerie de corp și ciorapi decât oricare dintre cunoscuții lui. Nu era o extravaganță; era un mijloc de a nu fi obligat să spele prea des. Garderoba luj consta în principal din blugi și cămăși pe care le trimitea la spălătorie în fiecare săptămână, astfel încât era mereu decent îmbrăcat.

Spăiîndu-se pe dinți își privi chipul în oglinda de deasupra lavoarului. Trebuia să se tundă. O făcea cu regularitate. Apăruseră câteva fire noi de păr alb pe tâmpile de când se uitase ultinna oară. Trecuse atâta timp?

Brusc, își dădu seama cât de ridată îi devenise fața. Ținând periuța de dinți într-un colț al gurii, se aplecă peste lavoar și se privi mai de aproape. Fața lui era plină de încrețituri.

Mai pe șleau, părea îmbătrânit.

Prea bătrân? Pentru ce? Sau, mai exact, pentru cine? Numele care-i veni în minte îl tulbură adânc.

Își clăti gura, dar evită să se mai privească iar în oglindă înainte de a stinge lumina care îi dezvăluia chipul cu atâta cruzime. Nu era nevoie să pună ceasul să sune. Se trezea întotdeauna la răsăritul soarelui. Nu depășea niciodată ora lui de sculare.

Cearceafurile erau reci. Trase cuvertura până la bărbie și așteptă să se încălzească. Acesta era momentul când, stând în puterea nopții singur și înfrigurat, regreta că din cauza Celinei nu se mai putea atașa de alte femei. În oricare alt moment era bucuros că nu e un sentimental.

În clipe ca acestea, regreta în sinea lui că nu se căsătorise. Chiar și dormitul lângă trupul cald al unei femei pe care n-o iubeai în mod deosebit sau care se îngrășase după căsătorie ori care te dezamăgise sau te cicălea că muncești prea mult și câștigi prea puțin, ar fi fost de preferat acestei singurătăți.

Dar poate că nu. Cine știe? Ef n-avea să știe niciodată, din cauza Celinei. N-o iubise atunci când murise, sau mai bine zis, nu în felul în care o iubise toată viața până atunci.

Se înfrebasese deseori dacă dragostea lor va supraviețui când vor fi maturi, dacă era reală și solidă sau pur și simplu cel mai bun surogat pe care îl aveau pentru alte deficiențe din viața lor. Ar fi iubit-o veșnic ca prietenă, dar se îndoise că simpla dependență a unuia față de celălalt era o bază sănătoasă pentru a rămâne toată viața împreună.

Probabil că Celina simțise rezerva lui și acesta fusese unul din motivele pentru care dorise să plece un timp. Nu discutaseră despre asta niciodată, așa că nu putea fi sigur. Era o presupunere.

Cu mult timp înainte de plecarea ei la El Paso, în vara aceea, el pusese problema durabilității dragostei lor din copilărie. Dacă sentimentele lui pentru ea se vor schimba la maturitate, cum dracu' aveau să procedeze ca să se despartă? Se frământa încă în privința asta când Celina murise și îl marcaseră atât de tare, încât nu se mai putuse atașa de nici o altă femeie.

Nu voia cu nici un chip să se mai lase înlănțuit atât de tare de vreo altă ființă umană. Era un lucru mortal să fii

atât de strâns legat de o altă persoană, mai ales de o femeie.

Cu ani în urmă se jurase că va lua doar ceea ce femeile pot să-i dea fără probleme, mai ales dragoste fizică, dar că nu va mai fi tandru cu nici una. Și în mod sigur, că nu se va mai îndrăgosti.

Numai că relațiile pe termen scurt deveniseră prea complicate. Invariabil, femeia se atașa de el, iar el nu putea răspunde în același fel. Atunci începuse s-o frecventeze pe Nora Gail. Acum nu mai mergea nici asta. Culcatul cu ea era ceva mecanic, fără însemnătate, și în ulttmul timp necesita mari eforturi din partea lui să nu-și arate plictiseala.

Relațiile cu o femeie cereau un preț mult mai mare decât era el dispus să plătească...

Cu toate astea, stând acum și recitând în minte crezul lui de eternă detașare, se pomeni gândindu-se la ea.

În ciuda vârstei lui, începuse să viseze ca un țănc. Gândurile despre ea îi ocupau mintea mai mult decât ar fi crezut vreodată. la limita acestor gânduri se afla un sentiment foarte aproape de tandrețe, care-și croia drum spre conștiința lui.

Dar acest sentiment era dureros; era durerea de a ști cine este ea și cât de irevocabil concepția ei îi schimbase viața, de a ști cât de bătrân putea să pară în ochii unei femei de vârstă ei, de a o vedea sărutându-l pe Junior.

— La dracu'!

Gemu în întuneric și își acoperi ochii cu antebrațul, în vreme ce mintea îl obliga să vadă acel sărut din nou. Produsese în el o criză de gelozie încât se speriasse singur. Furia lui fusese vulcanică. E de mirare că nu țâșnise în sus prin acoperișul Blazerului.

Cum dracu' se întâmplase? De ce o lăsase să se apropie de el când nu putea ieși absolut nimic din asta, decât cet mult să mărească ruptura creată de Celina între el și Junior?

O relație - însuși cuvântul îl făcu să se înfioare - între el și Alex era de neconceput, așa că de ce îl deranja faptul că pentru o femeie elegantă, inteligentă, hotărâtă să-și facă o carieră, cum era Alex, el părea un bătrân provincial?

Cu Celina avea multe lucruri comune, dar nu ieșise nimic până la urmă. Atunci cum dracu' își imagina el că exista o cât de mică posibilitate ca între ei să se înfiripeze ceva mai adânc?

Și, încă un amănunt, gândi el cu o ironie amară, uciderea Celinei. Alex nu va înțelege niciodată asta.

Nici unul din aceste raționamente întemeiate nu-l împiedica s-o dorească. Un vâl de căldură îi străbătu corpul și, împreună cu el, apăru dorința. Dorea să-i simtă mirosul; dorea să-i simtă părul pe obrazul lui, pe piept, pe abdomen. I se tăie respirația când își imaginează buzele și limba ei lunecând pe pielea lui. Dorea s-o sărute din nou, să-i strângă între buze sfârcul sânelui. Îi șopti numele în

Întuneric și se concentra asupra acelei clipe în care își lunecase mâna în cupa sutienului și mângâiasse fructul oprit. Corpul lui se aprinse, arzând ca o torță în focul imaginației lui.

Încetul cu încetul, văpaia se domoli, iar el rămase cu un sentiment de goliciune și singurătate în casa rece, pustie, cufundată în întuneric.

Capitolul 33

— Bună dimineața, Wanda Gail.

Soția lui Fergus Plummet se dădu un pas înapoi.

— Cum mi-ați spus?

— Wanda Gail, repetă Alex cu un zâmbet blînd. Așa te cheamă, nu? Ești una dintre tripleții Burton, cunoscute sub numele de surorile Gail.

Doamna Plummet venise la ușă cu o cărpă de vase în mână. Șocată de faptul că Alex îi cunoștea trecutul, trase aer în piept scurt, șuierător. Ochii ei rătăciră prin curte ca și cum ar fi căutat artileria venită s-o sprijine pe Alex.

— Pot să intru?

Alex nu așteptă consimțământul ei, ci folosindu-se de deruta femeii intră în casă și închise ușa. Descoperise identitatea doamnei Plummet cu totul întâmplător, răsfoind anuarul liceului, în timp ce-și lua cafeaua. După ce trecuse cu privirea peste fotografia aceea care înfățișa sala de clasă, de nenumărate ori brusc ceva îi sărise în ochi. Crezuse că se înșeală până în clipa în care văzuse numele scris pe margine: Wanda Gail Burton.

Stăpînindu-și cu greu emoția, căutase adresa ei în cartea de telefon și plecase direct spre locuința reverendului. Parcase la oarecare distanță de casă și nu se apropiase până nu-l văzuse pe Fergus plecând cu mașina.

Cele două femei rămaseră față în față în holul slab luminat. Alex era curioasă. Wanda Gail Plummet era clar speriată.

— N-ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră, șopti ea anxioasă.

— De ce? Pentru că soțul te-a avertizat în privința mea? Întrebă Alex, moale. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Nu vrei să ne așezăm puțin?

Asumându-și rolul de gazdă, Alex o conduse pe Wanda Gail într-o cameră, care era una dintre cele mai anoste și mai neprimitoare încăperi din câte văzuse în viața ei. Nu exista nici măcar un colțișor colorat și mai vesel. Nu exista nici o plantă, nici un tablou, în afară de unul care îlâjifățișa pe Isus Christos pe cruce, plin de sânge; nici un fel de cărți sau reviste. Nu exista nimic care să învieze atmosfera sumbră care plutea în toată casa. Alex văzuse trei copii care arătau jalnic plecând cu tatăl lor. Era singură cu Wanda Gail.

Se așezară una lângă alta pe o sofa greoaie, uzată, care reflecta sărăcia generală a familiei. Wanda Gail strângea în mâini cârpa udă, de bucătărie. Fața ei trăda neliniștea. Se vedea că e speriată de moarte, fie de Alex, fie de reacția soțului ei dacă afla că ea fusese acolo.

Alex încercă s-o liniștească spunând calm:

— Vreau doar să stăm puțin de vorbă. Am descoperit întâmplător că te numești Wanda Gail Burton.

— Nu mă mai numesc așa. De când l-am descoperit pe Isus.

— Povestește-mi. Când a fost asta?

— În vara în care am terminat liceul. Câtiva dintre noi...

— Surorile tale?

Femeia dădu din cap.

— Da, împreună cu alții; ne-am vârat cu toții în mașina; cuiva și am plecat la Midland. Eram în căutare de distracții, ; spuse ea, lăsându-și ochii în jos. Am văzut un cort mare j ridicat în mijlocul unei pajiști, la periferia orașului. Era epoca în care se produsese o revitalizare a credinței. Ne-am dus să vedem despre ce e vorba. Ne-am dus cu gândul să ne amuzăm de oamenii aceia și să râdem pe seama *Bibliei*. Wanda Gail avu o grimasă de remușcare.

— Totul părea foarte nostim pentru că eram băuți și fumaserăm marijuana adusă de cineva de la Eagle Pass.

Wanda se opri, își împreună mâinile și făcu o scurtă rugăciune pentru iertarea păcatelor.

— Și ce s-a întâmplat? Ai avut o revelație în noaptea aceea?

Femeia confirmă cu o mișcare scurtă din cap.

— Era acolo un predicator tânăr. După intonarea psalmilor și rugăciunii, s-a dus la microfon, spuse ea, cu ochi visători, gândindu-se la trecut. Nu-mi amintesc despre ce a vorbit. Simpla lui voce m-a făcut să intru în transă. Am simțit energia lui revărsându-se asupra mea. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Ceilalți se plictisiseră și voiau să plece. Le-am spus să se ducă și să vină să mă ia mai târziu. Voiam să mai rămân. Când a terminat predica, m-am dus la altar împreună cu alții. El și-a pus mâinile pe capul meu și s-a rugat pentru a mă elibera de păcat. În noaptea aceea mi-am dat inima lui Isus și lui Fergus Plummet, încheie ea cu ochii cețoși.

— La cât timp după aceea v-ați căsătorit?

— După două zile.

Alex căută un mod delicat în care să pună următoarea ei întrebare. Din respect pentru convertirea femeii la o viață creștină, i se adresă pe numele ei actual:

— Doamnă Plummet, dumneata și surorile dumitale... Începu ea ezitând și umezindu-și buzele, am auzit...

— Știi ce ați auzit. Eram niște stricate.

Alex nu fu de acord cu această apreciere aspră a ei înseși; încercă s-o mai atenueze.

— Știi că vă întâlnești cu o mulțime de bărbați. Wanda începu din nou să frământa cârpa.

— Mi-am mărturisit toate păcatele lui Fergus. El m-a iertat, ca și Dumnezeu. M-a îmbrățișat cu dragoste, în ciuda slăbiciunilor mele.

Alex avea o părere mai puțin romantică despre gestul predicatorului. Dorise probabil o nevastă care să se simtă

recunoscătoare că o iertase de păcate cu atâta generozitate, una care să considere iertarea lui egală cu aceea a lui Dumnezeu,

Dumnezeu iartă păcatele, -Alex se îndoia însă că Fergus Plummet o făcea. Probabil că ținea cu scrupulozitate socoteala păcatelor ei și se folosea de ele ca de o armă pentru a o ține în frâu. Cu siguranță că îi făcea zile fripte, amintindu-i mereu cât e de norocoasă că obținuse iertarea lui.

Era însă evident că ceea ce i se întâmplase Wandeî Gail în cortul acela fusese profund și ireversibil. Decizia ei de a-și croi o altă viață rezistase douăzeci și cinci de ani. Pentru asta Alex o admira.

— Doi dintre băieții cu care te întâlneai în timpul liceului au fost Reede Lambert și Junior Minton?

— Da, spuse Wanda, cu un zâmbet visător. Erau cei mai drăguți și mai populari băieți din școală. Toate fetele erau moarte după ei.

— Chiar și Stacey Wallace?

— Singurul băiat cu care ea s-a întâlnit vreodată a fost Junior Minton. Era într-un fel jalnic s-o vezi pe Stacey înnebunită după el, în timp ce el umbla după Celina.

— Dar Celina era cu Reede

— Da. Reede era și încă mai esie un om bun. Nu ne trata, pe mine și pe surorile mele, ca pe niște otrepe, deși asta eram, de fapt. Era întotdeauna drăguț... mă rog, înțelegi... când se întâlnea cu noi. Și întotdeauna spunea mulțumesc după aceea.

Alex zâmbi scârbită.

— Părea să fi înnebunit complet când s-a măritat Celina. Apoi, când a murit ea...

Se opri zâmbind cu înțelegere, apoi continuă:

— Uneori se poartă rău, dar în adâncul sufletului său e un om bun. Știu că nu-l place pe Fergus, dar s-a purtat frumos cu mine zilele trecute, încheie ea, ridicând capul.

Femeia asta era una din fostele iubite ale lui Reede. Alex o privea cercetător. Era imposibil să și-o imagineze în culmea extazului cu vreun bărbat și mai ales cu Reede.

Fața ei păstra îndeajuns de mult din trăsăturile de odinioară, pentru ca Alex s-o poată recunoaște în poza din anuar, dar pielea era flască și gâtul îmbătrânit. Părul bogat, tuns cochet, pe care îl avea în fotografie, era acum strâns într-un coc sever care o dezavantaja. Ochii, a căror frumusețe fusese mult sporită prin mijloace cosmetice, cu ocazia fotografierii, erau acum lipsiți de orice fard. Talia i se împlinise armonizându-se cu bustul și șoldurile care în tinerețe trebuie să fi fost voluptuoase.

Wanda Gail arăta cel puțin cu zece ani mai în vârstă decât colegii ei de clasă, Reede și Junior, chiar și decât Stacey. Alex se întrebă dacă asta se datora vieții ei tumultuoase de dinainte de căsătorie sau viața de femeie măritată cu Plummet accelerase procesul de îmbătrânire. Mai curând ultima variantă, se gândea ea. Nu putea fi prea vesel să trăiești cu un bărbat ca el. Cu toată pioșenia lui, nu aducea nici o bucurie sau dragoste celor din jur. Pentru Alex, acesta ar fi trebuit să fie rostul credinței. Admirația ei pentru Wanda Gail era umbrită de milă.

Sentimentul acesta se adânci și mai mult când femeia se uită la ea și spuse timid:

— Și dumneata ai fost amabilă cu mine. Nu mă așteptam la asta, pentru că ești atât de deșteaptă și elegantă. Femeia se uită plină de respect la haina de blană și poșeta din piele de tipar a lui Alex.

— Mulțumesc, spuse ea.

Apoi, pentru că Wanda devenise gânditoare, Alex își reluă întrebările.

— Cum au reacționat surorile la căsătoria dumitale?

— A, sunt convinsă că nu le-a plăcut.

— Nu ți-au spus?

— Fergus a zis că e mai bine să nu mai am nimic de a face cu ele.

— Te-a despărțit de familie?

— A fost cel mai bun lucru, spuse Wanda, sărind repede în apărarea lui. Am părăsit vechiul mod de viață. Ele făceau parte din el. A trebuit să le întorc spatele pentru a-i dovedi lui Isus că mă lepădasem de păcat.

Alexnotă un alt motiv pentru a-l disprețui pe predicator, îi făcuse o spălare a creierului soției sale contra familiei ei și folosisese sufletul ei nemuritor drept instrument.

— Unde sunt surorile dumitale acum?

— Peggy Gail a murit acum câțiva ani. Am citit în ziar. A avut cancer, spuse ea, tristă.

— Și cealaltă? Nora Gail?

Buzele Wandei se îngustară, dezaprobator.

— Trăiește încă în păcat.

— Aici în oraș?

— Da, sigur.

Își împreună din nou mâinile sub bărbie și spuse o rugăciune scurtă.

— Mă rog lui Dumnezeu să-i deschidă ochii înainte de a fi prea târziu.

— Nu s-a căsătorit?

— Nu. Îi plac bărbații prea mult. Toți bărbații. N-a avut niciodată o anumită preferință. Poate cu Reede Lambert să fi fost ceva, dar el nu voia o legătură permanentă.

— Îl plăcea?

— Foarte mult. Fizic, se plăceau unul pe altul, dar n-a fost niciodată vorba de iubire. Poate că erau prea asemănători. Încăpățânați. Și cu un dram de josnicie.

Alex se strădui ca următoarea întrebare să sune cât se poate de firesc.

— Ai idee dacă se mai duce pe la ea?

— Cred că da, spuse ea, încrucișându-și brațele și trăgându-și nasul, acuzator. Ne plăcea pe toate, dar Nora era preferata lui. Nu știu dacă se mai culcă cu ea, dar au rămas prieteni, pentru că știu prea multe unul despre

celălalt. Chiar din noaptea în care Celina a fost ucisă, a existat...

- Ce știi despre asta? o întrerupse Alex.
- Despre ce?
- Despre noaptea în care a fost ucisă Celina.
- Reede era cu Nora.

Alex simți că-i zvâcnește inima.

— A fost cu ea în noaptea aceea? Ești sigură? Wanda o privi nedumerită.

— Credeam că toată lumea știe asta.

„Toti, în afară de mine”. Își spuse Alex, cu amărăciune. O întrebă unde locuiește Nora Gail. Plină de rețineri, Wanda îi explică cum să ajungă acolo.

— N-am fost acolo niciodată, dar știu unde este. E imposibil să n-o găsești.

Alex îi mulțumi și se ridică să plece. Ia ușă, Wanda deveni din nou neliniștită.

— Cred că lui Fergus nu i-ar face nici o plăcere că am stat de vorbă cu dumneata.

— De la mine n-o să afle.

Wanda păru că se liniștește, până când Alex adăugă:

— L-aș sfătui să renunțe la orice alte acte de vandalism și l-aș ruga să nu-mi mai trimită scrisori de condamnare.

— Scrisori?

Părea să nu știe nimic de scrisoarea care o așteptase la întoarcerea de la Austin, dar Alex simțea că se preface.

— N-am să te pun în situația de a minți întru apărarea soțului, doamnă Plummet, dar trebuie să te avertizez că Reede a oprit la el scrisoarea și o consideră de interes pentru poliție. Sunt sigură că ar proceda la arestări dacă mai primesc una.

Alex speră că amenințarea ei subtilă va avea efect. Când ajunse la mașină însă, mintea ei se concentrase deja asupra pasului următor: convorbirea cu alibiul lui Reede.

Clădirea din lemn, cu două etaje, îi amintea lui Alex de hanurile din era prohibiției, așa cum le văzuse în filmele cu gangsteri. Nu avea nici o firmă și nu se vedea din șosea, dar erau câteva TIR-uri în parcare și câteva camioane, și chiar și un Cadillac de tip nou.

Trotuarul de piatră era mărginit de pansele prăfuite. Un șir de trepte ducea sus, la o verandă lată, Lângă ușă era un buton de sonerie de modă veche, de care trebuia tras. O muzică discretă răzbătea prin pereți, dar ferestrele păreau să fie astupate. Nu se vedea nimic prin ele.

Ușa fu deschisă de un munte de om cu o barbă cernită, care acoperea două treimi dintr-o față la fel de roșie ca un mușchi de vită. Purta o cămașă albă cu

plastron și papion de satin negru, peste un guler lung alb. O privi pe Alex cu sprâncenele încruntate, înfricoșător.

— Eu... Începu Alex.

— Te-ai răătăcit?

— O caut pe Nora Gail Burton.

— Ce-ai cu ea?

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Despre ce?

— E ceva personal. Omul o privi bănuitor.

— Ai ceva de vânzare?

— Nu.

— Ai fixat o oră?

— Nu.

— E ocupată.

Tocmai voia să închidă ușa, dar în clipa aceea apăru un bărbat care voia să iasă. Acesta se strecură printre ei, atingându-și șapca în chip de salut spre Alex și mulțumind portarului. Alex profită de situație și trecu pragul intrând într-un vestibul cu aspect impersonal.

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Burton, vă rog. Promit să nu-i răpesc prea mult timp.

— Dacă ești în căutare de lucru, va trebui să completezi un formular și să prezinți și poze. Nu stă de vorbă cu o fată decât după ce vede pozele.

— Nu sunt în căutare de lucru.

Omul o studie îndelung înainte de a ajunge la o concluzie favorabilă.

— Numele?

— Alexandra Gaither.

— Așteaptă aici, ai înțeleș?

— Da, domnule.

— Nu te mișca de aici.

— Promit.

Omul se retrase spre interiorul casei trecând pe lângă scara interioară cu o gratie și sprinteneală neobișnuite pentru un bărbat de talia lui. Ordinul de a rămâne pe loc, pe care i-l dăduse, fusese atât de categoric, încât Alex părea bătută în cuie și nimic nu ar mai putea-o urni de acolo.

După câteva secunde, totuși, muzica îi deșteptă, curiozitatea de a vedea de unde vine. Conversații cu voce scăzută și râsete o atraseră spre draperiile de brocart violet care separau holul de camera propriu-zisă. Marginile draperiei rau petrecute una peste alta, așa că nu putu vedea nimic. Ridicând mâna, le desfăcu puțin și se uită printre ele.

— Domnișoară Gaither.

Tresări și se răsuci pe călcâie, lăsând mâna în jos, vinovată. Gigantulcu barbă era aplecat asupra ei, dar buzele lui moi, roz, stăteau răsfrânte, amuzate.

— Pe aici, spuse mamutul. O conduse în dosul scărilor și se opri în fața unei uși închise. După ce bătu de trei ori scurt, o deschise și se dădu la o parte făcându-i loc să intre, apoi închise ușa în urma ei.

Alex se așteptase s-o găsească pe patroană tolănită pe cearceafuri de satin. Nu era. Stătea la un birou mare, funcțional, înconjurat de dulapuri cu sertare metalice.

După numărul de registre, dosare și vrafuri de scrisori împrăștiate pe birou, se părea că avea la fel de multă treabă aici ca și în budoar.

Nici îmbrăcămintea ei nu era aceea la care se așteptase Alex. În loc de a fi îmbrăcată doar cu câteva articole de lenjerie spumoasă, purta un costum bine croit din stofă. Bijuteriile erau însă alese cu grijă și toate erau autentice și fără cusur.

Avea părul vopsit în alb și arăta ca un ghem de vată de zahăr. Totuși, această coafură demodată o prindea destul de bine. Ca și sora ei, Wanda, era mai curând plină decât zveltă, dar nici acest lucru nu era neplăcut. Tenul

însă era punctul ei forte: curat, neted, alb ca laptele. Alex se îndoii că fusese vreodată expus soarelui devastator al Texasului.

Ochii albaștri cu care o studia pe Alex erau la fel de detașați ca aceia ai pisicii care stătea pe colțul biroului lângă mâna ei dreaptă.

— Ai gusturi mai bune decât mama dumitale, spuse ea fără nici un fel de introducere, privind-o din cap până în picioare, încet. Celina avea trăsături frumoase, dar n-avea stil. Dumneata ai. Ia loc, domnișoară Gaither.

— Mulțumesc.

Alex se așeză pe scaunul din fața biroului. După o clipă, râse și clătină din cap, rușinată.

— Te rog să mă scuzi că mă uit așa, spuse ea.

— Nu-i nimic. Sunt probabil prima patroană de bordel pe care o întâlnești.

— Nu tocmai. Am instrumentat cazul unei femei din Austin a cărei agenție de modele s-a dovedit a fi o filieră de prostituție.

— A fost fraieră.

— Am avut probe. Cazul era de neatacat.

— Să iau asta drept avertisment?

— Activitatea dumitale nu intră în jurisdicția mea.

— Nici uciderea Celinei nu intră.

Patroana își aprinse o țigară fără să facă risipă de mișcări, apoi îi oferă și lui Alex una, dar ea refuză.

— O băutură? Scuză-mă c-o spun, dar lași impresia că ți-ar prinde bine, spuse ea, arătând spre un bar lăcuit, încrustat în perle.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau nimic.

— Peter mi-a spus că ai refuzat să completezi un formular, deci presupun că nu ești în căutare de slujbă.

— Nu.

— Păcat. Te-ai descurca foarte bine. Corp drăguț, picioare frumoase, păr excepțional... Asta-i culoarea lui naturală?

— Da.

Patroana rânji, răutăcios.

— Am câțiva clienți care ar fi morți după dumneata.

— Mulțumesc, spuse Alex, înțepat, complimentul făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut nevoie de o baie.

— Cred că ai venit aici în probleme de afaceri. Ale dumitale, spuse ea, cu un zâmbet leneș, nu ale mele.

— Aș avea de pus câteva întrebări.

— Dar mai întâi aș vrea să-ți pun eu una.

— De acord.

— Te-a trimis Reede?

— Nu.

— Bun. Asta m-ar fi dezamăgit.

— Te-am găsit prin sora dumitale. Nora Gail ridică puțin o sprânceană.

— Wanda Gail? Credeam că-i e teamă că dacă-mi rostește numele se va transforma într-un bloc de sare sau cam așa ceva. Ce face? În sfârșit, s-o lăsăm, spuse ea când observă ezitarea lui Alex.

Am văzut-o pe Wanda Gail de la distanță. Arată îngrozitor. Ciocănitoarea aia care pretinde că e un om al lui Dumnezeu i-a distrus sănătatea și înfățișarea. Copiii ei umblă ca niște vagabonzi. Dacă ea vrea să trăiască astfel, n-are decât, dar de ce să-i crească pe ei în mizerie?

Era sincer indignată.

— Nu e nici un merit în a fi sărac. Aș vrea s-o ajut financiar, dar sunt sigură că mai curând ar muri de foame decât să ia un bănuț de la mine, chiar dacă bărbatu-său i-ar da voie. Ți-a spus din capul locului că sora ei e o curvă?

— Nu. Mi-a spus numai cum să ajung aici. Își închipuia probabil că știu... cu ce vă ocupați.

— Nu știai?

— Nu.

— Ocupația mea e profitabilă, dar mă diversific.

Obişnuiam să mă culc cu bărbații de plăcere, domnișoară Gaither. O mai fac și acum, dar pentru bani. Și știi ceva? Bani sunt o plăcere mai mare.

Râsul ei fu răgușit și lipsit de veselie. N-avea nimic din timiditatea Wandei. Alex avu impresia că Nora Gail nu se temea nici de dracu' însuși, că s-ar duce la el și l-ar scuipa în ochi fără nici o tresărire. Iar după aceea, probabil că l-ar seduce.

— De fapt, continuă ea, ai avut noroc că m-ai găsit. Tocmai m-am întors de la o întâlnire cu bancherul meu. Indiferent cât ar fi de ocupat, își face timp pentru mine.

Făcu un gest spre mapa deschisă pe birou, în fața ei. Chiar citind invers, Alex putu să descifreze antetul din partea de sus a scrisorii: „*H.G.B. Inc.*”, rosti ea în gând. Când privirile lor se întâlneau din nou, ochii Norei Gair exprimau satisfacție.

— Sunteți *H.G.B. Inc.*, Nora Gail Burton? întreba ea, cu voce slabă.

— Exact.

— Ați semnat scrisoarea pe care oamenii de afaceri mi-au trimis-o.

— Am contribuit la elaborarea ei.

Unghiile ei lungi, frumoase se afundară în blana bogată a pisicii, în timp ce o scârpina după ureche.

— Nu-mi place ceea ce încerci să faci aici, domnișoară Gaither. Nu-mi place deloc. Ești pe punctul de a dinamita

toate planurile mele de extindere atît de bine orchestrate...

— După cum îmi amintesc, *H.G.B. Inc.* planuiește sa construiască un hotel lângă noul centru al orașului.

— Da. Un complex hotelier cu tot ce-i trebuie, teren de golf teren de tenis, bazin de înot și tot ceea ce îți poate asigura.

— Și câte-o curvă pentru fiecare cameră? Nora Gail scoase din nou un răs răgușit, dar nu se supără.

— Nu. Dar cine se pricepe mai mult să-i facă pe oameni să se simtă bine, decât o curvă bătrână? Am cooptat pe cei mai buni arhitecți din țară. Va fi ceva Spectaculos, care să-ti ia ochii, destinat turiștilor și oamenilor de afaceri. Oricine vine în Texas, mai ales de pe coasta de est, își închipuie că noi suntem gălăgioși, necizelați, lipsiți de gust. Nu vreau ca hotelul meu să le întărească această impresie.

— Aveți bani să construiți un astfel de complex? Întrebă Alex, devenind curioasă.

— Am destule garanții materiale ca să pot împrumuta de la bancă. Câți cowboys, camionagii, lucrători, funcționari, bărbați din sferele înalte au urcat treptele astea ar fi imposibil de numărat, spuse ea, arătând spre scara interioară. De fapt, aș putea să-ți spun exact câți au fost, cât timp au stat, ce au făcut, ce-au băut, ce-au fumat, orice ai vrea să știi. Țin dosare meticuloasă întocmite. Sunt o curvă, dar una deșteaptă. Nu te apuci de o meserie ca asta știind doar cum să-l faci pe un bărbat să termine. Trebuie să știi cum să-l satisfaci rapid ca să poți trece la următorul. Și mai trebuie să știi cum să-l faci să cheltuiască mai mult decât e dispus s-o facă.

Se lăsă pe spate și mângâie pisica.

— Da, am bani, continuă ea. Ceea ce e mai important însă e faptul că știu cum să-i transform într-o avere uriașă. Cu acest hotel voi intra în legalitate. N-am să mai fiu obligată să satisfac vreun pervers, decât dacă vreau

eu, sau să mai ascult poveștile cu bărbați ghinionști pe care nu-i înțeleg nevestele. Visez la ziua când voi putea să mă mut din casa asta în centrul orașului, să țin capul sus și să spun „Pupă-mă în fund” oricui nu-i place vecinătatea mea, spuse ea, îndreptându-și țigara spre Alex. Nu-mi surâde deloc ideea să vină o amatoare și să dea totul peste cap.

Fusese o adevărată cuvântare. În ciuda ei înseși, Alex era fascinată, dar nu intimidată.

— Eu nu fac altceva decât să încerc rezolvarea unui caz de omucidere.

— Nu de dragul legii și ordinii. Puțin îi pasă statului de moartea Celinei. Dacă-i păsa, făcea ancheta asta de mult,

— Deci sunteți de acord că ancheta trebuia făcută? Nora Gail dădu din umeri cu eleganță.

— Poate din punct de vedere legal, nu dintr-unul personal. Ascultă, scumpo, îți dau un sfat. Îți vorbesc acum ca uneia dintre fetele mele când are vreo încurcătură: du-te acasă. Lasă lucrurile așa cum sunt. Toată lumea va fi fericită, inclusiv tu.

— Știți cine a ucis-o pe mama, doamnă Burton?

— Nu.

— Credeți că Bud Prostănacul a ucis-o?

— Idiotul ăla inofensiv? Nuuu...

— Deci suspectați pe altcineva. Pe cine?

— Chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune.

— Nici în instanță, sub prestare de jurământ? Nora Gail clătină din capul ei impresionant.

— N-aș incrimina niciodată pe prietenii mei.

— Ca, de exemplu, pe Reede Lambert?

— Da, spuse ea ferm. Ne știm de prea multă vreme.

— Am auzit.

Chicotul hârâit al Norei Gail o făcu pe Alex să ridice privirea.

— Te deranjează să știi că Reede și cu mine făceam dragoste până cădeam lați?

— De ce m-ar deranja?

Fără s-o slăbească din priviri, Nora Gail trimise un rotocol de fum spre tavan și stinse țigara într-o scrumieră de cristal.

— Asta să-mi spui tu, scumpo.

Alex își luă un aer sever încercând să se impună în ochii ei ca procuror.

— Ați fost împreună în noaptea crimei?

— Da, răspunse ea, fără nici o ezitare.

— Unde?

— Cred că în mașina mea.

— Făcând dragoste până la epuizare?

— De ce vrei să știi asta?

— Interesul meu e strict profesional, replică Alex, tăios, încerc să verific alibiul lui Reede Lambert. Trebuie să știu unde ați fost, ce ați făcut și cât timp.

— Nu văd ce importanță are.

— Asta o decid eu. În plus, ce-vă deranjează dacă-mi spuneți acum? Sunt sigură că ați răspuns la întrebările astea și la ancheta anterioară.

— Nimeni nu m-a întrebat nimic.

— Cum?! exclamă Alex.

— Nimeni nu m-a chestionat. Cred că Reede a declarat că a fost cu mine și l-au crezut pe cuvânt.

— Ați fost împreună toată noaptea?

— Da. Pot să depun mărturie și în instanță. Alex o privi lung, insistent.

— Dar în realitate?

— Țsta-i adevărul. Pot s-o spun și sub prestare de jurământ, spuse ea, privind-o deschis, provocator.

Ajunsesse într-un punct mort. Avea senzația că se izbește cu capul de un zid. Începeau s-o doară tâmplele.

— Ați cunoscut-o bine pe mama?

— Destul de bine ca să nu piîng după ea.

O spuse cu aceeași candoare ca și Stacey Wallace. Alex ar fi trebuit să fie imună de acum, dar nu era.

— Ascultă, micuțe, îmi displace să ți-o spun așa direct, dar nu mi-a plăcut mama ta. Știa că Reede și Junior o iubeau. Tentația a fost prea puternică.

— Care tentație?

— Să-i joace unul contra celuilalt, să vadă până unde poate întinde coarda. După moartea tatălui tău, a început să-i joace iar. Reede nu dădea semne că i-ar ierta faptul că a rămas gravidă; Junior însă da. Cred că și-a dat seama că are șanse și a intrat în joc. În orice caz, a început să-i facă curte sincer. Familia lui nu era de acord. Stacey Wallace era pe punctul de a înnebuni. Junior însă părea că vrea să meargă până la capăt. Spunea tuturor care erau dispuși să-l asculte că imediat ce va termina liceul se va însura cu ea. Bunica ta era în al nouălea cer. Fusesse întotdeauna împotriva lui Reede și îl privea pe Junior Minton ca pe un ginere.

Nora Gail se opri pentru a mai aprinde o țigară. Alex așteptă nerăbdătoare, simțind cum i se pune un nod în piept.

— Cum privea Reede proiectata căsătorie între Celina și Junior?

— Era încă supărat pe Celina, dar îl deranja - al dracului de mult. De aceea a venit la mine în seara aia. Celina se dusesse la ferma Minton, invitată la cină. Reede se aștepta ca Junior să-i facă propunerea deschis. Până la ziuă, urmau să fie logodiți.

— Dar până la ziuă, Celina a murit.

— Da, scumpo, spuse Nora Gail, rece. Și după părerea mea, asta a fost cea mai bună rezolvare.

Ca pentru a pune punct după ultima ei afirmație, răsună o împușcătură.

Capitolul 34

— Doamne sfinte, ce-a fost asta? întrebă Alex sărind în picioare.

— O împuşcătură, cred.

Nora Gail rămase admirabil de calmă, dar era deja la uşă în clipa în care omul care o salutase pe Alex mai devreme, o deschise brusc.

— E cineva rănit, Peter?

— Da, doamnă. A fost împuşcat un client.

— Sună-l pe Reede.

— Da, doamnă.

Peter se repezi la telefonul de pe birou. Nora Gail ieşi din birou. Alex o urmă. Madama dădu draperiile la o parte şi evalua scena dintr-o singură privire. Cu teamă şi curiozitate, Alex privi peste umărul ei.

Doi bărbaţi pe care Alex îi bănuia a fi paznici, imobilizaseră un om şi îl ţineau lipit de barul ornamentat. Câteva femei tinere, îmbrăcate sumar, stăteau ghemuite de frică pe canapelele acoperite cu catifea roşie. Un bărbat zăcea întins pe podea. Sub el se lăţea o baltă de sânge, mânjind covorul oriental, pastelat.

— Ce s-a întâmplat?

Neprimind nici un răspuns. Nora Gail repetă întrebarea mult mai aspru.

— S-au luat la ceartă, răspunse una dintre prostituate şi până să ne dăm seama ce se întâmplă, arma s-a descărcat.

Femeia arătă spre podea. lângă picioarele rănitului era un pistol.

— Pentru cine s-au certat?

După o lungă tăcere, una dintre fete își ridică mâna, plină de teamă.

— Du-te în biroul meu și așteaptă acolo.

Vocea Norei Gail era casantă ca gheața. Asta însemna că fata ar fi trebuit să știe cum să prevină un incident ca acela.

— Celelalte duceți-vă sus și stați acolo până vă chem eu. Nici una nu spuse nimic. Nora Gail conducea cu o mână de fier. Femeile zburară pe lângă Alex ca un roi de fluturi. Fură întâmpinate pe scări de mai mulți bărbați care se repeziseră în jos, trăgându-și pantalonii în timp ce alergau. Fără excepție, nu se uitară nici la stânga, nici la dreapta și ieșiră pe ușa principală.

Era o scenă comică, dar nu era momentul să râdă. Alex era îngrozită. Mai avusese de-a face cu violența și înainte, în rapoartele poliției, dar experiența directă era cu totul altceva. Există ceva tulburător în mirosul și priveliștea sângelui omenesc proaspăt.

Nora Gail i-l arată lui Peter cu un gest pe omul care sângera. Acesta îngenunche lângă el și își apăsă degetele pe carotida omului.

— Trăiește.

Alex o văzu pe Nora Gail pierzându-și puțin din start, se descurcase bine până acum, dar nu era nici ea din fier. Fusesse mai îngrijorată decât lăsase să se vadă.

Auzind vuietul sirenei, Nora Gail se întoarce ca să întâmpine pe Reede în ușă tocmai când acesta dădea buzna înăuntru.

— Ce s-a întâmplat?

— O dispută în legătura cu una din fete, îl informă ea. A fost împușcat un om, dar trăiește.

— Unde e? Salvarea e..

Reede se opri brusc când dădu cu ochii de Alex. În prima clipă rămase cu gura căscată privind-o fără să-i vină să creadă. Apoi fața i se înnegri de furie.

— Ce dracu cauți tu aici?

— Îmi desfășor ancheta.

— Anchetezi pe dracu', mârâi el. Cară-te imediat de aici!

Rănitul gemu, atragându-i atenția lui Reede într-acolo.

— Te sfătuiesc să-ți vezi de treburile dumitale, domnule șerif Lambert, spuse Alex tăios.

Reede înjură în timp ce îngenunchea lângă rănit. Când observă însă cantitatea de sânge pierdut, atenția lui se concentra imediat asupra lui.

— Cum te simți, cowboy-ule?

Omul gemu.

— Cum te cheamă?

Omul deschise ochii bătând din pleoape că înțelesese întrebarea, dar părea incapabil să răspundă. Reede dezgoli delicat până dădu de sursa hemoragiei. Glonțul îl lovise într-un șold cam la înălțimea taliei.

— O să scapi, îi spuse Reede. Mai rezistă câteva minute. Salvarea e pe drum.

Reede se ridică în picioare și se îndreptă spre omul reținut de cei doi paznici. Stătea cu capul plecat.

— Cu tine cum e? Ai și tu un nume? întrebă Reede, ridicându-i bărbia. Ia te uită! Bună, Lewis, spuse el, trăgănat. Credeam că te-am pierdut de client. N-ai vrut să ieși în serios avertismentul meu. Nu pot să-ți spun ce plăcere îmi face să te am din nou oaspete în închisoarea mea.

— Du-te-n mă-ta, Lambert, mârâi omul, insolent.

Reede își repezi pumnul în abdomenul lui cu atâta forță, încât omul se frânse de mijloc, dar numai o clipă, pentru că apoi pumnul lui Reede îl lovi din nou, de data asta în bărbie, făcându-l să se ridice. Reede îl ridică apoi de guler și îl zvârli de perete.

— Ai o gură rea, Lewis, spuse Reede, calm, fără ca măcar să gâfâie de pe urma efortului. O să vedem noi cum o să-ți meargă gura după ce ai să stai vreo două luni

într-un loc unde băieții răi o să-ți bage rahat în gură în fiecare dimineață, în loc de micul dejun.

Omul scâncea ca un copil. Când Reede îi dădu drumul, omul se prelinse pe lângă perete formând o grămadă informă la picioarele lui. Doi polițiști intrară în cameră, holbându-și ochii la plușul din jur.

— S-a împotrivit arestării, spuse Reede, calm, arătând spre Lewis și ordonându-le să-i pună cătușe și să-l închidă pentru încercare de asasinat. Se consultă cu cei de la salvare care intraseră împreună cu polițiștii și se ocupau acum de rănit.

— A pierdut mult sânge, îi spuse unul dintre ei pe când îi făcea o injecție în braț. E rănit grav, dar nu e într-o situație critică.

Mulțumit că totul se desfășura conform cerințelor dictate de împrejurări, atenția lui Reede se reîntoarse asupra lui Alex. Apucând-o strâns de braț, o împinse spre ușă.

— Dă-mi drumul.

— Dacă nu cumva te-a angajat Nora Gail între timp, n-ai ce căuta aici. Nora Gail, trage obloanele.

— Dar e vineri, Reede.

— Nu-i nimic. Și să nu plece nimeni. O să vină curând cineva și o să înceapă interogatoriul.

Apoi luînd-o pe Alex, o conduse autoritar afară și o urcă în Blazerul lui, înghesuind-o pe locul pasagerului înainte de a trânti ușa. Ocolind mașina, se urcă la volan.

— Mașina mea e acolo, spuse ea, mofluz. N-am nevoie să mă duci în oraș.

— Am să trimit un polițist s-o ia mai târziu, spuse el, băgând cheia în contact. Ce Dumnezeu te-a apucat să vii aici?

— N-am știut ce e aici până n-am intrat înăuntru.

— Și când ți-ai dat seama, de ce n-ai plecat?

— Am vrut să vorbesc cu Nora Gail. E o prietenă foarte veche și dragă de a ta, din câte am înțeles, spuse ea, cu falsă drăgălășenie.

La intersecția cu șoseaua, întâlniră una din mașinile de patrulare. Reede îi făcu semn să oprească și coborâ geamul din partea lui.

— Dă-mi cheile, îi spuse el lui Alex.

Alex i le dădu pentru că înțelesese că n-are încotro și pentru că, în ciuda aerului ei curajos, tremura.

Reede îi aruncă cheile polițistului și îi spuse să le dea partenerului său ca să ducă mașina domnișoarei Gaither la motelul *Westerner*, după ce vor termina cu cercetările preliminare de la locul faptei. Odată problema rezolvată, se avântă pe șosea.

— Te-ai simțit vreun pic vinovat? întrebă Alex.

— Pentru ce?

— Pentru că ai închis ochii la faptul că în ținutul tău operează un bordel ilegal?

— Nu.

Alex se uită la el complet îngrozită.

— De ce? Pentru că Madama e o veche pasiune de a ta?

— Nu numai. Bordelul Norei Gail îi tine pe potențialii răufăcători concentrați într-un singur loc. Paznicii ei îi țin la respect.

— Azi n-au reușit.

— Azi a fost o excepție. Netrebnicul ăla e o sursă de neplăceri oriunde ar fi.

— Ar trebui să te reclame pentru brutalitate.

— O merita cu vârf și îndesat. Ultima oară când a avut de-a face cu noi a scăpat cu o chichiță avocătească. De data asta o să-l priponesc zdravăn. Și, apropo, Lyle Turner a fost prins în New Mexico. A mărturisit că i-a tăiat gâtul lui Pasty pentru că s-a culcat cu Ruby Faye. Cazul n-are nici o legătură cu tine, așa că nu trebuie să mai stai cu frica în sân.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Știrea îi produse o oarecare ușurare, dar ceea ce se întâmplase mai devreme o preocupa încă.

— Nu încerca să mă îndepărtezi de subiect. N-am de gând să închid ochii. Pat Chastain va fi încântat să știe că există un bordel chiar sub nasul lui.

Reede râse. Își scoase pălăria, își trecu degetele prin păr și clătina din cap cu dispreț față de naivitatea ei.

— Ai cunoscut-o pe doamna Chastain?

— Ce legătură...

— Ai cunoscut-o?

— Nu. Am vorbit cu ea la telefon.

— E stâlpul *Country-clubului*, piele bronzată întinsă pe oase solide. Poartă mai multe bijuterii decât un proxenet, chiar și când joacă tenis. Crede că rahatul ei nu pute. Poți să ți-o imaginezi? îi place să fie nevasta procurorului districtual, dar nu-i place procurorul, mai ales în pat.

— Nu mă interesează...

— Ideea ei de a face dragoste e „grăbește-te și vezi să nu-mi deranjezi coafura”, și probabil că ar prefera mai curând să moară decât să-l lase să termine în gura ei.

— Ești dezgustător.

— Pat are o favorită la Nora Gail care face asta și pretinde că-i place, așa că nu va ridica un deget ca să închidă bordelul. Dacă ai fi deșteaptă, ceea ce mă cam îndoiesc, ar trebui să te prefaci că nici nu știi de existența acestui loc. Și nu te gândi să-i spui lui Wallace. El nu-l frecventează, dar toți prietenii lui o fac. Poți fi sigură că n-o să le strice plăcerea.

— Doamne, toată lumea din ținutul ăsta e coruptă?

— Alex, pentru Dumnezeu, trezește-te. Întreaga lume e coruptă. Ești poate singura persoană care a făcut dreptul și a absolvit crezând că legea se bazează pe moralitate. Toți au ceva pe conștiință. Toți oamenii au câte un secret. Dacă ai noroc, descoperi că păcatul altuia e mai mare

decât al tău și te folosești de asta pentru a-l face să-și țină gura în privința ta.

— Mă bucur că ai deschis discuția asta. Nora Gail a fost femeia cu care ți-ai petrecut noaptea când a fost ucisă Celina.

— Felicitări. În sfârșit, ai aflat și tu ceva.

— Nu-i meritul meu. Mi-a spus Wanda Plummet. Reede rânji.

— Cum ți-ai dat seama cine este?

— Nu mi-am dat seama, admise ea, cu oarecare reținere, l-am recunoscut fotografia în anuarul liceului. Ai fi putut să-mi spui de la început.

— Da, dar ai fi început imediat s-o sâcâi cu întrebări.

— N-am sâcâit-o. Mi-a spus de bunăvoie.

— Era speriată. Nu poți să-ți dai seama, privind-o acum, ce nebună era.

— Prefer să vorbim de sora ei, Nora Gail. În seara când a fost ucisă mama, ai stat cu ea toată noaptea?

— Ți-ar plăcea să știi, nu?

— Ce-ati făcut?

— Ai voie să ghicești de trei ori, iar primele două răspunsuri nu contează.

— Ați făcut dragoste?

— Da.

— Unde?

— Acasă la ea.

— Nora spunea că în mașină.

Reede depășit un fermier într-o camionetă.

— Se poate. În casă, în mașină, ce importantă are? Nu-mi amintesc.

— Fusesseși la fermă mai devreme.

— Da, și?

— Ai luat cina acolo.

— Am mai discutat asta.

— Era o seară deosebită. Celina era invitată la cină.

— Nu-ți amintești c-am mai discutat despre asta?

— Ba da. Mi-ai spus că ai plecat înainte de desert pentru că nu te omorai după plăcinta cu mere.

— Greșit. Plăcinta cu cireșe. Nici azi nu-mi place.

— Dar nu din cauza asta ai plecat, Reede.

— Nu? spuse el, făcând gestul riscant de a-și întoarce capul spre ea.

— Nu. Ai plecat pentru că-ți era teamă că Junior îi va cere mâna Celinei în seara aceea. Erai încă și mai speriat că Celina va accepta.

Reede frână brusc în fața motelului. Se dădu jos și ocolind mașina veni la ușa ei, aproape smulgând-o din balamale când o deschise. Prinzând-o de braț și de data asta, o trase jos și o împinse spre ușă. Ea se împotrivi și se întoarse cu fața la el.

— Până aici am dreptate, nu?

— Da. Am ieșit cu Nora Gail pentru a-mi descărca nervii.

— Și ai reușit?

— Nu. M-am întors la fermă pe furiș și am găsit-o pe

Celina în grajdul iepelor. Cum dracu am știut că Celina e acolo, e treaba ta să afli, doamnă consilier, spuse el, rânjind. Am scos scalpelul din buzunar. De ce l-am luat din geanta veterinarului când aş fi putut s-o strangulez cu mâinile goale, este iarăși o întrebare la care va trebui să meditezi. Și în timp ce ai să faci asta, gândește-te unde l-am ascuns când mi-am scos hainele ca să fac dragoste cu Nora Gail, care nu putea să nu-l observe. În orice caz, am folosit scalpelul ca s-o înjunghii pe Celina de mai multe ori. Apoi, am lăsat-o acolo în speranța că Bud Prostănacul va trece pe acolo, o va vedea, va încerca s-o ajute și astfel se va umple de sânge.

— Cred că exact așa s-a întâmplat.

— Ești proastă ca noaptea și juriul va crede același lucru.

Îi mai dădu un brânci spre ușă. Alex spuse cu o voce tremurătoare.

- Ai mâinile mânjite de sânge. Reede își privi mâinile.
- Au mai fost mânjite și înainte.
- Înainte de uciderea Celinei?

Ochii lui se ridicară spre ea. Vocea lui era aspră, amenințătoare, când își aplecă fața asupra ei și spuse:

- Nu. În noaptea când a încercat să te avorteze.

Capitolul 35

Alex îl privi cu ochi mari câteva secunde. Apoi îl atacă. Se repezi cu unghiile la fața lui și îl lovi cu vârful pantofului în fluierul piciorului. Reede mârâi de durere și surpriză în clipa în care o lovitură puternică îi atinse genunchiul

— Mincinosule! Minți! Minți!

Încercă să-l lovească în cap, dar Reede reuși să se ferească.

— Încetează!

O prinse de încheietura mâinii pentru a-și proteja fața. Alex încercă să-și elibereze mâna în timp ce continua să-l lovească cu picioarele și genunchii.

— Alex, nu te mint.

— Ba da, nenorocitul. Știu că minți. Mama n-ar fi făcut asta. Mă iubea. Mă iubea!

Se lupta ca o pisică sălbatică. Furia și adrenalina vâjâiau prin venele ei, sporindu-i puterile. Totuși nu se putea pune cu el. Ținându-i amândouă mâinile în mâna lui stânga, îi scoase cheia din geantă și deschise ușa. Intrară înăuntru împreună, împleticindu-se. Reede închise ușa cu o lovitură de picior.

Alex se zvârcolea în brațele lui, zbierând insulte, încercând să-și elibereze mâinile, bălăbănindu-și capul dintr-o parte în alta ca o dementă.

— Alex, încetează, spuse el, poruncitor.

— Te urăsc.

— Știu, dar nu-i o minciună.

— Ba dai, ți-pă ea, răsucindu-se și zbatându-se, încercând să-l calce pe picioare.

Reede o așeză cu forța pe pat, apăsând-o cu tot corpul. Continuînd să-i țină mâinile încleștate, îi apăsă gura cu mîna liberă. Alex încercă să-l muște, așa că fu nevoit să apese mai tare, făcând imposibilă orice mișcare a maxilarului, dacă nu voia să și-l rupă.

Ochii ei aveau o privire de ucigaș. Sâniile se ridicau și coborau puternic la fiecare respirație. Reede rămase cu capul aplecat asupra ei, cu părul căzut peste ochi, inspirînd gâfâit pînă își recapătă ritmul normal.

În cele din urmă, ridicînd capul, o privi adînc în ochi.

— N-am vrut să știi, spuse el cu o voce joasă, gătuită de emoție. Tu m-ai împins să-ți spun. M-ai scos din fire. Acum am spus-o, nu mai pot lua nimic înapoi, și să mă bată Dumnezeu dacă te mint.

Ea încercă să clatine din cap în semn că nu-l crede, pe cînd ochii ei exprimau cu vehemență același lucru. Își arcui spatele într-un efort de a-l îndepărta, dar rămase ținută pe pat, sub el.

— Ascultă-mă, Alex, spuse el, rostind cuvintele printre dinți, furios. Nimeni nu știa că Celina era gravidă pînă în noaptea aceea. Se întorsese de la El Paso de cîteva săptămîni, dar eu încă nu mă dusesem la ea, nici măcar n-o sunasem. Mîndria mea era rănită. Într-un mod juvenil, încercam s-o fac să sufere.

Reede își închise ochii și scutură din cap cu milă.

— Ne jucam unul cu altul, aveam o comportare infantilă, stupidă, un joc de-a băiatul și tata. În final, m-am hotărât cert, spuse el cu un zămbet amar, ironizîndu-se. M-am dus s-o văd într-o miercuri seara. Știam că bunica ta trebuie să fie la rugăciune, la biserica baptistă. După slujbă, rămînea întotdeauna la repetițiile corului, așa că aveam la dispoziție cîteva ore pentru a lămuri lucrurile între noi. Cînd am ajuns la ea acasă, am bătut de mai multe ori, dar ea n-a venit să deschidă. Știam că e acasă. Luminile erau aprinse. În camera din spate, unde era dormitorul. M-am gândit că poate făcea duș sau

pusese radioul prea tare și nu auzise bătaia, așa că m-am dus la intrarea din spate. M-am uitat pe fereastra dormitorului ei. Limina era aprinsă, dar Celina nu era acolo. Am bătut în geam. N-a răspuns, dar am observat umbra ei mișcându-se pe peretele camerei de baie. Se vedea prin ușă, care era întredeschisă. Am strigat-o. Eram sigur că mă poate auzi, dar n-a ieșit. Atunci...

Reede își închise ochii strâns și își încleștă dinții într-o grimasă de durere. Apoi continuă:

— Începeam să mă înfurii crezând că face pe timida. A deschis ușa mai mult și am văzut-o. Stătea în picioare. Câteva clipe m-am uitat la fața ei pentru că n-o mai văzusem de atâta timp. M-a privit și ea. Părea surprinsă ca și când ar fi întrebat: „Și acum ce-i de făcut?”. Atunci am observat sângele. Purta o cămașă de noapte și poalele erau pătate de sânge.

Alex închise ochii. Lacrimi mari, pline de durere, lunecau de sub pleoapele ei tremurătoare, curgând peste gura lui Reede, apăsată pe gura ei.

— M-am speriat al dracului spuse el, cu o voce aspră. Am intrat în casa amintesc - cred că am ridicat fereastra și m-am strecurat înăuntru. Oricum, două clipe mă aflu în baie cu ea în brațe. Ne-am prăvălit amândoi pe podea, pur și simplu i-a venit rău. N-a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat. Strigam la ea, o scuturam în cele din urmă și-a ascuns capul la pieptul meu și a șoptit: „Copil”. Atunci mi-am dat seama ce însemna tot sângele ăla și de unde venea. Am ridicat-o. Am dus-o afară și am băgat-o în mașină.

Reede se opri o clipă pentru a reflecta. Când începu din nou, emoția din vocea lui dispăruse. Acum vorbea normal.

— Exista un doctor în oraș care făcea avorturi ilegale. Toată lumea îl știa, dar nimeni nu sufla o vorbă, pentru că avorturile erau încă ilegale în Texas. Am dus-o la el. L-am sunat pe Junior și i-am spus să aducă niște bani. A venit și

el acolo. Am stat amândoi în camera de așteptare, în timp ce doctorul se ocupa de ea.

Reede se uită la Alex câțva timp, apoi îi luă mâna de pe gură. Palma lui lăsase o urmă albă pe partea de jos a fetei care și așa era foarte palidă. Corpul ei era acum moale sub al lui și nemișcat de parcă era un cadavru. Cu degetele mari de la mâini îi șterse lacrimile de pe obraji.

— O să te bată Dumnezeu dacă mă minți, șopti ea.

— Nu te mint. Poți să-l întrebi pe Junior.

— Junior te-ar susține chiar și dacă ai spune că cerul e verde. Am să-l întreb pe doctor.

— E mort.

— Îmi închipuiam, spuse ea, râzând sec. Cu ce a încercat să mă omoare?

— Alex, te rog!

— Spune-mi. -Nu.

— Ce a făcut?

— Nu contează.

— Spune-mi, ticăloșie!

— Cu andreaua bunicii tale.

Reacția ei începu cu o respirație ușoară și se termină cu un strigăt. Brusca tăcere care urmă fu asurzitoare.

— O, Doamne, scânci Alex, mușcându-și buza inferioară și înfundându-și fața în pernă. O, Doamne!

— Nu plînge. Celina nu te-a înțepat pe tine, ci pe ea însăși.

— Da, dar pe mine a vrut să mă rănească. Nu voia să mă nasc.

Plîngea cutremurată de plîns. Lipit de ea, Reede îi amortiza mișcările.

— De ce nu m-a scos doctorul în timp ce o trata? Reede nu răspunse.

Alex întoarse capul și se uită la el, prinzându-l cu mâna de pieptul cămășii.

— De ce, Reede?

— El a propus asta...

— Atunci de ce n-a făcut-o?

— Pentru că am jurat că dacă o face, îl omor.

Printre ei trecu adierea unei emoții care deveni atât de puternică încât Alex simți că se sufocă și că o doare în piept. Scoase un sunet involuntar, nearticulat. Degetele care strângeau cămașa se relaxară o clipă apoi se strânsură mai tare, trăgându-l pe Reede în jos, spre ea. Se arcui de spate, ridicându-se, nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a se apropia mai mult de el.

Reede îi înfipse degetele în păr, își coborâ capul lui blond-închis și își apăsă gura pe gura ei. Buzele ei erau desfăcute, umede, primitoare. limba lui pătrunse adânc între ele.

Frenetic, își trase brațele din mânecile hainei de blana și le încolăci pe după gâtul lui. Reede își ridică brusc capul și privi în jos la ea. Sub ochii ei existau cearcăne întunecate din cauza plânsului, dar irișii albaștri erau limpezi ca cristalul când își aținti privirea în ochii lui. Era perfect conștientă de ceea ce face. Asta era tot ce voia el să știe; își trecu degetul mare de la mână peste buzele ei, umflate și umede în urma sărutului lung și apăsător. Singurul lucru la care se gândea era s-o sărute din nou, și mai pătimaș.

Gâtul arcuit era lăsat pradă buzelor lui. Îi prinse ușor pielea cu dinții și o netezi apoi cu limba. O sărută după ureche și la baza gâtului și când hainele ei începură să-l deranjeze, o ridică în șezut și îi scoase bluza.

Se lungiră din nou pe pat, gâfâind. Reede îi desfăcu sutienul și dădu la o parte cupele.

Degetele lui lunecară pe carnea ei caldă, trandafirie.

Cuprinse unul dintre sâni, îl împinse în sus și îi prinse sfârscul între buze. Îl supse cu destulă vigoare pentru a produce o tresărire în pântecul ei, dar cu destulă artă ca să-l facă să se ridice. Când obțină ce voia, începu să-l împungă repede cu vârful limbii.

Alex îi strigă numele, cu panică și bucurie. Reede își îngropa fața între sâni și o ținu strâns lipită de el pe când se rostogolea cu ea în brațe, aducând-o deasupra lui, străduindu-se în același timp să-și scoată jacheta de aviator. Alex începu să-i desfacă nasturii cămășii. El îi desfăcu fermoarul fustei, apoi i-o trase în jos de pe umeri, odată cu slipul. Ea își trecu degetele prin părul des de pe pieptul lui și îi sărută mușchii netezi, frecându-și obrazul de mamele umflate și rigide.

Mâna lui acoperi triumfiul de sub pântec, complet și posesiv. Cu degetul mare, despărți buzele sexului, dezgolind sâmburele de carne, rigid și sensibil; degetele lui se cufundară în umezeala cremoasă și unșoasă micul promontoriu cu roua dorinței ei.

Când o auzi gemând de plăcere, își coborâ capul și o sărută pe pântec și apoi mai jos, îngropându-și obrazul în părul negru, cârlionțat dintre pulpele ei, sărutând-o cu gura deschisă.

Stângaci, își desfăcu șlițul pantalonilor și apucându-i mâna o făcu să simtă mărimea erecției lui; șuieră o înjurătură când degetele ei se încolăciră strâns pe carnea lui. Apoi îi desfăcu pulpele și se instala între ele.

Capul neted al penisului lunecă între faldurile carnoase în timp ce mâinile lui cuprinseseră sâni, masând ușor cu palmele sfârcurile ridicate. Șoldurile lui se avântară spre ea cu o apăsare prelungă, încercând să se împiște mai adânc în trupul ei.

Nu reuși.

Își modifică ușor poziția șoldurilor și încercă din nou, dar întâmpină aceeași rezistență. Aplecându-se mai mult asupra ei, o privi uimit.

— Ești...?

Respirația ei era scurtă, sacadată, pleoapele ei se zăceau în efortul de a-și ține ochii deschiși, ațintiți asupra lui. Sunete mici, ciudate ieșeau din gâtul ei;

mâinile i se mișcau fără încetare, pe pieptul, pe gâtul și pe fața lui; degetele ei îi mângâiau buzele.

Erotismul extrem al întregii situații și căldura satinată care îl învăluia atât de strâns îi dădură un nou imbold. Apăsă mai tare și se afundă în ea complet. Suspinul ei răgușit, de surpriză și revelație, fu cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată. Simți că ia foc.

— O, Doamne, gemu el, oh!...

Instinctul de împerechere puse apoi stăpânire asupra lui și începu să-și miște șoldurile cu nevoia milenară de a poseda și a umple. Prinzându-i obrajii în palme, o sărută cu o patimă devastatoare. Climaxul lui fu o avalanșă de senzații, o zguduire a întregii lui ființe. Părea să nu se mai oprească... și totuși nu îndeajuns de lung.

Trecură câteva minute bune până când fu în stare să se ridice și să se desfacă din îmbrățișare. N-ar fi vrut s-o facă, dar când privi în jos spre ea, îi pieri orice gând de a mai continua.

Alex zăcea cu capul întors într-o parte, cu obrazul apăsător pe pernă. Arăta fragilă și tulburată. Privind pulsul slab pe de gâtul ei, văzând roșeața produsă de gura lui acolo, Reede se simți vinovat ca după un viol. Plin de regret și reproșuri față de sine, își eliberă degetele din părul ei.

Amândoi reacționară violent când auziră bătaia în ușă. Alex căută repede cuvertura și și-o trase peste cap.- Reede sări în picioare și își trase blugii pe șolduri.

— Reede, ești acolo?

— Da, răspunse el, fără să deschidă ușa.

— Am... am adus cheile domnișoarei Gaither. Mi-ai spus să...

Polițistul se întrerupse când Reede deschise ușa.

— Da, bine, spuse el, luînd cheile prin ușa întredeschisă și mulțumindu-i scurt.

Aruncă cheile pe masa rotundă din fața ferestrei. Zgomotul pe care îl făcură, la contactul cu tăblia mesei,

fu la fel de tare ca al unui țimbal. Reede se aplecă pentru a-și lua cămașa și jacheta din piele, pe care le aruncase peste marginea patului într-un moment de care nu-și mai aducea aminte. În timp ce se îmbrăca, îi spuse, vorbind peste umăr:

— Știi că în momentul ăsta te detești pe tine însăși, dar să știi că și mie îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

Alex întoarse capul și îl privi lung, cercetător. Căuta la el compasiune, tandrețe, dragoste. Trăsăturile lui însă erau calme, ochii erau străini. Nu exista nici o blîndețe, nici un sentiment în acea privire distantă. Părea complet nesimțitor.

Înghiți în sec, îngropându-și în ea însăși dezamăgirea. Drept replică la detașarea lui, spuse:

— Ei bine, acum suntem chit, domnule șerif. Mi-ai salvat viața înainte de a mă naște - se opri o clipă, apoi adăugă - iar eu ți-am dat ceea ce ai dorit întotdeauna de la mama și n-ai obținut.

Reede își încleșta pumnii ca și cum ar fi vrut s-o lovească. Apoi, cu mișcări bruște, dezordonate, termină cu îmbrăcatul. Când ajunsese la ușă, se întoarse spre ea:

— Indiferent din ce motive ai făcut-o, îți mulțumesc. Ca virgină, te-ai comportat destul de bine.

Capitolul 36

Junior se strecură în separeul căptușit cu vinilin portocaliu din barul motelului *Westerner*. Zâmbetul lui atrăgător se năruie în clipa în care văzu fața lui Alex.

— Ce-i cu tine, scumpo? Ești bolnavă? Alex zâmbi vag...

— Nu. O cafea? Întrebă ea, făcându-i semn chelneriței.

— Da, răspunse el, gânditor.

Când chelnerița încercă să-i înmâneze un pliant de plastic cu meniul, Junior o refuză.

După ce Alex îi turnă cafeaua, se aplecă peste masă și spuse cu o voce scăzută, ca o șoptă:

— Am fost foarte emoționat când te-am auzit azi dimineață, dar se pare că nu-i în regulă cu tine. Ești palidă ca o coală de hârtie.

— Ar trebui să mă vezi fără ochelarii ăștia de soare.

spuse ea, ridicându-i și coborându-i într-o încercare nereușită de a glumi.

— Ce s-a întâmplat?

Alex se lăsă pe spătarul canapelei și întoarse capul spre fereastra mată. Afară era soare puternic, așa că ochelarii ei de soare nu păreau ceva nefiresc.

— Reede mi-a vorbit de încercarea de avort a Celinei. În prima clipă, Junior rămase tăcut, apoi înjură copios printre dinți. Sorbi din cafea, încercă să spună ceva potrivit, dar renunță și clătină din cap, cu vădită nemulțumire.

— Ce dracu l-a găsit să-ți spună asta?

— Deci, e adevărat?

Junior își coborî privirea în ceașca de cafea.

— Avea doar șaptesprezece ani, Alex, și era însărcinată cu un tip pe care nici măcar nu-l iubea, un soldat în drum spre Saigon. Era speriată, era...

— Cunoscut faptele. Junior, îl întrerupse ea, impacientată. De ce încerci să o aperi mereu?

— Din obișnuință, bănuiesc.

Alex, rușinată de izbucnirea ei, tăcu o clipă pentru a-și aduna gândurile.

— Știu de ce a făcut-o. Ceea ce mă tulbură e că a putut să o facă.

— Și pe noi ne-a tulburat asta, admise el, reținut.

— Pe voi?

— Pe Reede și pe mine. I-a lăsat doar două zile pentru a se reface, înainte de a o duce cu avionul înapoi la El Paso, spuse el, luînd o gură de cafea. Ne-am întâlnit lângă pista de decolare, după asfințitul soarelui.

Alex îl întrebase pe Reede dacă o plimbase pe Celina vreodată cu avionul, iar el îi spusese că doar o dată și că Celina fusese speriată.

— A furat un avion?

— L-a împrumutat, zicea el. Cred că Moe știa ce pune la cale Reede, dar s-a făcut că nu vede. Am aterizat în El Paso, am închiriat o mașină și ne-am dus la baza militară. Reede i-a mituit pe soldații de pază să-i spună că au venit rudele să-l vadă. Cred că era liber în ziua aceea. În sfârșit, Gaither a venit la poartă iar noi... L-am convins să se urce în mașină.

— Și?

Junior o privi rușinat.

— L-am dus într-un loc pustiu și l-am bătut de l-am uscat. Reede era cât pe-acum să-l omoare. Ar fi făcut-o probabil dacă Celina n-ar fi intervenit. A făcut o criză de isterie.

— L-ați obligat să o ia de nevastă?

— Da. Am trecut granița în Mexic, spuse Junior, clătînând din cap cu umor amar, la această amintire.

Gaither abia a fost în stare să zică da. Reede și cu mine l-am sprijinit să stea pe picioare tot timpul ceremoniei, apoi l-am depus la poarta unității de la Fort Bliss.

— Există ceva ce nu înțeleg. De ce a ținut Reede morțiș s-o mărite pe Celina?

— Spunea că nu voia să fie copilul un bastard. Alex îl privi cercetător prin ochelarii ei de soare.

— Atunci de ce n-a luat-o el?

— El ar fi luat-o, dar...

— Care era problema?

— Problema eram eu. Și eu o cerusem. Văzându-i nedumerirea, Junior continuă.

— Toate astea se întâmplau în dimineața care a urmat după..

— Înțeleg. Continuă.

— Celina era încă zguduită și a spus că nu se poate concentra. Ne-a rugat să n-o mai hărțuim. Reede însă a spus că trebuie să se mărite repede, altfel toată lumea o să afle ce a pățit.

— Oricum, lumea a aflat.

— Voia s-o apere de bârfe cât mai mult posibil.

— Poate sunt eu grea de cap, dar nu înțeleg. Celina avea doi bărbați care o iubeau și îi cereau mâna. De ce n-a acceptat?

— A refuzat să aleagă între noi.

Junior încruntă sprâncenele într-un efort de a se concentra. După mine asta a fost prima hotărâre, matură, înțeleaptă din viața ei. Eram în ultima clasă de liceu. Reede n-avea un ban. Eu aveam, dar ai mei n-ar fi acceptat ideea în ruptul capului. M-aș fi căsătorit înainte de a termina liceul, mai ales că Celina era însărcinată. A mai avut și un alt motiv, totuși, mai important decât chestiunea financiară sau aprobarea părinților. Știa că dacă îl alege pe unul din noi s-a terminat cu prietenia noastră. Unul ar rămâne pe dinafară. Așa stând lucrurile, n-a vrut să distrugă triumghiul.

— Ciudat, nu? Până la urmă tot asta s-a întâmplat.

— Cum adică?

— Relațiile dintre noi n-au mai fost niciodată cele de mai înainte, după ce ne-am întors de la El Paso. Aveam rețineri unul față de altul, când înainte eram de o sinceritate totală.

Vocea lui deveni tristă.

— Reede nu s-a mai întâlnit cu ea atât de des ca mine, cât a durat sarcina. Se vedeau rar. Noi eram ocupați cu școala, iar ea stătea acasă. Ne amăgeam că suntem încă cei mai buni prieteni din lume, dar când ne întâlneam, încercam să ne prefacem că totul e normal. Noaptea aceea în care a încercat să te avorteze se ridica între noi ca un zid. Nici unul dintre noi n-a putut vreodată trece peste asta, oricât am încercat. Era veșnic între noi. Conversația era dificilă, râsul era forțat.

— Dar tu n-ai părăsit-o.

— Nu. În ziua în care te-ai născut, Reede și cu mine ne-am repezit la spital. În afară de bunica ta, noi am fost primii oameni pe care i-ai cunoscut.

— Mă bucur, spuse ea, cu o voce gravă.

— Și eu.

— Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi pus mâna pe unul din voi când aș fi avut ocazia.

Zâmbetul lui se stinse încet.

— Reede renunțase la ea.

— De ce?

Junior îi făcu semn chelneriței să-i mai aducă o cafea. Apoi, ținând-o în palme, se uită în adâncurile ei.

— N-a putut s-o ierte niciodată.

— Din cauza lui Al Gaither?

— Din cauza ta.

Șocată, Alex duse mâna la gură. Vina pe care o purtase toată viața o strângea ca o menghină. Sesizând emoția ei. Junior se grăbi să adauge:

— Nu pentru că rămăsese însărcinată, ci pentru încercarea de avort.

— Nu înțeleg.

— Alex, Reede e un supraviețuitor. Dacă a existat vreodată cineva destinat să devină un om rău, acela a fost el. N-avea nici cea mai mică șansă din lume de a ajunge ceva. Asistenții sociali, dacă ar fi existat vreunul în Purceii, l-ar fi arătat cu degetul și ar fi spus: iată un om pierdut în devenire; va ajunge rău; o să vedeți. Reede însă s-a luptat cu propria-i soartă. E aspru ca un rașpel. E puternic. Îl Uîntești la pământ, el se scoală și luptă în continuare. În ce mă privește, spuse el cu un răs disprețuitor, eu pot să trec cu vederea slăbiciunile altora pentru că eu însumi am destule. Eu pot să înțeleg panica și frica pe care trebuie să le fi simțit Celina. A apelat la măsuri disperate pentru că-i era teamă de consecințe. Reede nu poate înțelege calea minimei rezistențe. Nu-i putea tolera această slăbiciune. Cerea foarte mult de la el însuși, impunând propriile lui norme și celorlalți. Or, aceste norme sunt imposibile de atins. De aceea e mereu dezamăgit de oameni. Își creează singur premisele pentru asta.

— E un cinic.

— Îmi dau seama ce te face să crezi asta, dar să nu te lași înșelată de această aparență dură. Când oamenii îl dezamăgesc, ceea ce se întâmplă invariabil, pentru că e omeneste, îl doare. Și când e rănit, devine rău.

— A fost rău cu mama?

— Nu, niciodată. Relația dintre ei fiind aceea care a fost, ea avea puterea de a-l răni și dezamăgi mai mult decât oricine pe lume. El însă n-a devenit rău cu ea pentru că o iubea foarte mult.

Junior se uită la ea cu ochii plini de sinceritate.

— Atâta doar, că n-o putea ierta.

— De aceea s-a dat la o parte cedându-ți ție locul...

— Pe care eu l-am luat fără rușine, spuse el, cu un râs scurt. Eu nu sunt atât de pretențios ca Reede. Nu cer perfecțiune nici de la mine, nici de la alții. Da, Alex, în ciuda greșelilor ei, am iubit-o și voiam să fie soția mea, în orice condiții.

— De ce nu s-a măritat cu tine? întrebă Alex, sincer uimită. Știi că te iubea.

— Și eu știu. Și sunt un bărbat destul de bine -îi făcu cu ochiul și Alex zâmbi. Puțini ar fi cei care ar crede, după modul meu de viață de acum, că i-aș fi fost credincios și aș fi devenit un tată model. Voiam să încerc, oricum. Junior își împreună mâinile punându-le pe masă. Celina însă a zis nu, de fiecare dată când i-am propus.

— Și ai continuat să-i propui până în noaptea în care a murit, nu?

Ochii lui se ațintiră brusc asupra ei.»

— Da. am invitat-o în seara aceea la cină ca să-i propun din nou să se mărite cu mine.

— Și i-ai propus?

— Da.

— Și?

— Ca întotdeauna, m-a refuzat.

— Ai idee de ce?

— Da, spuse el, foindu-se stânjenit. Îl iubea pe Reede, Pe vecie.

Alex evită să-l privească, știind cât e de dureros pentru el să admită acest lucru.

— Junior, unde te găseai în noaptea aceea?

— La fermă.

— Vreau să spun, după ce ai dus-o acasă.

— N-am dus-o acasă. Am crezut c-o duce tata.

— Angus?

— Eram necăjit pentru că mă refuzase din nou. Înțelegi? Le spusesem părinților să se obișnuiască cu ideea de a avea o noră și un nepot în casă. Își desfăcu mâinile cu un gest exprimând confuzie. M-am supărat și

am plecat de acasă, am întins-o pur și simplu, lăsând-o pe Celina acolo.

— Unde te-ai dus?

— Am luat la rând toate localurile care vindeau băuturi minorilor. M-am îmbătat.

— Singur?

— Singur.

— N-ai nici un alibi?

— Junior n-are nevoie de alibi. Nu el a ucis-o pe mama ta.

Fuseseră atât de adânciți în conversație încât nici unul n-o observase pe Stacey Wallace apropiindu-se. Când ridicară privirile, ea era deja lângă masă. Căutătura ei era încă mai ostilă decât fusese la prima lor întâlnire.

— Bună dimineața, Stacey, spuse Junior, stânjenit, părând cât se poate de puțin încântat de apariția ei neașteptată, la loc și bea o cafea cu noi.

Junior îi făcu loc lângă el pe banchejă.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea. Apoi, adresându-i-se lui Alex, spuse:

— Nu-l mai sâcâi pe Junior cu întrebările tale nesfârșite.

— Dar nu mă sâcăie deloc, Stacey, replică el, încercând să aplaneze lucrurile.

— De ce nu vrei să renunți? insistă ea.

— Nu pot.

— Ar trebui să poți. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Corpul slab, drept al lui Stacey tremura ca o coardă de arc după plecarea săgeții.

— Nu te mai amesteca în viețile noastre. Ești o cățea egosită și răzbunătoare, care...

— Nu aici, Stacey, spuse Junior, intervenind rapid și scoțând-o din separeu. Te duc la mașină. Unde ai pornit așa devreme? Ah, grupul tău de bridge la micul dejun, spuse el, observând o masă de femei care îl priveau curioase. Ce drăguț, se entuziasma el, fluturându-și mâna spre ele, prietenos.

Alex, la fel de conștientă ca și Junior, de ochii îndreptați asupra lor, strecură o hârtie de cinci dolari sub farfurioară și ieși imediat după Junior și Stacey. Se ținu departe de mașina lui Stacey, dar văzu din colțul ochilor, cum Junior o îmbrățișează pe Stacey și o mângâie pe spate consolator, apoi o sărută ușor pe buze. Stacey se lipi de el, implorându-l ceva. Răspunsul lui păru s-o liniștească, pentru că se prăbuși moale la pieptul lui.

Junior se desprinsese din brațele ei, dar într-un mod atât de fermecător încât Stacey zâmbea când o urcă la volanul mașinii ei și îi făcu semn să plece.

Alex ajunse deja în cameră când el bătu la ușă, spunând: Eu sunt.

Alex deschise ușa.

— Ce-a fost cu toată povestea asta?

— A crezut că mi-am petrecut noaptea cu tine, de vreme ce luam amândoi micul dejun acolo.

— Doamne, oamenii din orașul ăsta au imaginație, nu glumă. Ar fi bine să pleci înainte ca și alții să aibă aceeași impresie.

— Ce-ți pasă? Pe mine nu mă deranjează.

— Pe mine, da.

Stânjenită, Alex privi spre patul nefăcut. În celelalte zile femeia de serviciu venea în timp ce ea se afla încă sub duș. Tocmai în dimineața asta întârziase. Camera păstrase ceva din Reede. Mirosul lui părea să se fi depus pe toate suprafețele plane ca un înveliș fin de praf. Îi era teamă că Junior își va da seama de asta.

Blînd, Junior îi scoase ochelarii de soare și îi atinse cearcănele de sub ochi.

— Ai avut o noapte rea?

„E puțin spus”, se gândi ea.

— Cred că e mai bine să știi de la mine. Sunt sigură că se va afla. Ieri după-amiază m-am dus la Nora Gail.

Buzele lui se deschiseră de surpriză.

— Ia te uită!

— Trebuia să vorbesc cu ea. Se pare că ea este alibiul lui Reede pentru noaptea în care a fost ucisă Celina. Oricum, în timp ce eram acolo, a fost împușcat un client, a curs sânge, s-a făcut o arestare.

Junior râse neîncrezător.

— Glumești.

— Ar fi bine, spuse ea, pe un ton mohorât. Iată-mă pe mine, reprezentanta procurorului districtual, implicată într-un conflict armat între doi clienți ai unui bordel.

Deodată totul se prăbuși peste ea. În loc să plîngă, începu să râdă. Odată pornită, nu se mai putu opri. Râse până o durură fălcile și îi dădură lacrimile.

— Of, Doamne, cine ar fi crezut asta. Dacă Greg Harper află, o să...

— Pat Chastain n-o să-i spună. Are și el o fată la...

— Știu, mi-a spus Reede. Când au telefonat la poliție, a venit el și m-a scos repede de acolo. Nu părea să creadă că vor fi repercusiuni, spuse ea, dând din umeri cu o nepăsare despre care spera să nu pară atât de falsă pe cât era.

— Îmi place să te văd râzând, spuse Junior, zâmbindu-i. Aș vrea să mai rămân, să te mai înveselesc.

Îi puse mâinile pe fese și începu să le miște în sus și în jos. Alex îl împinse la o parte.

— Dacă voiai să înveselești pe cineva, trebuia să te fi dus cu Stacey. Părea că abia așteaptă.

Junior își feri privirea, vinovat.

— Stacey n-are nevoie de prea mult ca să fie fericită.

— Pentru că te mai iubește.

— N-o merit.

— Asta nu contează pentru ea. Ți-i iartă orice. A și făcut-o.

— Te referi la crimă?

— Nu. La faptul că ai iubit-o pe Celina.

— De data asta însă nu mi-ar ierta-o, șopti el, aplecându-și capul s-o sărute. Alex se feri de buzele lui.

- Nu, Junior.
- De ce?
- Știi de ce.
- Sunt încă doar un prieten?
- Da.
- De ce numai un prieten?

— Prezentul încă se mai amestecă cu trecutul. Faptul că ai spus că doreai să fii tatăl meu, mi-a tăiat elanurile romantice.

— Când mă uit la tine, nu te pot asocia în nici un fel cu ființa aceea mică din leagăn. Ești o femeie interesantă. Vreau să te țin în brațe, să te iubesc, dar nu ca un tată.

— Nu, spuse ea clătinând din cap, neînduplecată. Nu se poate. Ar fi total nepotrivit.

Asta era ceea ce ar fi trebuit să-i spună lui Reede. De ce n-o făcuse? Pentru că era falsă, de aceea. Și pentru că aceeași regulă nu se aplică la toate situațiile similare, chiar dacă ai vrea. Și pentru că n-avea nici un control asupra ei înseși în privința celui de care se îndrăgostise. Era ca și Celina.

— Nu putem fi niciodată amanți. Junior zâmbi și spuse curesentiment:

— Sunt încăpățânat. După ce se termină toată povestea asta, am să fac totul ca să mă vezi într-o lumină nouă. O să ne prefacem că atunci ne-am cunoscut și ai să mă placi foarte mult.

„Dacă asta-i mângâie orgoliul, n-are decât să creadă”, se gândi Alex. Știa că asta n-are să se întâmple niciodată, așa cum a fost și cu Cefina.

Și în ambele cazuri, motivul era Reede Lambert.

Capitolul 37

Secretara lui Angus o însoți pe Alex în biroul lui, de la *întreprinderile Minton*, situat modest într-o clădire cu multe birouri, între cabinetul unui dentist și o firmă de avocați. Angus ocoli biroul ieșindu-i în întâmpinare.

— Mulțumesc că ai venit, Alex.

— Sunt bucuroasă că m-ai sunat. Și eu voiam să vorbesc cu tine.

— Bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— I-ai văzut pe Junior recent?

— Da, am stat la o cafea împreună azi-dimineață. Angus era încântat. Muștruluiia lui avusese efect. Ca de obicei, Junior avusese nevoie doar de un cuvânt ca să treacă la treabă.

— Înainte de a aborda problema pentru care te-am chemat, ce voiai să discuți cu mine? Întrebă el.

— Despre noaptea în care a murit mama, Angus. Zâmbetul lui bonom se stinse.

— Ia loc, spuse el, conducând-o spre sofa. Ce vrei să știi?

— Când am vorbit cu Junior azi-dimineață, mi-a confirmat ceea ce știam deja, anume că în noaptea aceea o ceruse în căsătorie. Știu că tu și doamna Minton erați împotrivă.

— E adevărat, Alex, așa e. Îmi displace să ți-o spun. Nu am intenția s-o vorbesc de rău pe mama ta pentru că o adorăm ca prietenă a lui Junior.

— Dar nu ca soție.

— Nu, recunosc el, aplecându-se înainte și clătinând un deget spre ea. Să nu crezi că din snobism. Nu. Părerea

lui Sarah Jo putea fi fondată pe rațiuni de castă și de ordin economic, dar a mea nu. N-aș fi fost de acord cu căsătoria lui Junior, indiferent cu cine, la vârstă aia.

— Atunci de ce ai consimțit la căsătoria lui cu Stacey Wallace, doar la câteva săptămâni după aceea?

„Nu-i proastă fata asta”, se gândi Angus. Își luă un aer inocent.

— Situația era alta în momentul acela. Junior era distrus de moartea Celinei. Stacey adora până și pământul pe care călca el. M-am gândit că i-ar face bine. Și așa a fost, un timp. Nu regret că mi-am dat consimțământul.

— Fiica unui judecător renumit era o partidă mai potrivită pentru fiul lui Angus Minton.

Ochii lui albaștri se întunecară.

— Mă dezamăgești, Alex. Ceea ce vrei să spui e de-a dreptul inacceptabil. Crezi că l-aș fi împins pe fiul meu într-o căsătorie nebazată pe iubire?

— Nu știu. Ai face-o?

— Nu.

— Chiar dacă miza ar fi foarte mare?

— Ascultă, spuse el, coborându-și vocea ca să-i dea mai multă importanță, tot ceea ce am făcut vreodată pentru băiatul meu a fost spre binele lui.

— Inclusiv uciderea Celinei Angus sări în sus.

— Ai nerv, tânără doamnă!

— Îmi pare rău, dar nu-mi permit să fiu subtilă, Angus. Junior zice că a plecat de acasă în seara aceea, supărat și jignit, pentru că Celina îi refuzase cererea în căsătorie.

— E adevărat.

— Rămăsese s-o duci tu acasă.

— Da. dar eu i-am oferit una dintre fnașini și i-am aai cheile. Ea mi-a zis la revedere și a ieșit. Am presupus că a plecat cu mașina.

— A fost cineva martor la conversația asta?

— Din câte știu eu, nu.

— Nici măcar soția ta?

— Sarah Jo ae dusesse la culcare imediat după cină.

— Nu-ți dai seama, Angus, că n-ai nici un alibi? Nu există nici un martor la ce s-a întâmplat după plecarea lui Junior.

Lui Angus îi făcu o plăcere enormă să vadă că era îngrijorată de asta. Fața ei exprima anxietate și încordare. În ultimul timp îi venea greu să vadă în fata asta un dușman. În mod evident, și ea împărtășea aceleași sentimente.

— M-am culcat cu Sarah Jo, în noaptea aceea, spuse el. Ea poate să confirme. La fel și Reede. Ne-a găsit în pat a doua zi dimineața, când a venit alergând să ne spună că găsise corpul Celinei în grajd.

— Bunica mea nu s-a alarmat? Când a văzut că Celina nu vine acasă, n-a dat telefon la fermă?

— De fapt, a dat. Celina plecase deja. Se lăudase cu faptul că tu dormi toată noaptea, deci presupun că doamna Graham s-a culcat din nou, convinsă că Celina e în drum spre casă. Nu și-a dat seama până în dimineața următoare că Celina nu ajunsese.

— La ce oră a sunat bunica?

— Nu-mi amintesc. Nu era-prea târziu, pentru că eu nu mă culcasem încă. De obicei mă culc devreme, dar atunci eram obosit, pentru că mă ocupasem toată ziua de iapa aceea.

Alex își încruntă sprâncenele, concentrată. Angus zâmbi.

— Sună plauzibil?

Încă neconvinsă, Alex îi întoarse zâmbetul.

— Da, dar are o mîjlitime de goluri.

— În mod sigur nu ajunge, dacă vrei să le opri jijratilor o condamnare. Nu se compară cu imaginea unui Bud Prostănacul, plin de sânge, cu scalpul în mână.

Alex tăcu.

Angus se întinse peste birou și îi acoperi mâna.

— Sper că nu te-am jignit în sentimentele tale, vorbind atât de deschis despre mama ta.

— Nu, deloc, răspunse ea, cu un zâmbet slab. În ultimele zile mi-am dat seama că era departe de a fi un înger.

— N-aș fi fost niciodată de acord ca Junior să se însoare cu ea, indiferent că era o sfântă sau o păcătoasă.

Alex își umezi buzele emoționată, înainte de a întreba:.

— Care era principala piedică? Eu?

„Deci asta e”, gândi Angus, „Alex se simte vinovată de soarta mamei ei”. Sentimentul culpabilității a făcut-o să redeschidă dosarul. Voia să scape de păcatul pe care Merle Graham îl aruncase asupra ei. Ce mizerabilă femeie, să facă asta unui copil. Dar toate acestea erau în avantajul lui.

— Dezaprobarea mea n-avea nici o legătură cu tine, Alex, ci cu Reede și Junior.

Luându-și o aparență de modestie, Angus își privi mâinile împreunate.

— Junior are nevoie de cineva care să-l impulsioneze din când în când. Un tată puternic, un prieten puternic, o femeie puternică, spuse el, privind-o pe sub sprâncenele coborâte. Tu ai fi exact ceea ce-i trebuie.

— Adică?

Angus râse și își desfăcu brațele larg.

— Ia naiba, hai să ți-o spun direct: aș fi încântat dacă te-ai mărita cu el.

— Cum!?

Angus nu fu sigur dacă era într-adevăr uimită sau doar o foarte bună actriță. Oricum, era încântat că se hotărâse să abordeze el însuși această chestiune. Junior n-ar fi fost în stare s-o facă niciodată.

— Am avea mare nevoie de o cunoscătoare a legilor în familie. Gândește-te ce mult ai putea contribui la afacerile noastre, ca să nu mai vorbesc de dormitoare neocupate de la fermă. În scurtă vreme ar fi pline de nepoți, spuse

el, coborându-și privirea spre regiunea ei petviană. Ești făcută pentru asta și ai aduce un influx de sânge nou.

— Cred că glumești, Angus.

— N-am fost în viața mea mai serios ca acum, spuse el, bătând-o pe spate. Pentru moment, totuși, hai s-o lăsăm așa cum este: aș fi foarte bucuros dacă între tine și Junior s-ar înfiripa o poveste de dragoste.

Alex se îndepărtă de el.

— Angus, nu vreau să te ofensez nici pe tine, nici pe Junior, dar ceea ce-mi sugerezi este... Căută cuvântul potrivit, apoi râse și adăugă: este absurd.

— De ce?

— Pentru că vrei să joc rolul mamei mele, pe care ai respins-o.

— Tu ești potrivită pentru acest rol. Ea nu era.

— Eu nu sunt îndrăgostită de Junior și nu vreau acest rol, spuse ea ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Îmi pare rău dacă s-a produs vreo confuzie sau dacă am făcut pe cineva să creadă...

Angus o privi cu cea mai întunecată și mai amenințătoare încruntare, una care îi umplea de teroare pe cei care i se opuneau.

— La revedere, Angus, și mai vorbim. După plecarea ei, Angus își turnă o băutură pentru a se calma. Degetele lui se strânseseră în jurul paharului atât de tare încât e de mirare că nu îl sparseră.

Rareori se întâmpla ca ideile lui Angus Minton să fie puse la îndoială, și încă și mai rar, ironizate. Dar absolut niciodată nu fuseseră numite absurde.

Alex plecă pradă unei mari tulburări. În ciuda intențiilor ei, îl ofensase. Regreta acest lucru. Dar ceea ce o tulbura cel mai mult era că văzuse dincolo de aspectul lui de băiat bun.

Lui Angus Minton îi plăcea ca lucrurile să se desfășoare așa cum voia el. Când se mișcau prea lent, le impulsiona. Nu-i cădea bine să fie contrazis.

Mai mult ca oricând, îi era milă de Junior, al cărui ritm de viață era atât de diferit de al tatălui său. Fără îndoială, asta fusese o permanentă sursă de fricțiuni între ei. Înțelegea și motivul pentru care un om atât de independent ca Reede plecase de la Minton. Nu s-ar fi putut desfășura în voie sub mâna de fier a lui Angus.

Se întoarce la mașină și porni fără nici un țel, ieșind din oraș și intrând pe drumuri lăturalnice. Peisajul nu era prea atrăgător: garduri de sârmă ghimpată năpădite de buruieni, cât vedeai cu ochii; sonde de petrol, siluete negre pe pământul decolorat pompau de zor.

Plimbarea îi ajuta. Îi oferea izolarea necesară pentru a se putea gândi.

Ca și mama ei, avea de-a face cu trei bărbați și fiecare dintre ei îi plăcea. Nu-i venea să creadă că unul dintre ei era ucigaș.

Doamne, ce porcărie! Decepțiile se succedau strat după strat. Dacă o ținea așa, în mod sigur, va ajunge la adevăr.

Dar începea să fie în criză de timp. Mai avea doar câteva zile, înainte ca Greg să ceară să-și prezinte raportul. Dacă nu putea veni cu ceva concret, îi va cere să sisteze totul.

În timp ce se înapoia în oraș, își dădu seama că vehicolul din spatele ei se apropiase prea mult.

„Prostule”, murmură ea, privind în oglinda retrovizoare. Parcurse încă o milă cu camioneta în trena mașinii ei. Soarele bătea dintr-un unghi care o împiedica să-l vadă pe cel de la volan.

— Hai, depășește-mă, dacă te grăbești.

Apăsă pedala de frână suficient ca stopurile să se aprindă. Conducătorul camionetei nu reacționa. Fâșia de pietriș care se întindea pe marginea șoselei era atât de îngustă încât putea nici să nu existe. Oricum, se apropie de ea cât mai mult posibil pentru ca mașina din spate s-o poată depăși.

— Mulțumesc foarte mult, spuse ea, când văzu camioneta încălecând linia galbenă de pe mijlocul șoselei și accelerând pentru depășire.

O văzu ajungând în dreptul ei, privind cu coada ochiului, dar nu-și dădu seama că șoferul avea un scop mai puțin pașnic ca acela de a o depăși, decât în clipa în care camioneta continuă să meargă paralel cu ea, riscând producerea unui accident.

— Tâmpitul! strigă ea, întorcând capul ca să privească spre șofer.

Camioneta accelerează brusc și viră în mod deliberat, agățându-i bara din față cu bara ei din spate. Alex pierde controlul direcției.

Strânse volanul în mâini și apăsă frâna, dar degeaba. Mașina ei derapa pe fâșia de pietriș și plonja în șanțul adânc și uscat. Fu ținută pe loc de centura de siguranță, dar capul îi fugi înainte, izbindu-se puternic de parbriz, făcându-l țândări. Cioburile de sticlă căzură asupra ei ca o ploaie care nu se mai oprea.

Nu-și dădu seama când își pierde cunoștința, dar sesiză, la un moment dat că se auzeau voci în jurul ei, niște voci, ușoare și melodioase. Nu putea înțelege însă ce spuneau.

Amețită, ridică capul. Mișcarea îi produse o durere de cap teribilă. Se luptă cu greața pe care o simțea și încercă să-și focalizeze privirea.

Oamenii care înconjurau mașina și o priveau îngrijorați erau spanioli. Unul dintre ei deschise ușa și întrebă ceva cu o voce blândă.

— Da, sunt bine, răspunse ea, automat. Nu pot înțelege de ce se uitau la ea atât de ciudat, până când simți ceva curgându-i pe obraz. Își ridică o mână și cercetă; degetele ei tremurătoare se înroșiseră.

— Ar fi mai bine să rămâneți peste noapte aici la spital. Am să vă bag într-o rezervă, spuse doctorul.

— Nu, mă întorc la motel. După câteva din astea, o să dorm buștean, spuse ea, scuturând flaconul cu pilule.

— Nu aveți o contuzie, dar e bine să evitați orice efort câteva zile.

— Vă promit, spuse ea, strâmbându-se doar la simpla idee de efort.

— Peste o săptămână scoatem copcile. Noroc că rana a fost pe cap și nu pe față.

— Da, spuse ea, nesigură.

Doctorul trebuise să-i radă o mică porțiune din părul de pe cap, dar, cu oarecare îndemânare, putea să acopere golul.

— Vă simțiți în stare să primiți un vizitator? E cineva aici care vrea să vă vadă. Pentru că suntem în cursul săptămânii și nu prea avem pacienți, puteți sta în cameră cât doriți.

— Mulțumesc, domnule doctor.

Doctorul ieși din sala de tratament. Alex încercă să se ridice, dar descoperi că era prea amețită. Apariția lui Pat Chastain în cameră n-o ajută deloc la restabilirea echilibrului.

— Ia te uită, domnul Chastain, de când nu ne-am mai văzut... spuse ea, sarcastic.

Chastain se apropie de patul de consultație și întreabă temător:

— Cum te simți?

— Mai bine. O să-mi treacă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Nu era nevoie să te deranjezi până aici. De unde ai aflat, totuși?

Chastain trase spre el singurul scaun din cameră și se așează.

— Mexicanii ăia au oprit o mașină în trecere. Șoferul s-a dus la cel mai apropiat telefon și a chemat o ambulanță. Polițistul pare s-a dus să cerceteze accidentul vorbește spaniola, așa că a aflat ce s-a întâmplat.

— Au văzut camioneta care m-a izbit?

— Da. Ai putea s-o identifici?

— Era albă, spuse ea, uitându-se în ochii procurorului districtual, și avea pe ea inițialele Î.M., *întreprinderile Minton*.

Chastain păru încurcat și nervos.

— Așa au spus și mexicanii. Polițistul nu l-a putut găsi pe Reede, așa că m-a sunat pe mine, spuse el.

Apoi, arătând spre bandajul de pe capul ei, întrebă:

— O să dureze mult?

— Vreo două-trei zile. Bandajul l-aș putea scoate și mâine. A fost nevoie de câteva copci. Și mi-au rămas și niște amintiri.

Își ridică mâinile acoperite cu tăieturi mici din care fuseseră scoase cioburi de sticlă.

— L-ai recunoscut pe șofer?

— Nu.

Procurorul o privi insistent încercând să-și dea seama dacă e sinceră.

— Nu, repetă ea. Crede-mă, dacă l-aș fi recunoscut, l-aș fi căutat eu însămi. Nici nu l-am zărit măcar. Tot ceea ce am văzut a fost o umbră în soare. Cred că purta o pălărie.

— Crezi că a fost un accident banal? Alex se ridică în coate.

— Tu ce crezi?

Chastain bătu aerul cu palma îndemnând-o să stea întinsă.

— Eu cred că nu.

— Atunci nu-mi risipi energia cu întrebări stupide. Chastain își trecu mâna prin păr și înjură.

— Când i-am spus vechiului meu prieten, Greg Harper, că ai cale liberă, nu știam c-o să tulburi tot ținutul.

Răbdarea lui Alex se curmă brusc.

— Oalele s-au spart în capul meu, domnule Chastain. De ce te piîngi?

— Cum dracu' să nu mă plîng? Judecătorul Wallace care nu mă iubește deloc e făcut foc. N-am nici o șansă în instanță în fața lui. Pe trei dintre cei mai cunoscuți cetățeni ai ținutului i-ai numit ucigași. Pasty Hickam, o otreapă în orașul ăsta, e găsit mort în prezența ta. Te-ai dus la Nora Gail Burton și s-a lăsat cu împușcături. De ce dracu' a trebuit să stârnești viesparul ăsta?

Alex își apăsă palma pe fruntea încinsă.

— N-am făcut-o intenționat. Urmăream un fir - își coborâ mâna și îl împunse cu privirea. Și nu-ți face probleme. N-am să divulg nimănui interesul tău ascuns pentru Nora Gail.

Chastain se scarpină vinovat în cap.

— Ascultă-mă pe mine, Alex. Ai apucat taurul de coarne și era cât pe-acți să te omoare.

— Ceea ce dovedește că mă apropii de adevăr. Cineva încearcă să mă înlătore pentru a se apăra.

— Se poate, spuse el. Ce ai aflat nou față de ce știai înainte de a veni aici?

— În primul rând, motivele.

— Și altceva?

— lipsa unor alibiuri concrete. Reede Lambert zice că a fost cu Nora Gail care e hotărâtă să depună chiar și mărturie mincinoasă, dacă e nevoie, pentru a-l susține. Asta mă face să cred că alibiul lui e fals. Junior n-are nici un alibi.

— Și Angus?

— Pretinde că a fost la fermă, dar și Celina a fost acolo. Dacă Angus a fost acolo toată noaptea, ar fi avut destule ocazii să comită crfma.

— La fel și Bud Prostănacul, dacă s-a dus după ea în grajd, spuse Pat. Asta e ceea ce un procuror bun va spune juriului. Nimeni nu primește o sentință pe viață în baza unei cauze probabile. Deci încă n-ai nici o dovadă că unul dintre ei a fost în grajd cu scalpелul în mână.

— Eram în drum spre tine azi după-amiază, să discutăm despre asta, când am fost agresată.

— Să discutăm despre ce?

— Despre scalpul veterinarului. Ce s-a întâmplat cu el? Pe fața lui se așternu o expresie de surpriză.

— Ești a doua persoană săptămână asta care mă întreabă același lucru.

Alex se strădui să se sprijine în coate.

— Cine a mai întrebat?

— Eu, spuse Lambert, din cadrul ușii.

Capitolul 38

Alex se simți brusc goală pe dinăuntru. Îi fusese groază de acest moment al revederii. Era desigur inevitabil, dar sperase că nu va fi marcată de ceea ce se întâmplase între ei.

Culcată pe patul de consultații, cu sânge închegat în păr, cu mâinile pătate de antiseptic galben, prea slăbită și amețită pentru a se ridica, nu lăsa deloc acea impresie de invincibilitate pe care voise ea s-o arate.

— Bună, domnule șerif Lambert. Vei fi probabil încântat să afli că ți-am urmat sfatul și nu m-am mai ferit și de umbra mea.

Ignorând-o, Lambert spuse:

— Bună, Pat. Tocmai am primit prin radio raportul accidentului.

— Deci știi ce s-a întâmplat.

— Am crezut la început că e opera lui Plummet, dar polițistul mi-a spus că mașina purta inițialele Î.M.

— Da.

— *Întreprinderile Minton* cuprind o mulțime de companii. Aproape oricine din ținut are acces la camioanele astea.

— Inclusiv dumneata, sugeră Alex, pe un ton fals. Reede o luă în sfârșit în seamă, aruncându-i o privire aspră. Procurorul districtual îi privi stânjenit.

— Unde ai fost? îl întrebă el pe Reede. Ai fost căutat peste tot.

— La călărie. Poate să-ți confirme oricine de la fermă. - Trebuia să întreb, spuse Pat, pe un ton de scuză. - Înțeleg. Puteai totuși să-ți dai seama că accidente rutiere nu

sunt specialitatea mea. În afară de mine, cine crezi c-ar fi putut s-o facă? o întrebă el pe Alex, tăios.

Oricât de greu îi venea să conceapă această idee, spuse totuși, încet:

— Junior.

— Junior? râse Reede.. De ce?

— M-am întâlnit cu el în dimineața asta. N-are un alibi pentru noaptea crimei. A recunoscut că era foarte mânios. spuse Alex, coborând privirea. Am de asemenea motive să cred că e supărat pe mine.

— De ce?

Alex îl privi cât putu de sfidător.

— A venit la mine în cameră azi-dimineată.

Atât era tot ce voia să-i spună. N-avea decât să tragă singur concluziile.

Ochii lui se îngustară puțin, dar nu întrebă de ce venise Junior în camera ei. Fie că nu voia să știe, fie că nu-i păsa.

— Altcineva? Sau ai restrâns numărul suspectilor la noi doi?

— Probabil Angus. Am fost la el azi după-amiază și nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni...

— Iarăși noi trei, nu? Crezi că noi facem toate relele din ținutul ăsta?

— Nu cred nimic. Îmi bazez bănuielile pe fapte.

Fu cuprinsă de un val de amețală și greață și trebui să-și închidă o clipă ochii înainte de a putea continua.

— Mai am în minte un suspect.

— Cine?

— Stacey Wallace,

Pat Chastain reacționa de parcă l-ar fi pișcat o urzică.

— Îți bați joc de mine? spuse el, uitându-se spre ușă să vadă dacă e închisă. Doamne, spune-mi că visez. Sper că n-ai de gând s-o acuzi de ceva. Pentru că în cazul ăsta, trebuie să ți-o spun din capul locului, te descurci singură. N-o să-mi pun gâtul pe tăietor din nou.

— Încă nu ți-ai pus gâtul pe tăietor pentru nimic! țipă Alex, iscând un val de durere în propriul ei cap.

— Cum putea Stacey să aibă acces la o camionetă cu Î.M. pe ea? Întrebă Reede.

— Nu știu, spuse Alex, obosită. E doar un gând.

— Asta-i tot ce ai avut întotdeauna, spuse Reede. Alex îi aruncă o privire amenințătoare care spera să fie mai explozivă decât simțea ea că este.

— Pe ce-ți bazezi afirmația în legătură cu Stacey? interveni Pat.

— M-a mințit în legătură cu locul în care se afla în momentul crimei, spuse ea, relatându-i ceea ce îi spusese Stacey atunci, la toaleta de la club. Știu că îl mai iubește pe Junior. În privința asta cred că toată lumea e de acord.

Cei doi bărbați schimbă o privire care voia să spună că sunt de acord.

— E ca o cloșcă față de tatăl ei și nu vrea ca reputația lui să fie știrbită. Și, adăugă ea, cu un suspin, mă urăște pentru același motiv pentru care o ura pe Celina: Junior. Crede că-i răpesc afecțiunea lui pentru ea, întocmai cum a făcut-o mama.

Pat își zdrăngăni mărunțișul în buzunar, în timp ce se legăna pe picioare înainte și înapoi.

— Pare logic, dacă privești lucrurile astfel, dar nu mi-o imaginez pe Stacey folosind forța fizică. Și, în ultimul timp, ai cam dat-o în bară cu presupunerile, doamnă consilier.

Alex făcu un efort și se ridică în șezut.

— Să ne întoarcem la scalpel, spuse ea, atât de amețită încât trebui să se țină de marginea mesei. Când te-a întrebat Reede despre el. Pat?

— Dacă ai ceva de întrebat, întreabă-mă pe mine, spuse Reede, venind în fața ei. I-am pomenit de scalpel acum câteva zile.

— De ce?

— Ca și tine, am vrut să știu ce s-a întâmplat cu el.

— Dacă l-ai fi găsit înaintea mea, l-ai fi distrus sau l-ai fi predat ca pe un corp delict?

Pe obrazul lui Reede zvâcni un mușchi.

— Problema rămâne deschisă întrucât nu se mai află la biroul de corpuri delictive.

— Ai controlat?

— Da. N-am găsit nici o urmă. Probabil că e dispărut de ani de zile. Cel mai probabil e că a fost azvârlit odată cu închiderea dosarului.

— Din considerație pentru familia Collins, n-ar fi trebuit să i-l înapoiați?

— Întrebare fără răspuns.

— S-au luat amprente de pe el?

— L-am întrebat pe judecătorul Wallace despre asta.

— Sunt sigură. Și ce-a spus?

— A zis că nu.

— De ce?

— Mânerul era plin de sânge. Ampretele lui Bud Prostănacul se vedeau clar. Nu mai era nevoie să fie căutate și alte amprente.

Se uitară unul la altul cu atâta animozitate, încât Pat Chastain începu să transpire.

— Cred că ar trebui să eliberăm sala asta de tratament. Mașina ta e făcută praf, Alex, așa că te duc eu la motel. Poti să mergi până la mașină sau să cer un cărucior?

— O duc eu la motel, spuse Reede, înainte ca Alex să-i poată răspunde lui Pat.

— Ești sigur? se simți Pat obligat să întrebe, deși se simțea ușurat că Reede îl scăpa de obligația asta.

— De vreme ce șeriful s-a oferit, spuse ea, accept. Procurorul districtual se făcu nevăzut înainte ca ei să se poată răzgândi. Alex îi urmări plecarea precipitată cu sarcasm.

— Nici nu-i de mirare că sunt atâtea crime în ținutul ăsta. Procurorul districtual e fricos ca un iepure.

— Iar șeriful e corupt.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Alex se dădu jos de pe patul de consultație și se ținu de el până își căpătă echilibrul. Încercă să facă un pas, dar începu să se clatine.

— Doctorul mi-a dat un analgezic. Sunt atât de amețită, că poate ar fi mai bine să le cerem un scaun pe roțile.

— Poate ar fi mai bine să rămâi aici peste noapte.

— Nu vreau.

— Cum crezi.

O ridică în brațe înainte ca ea să poată protesta și o scoase din cameră.

— Poșeta, spuse ea, arătând spre masă.

Reede o luă, urmărit de privirea consternată a personalului din reanimare, o duse afară și o depuse pe locul din față al mașinii lui.

Alex își rezemă capul de spătar și închise gchii.

— Unde ai fost azi după-amiază? Întrebă ea, după ce porniră.

— Ți-am spus deja.

— Ai călărit și după apusul soarelui?

— Am avut niște treburi.

— Nu te-au găsit prin radio. Unde ai fost?

— Într-o mulțime de locuri.

— Și anume?

— La Nora Gail.

Alex fu surprinsă cât de mult o duru asta.

— Trebuia să iau declarații în legătură cu incidentul acela.

— Deci erai în interes de serviciu?

— Printre altele.

— Încă te mai culci cu ea, nu?

— Uneori.

Alex se rugă în gând ca el să moară încet și chinuitor.

— Poate Nora Gail a trimis-o pe vreuna din gorilele ei să-mi facă de petrecanie, spuse ea. Ca să-ți facă ție un serviciu.

— Poate. Nu m-ar surprinde. Dacă nu-i place ceva, nu ezită și ia urgent măsuri.

— Nu i-a plăcut Celina, spuse ea, moale.

— E adevărat. Dar am fost cu Nora Gail în noaptea când a murit Celina, îți amintești?

— Așa s-ar zice.

Era, deci. Nora Gail un nou suspect pe listă? Gândul acesta îi accentua durerea de cap. Închise ochii. Când ajunseră la motel, întinse mâna spre clanța ușii. Reede îi spuse să aștepte, coborâ și veni s-o ajute. Ținând-o cu brațul stâng pe după mijloc, ca s-o sprijine, ajunseră cu greu la ușa camerei.

Reede descuie ușa și o ajută să se așeze pe pat. Alex se întinse pe spate, încetișor.

— E ca o ghețarie camera asta, spuse el, încet, în timp ce căuta termostatul.

— Întotdeauna e așa când mă întorc acasă.

— Noaptea trecută nu mi-am dat seama. Schimbară o privire scurtă, iute, apoi se uitară în altă parte. Alex închise din nou ochii, neputând suporta situația. Când îi deschise iar, Reede răscolea prin sertarul de sus al scrinului din partea opusă patului.

— Acum ce cauți?

— Ceva să pui pe tine.

— Un tricou, orice.

Reede se întoarse lângă ea, se așeză delicat pe marginea patului și îi scoase cizmele.

— Nu-mi scoate ciorapii. Mi-e frig la picioare.

— Poți să te ridici?

Reuși s-o facă sprijinindu-se de umărul lui, în timp ce el îi desfăcea nasturii rochiei; erau mici ca niște pilule și aveau aceeași culoare ca și rochia. Erau o mulțime, mergând de la gât până la genunchi. Când ajunse pe la mijloc, Reede blestemă amarnic.

O culcă înapoi pe pernă, îi scoase brațele din mânecile înguste și îi trase rochia în jos de-a lungul picioarelor.

Slipul ei nu-i făcu greutate, dar cu sutienul avu probleme. După ce se dumiri, îl desfăcu cu o eficiență de profesionist și o ajută să-și scoată baretele de pe umeri.

— Credeam că ai doar o tăietură pe cap și niște zgârieturi pe mâini, spuse el, dezvăluind astfel că stătuse de vorbă cu doctorul.

— Da.

— Atunci ce sunt toate...

Se opri brusc, dându-și seama că roșeața de pe partea superioară a pieptului ei se datora frecării de barba lui. Avu un zvâcnet de regret în colțul gurii. Ea se simți obligată să-l consoleze mângâindu-l pe față, în semn că nu face nimic, că n-o deranjase gura lui fierbinte pe sânii ei și mângâierea rafinată a limbii în jurul sfârcurilor, până se făcuseră tari și roșii.

Sprâncenele lui încruntate însă îi tăiară orice elan de a spune ceva.

— Trebuie să te ridici din nou, spuse el, scurt. Punându-i palmele sub umeri, o ridică în șezut și o sprijini de tăblia de la capul patului. Ridică tricoul și încercă să i-l tragă în jos peste cap. Alex se feri în clipa în care îi atinse părul.

— Așa nu merge, mormăi el.

Apoi, cu o singură mișcare bruscă, rupse gâtul tricoului suficient pentru a putea fi scos fără durere.

Când se întinse din nou, mâna ei atinse tricoul cu regret.

— Era tricoul meu favorit.

— Îmi pare rău, spuse el, acoperind-o cu pătura până la bărbie și ridicându-se în picioare. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

Reede nu părea convins.

— Sigur?

Alex dădu din cap ușor.

— Să-ți aduc ceva înainte de a pleca? Apă sau altceva?

— Da, pune un pahar cu apă pe noptieră, te rog.

Când se întoarse cu paharul de apă, Alex adormise deja. Reede rămase aplecat asupra ei. Părul ei, răspândit pe pernă, era plin de sânge. Fața ei avea o paloare neobișnuită. Simți un nod în gât când se gândi cât de aproape fusese de un accident mortal.

Puse paharul cu apă pe noptieră și se așeză pe marginea patului. Alex se mișcă în somn, mormăi ceva și întinse mâna ca și cum ar fi căutat ceva. Răspunzând acelui apel tăcut, inconștient, Reede îi acoperi mâna plină de tăieturi cu mâna lui puternică, noduroasă.

N-ar fi fost surprins s-o vadă deschizând ochii și s-o audă reproșându-i că îi răpise virginitatea. De unde naiba ar fi putut el să știe?

„Și dacă aș fi știut tot aș fi făcut-o”, se gândi el...

Alex nu se trezi. Răsuflă ușurată și îl strânse de mână.

Bunul simț și instinctul se războiau în el, dar lupta nu dură mult și rezultatul fusese decis înainte de trezirea conștiinței lui.

Își făcu ușor loc și se întinse pe pat alături de ea, lăsând respirația ei ușoară să-i mângâie fața.

Admiră structura delicată a feței ei, forma gurii, felul cum stăteau genele pe obraji ei.

— Alex...

Îi șopti numele, nu ca s-o trezească, ci pur și simplu pentru plăcerea de a-l rosti.

Alex suspină adânc, atrăgându-i atenția asupra tricoului rupt. Prin ruptură se vedea panta lină a sânilor ei. În lumina scăzută, șanțul dintre sâni era întunecat, umbros și catifelat, și Reede fu cuprins de dorința de a-și apăsa gura pe locul acela.

N-o făcu. Nu-i sărută nici gura lipsită de apărare, deși în mintea lui exista amintirea sărutului ei moale, adânc și umed.

Se gândi să-i mângâie sânii ispititori. Tricoul moale dezvăluia halourile întunecate și știa că la simpla atingere cu limba sau cu degetele, sfârcurile se vor întări. Și

blestematul ăsta de tricou era mult mai excitant decât orice neglijee sau portjartier rafinat pe care Nora Gail le purtase vreodată.

Era o tortură să stea atât de aproape de ea și să n-o atingă, dar era o adevărată fericire să poată privi pe săturate. Când plăcerea și tortura ajunseră insuportabile, își retrase mâna și se sculă de pe pat.

După ce se asigură că avea destule pături pe ea, că sedativul își făcuse efectul, se strecură tiptil afară.

Capitolul 39

— Intră.

Junior stătea în pat, proptit între perne și privea la televizor, fumând o țigară cu hașiș, când Reede intră în cameră.

— Bună, ce vânt te aduce pe aici? Întrebă el, oferindu-i și lui o țigară similară.

— Nu, mulțumesc, spuse Reede, așezându-se în fotoliu și punându-și picioarele pe un taburet.

Camera suferise foarte puține schimbări din ziua în care Reede fusese invitat acolo prima oară, deși Junior înlocuise mobila când se întorsese acasă, după ultimul divorț.

— Ce obosit mă simt! spuse Reede, trecându-și degetele prin păr.

Junior stinse țigara și o puse deoparte.

— Se observă.

— Mulțumesc, spuse Reede, zâmbind sarcastic. Cum se face că arăt întotdeauna de parcă aș fi parcurs un drum lung și prost, iar tu ca o floare?

— Moștenirea genetică. Uită-te la mama. N-am văzut-o niciodată .să arate rău.

— Da. Tata n-a pus niciodată preț pe cum arată.

— Nu te aștepta la compasiune din partea mea. Știi foarte bine că înfățișarea ta aspră te face irezistibil. Suntem tipuri diferite, asta-i tot.

— Împreună am fi grozavi.

— Am fost.

— Îhî.

— Îți aduci aminte de noaptea când am împărțit-o amândoi pe una din surorile Gail în dosul Arsenalului Gărzii Naționale? Nu mai știi, care a fost aia?

Reede chicoti.

— Să fiu al naibii dacă-mi amintesc. Sunt prea obosit să mă gândesc, cu atât mai puțin să-mi amintesc.

— Ai muncit cam mult în ultimul timp, nu?

— A fost nevoie, spuse el făcând o pauză strategică. A trebuit să stau cu ochii pe Alex să nu pățească ceva.

Reede văzu un licăr de interes în ochii lui Junior.

— O adevărată bătaie de cap. Așa-i.

— Să știi că nu glumesc. A fost la un pas de moarte azi după-amiază.

— Cum?!

Junior își aruncă picioarele peste marginea patului, punându-le pe podea.

— Ce s-a întâmplat? E rănită?

Reede îl puse în temă cu accidentul petrecut mai devreme.

— Mă duc să-i dau telefon, spuse el, după ce Reede termină.

— Nu. Când am plecat de la ea, dormea. Ia spital i-au dat un sedativ care-și făcuse efectul.

Reede simți privirea întrebătoare a lui Junior, dar n-o luă în seamă. Nu voia să-i explice de ce se simțise obligat s-o bage în pat pe Alex. Avusese nevoie de întreaga lui putere de voință pentru a pleca din camera ei și a-și refuza plăcerea de a sta întins lângă ea toată noaptea.

— Niște mexicani au văzut totul. Spuneau că a fost o mașină cu inițialele Î.M. și că a băgat-o în șanț în mod deliberat.

Junior părea încurcat.

— După mine, primul suspect ar fi predicatorul.

— De unde putea el să ia o mașină a companiei?

— Poate vreun membru devotat al turmei lui lucrează la noi.

— Am pus pe cineva să verifice, deși mă îndoiesc că va ieși ceva din asta.

Cei doi prieteni rămaseră o clipă tăcuți. În cele din urmă, Reede spuse, ca din întâmplare:

— Am înțeles că ai luat micul dejun cu Alex, azi-dimineață.

— Ea mi-a dat telefon și mi-a spus că vrea să mă vadă.

— De ce?

— Mi-a spus că i-ai povestit despre încercarea de avort a Celinei.

— Da, spuse Reede, întorcând capul în altă direcție.

— Ascultă, prietene, nu-mi place să fiu numărul doi pe listă, dar...

— Cine te obligă? spuse Reede, ridicându-se în picioare.

— Bine, bine. Nu văd însă de ce a fost necesar. Reede n-avea deloc chef să vorbească despre noaptea trecută.

— Ce ați mai discutat la micul dejun?

— Despre noaptea în care a murit Celina. Alex voia să știe dacă am cerut-o de nevastă, spuse Junior, relatându-i întreaga conversație.

— Te-a crezut când i-ai spus că ai plecat de acasă și te-ai dus să te îmbeți de unul singur?

— Cred că da. Așa lăsa impresia. Toată lumea mă crede.

Privirea pe care o schimbă dură un pic prea mult pentru ca amândoi să nu se simtă stânjeniți.

— Da, așa e, spuse Reede, uitându-se pe fereastră. Alex spunea că a apărut și Stacey și n-a fost deloc prietenoasă.

Junior se foi.

— Eu... ă... m-am văzut cu Stacey de mai multe ori în ultimul timp.

Reede se răsuci pe călcâie, surprins.

— Te-ai văzut sau te-ai culcat cu ea? Sau astea sunt sinonime pentru tine?

— Recunosc ambele vinovății. Reede înjură.
— De ce pui gaz peste foc?
— E convenabil.
— La Nora Gail e convenabil.
— Dar nu gratis... decât pentru tine. Reede își răsfrânse buzele.

— Ticălos bătrân.
— Dar nu fac nici un rău nimănui. Stacey are nevoie de asta. O dorește.

— Pentru că te iubește, măgarule.

Junior respinse afirmația cu un gest al mâinii.

— Un lucru știu sigur. E pornită rău contra lui Alex. Îi e teamă c-o să ne ruineze pe toți și mai ales că o să strice reputația lui Wallace.

— S-ar putea. E hotărâtă să găsească un vinovat și să-l bage la închisoare.

Junior se rezemă din nou de tăblia patului.

— Te îngrijorează atât de tare?

— Da. Am multe de pierdut dacă Î.M. nu obțin autorizația aia. la fel și tu.

— Ce vrei să insinuezi, că eu am tamponat-o pe Alex? Țsta-i un interogatoriu, șerifule? Întrebă el, pe un ton lipsit de considerație pentru funcția lui Reede.

— Ei bine?

Fața frumoasă a lui Junior se înroși de furie.

— Doamne sfinte, ce ești nebun?

Se ridică din pat și se propti în fața lui Reede.

— Nu m-aș atinge nici de un fir de păr din capul ei.

— Ai fost în camera ei azi-dimineață?

— Da, și?

— De ce? strigă Reede.

— Tu de ce crezi, replică Junior pe același ton.

Capul lui Reede se lăsă puțin pe spate. Fu un gest reflex pe care nu-l putea preveni sau ascunde.

Trecură câteva momente de tăcere până când Junior spuse:

— M-a respins.

— Nu te-am întrebat.

— Dar ai fi vrut, spuse Junior. Există vreo legătură între Alex și motivul pentru care este ea aici și respingerea ofertei de a te întoarce la *întreprinderile Minton*?

Se așază pe marginea patului, aruncându-i lui Reede o privire întrebătoare și ofensată.

— N-aveai de gând nici măcar să pomenesci de asta, Reede?

— Nu.

— De ce?

— N-are rost. Când am plecat de la *întreprinderile Minton* a fost pentru totdeauna. Nu vreau să mai fac parte din *întreprinderile Minton*.

— Din rândurile noastre, vrei să spui.

Reede dădu din umeri. Junior își privi prietenul, gânditor.

— Din cauza Celinei? întrebă el.

— A Celinei? murmură Reede cu un râs ușor, trist. Celina e moartă și îngropată.

— Oare?

Se uitară unul la altul deschis, fără nici o prefăcătorie. După o clipă, Reede răspunse:

— Da.

— Relațiile dintre noi n-au mai fost aceleași, după moartea ei, nu?

— Nu se mai putea.

— Probabil, spuse Junior, mohorât. Păcat.

— Și mie îmi pare rău.

— Și Alex?

— Ce-i cu Alex?

— Ea e motivul pentru care nu vrei să te întorci la noi?

— Ah, nu. Tu știi foarte bine de ce, sau cel puțin ar trebui. Am discutat de multe ori despre asta.

— Aiureala aia cu independența? Țăla nu-i un motiv. Te împaci cu Angus mult mai bine decât mine.

Junior inspiră aer scurt și repede, dându-și brusc seama că atinsese un punct nevralgic.

— Țsta e motivul, așa-i? Nu vrei să te întorci la *întreprinderile Minton* din considerație pentru mine.

— Te înșeli.

Dezmințirea lui Reede veni un pic cam prea repede.

— Mă înșel, pe dracu, mormăi Junior. Crezi că ești o amenințare la adresa mea, a moștenitorului. Mulțumesc foarte mult, dar te rog, nu-mi face concesii!

Furia lui Junior se risipi la fel de brusc cum se iscase.

— Pe cine naiba vreau eu să înșel? spuse el, râzând disprețuitor. În mod sigur, nu pe mine - ridică capul și se uită la Reede, implorator. Mi-ar plăcea să te întorci. Ne ești necesar, mai ales după construirea pistei de alergări.

— Acum cine spune prostii?

— Știi bine că așa e. Tata pune lucrurile în mișcare, dar acționează ca hotul-baron. Stilul ăsta de a face afaceri e depășit. Eu am farmec, dar acest lucru e la fel de inutil la o crescătorie de cai ca și o pereche de schiuri în Jamaika; dacă nu cumva ești un gigolo... o carieră la care m-am gândit adesea, nu poți face bani de pe urma farmecului.

— Dar ajută.

— Tata e destul de deștept ca să vadă că tu poți fi un liant care să ne țină la un loc. Ai putea fi un tampon între mine și el, spuse Junior, privindu-și mâinile. Între noi doi, te-ar prefera pe tine.

— Junior...

— Hai să fim cinstiți, măcar o dată, Reede. Suntem prea bătrâni să ne mai mințim unul pe altul. Tata poate să jure pe un maldăr de biblie că e mândru de mine, dar realitatea e alta. A, știu că mă iubește, dar eu fac gafă după gafă. Ar vrea să fiu ca tine.

— Nu-i adevărat.

— Mă tem că da.

— Nu, spuse Reede, clătinând din cap, neclintit. Angus știe că într-o cacialma, când se dau cărțile pe față, tu ieși cu fața curată. Au fost momente când...

— Care momente?

— Multe, spuse Reede, accentuînd, când ai făcut ceea ce trebuia să faci. E drept că uneori aștepti până în ultima clipă, dar când îți dai seama că nu se mai poate amâna, faci ceea ce trebuie - își puse mâna pe umărul lui Junior. Doar atât că uneori e nevoie să te împingă cineva de la spate.

Era momentul să pună capăt discuției înainte de a aluneca pe panta sentimentalismului. Reede îl strânse pe Junior de umăr scuturându-l ușor, apoi se îndreptă spre ușă.

— Să nu te apuci să vinzi hașiș copiilor, că atunci mă obligi să te umflu, auzi?

Reede deschisese deja ușa, pe punctul de a ieși, când Junior îl opri.

— Am fost al dracu' de furios alaltăieri, când ai venit s-o iei pe Alex de la club.

— Știu. N-aveam încotro. Era o problemă de serviciu.

— Zău? Și cu chestia de la aeroport cum e? Tot probleme de serviciu? Tata n-a avut impresia asta.

Reede rămase mut ca o stâncă; nici nu confirmă, nici nu infirmă nimic.

— Doamne, spuse Junior, acoperindu-și fața cu mâinile, iar se întâmpla ca atunci? Ne-am îndrăgostit de aceeași femeie?

Reede ieși, închizând încet ușa în urma lui.

Capitolul 40

Stacey Wallace luă salata, pe jumătate neatinsă, din fata tatălui ei și o înlocui cu un castron de salată de fructe.

— Nu cred că o să ne mai sâcâie mult timp, spuse ea, liniștitor, referindu-se la Alex. Ai auzit de accident?

— Din câte înțeleg, n-a fost un accident.

— E un motiv în plus s-o facă să plece.

— Angus nu crede c-o să plece, spuse judecătorul, jucându-se cu o cireașă care plutea în siropul vâscos. E convins că cineva vrea s-o sperie ca să plece înainte de a-l descoperi pe ucigaș.

— Tu crezi că tot ce spune Angus e săpat în granit? Întrebă Stacey, exasperată. De unde știe ce o să facă ea?

— Se bazează pe ce i-a spus ea lui Junior. Stacey își puse furculița deoparte.

— Junior?

Judecătorul sorbi din ceaiul său cu gheață.

— S-au întâlnit ieri.

— Am crezut că a ieșit din spital și s-a întors la motel.

— Oriunde ar fi, Junior a fost singurul ei contact cu lumea exterioară.

Judecătorul era atât de preocupat de propria lui îngrijorare, încât nu observă interesul brusc al lui Stacey. Se ridică de la masă.

— Trebuie să plec, altfel întârzii. Trebuie să alegem un juriu în dimineața asta și să-l audiem pe insul care a tras focul de pistol la Nora Gail, noaptea trecută. Mă aștept la dezbateri, dar Lambert îl presează pe Pat Chastain, ca omul să fie acuzat de încercare de omucidere.

Stacey asculta doar pe jumătate. În mintea ei se conturase imaginea frumoasei Alex Gaither, tolănită pe patul din camera motelului, în timp ce Junior o slugărea.

— Apropo, spuse judecătorul, în timp ce își punea haina, ai găsit biletul pe care ți l-am lăsat ieri?

— Să-l sun pe Fergus Plummet?

— Da. Nu-i el predicatorul ăla care a făcut atâta tapaj pentru că s-a jucat bingo la sărbătoarea zilei tuturor sfinților, de anul trecut? Ce voia de la tine?

— Strânge semnături împotriva înființării pariurilor hipice în Purceii.

Judecătorul zâmbi.

— Își dă seama că e ca și cum ar încerca să împiedice următoarea furtună de praf?

— Asta i-am spus și eu când i-am dat telefon, spuse Stacey. Știe că fac parte din mai multe organizații de femei și voia să-i pledez cauza în fața lor. Am refuzat, bineînțeles.

Joe Wallace își luă geanta diplomat și deschise ușa. Reede e convins că Plummet e răspunzător de distrugerile de la ferma Minton, dar n-are dovezi.

Judecătorul nu avea nici o reținere în discutarea cazurilor cu Stacey, care îi câștigase încrederea de mult.

— Nu cred că Plummet e capabil să facă așa ceva, fără să fie dirijat de cineva. Reede a făcut cercetări, dar în momentul ăsta, Plummet e ultimul lucru care mă interesează.

Preocupată, Stacey îl prinse de braț.

— Ce te frământa, tată? Alex? Nu-ți face griji în privința ei. Ce rău ar putea să-ți facă?

Wallace mimă un zâmbet.

— Absolut nici unul. Știi doar că-mi plac lucrurile făcute curat și bine. Acum trebuie să fug. Ia revedere.

Wanda Gail Burton Plummet tocmai mătura veranda când sosi poștașul. Acesta îi înmână vrafu de corespondență, iar ea îi mulțumi. Se uită printre plicuri în

timp ce se îndrepta apre spatele casei. Ca de obicei, întreaga corespondență era pentru soțul ei.

Un plic însă era diferit de celelalte. Era din hârtie de calitate extra, de culoare bej. Avea tipărită pe el adresa expeditorului, dar nu se mai putea descifra pentru că fusese ștearsă cu x-uri bătute la mașină. Și adresa lor era scrisă tot la mașină.

Curiozitatea învinse dispozițiile stricte date de soțul ei de a nu deschide nici o scrisoare. Wanda rupse plicul. Conținea doar o simplă hârtie albă în care erau împăturite cinci hârtii de câte o sută de dolari.

Wanda se uită la bani, de parcă ar fi fost un mesaj de pe o altă planetă. Cinci sute de dolari erau mai mult decât s-ar fi putut aduna vreodată la cheta de după slujba religioasă. Fergus reținea doar o mică parte pentru întreținerea familiei. Aproape toți banii cheltuiau pentru biserică și pentru „Cauză”.

Fără îndoială, banii ăștia fuseseră trimiși de un donator care voia să rămână anonim. În ultimele zile, Fergus dăduse telefoane* la diverși oameni, căutând voluntari pentru a picheta porțile fermei Minton. Solicita și bani. Voia să facă publicitate în ziare contra jocurilor de noroc. Și asta costa bani mulți.

Majoritatea îi închideau telefonul. Unii îl înjuraseră înainte de a trânti receptorul. Câțiva îl ascultaseră și se angajaseră cu jumătate de gură că-i vor trimite bani.

Dar, cinci sute de dolari?!

Avusese și niște convorbiri telefonice secrete, pe șoptite. Wanda nu știa despre ce era vorba, dar bănuia că erau în legătură cu ferma Minton. Unul din cele mai dificile lucruri pe care le avusese de făcut vreodată fusese să-l mintă pe vechiul ei prieten, Reede. Acesta își dăduse seama că-l minte, dar se purtase ca un adevărat domn, trecându-i-o cu vederea.

Ulterior, când își exprimase îngrijorarea în fața lui Fergus, pentru păcatul minciunii, acesta îi spusese că era

pardonabilă. Dumnezeu nu voia ca servitorii lui să fie băgați la închisoare, unde n-ar mai putea să-l slujească.

Ea îi spusese timid, că Sf. Paul petrecuse mult timp în închisoare și că scrisese multe capitole inspirate ale Noului Testament, în timp ce se afla după gratii. Fergus nu apreciasse această comparație și îi spusese să-și țină gura în chestiuni care depășesc puterea ei de înțelegere.

— Wanda?

Tresări la auzul vocii lui și în mod reflex strânse banii la piept.

— Ce-i, Fergus?

— Cine a fost, poștașul?

— Ă... da.

Wanda se uită la plic. În mod sigur, banii erau în legătură cu acele telefoane secrete despre care Fergus n-o să-i spună nimic.

— Tocmai voiam să-ți aduc corespondența, spuse ea, intrând în bucătărie.

Fergus stătea la masa acoperită cu plastic termostabil, care îi servea drept birou între mese. Când se întoarse la chiuvetă pentru a termina spălatul vaselor, plicul elegant și banii se aflau în buzunarul șortului ei; se hotărâse să-i dea mai târziu, ca o surpriză. În timpul acesta își făcu tot felul de planuri despre ceea ce avea de gând să le cumpere celor trei copii.

Alex avusese la dispoziție treizeci și șase de ore pentru a reflecta. În timp ce își îngrijea capul dureros, stând întinsă în pat, trecuse în revistă tot ce știa, umpiînd golurile cu presupuneri pertinente.

Nu putea continua să se învâртеască în cerc. Era probabil mai aproape de adevăr ca oricând, fără a recurge la măsuri disperate. Termenul pe care i-l dăduse Greg se apropia rapid. Era momentul să forțeze mâna cuiva, să devină agresivă, chiar să apeleze la un bluf.

Cu câteva zile în urmă, ajunsese la concluzia tristă că ea fusese catalizatorul în moartea Celinei, dar nu voia să

poarte povara acestei culpe singură, tot restul vieții. Cel care comisese fapta în sine trebuia să sufere și el.

În dimineața aceea, când se deșteptă, durerea de cap mai persista încă, dar era suportabilă. Își petrecu dimineața revizuiindu-și notele și făcând unele cercetări, iar acum aștepta în anticamera judecătorului Wallace, care ieșise pentru prânz. Când o văzu, judecătorul nu fu deloc încântat.

— I-am spus domnișoarei Gaither că aveți un program încărcat astăzi, spuse doamna Lipscombi, scuzându-se când Wallace îi aruncă o privire plină de reproș. A insistat să vă aștepte.

— E adevărat, domnule Wallace, am insistat, spuse Alex. Puteți să-mi acordați câteva minute?

Wallace își consultă ceasul.

— Da, dar nu mai mult.

Alex îl urmă în birou. Wallace își scoase pardesiul și îl puse pe un cuier-pom din alamă. Abia după ce se așeză la biroul lui, cu un aer intimidant, întrebă:

— Care-i problema, de data asta?

— Cu ce a reușit Angus Minton să vă tenteze? Fața lui deveni pestriță.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ba da, știți. Ați condamnat un om inocent să-și petreacă zilele într-un spital de boli mintale, domnule judecător Wallace. Știați că era nevinovat, sau cel puțin aveați îndoieli serioase asupra vinovăției lui. Ați făcut asta la cererea lui Angus Minton, nu? În schimb, i-ați cerut ca Junior să se însoare cu Stacey.

— E nemaipomenit! strigă el, izbind cu pumnul în birou.

— E foarte credibil. În dimineața de după asasinarea Celinei în grajdul de la ferma Minton, ați primit un telefon sau o vizită a lui Angus Minton. Bud Hicks fusese arestat în apropierea locului, plin de sânge și ținând un scalpel, presupus a fi arma crimei. Acest lucru nu s-a stabilit precis, pentru că scalpелul n-a fost examinat serios.

Raportul medico-legal spune că victima a murit prin înjunghiere repetată, dar expertul legist n-a avut acces la cadavru până la incinerare, așa că putea să fi fost înjunghiată cu orice.

— Bud Prostănacul a înjunghiat-o cu scalpelul doctorului Collins, susținu el, încăpățânat. L-a găsit în grajd și l-a folosit.

— Și acum unde e?

— Acum? Au trecut douăzeci și cinci de ani... Doar nu-ți închipui că-l vei găsi la vedere în biroul de corpuri delict.

— Nu, dar ar trebui să existe o evidență ce s-a făcut cu el. Nimeni nu l-a întrebat pe doctorul Collins sau pe fiul lui dacă vor să-l ia înapoi, deși se știa că fusese un cadou de la soția lui. Asta nu vi se pare anormal?

— Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu el sau cu nota respectivă.

— Cred că dumneavoastră l-ați făcut să dispară. Dumneavoastră, și nu biroul șerifului, ați fost ultimul în posesia lui. Am verificat azi-dimineață, înainte de a veni aici.

— De ce să-l fi făcut să dispară?

— Pentru că dacă venea, cineva după un timp - un anchetator ca mine - era ușor și credibil să puneți dispariția lui pe seama greșelii unui funcționar. E mai bine să fii acuzat de o mică neregulă în registre, decât de eroare judiciară.

— Ești de-a dreptul îngrozitoare, domnișoară Gaither, spuse el, înțepat. Ca toți răzbunători, reacționezi emoțional și n-ai absolut nici o bază pentru acuzațiile dumitale prăpăstioase.

— În orice caz, asta este ceea ce am de gând să prezint în fața juraților. De fapt, vă fac o favoare spunându-vă toate astea. Veți putea să vă consultați cu avocatul dumneavoastră din timp, în legătură cu răspunsurile pe care trebuie să le dați. Sau apelați la cel de al Cincilea Amendament?

- N-am nevoie nici de una, nici de alta.
- Vreți să-l chemați acum pe avocat? Sunt dispusă să aștept.
- N-am nevoie de avocat.
- Atunci, să continui. Angus v-a cerut un serviciu. Dumneavoastră i-ați cerut ceva în schimb.
- Junior Minton s-a însurat cu fiica mea pentru că o iubea.
- Mi se pare imposibil de crezut așa ceva, domnule judecător de vreme ce chiar el fM-a spus că îi ceruse mamei să se mărite cu el, exact în noaptea crimei.
- Nu pot să-mi explic inconsecvența lui.
- Eu pot. Junior a fost prețul pentru condamnarea lui Bud Prostănacul.
- Biroul procurorului districtual...
- Procurorul era în vacanță în Canada în momentul acela. Am verificat asta azi-dimineață. Asistentul lui avea destule dovezi pentru a-l învinui pe Bud Hicks de crimă.
- Și jurații l-ar fi condamnat.
- Nu sunt de acord, dar nu se știe niciodată. Oricum, ați împiedicat asta, spuse ea, inspirând adânc. Pe cine voia Angus să protejeze? Pe sine, pe Junior sau pe Reede?
- Pe nimeni.
- Cred că v-a spus când v-a sunat în dimineața aceea.
- Nu m-a sunat.
- Trebuie să fi sunat imediat după arestarea lui Hickam. Ce v-a spus Angus?
- Nu mi-a spus nimic. Nu m-a sunat. Alex se ridică și se aplecă asupra lui.
- Trebuie să fi spus: „Ascultă, Joe, am o problemă aici”. Sau: ”Junior a cam exagerat puțin cu ambiția lui de bărbat”. Sau, poate: „Poți să-l ajuți pe Reede? îmi e ca un fiu”. N-a fost așa?
- Nu.
- Probabil că i-ați spus că nu puteți face asta. I-ați cerut probabil timp de gândire. Drăguț cum este, Angus

v-a dat câteva ore să vă hotărâți. Și atunci i-ați spus că îi faceți acest serviciu în schimbul unei căsătorii între Stacey și Junior.

— N-am să vă permit...

— Poate chiar ați discutat cu ea și cu doamna Wallace.

— Asta e o calomnie...

— Sau poate sugestia târgului a venit chiar de la Stacey.

— Stacey n-a știut niciodată nimic despre asta!

Wallace sări în sus din scaun și rămase nas în nas cu Alex, strigându-i cuvintele drept în față. Când își dădu seama că recunoscuse, clipi din ochi, își umezi buzele, apoi se depărta de ea și îi întoarse spatele. Nervos, își trecu degetele peste șirul de ținte de alamă de pe spătarul acoperit cu piele al scaunului. Fusesse un cadou de la fiica lui, singurul lui copil.

— Știați cât de mult îl iubea Stacey pe Junior?

— Da, spuse el, moale. Știam că îl iubește mai mult decât merită.

— Și că sentimentele ei nu erau împărtășite de el. -Da.

— Și că Junior se culca cu ea ori de câte ori dorea. V-ați gândit să-i protejați reputația și posibilitatea unei sarcini nedorite, măritând-o cât mai repede posibil.

Wallace lăsă umerii în jos și răspunse cu o voce joasă, stinsă.

— Da.

Alex închise ochii și lăsă să-i scape un suspin lung, tăcut. Încordarea ei începea să scadă ca un val care se întoarce de la țarm.

— Domnule judecător Wallace, cine a ucis-o pe mama? Pe cine proteja Angus când v-a cerut să-l acționați pe Bud în justiție?

Judecătorul se întoarse cu fața la ea.

— Nu știu. Martor mi-e Dumnezeu. Jur pe toți anii mei petrecuți ca judecător.

Alex îl crezu și chiar i-o spuse. Pe cât putu de delicat, își luă lucrurile. Când ajunse la ușă, judecătorul o chemă cu o voce pierdută.

— Dacă se ajunge la proces, e nevoie ca toate astea să ajungă în instanță?

— Mă tem că da. Regret.

— Stacey... Începu el, oprindu-se pentru a-și drege glasul, n-am mințit când am spus că ea nu știa de înțelegerea mea cu Angus. Alex repetă.

— Îmi pare rău.

Wallace dădu din cap cu gravitate. Alex ieși în anticameră și închise ușa după ea. Secretara îi aruncă o privire ostilă, care nu era chiar nemeritată.

Alex îl forțase să spună adevărul. Fusesse necesar, dar nu-i făcuse plăcere.

Aștepta liftul când auzi împușcătura.

— Oh, Doamne, nu! șopti ea, lăsându-și jos geanta diplomat și alergând spre capătul coridorului. Doamna Lipscomb se afla la ușa biroului lui. Alex o dădu la o parte și intră înaintea ei.

Ceea ce văzu o făcu să se oprească brusc. Țipătul îi îngheță în gât, dar cel al secretarei străbătu întreaga clădire.

Capitolul 41

Un cârd de secretare și alți funcționari ai tribunalului se adunaseră la ușa judecătorului Wallace. Ia numai un minut după împușcătură.

Reede, primul care ajunsese sus de la subsol, își făcu loc cu umerii, dând ordine polițiștilor care îl urmaseră.

— Scoateți-i pe toți afară!

Însărcina pe unul să cheme o ambulanță și pe altul să blocheze accesul la coridor. O îmbărbăta pe doamna Lipscomb care plîngea isteric, și îi spuse Imogenei, secretara lui Pat Chastain, s-o ia de acolo. Apoi i se adresă lui Alex.

— Du-te în biroul meu, încuie-te înăutru și nu ieși de acolo, clar?

Ea se uita la el fără să reacționeze.

— Ai înțeles? repetă el, tare, scuturând-o. Incapabilă să vorbească, Alex dădu din cap.

Reede se adresă unui polițist:

— Ai grijă să ajungă în biroul meu. Nu lăsa pe nimeni înăuntru.

Polițistul o luă cu el. Înainte de a ieși din camera judecătorului, îl văzu pe Reede privind scena oribilă de la biroul judecătorului, trecându-și degetele prin păr și murmurând o înjurătură.

În biroul șerifului, Alex își petrecu timpul plimbându-se, piîngând, scrâșnind din dinți, privind în gol. Suferea în propriul ei infern, de sinuciderea judecătorului Joseph Wallace.

Tâmpilele îi zvâcneau atât de tare încât credea că o să-i plesnească copcile de la cusătura din cap. Uitase să-și ia medicamentele. O cercetare disperată prin sertarele de la

biroul șerifului nu scoase la iveală nici măcar o aspirină. Omul ăsta era complet imun la durere?

Avea ameteți și greață, iar mâinile refuzau să i se încălzească, deși transpirau abundent. Tavanul vechi, din ciment, transmitea toate sunetele, de deasupra, dar nu le putea identifica. Era un du-te-vino permanent. Biroul îi oferea adăpost ferind-o de vânzoleala de sus, dar dorea cu ardoare să știe ce se întâmplă în camerele și coridoarele de deasupra.

Era cuprinsă toată de disperare. Faptele indicau un adevăr inexorabil pe care ea nu voia să-l recunoască. Mărturisirea lui Wallace că acoperise pe cineva îi implica și mai mult pe cei trei suspecți.

Prins la ananghie, Angus s-ar fi descurcat fără să simtă nici cea mai mică remușcare. În virtutea aceluiași lucru, l-ar fi mituit pe judecător ca să-l protejeze pe Junior și poate ar fi făcut la fel și pentru Reede. Dar care din ei trei fusese în grajd în noaptea aceea și o omorâse pe Celina?

Când Reede deschise brusc ușa, Alex făcu o piruetă, speriată. Până atunci privise pe fereastră. Nu știa de cât timp se afla în camera aceea, dar își dădu seama că începuse să se întunece, în clipa în care Reede aprinse lumina. Încă nu știa ce se petrecuse sus și în fața tribunalului.

Reede o privi sever, dar nu spuse nimic. Își turnă o ceașcă de cafea și sorbi din ea de câteva ori.

— Cum se face că în ultimul timp, de câte ori se întâmpla ceva în oraș, ești și tu implicată?

În clipa următoare ochii ei se umplură de lacrimi. Își îndreptă un deget spre pieptul lui.

— Nu spune asta, Reede. N-am știut că...

— Că dacă-l încolțești pe Joe Wallace o să-și zboare creierii? Ei bine, asta s-a întâmplat, scumpo. S-au împrăștiat pe birou.

— Taci.

— Am găsit smocuri de păr* și bucăți de țesut pe peretele opus.

Alex își puse mâna la gură, înghițindu-și țipătul. Întorcându-se cu spatele la el, tremura fără să se poată controla. Când Reede o atinse, ea se feri, dar el îi puse ferm mâinile pe umeri, o întoarse cu fața și o lipi de pieptul lui.

— Acum liniștește-te. S-a terminat.

Pieptul lui se umflă lipindu-se de obrazul ei în momentul în care Reede inspiră adânc.

— Nu te mai gândi.

Alex se desprinsese, îndepărtându-se de el.

— Să uit? A murit un om. E vina mea.

— Ai apăsat tu pe trăgaci? -Nu.

— Atunci nu-i vina ta. Se auzi o bătaie în ușă.

— Cine e? Întrebă Reede supărat.

Când polițistul își spusese numele, Reede îl invită să intre. Îi făcu semn lui Alex să se așeze pe un scaun, în timp ce polițistul băgă o foaie de hârtie în mașina de scris. Alex se uită la Reede, uimită.

— Trebuie să-ți luăm o declarație, spuse el.

— Acum?

— E mai bine să terminăm cu asta, acum. Ești gata? Întrebă el polițistul. Deci, Alex, ce s-a întâmplat?

Alex își șterse fața cu o batistă, înainte de a începe. Relată apoi cât putu de scurt ce se întâmplase în biroul judecătorului, atentă să nu menționeze nici un nume și nici una din chestiunile abordate.

— Am ieșit din birou și am ajuns la lift, spuse ea, privind batista de hârtie pe care o mototolise în mână. Atunci am auzit împușcătura.

— Te-ai întors în biroul lui?

— Da. Zăcea prăbușit cu capul pe birou. Am văzut sânge... și... mi-am dat seama ce făcuse.

— Ai văzut pistolul?

Alex clătină din cap. Reede se adresă polițistului:

— Notează că a răspuns nu, și că nu putea să-l vadă pentru că îi căzuse din mână pe podea. Asta-i totul, pentru moment.

Polițistul se retrase tăcut. Reede așteaptă câteva clipe, așezat pe colțul biroului, legănându-și un picior.

— Ce ai discutat cu judecătorul?

— Despre uciderea Celinei. I-am acuzat de manipulare a probelor și de acceptare a mitei.

— Acuzații serioase. Și cum a reacționat?

— A recunoscut.

Reede scoase ceva din buzunarul de la piept al cămășii și îl aruncă pe masă. Scalpelul de argint căzu* pe birou cu un zgomot sec. Era oxidat, dar curat.

La vederea lui, Alex tresări.

— Unde l-ai găsit?

— În mâna stânga a judecătorului.

Se uitară lung unul la altul. În cele din urmă, Reede spuse:

— Era instrumentul lui de autoflagelare, ținut în sertarul biroului, ca să-i amintească permanent că e coruptibil. Știind cât de mândru era de anii lui de

serviciu, nu-i de mirare că s-a prăbușit. A preferat să-și zboare creierii, decât să-și vadă cariera ruinată.

— Asta-i tot ce poți să spui?

— Ce-ai vrea să spun în plus?

— Mă așteptam să mă întrebi cine l-a mituit, cu ce, de ce...

Lacrimile din ochii ei se uscară instantaneu.

— Știai deja, nu?

Reede se dădu jos de pe masă și rămase în picioare.

— Nu m-am născut ieri, Alex.

— Deci știi că Angus l-a făcut pe Wallace să-l închidă pe Bud Prostănacul, ca asasin al Celinei, în schimbul căsătoriei lui Junior cu Stacey.

— Și ce rezultă din asta? Întrebă el, punându-și mâinile în șolduri și aplecându-se asupra ei. E o speculație. Nu

poți dovedi nimic. Nici unul din ei n-ar fi atât de prost să înregistreze o convorbire ca asta, dacă a avut loc. Există atâta îndoială în teoria asta, încât ar încăpea îi ea tot centrul Dallasului. A murit un om, reputația lui de judecător cinstit s-a dus dracului, și tu nu te-ai ales cu nimic pe care să-ți fondezi ancheta.

Reede se bătu ușor în piept, degetele lui nervoase răpăind pe cămașă.

— A trebuit să mă duc s-o anunț pe Stacey că bătrânul ei și-a golit capul pe birou din cauza acuzațiilor tale nedovedite care ar fi fost probabil respinse și de jurați.

Se opri și încercă să-și recapete controlul.

— Înainte de a mă supăra cu adevărat pe tine, te sfătuiesc să pleci de aici și să te duci într-un loc sigur.

— Sigur? Pentru cine?

— Pentru tine. Nu-ți dai seama de repercusiuni? Pat Chastain aproape că a făcut un stop cardiac. Greg Harper a sunat deja de trei ori astăzi, voind să știe dacă ai vreo legătură cu sinuciderea acestui judecător eminent și respectat. Stacey e nebună de durere, dar în momentele ei de luciditate te blestemă întruna. Plummet și armata lui de nebuni sunt pe treptele tribunalului, cu pancarte care anunță că ăsta-i începutul sfârșitului. Tot haosul ăsta e din cauza ta și a crimei pe care o anchetezi, doamnă consilier.

Alex avu senzația că i se zdrobește pieptul, dar nu se lăsă.

— Trebuia să-l las în pace pe Wallace, pentru că era simpatic?

— Există moduri mai subtile de a proceda în cazuri delicate ca acesta, Alex.

— Dar nimeni n-a acționat în nici un fel! strigă ea. Asta e filozofia dumitale în privința legii, domnule, șerif Lambert? Legea nu e aceeași pentru toți? Când un prieten încalcă legea, te faci că nu vezi? Probabil, dacă ne

gândim la bordelul Norei Gail. Aceeași excepție de la lege se aplică și în cazul dumitale?

Reede nu răspunse; se duse la ușă, o deschise și spuse scurt:

— Să mergem.

Alex ieși în hol și Reede o îndrumă spre liftul de serviciu.

— Pat mi-a împrumutat mașina nevastă-si, spuse ea. E parcată în față.

— Știu. E înconjurată de un roi de reporteri care așteaptă avizi detalii sângeroase despre sinuciderea judecătorului. Te scot prin ușa din spate.

Părăsiră clădirea nevăzuți. Afară se întunecase complet și Alex se întrebă cât să fie ceasul.

Erau la jumătatea drumului dintre clădire și parcare când o umbră se desprinsese din întuneric și le bloca calea.

— Stacey! exclamă Reede.

Instinctiv mâna lui apucă mânerul pistolului, dar nu îl trase din toc.

— Eram sigură că te prind când o să încerci să te ascunzi.

Ochii lui Stacey erau fixați asupra ei. Exprimau o ură atât de intensă încât Alex simți impulsul de a se ascunde la pieptul lui Reede, dar se stăpâni, păstrând o ținută mândră.

— Înainte de a spune ceva, Stacey, vreau să te asigur că îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău.

— Da?

— Da. Regret foarte mult. Stacey tremura, de frig sau de revoltă, era greu de spus.

— Ai venit aici ca să-l distrugi. În loc să-ți pară rău, ar trebui să fii mândră de tine.

— N-am nici o vină pentru greșelile din trecut ale tatălui tău.

— Tu ești de vină pentru toate! De ce nu l-ai lăsat în pace? strigă Stacey, cu o voce spartă. Ceea ce s-a

Întâmplat acum douăzeci și cinci de ani nu interesa pe nimeni decât pe tine. Era bătrân. Voia să se pensioneze peste câteva luni. Ce rău ți-a făcut ție?

Alex își aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese judecătorul. Stacey nu știuse de înțelegerea secretă făcută în contul ei. Putea s-o cruțe de aflarea adevărului; cel puțin până avea să se refacă după șocul provocat de moartea tatălui ei.

— Regret, dar nu pot discuta cu tine despre acest caz.

— Caz? Aici n-a fost niciodată vorba de un caz. A fost vorba de stricata aia de maică-ta care se folosea de oameni manipuîndu-i... de bărbați, până când unul din ei s-a săturat ucigând-o, spuse ea, cu ochii îngustați amenințător, făcând un pas spre ea. Ești exact ca ea, ațâți lumea, te folosești de oameni... Ești o viperă!

Se repezi spre Alex, dar Reede se interpușe între ele, prinzând-o pe Stacey și ținând-o strâns la piept până îi trecu furia și rămase moale, agățată de el, piîngând.

Reede o mângâie pe spate șoptind cuvinte liniștitoare, în dosul ei, îi dădu lui Alex cheile de la mașina lui. Ea le luă, se urcă și închise ușa în urma ei, blocând-o. Privind prin parbriz, îl văzu pe Reede ducând-o pe Stacey spre colțul clădirii și apoi dispărând amândoi. Câteva minute mai târziu, îl văzu revenind în fugă. Îi descuie ușa și Reede se urcă la volan.

— S-a liniștit? Întrebă ea.

— Da. Am lăsat-o în seama unor prieteni care o vor duce acasă. O să stea cineva cu ea în noaptea asta, spuse el, strângând buzele. Desigur, cel pe care îl dorește nu va fi lângă ea.

— Tatăl ei?

— Junior.

Pentru că totul era atât de trist, Alex începu să piîngă din nou.

Capitolul 42

Nu ridică capul până când Blazerul trecu peste o groapă, zdruncinând-o. Încercă să se orienteze, uitându-se prin parbriz, dar era o noapte întunecoasă și drumul era lipsit de marcaje.

— Unde mergem?

— La mine.

Imediat apăru și casa în lumina farurilor.

— De ce?

Reede opri motorul.

— Pentru că mi-e teamă să te scap din vedere. De câte ori am făcut-o s-a întâmplat câte ceva.

O lăsa în mașină în timp ce el se duse să deschidă ușa din față. Alex se gândi să plece cu mașina, dar Reede luase cheile. Într-un fel, Alex se simți ușurată că îi fusese luată orice inițiativă. Voia să-l înfrunte, dar nu avea energia fizică și psihică. Obosită, deschise ușa mașinii și coborâ.

Casa arăta altfel acum, noaptea. Ca și fața unei femei, părea mai atrăgătoare în lumina scăzută care îi camufla defectele. Reede intrase înaintea ei și aprinsese o lampă. Stătea ghemuit în fața căminului, ținând un chibrit lung sub surcelele pe care stăteau buștenii.

Când lemnul uscat începu să pocnească, Reede se ridică și o întrebă:

— Ți-e foame?

— Foame? repetă ea cuvântul de parcă nu-i cunoștea sensul.

— Când ai mâncat ultima oară? La prânz?

— Junior mi-a adus un hamburger în cameră, aseară. Reede scoase un mârâit de nemulțumire și se duse în bucătărie.

— Nu-ți promit nimic în genul unui hamburger. Mulțumită nepoatei lui Lupe, cămara fusese recent reaprovizionată, având și altceva decât unt de alune și biscuiți. După ce făcu un inventar rapid, îi enumera produsele: conservă de supă, conservă de spaghete, ouă și șuncă, mămăligă cu carne tocată, congelată.

— Șuncă cu ouă, spuse ea.

Se apucară de treabă în tăcere. Reede făcu aproape totul. Avea prea puțin respect pentru-ordine și nici un pic de rafinament culinar. Alex îl privea cu plăcere. Când îi puse în față o farfurie și se așeză pe scaun de partea cealaltă a mesei, îi zâmbi gânditoare.

Reede observă expresia ei și luă o porție dublă pe prima furculiță pe care o duse la gură.

— Ce s-a întâmplat?

Alex dădu din cap și coborâ bchii, timidă.

— Nimic.

Reede nu se mulțumi cu acest răspuns. Înainte însă de a mai spune ceva, sună telefonul. Reede întinse mâna spre derivația de pe perete.

— Lambert. A, bună, Junior, spuse el, privind spre Alex. Da, mare porcărie. Ea? Păi... a fost la el exact înainte de a se întâmplă... Cred că a văzut toată scena.

Reede parafrază declarația oficială a lui Alex.

— Asta-i tot ce știi... Păi, spune-le să se calmeze. O să citească în ziarele de mâine, ca toată lumea... E-n regulă, ascultă, regret... a fost o zi groaznică, sunt obosit. Dă-i lui Sarah Jo una din pastilele ei și spune-i lui Angus că n-are de ce să fie îngrijorat.

Reede observă încruntarea lui Alex, dar păstră un ton neutru.

— Alex? E bine... Păi, dacă nu răspunde la telefon, probabil că e în baie. Dacă vrei s-o faci pe bunul

samaritean, există cineva care are mai multă nevoie de tine decât Alex... Stacey, idiotule. Du-te acolo și stai cu ea câțva timp... Bine, pe mâine.

După ce închise telefonul, îl lăasă să atârne și reveni la farfuria cu mâncare. Alex întrebă:

- De ce nu i-ai spus că sunt aici? -Voiai să-i spun?
- Nu neapărat. Mă întrebam însă de ce n-ai făcut-o.
- Nu era nevoie să știe.
- Se duce la Stacey?

— Sper, deși e un om imprevizibil, spuse el, înghițind mâncarea. De fapt, se pare că tu ești singurul lucru la care se poate gândi.

— La mine, personal, sau la ceea ce am aflat de la Wallace?

- Cred că la amândouă.
- Angus e supărat?
- Normal. Joe Wallace era un prieten vechi.
- Prieten și conspirator.

Reede nu mușcă momeala. Nici măcar nu-și abătu atenția de la mâncat.

— Trebuie să vorbesc cu Angus, Reede. Vreau să mă duci acolo imediat ce terminăm de mâncat

Reede luă calm ceașca de cafea, bău, apoi o puse înapoi pe farfurioară.

- Reede, m-ai auzit? -Da.
- Deci, mă duci?
- Nu.
- Trebuie să vorbesc cu el.
- Nu în seara asta.

— Ba în seara asta. Wallace l-a implicat într-o operațiune de mușamalizare. Trebuie să-l interoghez.

— Nu fuge nicăieri. Până mâine nu mai e mult.

— Loialitatea ta e lăudabilă, dar nu-l poți proteja pe Angus la infinit.

Reede își puse tacâmul pe farfurie și duse totul la chiuvetă.

— În seara asta sunt mai îngrijorat de tine decât de Angus.

— De mine?

Reede se uită la farfuria ei și, satisfăcut că terminase, i-o luă din față.

— Te-ai uitat în oglindă în ultimele zile? Arăți ca dracu'. De câteva ori am fost gata să te prind în brațe, de teamă că ai să te prăbușești.

— Mă simt bine. Dacă mă duci înapoi la motel, o să...

— Nu, răspunse el, clătinând din cap. În noaptea asta stai aici și dormi fără să fii tulburată de reporteri.

— Chiar crezi că aș fi?

— Moartea unui judecător e o știre fierbinte. Sinuciderea lui e încă mai senzațională. Tu ai fost singura persoană care a vorbit cu el. Conduci o anchetă care a stârnit teama comisiei hipice. Da, trebuie să fie plin de reporteri la motelul Westerner, încercând să dea de tine.

— Pot să mă încui în cameră.

— Nu vreau să risc nimic. După cum ți-am mai spus, nu vreau ca una din slăbiciunile lui Harper să fie omorâtă în ținutul meu. Ai declanșat destulă publicitate negativă în aceste câteva săptămâni despre noi; nu ne mai trebuie, gata. Te mai doare capul?

Alex își ținea capul în palmă și își masa tâmpilele fără să se gândească ce face.

— Da, puțin.

— la ceva.

— N-am nimic la mine.

— Să văd dacă găsesc ceva pe aici contra durerilor. Se ridică și ocolind masa se postă în spatele ei și o depărta de masă cu scaun cu tot. Ridicându-se în picioare, Alex spuse:

— Ai și tu droguri? E împotriva legii. Știi, nu?

— Numai la asta te gândești tot timpul, la lege? Dacă ceva e bine sau rău? Ai noțiunile atât de clar definite?

— Tu nu le ai?

— Dacă le aveam, aş fi rămas flămând de multe ori. Am furat mâncare pentru mine şi pentru bătrânu'. Asta a fost rău?

— Nu ştiu, Reede, spuse ea, obosită.

O durea capul datorită încercării de a face faţă discuţiei. Îl urmă de-a lungul holului, fără să-şi dea seama exact spre ce se îndrepta, până când el aprinse lumina şi se pomeni în dormitor.

Faşa ei trebuie să fi avut o expresie alarmată pentru că el zâmbi sardonice şi spuse:

— Nu-ţi fie teamă. Nu încerc să te seduc. Eu mă culc pe sofa din camera de zi.

— N-ar trebui să rămân aici, Reede.

— Putem să ne comportăm amândoi ca nişte oameni maturi... În măsura în care tu eşti matură, bineînţeles.

Fără să guste gluma, Alex replică:

— Există o mie de motive pentru care n-ar trebui să-mi petrec noaptea aici. În primul rând pentru că ar trebui să-i pun nişte întrebări lui Angus, chiar acum.

— Acordă-i o noapte de răgaz. Ce pierzi?

— Pat Chastain aşteaptă probabil să-i dau telefon.

— I-am spus că eşti extenuată şi că o să-l suni mâine dimineaţă.

— Te-ai gândit la toate, după câte văd.

— Nu voiam să risc nimic. Când te lasă cineva de capul tău, eşti periculoasă.

Alex se rezemă de perete şi închise ochii un moment. Prea mândră ca să capituleze, dar prea epuizată ca să mai reziste, ajunse la un compromis.

— Răspunde-mi la o singură întrebare.

— Zi.

— Pot să fac un duş?

După cincisprezece minute, închise robinetele şi se şterse cu un prosop. Reede îi împrumutase o pijama de-a lui, care părea absolut nouă.

Ca răspuns la remarca ei, Reede îi spuse:

— Junior mi-a cumpărat-o când eram în spital pentru o operație de apendicită, acum câțiva ani. Am pus-o pe mine doar atât cât să scot cămașa aia incomodă. Nu-mi plac pijamalele.

Zâmbind la amintirea grimasei de neplăcere de pe fața lui, Alex își băgă brațele în mânecile de mătase albastră și încheie nasturii din față. Exact atunci, Reede bătu în ușa camerei de baie.

— Am găsit niște antinevralgice.

Cu bluza pijamalei acoperind-o până la jumătatea coapsei, deschise ușa. Reede îi dădu flaconul.

— E un medicament puternic, spuse ea, citind eticheta. Ai avut probabil dureri mari. De la operație?

Reede dădu din cap că nu.

— Nervul din rădăcina dintelui. Te simți mai bine?

— Dușul m-a ajutat. Nu mă mai doare capul atât de tare.

— Te-ai spălat pe cap...

— Contrar prescripției medicului. Ar fi trebuit să stau așa o săptămână, dar n-am mai putut suporta.

— Stai să mă uit puțin la copcile alea.

Alex lăsă capul în jos și Reede îi dădu ușor părul la o parte. Degetele lui erau ușoare și îndemânatic. Singurul lucru pe care îl simți fu respirația lui pe pielea capului.

— Totul pare în regulă.

— Am spălat locul din jurul răni.

Reede se dădu înapoi, dar continuă s-o privească. Alex îl privi și ea; rămaseră așa uitându-se unul la altul, în tăcere. În sfârșit, Reede spuse cu o voce joasă:

— Ia-ți pilula.

Alex se întoarse spre lavoar și umplu paharul periutei de dinți cu apă de la robinet. Luă o tabletă din flaconul de plastic, o aruncă în gură și bău cu capul dat pe spate. Când reveni în poziție normală, îi văzu ochii reflectați în oglindă. Puse la loc capacul flaconului și se întoarse ștergându-și gura cu dosul palmei.

Inexplicabil și total neașteptat, ochii i se umplură de lacrimi.

— Știu că n-ai o impresie prea bună despre mine, Reede, dar vreau să știi că mă simt îngrozitor din cauza sinuciderii lui Wallace.

Buza inferioară începu să-i tremure, vocea i se voala de emoție.

— A fost îngrozitor.

Se apropie de el, îl cuprinse cu brațele de mijloc și își lipi obrazul de pieptuîlui.

— Fii drăguț măcar odată în viață și ține-mă în brațe, te rog.

Reede îi rosti numele cu un geamăt și o cuprinse cu un braț pe după mijloc. Cealaltă mână se strecură pe ceafă și-i apăsă capul pe pieptul lui. Îi masă ușor pielea capului și o sărută blînd pe frunte. La prima atingere a buzelor lui, Alex își ridică fața spre el. Rămase cu ochii

închiși, dar simțea privirea lui fierbinte pe chipul ei. Buzele lui se lipiră de ale ei și când acestea se desfăcură, scoase un ndu geamăt adânc și o sărută apăsător. Mâna lui lunecă prin părul ei ud, apoi se lăsă în jos pe gât.

— Mai mângâie-mă, îl rugă ea.

Reede îi desfăcu bluza pijamalei și își strecură mâinile pe dedesubt, încercuindu-i trupul și ridicând-o spre el. Alex îi simți cămașa aspră frecându-se de sfîrcul sânilor ei, simți atingerea rece a cataramii de la centura lui pe pîntecul ei gol și umflătura aceea tare de sub pîntecul lui, cuibărin-du-se în părul moale dintre puipele ei.

Fiecare nouă senzație era mai electrizantă decât cea dinainte. Alex ar fi vrut să le savureze pe fiecare separat, dar combinația dintre ele era prea tulburătoare pentru a se putea concentra asupra uneia. Toate venele din corpul ei se dilatară de dorință; era complet inundată de el.

Brusc, Reede se îndepărtă de ea. Alex ridică ochii spre el, uimită, cu sentimentul că a pierdut ceva.

— Reede?

— Vreau să știu.

— Ce?

— Te-ai culcat cu Junior?

— Nu sunt obligată să răspund.

— Ba da, spuse el hotărât. Dacă vrei să continuăm, trebuie să-mi spui. Te-ai culcat cu el?

Dorința îi învinse mândria. Clătină din cap și îi răspunse moale, șoptit:

— Nu.

După câteva clipe de gândire, Reede spuse:

— Atunci e bine. De data asta o s-o facem cum trebuie. luînd-o de mână, o conduse în camera de zi, ceea ce o surprinse pentru că patul fusese coborât în timp ce ea se afla în baie. În camera de zi, singura lumină era aceea a focului din cămin. Așternuse deja patul pentru el, dar acum luă așternuturile și le întinse pe jos în fața focului. Alex îngenunche în fața căminului, iar el începu calm să se dezbrace.

Cizmele, ciorapii, cămașa și centura fură scoase cu îndemânare. Acționând impulsiv, Alex îi dădu mâinile la o parte când el încercă să-și desfacă șlițul de la pantaloni, încet, degetele ei descheiară nasturii de metal. Când termină cu toții, desfăcu larg șlițul și aplecându-se îl sărută.

Gemând, Reede îi cuprinse blînd capul în mâini. Gura ei se deschise caldă și umedă pe abdomenul lui, exact sub buric.

— Asta-mi place cel mai mult, șopti el. Lunecându-și mâinile pe lângă șoldurile lui, îi trase blugii în jos în timp ce buzele ei continuau să coboare, sărutând ușor pielea, mai jos, tot mai jos, până când, în cele din urmă, atinseră locul cel mai îndepărtat și mai sensibil al trupuțui său.

— Încetează, Alex, încetează, mugi el. Mă înnebunești. Repede, Reede își trase afară picioarele din blugi și îi aruncă departe. Rămase gol, înalt, zvelt, plin de semne, cicatricea operației fiind doar unul dintre ele.

Părul de pe corpul lui scânteia în lumina focului, apărând ca o blană aurie pe pielea lui bronzată, mai puțin în jurul sexului unde părul era întunecat și des. Mușchii, lipsiți de grăsime se ridicau sub piele la fiecare mișcare.

— Scoate-ți blestemata asta de pijama înainte s-o rup! Lăsându-se pe călcâie, Alex își dădu jos pijamaua de pe umeri. Reede se așeză în genunchi în fața ei, sorbind-o din priviri.

Lui Alex i se păru că ezită s-o atingă, dar el ridică o mână spre părul ei și frecă între degete șuvițele de păr ufneț, roșcat. Urmări cu privirea mișcarea propriei lui mâini în jos pe gât, pe piept, pe sâni. Degetul mare de la mâna lui masă ușor sfârcul până se întări.

Alex scoase un suspin.

— Ai zis că nu vei încerca să mă seduci.

— Am mințit.

Se întinseră pe jos unul lângă altul. Reede trase cuvertura peste ei, o luă în brațe, o strânse la piept și o sărută mai mult cu tandrețe decât cu patimă.

— Ești foarte strâmtă, șopti el. Te-a durut prima oară? - Nu.

Reede îi dădu capul pe spate și o privi bănuitor. Alex își ascunse capul, rușinată.

— Doar puțin.

Mâna lui îi cuprinse gâtul, pe care îl mângâie cu degetul mare.

— De unde era să știu că ești virgină?

— N-aveai cum.

— Cum de ai rămas virgină?

Alex își înclină capul într-o parte și privi în sus la el.

— Contează atât de mult de ce?

— Doar pentru că m-ai lăsat să fiu eu primul.

— Niciodată nu m-am gândit să te las. Pur și simplu s-a întâmplat.

— Regreți?

Alex îi puse palma pe față și îi trase capul în jos. Se sărutară lung și avid. Mâna lui coborâse din nou pe sânul ei. Dând la o parte cuvertura, privi cum propriul lui deget îi mângâie sfârcul sânelui.

— Reede, spuse ea, cu o voce plină de ezitări, mă simt stânjenită.

— Vreau să te privesc. Spune-mi dacă ți-e frig.

— Nu mi-e frig, spuse ea.

Încă înainte ca el să-și aplece capul și buzele lui să atingă și să strângă între ele sfârcul sânelui, sugându-l cu un rafinament desăvârșit, Alex începu să scoată mici sunete tânguitoare. Mâna lui coborâ în jos pe trupul ei lunecând peste șoldul arcuit și apoi în jos, mângâietor, pe coapsă, li atinse buricul jucăuș și își frecă ușor încheietura degetelor de zona de dedesubt; mângâie triumghiul de păr cârlionțat și ochii lui se întunecară de dorință.

— Vreau să te fac să termini de data asta, murmură el.

— Și eu vreau.

Reede își strecură mâna între pulpele ei, iar ea își ridică ușor pântecul în întâmpinarea lui. Era deja umedă. Degetele lui pătrunseră în interiorul ei.

— Reede, șopti ea, gâfâind de plăcere.

— Șșșt!

Degetul mare de la mâna lui se mișca ușor înainte și înapoi pe micul sâmbure de carne, atât de sensibil, în timp ce buzele pătimăse sărutau la nesfârșit gura fertilității ei.

— Simt că se apropie, spuse ea cu pieptul palpitând de emoție.

— Nu încă. Vorbește-mi. N-ajung niciodată să vorbesc în pat.

— Să vorbesc? Întrebă ea, simțind că nu era în stare nici măcar să gândească. Despre ce?

— Despre orice. Vreau să-ți aud vocea.

— Eu... nu...

— Vorbește, Alex.

— Îmi place să te văd gătind, îngăimă ea.

— Cum? chicoti el, atingându-i buzele.

— Modul în care zdrăngăneai și trânteași tigaia avea ceva tipic masculin. Ești dezordonat. N-ai spart ouăle, le-ai zdrobit. Neîndemânarea ta era înduioșătoare.

— Ești nebună.

— Tu mă înnebunești.

— Oare?!

Își coborî capul mai jos, pe trupul ei atingându-i pântecul cu limba. Degetul lui mare continuă s-o mângâie între pulpe în timp ce degetul introdus în pântecul ei își urma mișcarea lui de du-te-vino. Senzații puternice începură să-i învăluie partea de jos a corpului, concentrându-se pe mișcarea ușoară a degetului mare, astfel încât în clipa când el îl înlocui cu vârful limbii, Alex scoase un strigăt; își înfipse mâinile în părul lui și își ridică șoldurile spre gura lui avidă, spre miracolul amețitor al limbii lui.

Nu deschise ochii decât după ce valul de tremurături se retrase. Fața lui era aplecată asupra ei; șuvițe de păr umed îi atârnavă pe obraji și gât.

— Ce spune o femeie într-un moment ca ăsta, Reede?

— Nimic, răspunse el, cu o voce răgușită. Fața ta a exprimat totul. Nu m-am mai uitat la fața unei femei în clipa asta.

Alex fu adânc impresionată de mărturisirea lui, dar încercă să se lămurească.

— Atunci n-ai cum să știi dacă am făcut-o bine sau nu. Reede privi spre sâni ei înroșiți, la umezeala care făcea să-i lucească părul pubian.

— Ai făcut-o bine.

Alex își trecu degetele prin părul lui, afectuos.

— Lucrul ăsta se putea întâmpla mai demult... În după-amiaza aceea la aeroport sau atunci când eram la Austin și m-ai dus acasă. Te-am rugat să rămâi cu mine în noaptea aceea. De ce ai refuzat?

— Pentru că voiai să rămân la tine pentru alte motive. Eu voiam o femeie, nu o fetiță pierdută, în căutarea tăticului ei. Nu pari convinsă, spuse el, privind-o la fața.

Incapabilă să se uite în ochii lui incisivi, Alex privi un punct situat deasupra umerilor lui.

— Ești sigur că ăsta e motivul? Sau erai în căutarea alteia?

— Vrei să spui, a Celinei?

Alex întoarse capul într-o parte. Reede o apucă de bărbie și o obligă să-l privească.

— Ascultă-mă, Alex. M-ai supărat enorm prin ceea ce ai spus ieri noapte, prostia aia cum că iau de la tine ceea ce am dorit întotdeauna de la Celina. Vreau să înțelegi un lucru. Suntem numai noi doi acum aici. Nu există nimeni între noi, nici o stafie. Ai înțeles?

— Cred...

— Nu, spuse el, scuturând din cap cu atâta tărie, încât părul lui blond închis îi acoperi ochii verzi.

— Nu trebuie doar să crezi. Trebuie să fii convinsă. Ești singura femeie din patul meu acum. Ești singura femeie pe care o port în minte de când te-am cunoscut. Ești singura femeie cu care aș putea face dragoste tot timpul când sunt treaz și cu care visez că fac dragoste când dorm. Sunt prea bătrân pentru tine. E o prostie și probabil o greșală să te doresc. E al dracului de complicat. Dar bine sau rău, indiferent a cui fiică ai fi, te vreau, spuse el, împlîntându-se adânc în ea. Înțelegi?

Apăsă mai tare, mai dur, mai adânc și gemând repetă:

— Ai înțeles?

Alex înțelese.

Junior se trezi înainte de răsăritul soarelui, o raritate pentru el. Nu avusese o noapte rea. Urmând sugestia lui Reede, petrecuse câteva ore cu Stacey. Medicul îi dăduse un sedativ, dar acesta nu avusese efectul dorit. De fiecare dată când credea că ea doarme și pleca de lângă

ea, se trezea, îl prindea de mână și îl implora să nu plece. Nu ajunsese acasă decât mult după miezul nopții. Apoi dormise mulțumitor, singura lui preocupare fiind Alex.

În clipa în care deschise ochii, luă telefonul de pe noptieră și sună la motelul Westerner. Îl rugă pe funcționarul care-i răspunse și care era obosit și somnoros după lungul schimb de noapte să-i facă legătura cu camera lui Alex. Telefonul sună de zece ori.

Întrerupând legătura, sună la biroul șerifului. I se răspunse că Reede nu sosise încă. Ceru să se ia legătura cu el prin stația de radio, dar i se spuse că unitatea mobilă nu era în funcție. Sună la Reede acasă și primi semnal de ocupat.

Frustrat, se dădu jos din pat și începu să se îmbrace. Nu suporta să nu știe unde e Alex. Avea de gând să afle și se hotărâ să înceapă cu Reede.

Trecu fără zgomot pe lângă dormitorul părinților, deși din cameră se auzeau zgomote. Era sigur că Angus ar dori să vorbească cu el despre târgul făcut cu Wallace referitor la căsătoria lui cu Stacey. Nu se simțea în stare să discute despre asta încă. Ieși din casă și se sui în Jaguarul său. Era o dimineață senină, dar rece. Drumul până la locuința lui Reede îi luă doar câteva minute. Fu bucuros când văzu că Blazerul era încă parcat în fața casei și din coșul de pe acoperiș iese fum. Reede se scula devreme. Spera că îl va întâmpina cu o cafea fierbinte.

Junior merse în pas alergător spre casă, traversă veranda și bătu în ușă. Așteptă, sărind de pe un picior pe altul și suflând în pumni, ca să-i deschidă. După o lungă așteptare, ușa se deschise. Reede era îmbrăcat doar cu blugii și avea o figură somnoroasă, dezagreabilă.

— Cât dracu e ceasul?

— Să nu-mi spui că te-am scos din pat, spuse Junior, neîncrezător, deschizând ușa de protecție contra insectelor și intrând în camera de zi, E târziu pentru tine, nu?

— De ce-ai venit? S-a întâmplat ceva?

— Asta speram să-mi spui tu. Alex n-a răspuns la telefon toată noaptea. Ai idee unde ar putea fi?

Din colțul ochilor observă așternutul din fața căminului, apoi o mișcare. Întorcându-se puțin, o văzu pe Alex stând în holul care ducea spre dormitorul lui Reede. Avea părul ciufulit, buzele umflate și roșii, picioarele goale. Purta bluza de pijama pe care i-o dăduse lui Reede când avusese operația de apendicită. Arăta lascivă și tentantă.

Junior se dădu un pas înapoi, cu gura căscată. Rezemându-se de perete, se uită spre tavan și scoase un mic râs.

Reede își puse o mână pe brațul lui.

— Junior...

Junior îi îndepărtă furios mâna. -N-a fost de ajuns c-ai avut-o pe mama ei? Trebuia s-o ai și pe ea.

— Nu-i deloc așa, replică Reede, cu o voce metalică.

— Nu? Atunci spune-mi tu, cum e? Noaptea trecută mi-ai dat lumină verde. Ai spus că n-o vrei.

— N-am zis nimic de genul ăsta.

— În nici un caz n-ai zis: „Jos mâinile”. Ai acționat mai repede ca un agent de bursă când ai aflat că mă interesează, nu? De ce te grăbeai? Ți-era teamă că dacă se culcă cu mine întâi n-o să mai poată renunța la lumea bună?

— Junior, încetează, strigă Alex.

Junior nici n-o auzi măcar. Atenția lui era concentrată în întregime asupra lui Reede.

— Cum se face, Reede, că tot ceea ce doresc eu, obții tu? Trofee la fotbal, respectul tatălui meu. Pe Celina nici n-o mai voiai, dar ai făcut tot posibilul ca nici eu să n-o am, nu?

— Taci, mârâi Reede, făcând un pas amenințător înainte. Junior își îndreptă degetul spre pieptul lui Reede.

— Ferește-te de mine, auzi? Ferește-te cât poți din calea mea.

leși trântind ușa. Zgomotul reverberă în toată casa. După ce vuietul Jaguarului se stinse, Reede se îndreptă spre bucătărie.

— Vrei cafea?

Alex era înmărmurită de ceea ce spusese Junior și încă mai șocată de reacția lui războinică. Alergă în bucătărie. Cafeaua măcinată sări din cupa de metal în toate părțile în clipa în care îl prinse pe Reede de braț și îl întoarse spre ea.

— Înainte de a mă îndrăgosti complet de tine, Reede, vreau să-ți pun o ultimă întrebare, spuse ea, luînd o gură de aer: Tu ai omorât-o pe mama?

Câteva clipe mai târziu, Reede răspunse:

— Da.

Capitolul 43

Fergus Plummet stătea în picioare la marginea patului, privind la soția lui adormită, tremurând de indignare.

— Wanda, trezește-te.

Tonul imperativ al vocii lui ar fi trezit și morții. Wanda deschise ochii și se ridică, amețită și dezorientată.

— Fergus, cât e ora...

Totul se clarifică în clipa în care văzu ce ținea în mână: cinci hârtii de o sută de dolari.

— Scoală-te, îi ordonă el, ieșind din cameră. Tremurând de frică, Wanda se sculă din pat. Se îmbracă cât putu de repede și își dădu părul pe spate, nevoind să-i dea și alte motive de supărare.

Plummet o aștepta în bucătărie, stând drept și bățos la masă. Ca o vinovată, se apropie timidă de el.

— Fergus, eu... voiam să-ți fac o surpriză.

— Tăcere, mugi el. Până am să-ți dau voie să vorbești, să taci și să-ți întrebi sufletul.

Ochii lui acuzatori păreau să treacă prin ea. Wanda își lăsa capul în jos, rușinată.

— De unde îi ai?

— Au venit ieri prin poștă.

— Prin poștă?

Capul ei se mișcă în sus și în jos, într-o afirmație frenetică.

— Da, în plicul acela.

Plicul zăcea pe masă lângă ceașca lui de cafea.

— De ce i-ai ascuns de soțul tău față de care trebuie să fii supusă, după cum spune Sfântă Scriptură?

— Eu... Începu ea, apoi se opri pentru a-și umezi buzele, i-am păstrat pentru a-ți face o surpriză.

Ochii lui priveau plini de suspiciune.

— Cine i-a trimis?

Wanda ridică capul și îl privi prostește.

— Nu știu.

Plummet închise ochii și se legănă de parcă ar fi fost în transă.

— Satana, îți poruncesc s-o eliberezi de sub puterea ta diavolească. Ai pus stăpânire pe limba ei mincinoasă. Dă-i-o înapoi, în numele...

— Nu! strigă Wanda. Nu mint. M-am gândit că probabil au fost trimiși de vreunul dintre aceia cu care ai vorbit la telefon în legătură cu ferma Minton.

Plummet sări glonț din scaun. Înconjurând masa, se aplecă asupra ei.

— Cum îndrăznești să pomenești de asta? Nu ți-am spus să nu scoți o vorbă despre asta, niciodată,' dar niciodată?

— Am uitat, spuse ea, umilă. M-am gândit că banii sunt de la cineva care a apreciat ce ai făcut acolo.

— Știu de la cine sunt, șuieră el.

— De la cine?

— Vino cu mine.

O apucă de mână și o trase după sine spre ușa care lega bucătăria cu garajul.

— Fergus, unde mergem?

— Așteaptă și ai să vezi. Vreau ca păcătoșii să se întâlnească față în față.

— Copiii sunt...

— Dumnezeu îi va păzi până ne întoarcem.

Cu Wanda tremurând toată pe locul de lângă volan, Plummet străbătu străzile adormite ale orașului. Ajunși la șosea, o luă spre vest. Părea că nu-i pasă de frig, încălzit în haina protectoare a dreptății lui. Când luă curba, Wanda se holbă la el nevenindu-i să creadă, dar el îi aruncă o privire atât de muștrătoare încât ea consideră mai înțelept să tacă.

Opri mașina în fața casei mari și-i porunci Wandeii să coboare. Pașii lui sunară grei pe treptele de lemn, iar bătaia lui în ușă răsună asurzitor în tăcerea dimineții. Nimeni nu răspunse la prima bătaie, așa că mai bătu o dată, mai tare. Cum nici de data asta nu veni nimeni, bătu în fereastra Cea mai apropiată.

Nora Gail însăși deschise ușa cu țeava unui pistol îndreptată spre fruntea lui.

— Predicatorule, sper să ai un motiv al dracului de important să-mi bați la ușă și să mă scoți din pat la ora asta blestemată.

Ferbus își ridică mâinile deasupra capului său plecat și chemă Atotputernicul și o ceată de îngeri pentru a spăla păcatul fărădelegii ei.

Nora Gail îl dădu la o parte și se apropie de sora ei. Rămaseră față în față. Nora Gail, cu părul ei platinat, radiind lumina, arăta superb pentru cineva care abia se sculase din pat. Folosirea constantă a cremei de noapte îi dădea un ten admirabil. Era îmbrăcată cu osplendidă rochie de casă din satin roz brodată cu perle. În contrast cu ea, Wanda arăta ca o vrabie îngrășată.

— E cam frig aici, spuse Nora Gail, ca și cum se despărțiseră doar cu o zi înainte. Să mergem înăuntru.

O conduse pe sora ei în casă. Împingându-l pe Fergus între coaste în timp ce trecea pe lângă el, spuse:

— Ascultă, predicatorule, dacă nu încetezi cu rugăciunile tale zgomotoase, îți trag un glonte între picioare, auzi?

— A-min! spuse el, încheind grabnic rugăciunea.

— Mulțumesc, spuse Nora Gail, amuzată. Chiar aveam nevoie de rugăciuni. Vino înăuntru. De mult voiam să vorbesc cu'tine.

Câteva clipe mai târziu ședeau toți trei la masa din bucătărie, care arăta cât se poate de banală și nepăcătoasă. Nora Gail făcu cafea și o turnă în cești fine

de porțelan. Fergus îi porunci Wandeii să nu bea, ca și cum ar fi fost o licoare otrăvitoare.

— Pe noi nu te poți învinge, spuse Fergus. Dumnezeu e de partea noastră și e foarte supărat pe tine, o strică care îi duce în păcat pe cei slabi.

— Scutește-mă, spuse Nora Gail, fluturând din mână a nepăsare. Mă tem de Dumnezeu, bineînțeles, dar ceea ce e între el și mine e de natură strict personală și nu te privește. Singurul lucru care mă înspăimântă la tine, predicatorule, e prostia ta.

Plummet se simți jignit. Fața lui se umflă ca a unei vipere.

— Tu i-ai trimis soției mele banii ăia murdari?

— Da. După aspectul ei și al copiilor, mi-am dat seama că are mare nevoie.

— N-avem nevoie de banii tăi.

Nora Gail se aplecă înainte și, cu un zâmbet leneș, îi spuse moale:

— Dar nici nu mi i-ai aruncat în față, nu? Gura lui se strânse punga.

— N-am respins niciodată darurile pe care Dumnezeu mi le trimite atât de generos.

— De asta sunt sigură, spuse Nora Gail, punându-și două cuburi de zahăr în cafea. De aceea vreau să fac un târg cu tine, reverend Plummet.

— Nu fac târguri cu păcătoșii. Am venit aici ca mesager al Domnului să te anunț că e mânios, să ascult mărturisirea...

— Ce ai zice de o nouă biserică? Șuvoiul de cuvinte evanghelice se opri brusc,

— Cum?

Nora Gail amestecă leneș în ceașcă.

— Nu ți-ar plăcea o nouă biserică? Una mare, impozantă, care să le întreacă pe toate celelalte din oraș, chiar și pe noua biserică a Primilor baptiști.

Nora Gail se opri și sorbi din ceașcă.

— Văd că ai rămas fără glas, ceea ce în sine e o binecuvântare.

Zâmbi din nou ca o pisică care tocmai linsese u'timele urme de frișca din farfurioară.

— Imediat ce va fi gata noul centru al Purcell-ului voi fi foarte bogată și respectată. Va fi în beneficiul tău, predicatorule, să accepți donația mea generoasă, care va fi substanțială și regulată. Apoi, când vor veni reporterii de la *Texas Monthly* și *60 Minutes* să-mi ia un interviu ca uneia dintre cele mai bogate femei din Texas, vor putea de asemenea să scrie despre mine cât sunt de generoasă și binevoitoare. Și în schimbul acestei biserici moderne pe care am să ți-o construiesc, spuse ea, aplecându-se deasupra mesei, îți cer să-ți ții blestemata aia de gură și să nu te mai legi de pariurile hipice. Sunt multe alte păcate de care să te ocupi. Dacă nu mai ai subiecte pentru predici, îți voi da eu o listă de păcate, pentru că eu le-am comis pe toate, scumpule.

Fergus respira cu gura deschisă ca un pește scos pe uscat. Madama reușise să-i capteze interesul.

— Și nu vei mai întreprinde nici o cascadorie ca aceea de la ferma Minton, de acum vreo săptămână. Da, spuse ea, ridicând mâna grea de bijuterii, pentru a-i înăbuși protestele, știu că tu ai făcut-o. Din cauza ta a trebuit sacrificat un cal valoros și asta m-a cam mușcat de fund. Nora Gail îl aținti cu privirea ochilor ei îngustați.

— Dacă mai faci o prostie ca asta, am să-ți trag amvonul de sub picioare, predicatorule. Am planuri mari, după cum vezi, și voi fi necruțătoare cu oricine ar încerca să mi le strice. Dacă ai de rezolvat o problemă vino la mine. Lasă răzbunarea pe seama celor care știu cum s-o îndeplinească, fără să fie prinși, termină ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ei, bine?

— M-ai... m-ai pus într-o mare dilemă.

— Vreau un răspuns astăzi, acum. Vrei să devii o importantă față bisericească cu o biserică nouă,

strălucitoare sau vrei să intri la pușcărie? Pentru că dacă refuzi oferta mea, am să-l chem pe bunul meu prieten, Reede Lambert, și am să-i spun că am un martor al aceluia raid al „Vigilenților”, făcut asupra fermei. Ei? Ce spui? Amvonul sau pușcăria?

Fergus înnghiți în sec. Se luptă cu sine, cu conștiința lui, dar nu mult. Capul lui făcu o mișcare scurtă, rapidă, aprobatoare.

— Perfect. A, și încă un lucru, continuă Nora Gail cu aceeași voce cântătoare, n-o mai trata pe sora mea ca pe un preș de șters picioarele. Ai depășit orice limită în umilirea ei acum câteva zile, în biroul șerifului. Dacă mai aud așa ceva, îți tai puța și o dau la câini, ai înțeles?

Plummet își înnghiți limba.

— O trimit pe Wanda Gail la o stațiune în Dallas, unde va sta și va face tratament două săptămâni, ceea ce e o mică vacanță pentru tine. Cum vrei să câștigi noi adepți pentru biserica ta dacă nevastă- ta arată ca o broască râioasă? Vara asta copiii vor merge într-o tabără. Vor avea biciclete noi și mănuși pentru baseball pentru că anulez restricțiile impuse de tine asupra jocurilor de orice fel și îi

voi înscrie la Liga juniorilor, primăvara viitoare, spuse ea, făcând cu ochiul. Tanti Nora Gail va fi cel mai minunat lucru din viața acestor copii. Ai băgat la cap toate astea, predicatorule?

Din nou Plummet dădu scurt din cap.

— Bun.

Nora Gail se lăsă pe spătarul scaunului, calmă, legănându-și unul din frumoasele ei picioare, dezgolit.

— Acum, că am clarificat atmosfera, să discutăm de condiții. Vei primi prima donație în ziua în care va fi emisă autorizația, și apoi pe ziua de întâi a fiecărei luni. Ceurile vor fi emise pentru N.G.B. Inc. Voi avea nevoie de o reducere de impozit, spuse ea, cu un răs.

Apoi, lăsându-l pe Fergus, se întoarse spre sora ei:

— Wanda Gail, nu aștepta până te trimit la Dallas. Folosește banii pe care ți i-am trimis și cumpără haine pentru tine și copii. Și, pentru Dumnezeu, fă ceva cu părul ăla. E ca o baligă.

Ochii Wande se încețoșară.

— Mulțumesc.

Nora Gail întinse mâna să mângâie mâna surorii ei, dar se răzgândi și aprinse o țigară. Printr-un nor gros de fum, spuse:

— Cu plăcere, iubito.

Capitolul 44

— Junior...

Junior stătea la bar, bând al doilea pahar în zece minute.

— Bună dimineața, mamă. Vrei o Bloody Mary? Sarah Jo traversă camera și smulse sticla de votcă din mâna lui.

— Ce se întâmplă cu tine? Întrebă ea, pe un ton mult mai aspru decât folosise vreodată față de el. De ce bei la ora asta?

— Nu-i așa devreme, considerând ora la care m-am sculat.

— Ai fost plecat. Te-am auzit. Unde te-ai dus?

— Și eu aș vrea să știu asta, spuse Angus, intrând în cameră. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Să-ți spun eu despre ce? îl întrerupse el voios. Despre Joe Wallace.

— Ai ghicit.

— Și căsătoria mea cu Stacey.

— Da, recunoscui Angus, fără chef.

— Fac pariu că vrei să-mi spui de ce a fost atât de important să mă însor cu ea atunci.

— A fost în binele tău.

— Asta mi-ai spus-o acum douăzeci și cinci de ani. A fost un târg, nu? I-ai cerut să închidă dosarul cu Celina în schimbul căsătoriei mele cu Stacey. Mă apropii? Se pare că și Alex a ghicit asta. Când l-a confruntat pe judecător cu ipoteza ei, acesta s-a sinucis.

Gata să leșine, Sarah Jo își acoperi gura cu palma. Angus se înfurie. Mâinile lui atârnavă cu pumnii încleștați pe lângă corp.

— A fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face atunci. Nu puteam permite o anchetă aprofundată. Pentru a-mi proteja familia și afacerile, n-am avut de ales și a trebuit să-i Cer judecătorului acest serviciu.

— Stacey știa de asta?

— De la mine nu. Și nici Joe nu cred că i-a spus.

— Slavă Domnului.

Junior se lăsă pe un fotoliu, cu capul lăsat în jos, tulburat.

— Tată, știi la fel de bine ca și mine că Bud Prostănacul era nevinovat.

— Nu știi nimic.

— Ei, haide, tată. Era un om total inofensiv. Știai că n-a ucis-o pe Celina, dar ai admis să fie pedepsit. De ce n-ai lăsat lucrurile să-și urmeze cursul lor normal? Ar fi fost mai bine pentru toți.

— Știi foarte bine că nu-i așa. Junior.

— Da? Întrebă el, ridicând capul și privind-și părinții cu ochii scânteind. Știi cine e în patul lui Reede în dimineața asta, molatică, atrăgătoare și pe deplin satisfăcută? Alex.

Se lăsă pe spate în fotoliu și își rezemă capul de spătarul lui. Cu un râs amar, lipsit de veselie, adăugă:

— Fiica Celinei. Dumnezeuule, poți concepe așa ceva?

— Alex și-a petrecut noaptea cu Reede? tună Angus. Sarah Jo pufni pe nas cu dezgust.

— Nu mă surprinde.

— De ce n-ai împiedicat asta, Junior? Întrebă Angus. Junior, simțind furia crescândă a tatălui său, răcni:

— Am încercat!

— După cum se vede, nu îndeajuns. În patul tău trebuia să fie, nu într-al lui Reede.

— E femeie în toată firea. N-avea nevoie de permisiunea mea ca să se culce cu el. Sau cu altul.

Junior se ridică din scaun și se îndreaptă spre bar. Sarah Jo se postă în calea lui.

— Mie nu-mi place fata. E neserioasă ca și maică-sa, dar dacă o voiai tu, de ce l-ai lăsat pe Reede Lambert s-o aibă?

— Problema e ceva mai delicată, Sarah Jo, spuse Angus, grav. Viitorul nostru depindea de părerea lui Alex despre noi. Speram să devină o membră a familiei noastre. Ca de obicei, Junior nu și-a îndeplinit misiunea.

— Nu-l critica pe el, Angus.

— De ce nu? E fiul meu. Am să-l critic, dacă am chef.

Apoi controîndu-și ieșirea față de ea, scoase un suspin adânc.

— Acum e prea târziu să mai îndreptăm ceva. Avem o problemă mai importantă decât viața sentimentală a lui Junior. Cred că suntem extrem de vulnerabili în cazul unei anchete, spuse el, ieșind și trântind ușa.

La bar, Junior își turnă un pahar de vodcă. Sarah Jo îl prinse de braț tocmai când ducea paharul la gură.

— Când ai să înțelegi că ești la fel de bun ca și Reede?

Chiar mai bun? L-ai dezamăgit din nou pe tatăl tău. Când ai să faci și tu ceva de care să fie mândru? Junior, dragule, e timpul să fii bărbat și să iei inițiativa.

Alex se uită la Reede mută de uimire. Acesta mătură cafeaua de pe masă cu dosul palmei și continuă să umple cupa mașinii de cafea. Când picăturile de cafea fierbinte începuseră să cadă în ceașcă, se întoarse cu fața la ea.

— Arăți de parcă ai înghițit o piatră. Nu asta doreai să afli?

— E adevărat? Întrebă ea, cu voce răgușită. Tu ai omorât-o?

Reede își feri privirea, uitându-se câteva clipe în gol, apoi o privi drept în ochi, pătrunzător.

— Nu, Alex. N-am omorât-o pe Celina. Dacă voiam, o făceam mai dinainte și cu mâna goală. Aș fi considerat-o ca pe o crimă justificată. Nu m-aș fi complicat cu furatul scalpelului. Și, în mod absolut sigur, nu l-aș fi lăsat pe nefericitul ăla să plătească în locul meu.

Alex se apropie de el și îl cuprinse strâns în brațe.

— Te cred, Reede.

— Asta e ceva, spuse el, ținând-o strâns și mângâind-o pe spate în timp ce ea își freca obrazul de pieptul lui.

Reede scoase un sunet grav, excitat, dar o îndepărtă de el.

— Cafeaua e gata.

— Nu mă da la o parte, te rog. Nu m-am săturat încă de îmbrățișarea ta.

— Nici eu de a ta, spuse el, mângâind-o pe față, dar eu mai am și altceva de făcut și am sentimentul puternic că mJca noastră conversație nu va duce la o idilă între noi.

Turnă două cești de cafea și le duse la masă.

— De ce spui asta? spuse ea, așezându-se vizavi de el.

— Pentru că tu vrei să afli dacă știu cine a intrat în grajd în noaptea aia.

— Ei bine?

— Nu știu, spuse el, însoțindu-și cuvintele cu o clătinare a capului. Jur pe Dumnezeu că nu știu.

— Dar știi că a fost Junior sau Angus... Reede dădu din umeri, neutru.

— N-ai vrut să știi niciodată care din ei, nu?

— Ce importanță are? Alex era stupefiată.

— Pentru mine are. Și ar trebui să aibă și pentru tine. „

— De ce? Nu se mai poate schimba nimic. N-o mai putem învia pe Celina. Nu va schimba copilăria ta nefericită sau pe a mea. Ar face-o pe bunica ta să te iubească? Nu.

Văzându-i expresia de oroare de pe față, continuă;

— Da, Alex, știu că de aceea ai vrut să devii răzbunătoarea Celinei. Merle Graham a avut totdeauna nevoie de un țap ispășitor. Ori de câte ori Celina făcea ceva considerat de ea ca fiind rău, eu eram vinovatul. „Puștiul ăla Lambert”, mă numea ea, veșnic cu mutră acră. Așa că nu mă surprinde că ți-a insuflat un sentiment de vinovăție pentru toată viața. Nu putea să conceapă că

ea e vinovată de greșelile Celinei. Și trebuie să știi că Celina, ca orice ființă omenească, făcea ceea ce voia și când voia, cu sau fără vreun motiv. Rămâneai tu, singura ființă inocentă din toată povestea asta, care să poarte vina.

Reede inspiră adânc.

— Deci, știind toate astea, la ce bun să afli cine a ucis-o?

— Trebuie să aflu, Reede, spuse ea, pe punctul de a ptânge. Ucigașul a fost și hoț. M-a jefuit. Mama m-ar fi iubit dacă trăia. Sunt sigură.

— Pentru Dumnezeu! Nici măcar nu te-a vrut, strigă el. Ca și mama mea. Dar eu nu m-am dus să fac cercetări.

— Pentru că ți-e teamă, strigă și ea.

— Teamă?

— Teamă că ai să descoperi ceva dureros.

— Nu mi-e teamă. Mi-e indiferent.

— Ei bine, mie nu-mi este, slavă Domnului. Nu sunt așa de rece și insensibilă ca tine.

— Azi-noapte spuneai că sunt fierbinte, rânji el. Sau ai rămas virgină atâta timp, folosindu-ți gura?

Alex se trase înapoi de parcă ar fi primit o palmă. Jignită dincolo de orice limită, se uita fix la el. Expresia lui era întunecată și ostilă, dar vulnerabilitatea ei îl învinse. Mormăi o serie de înjurături și își frecă ochii cu degetul mare și mijlociu.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta, dar mă enervezi la culme când ajungem la acest punct cu discuția, spuse el, luându-și mâna de la ochi și privind-o rugător. Renunță, Alex, las-o baltă.

— Nu pot.

— Nu vrei. Alex îi căută mâna.

— N-o să fim niciodată de acord în privința asta și nu vreau să ne mai certăm.

Fața ei deveni blajină.

— Nu, după noaptea asta, adăugă ea.

— Unii oameni ar crede că ceea ce s-a petrecut acolo, spuse el, arătând spre camera de zi, ar putea șterge trecutul.

— De aceea ai făcut ăsta? Ca să mă faci să iert și să uit?

Reede își retrase mâna.

— Ții cu tot dinadinsul să mă superi?

— Nu, nu încerc să te provoc. Te rog doar să înțelegi de ce nu pot să renunț când sunt atât de aproape.

— *Nu* înțeleg.

— Atunci acceptă fără să înțelegi. Ajută-mă.

— Cum? Arătându-l cu degetul pe mentorul meu sau pe cel mai bun prieten?

— Junior nu lăsa impresia de a fi cel mai bun prieten, adineauri.

— Vorbea mândria rănită și gelozia.

— Era gelos și în noaptea în care a fost ucisă Celina. Fusesse rănit în mândria lui. Celina îi refuzase cererea în căsătorie pentru că te mai iubea. Putea asta să-l facă s-o omoare?

— Gândește-te, Alex, spuse el, enervat, dacă Junior și-ar fi ieșit din fire, ar fi avut la dispoziție scalpelul ca s-o înjunghie? Și crezi într-adevăr că, indiferent cât ar fi de furios, ar putea omorâ pe cineva?

— Atunci a fost Angus, spuse ea, moale.

— Nu știu.

Furios, Reede se ridică din scaun și începu să se plimbe prin cameră. Era o ipoteză care-l urmărise și pe el.

— Angus e mai impulsiv ca Junior, spuse ea, aproape ca pentru sine. I-am văzut furios. Îmi închipui că, atunci când e atacat, e în stare de crimă, și sigur a luat măsuri disperate pentru a închide dosarul înainte de a se găsi dovezi.

— Unde te duci? întrebă Reede, devenit deodată atent când ea se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre dormitor.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Alex!

Reede se duse după ea. Începu să zgâlțâie clanța ușii la baie, dar ea se încuiase înăuntru.

— Nu vreau să mă duc acolo.

— Eu trebuie s-o fac.

Alex deschise ușa, deja îmbrăcată, și întinse mâna.

— Pot să împrumut mașina ta? Reede rămase cu ochii la mâna ei.

— Ai să-i distrugi viața. Te-ai gândit la asta?

— Da. Și de fiecare dată când mă apucă regretul îmi amintesc de copilăria mea nefericită și lipsită de dragoste, în timp ce el prospera, răspunse ea, închizând ochii și făcându-și curaj. Nu vreau să-l distrug pe Angus. Îmi fac doar datoria, ceea ce e drept. Ca bm, îmi place. Dacă împrejurările ar fi fost altele, mi-ar fi devenit foarte apropiat. Dar împrejurările sunt cele care sunt și nu pot fi schimbate. Când cineva încalcă legea, trebuie pedepsit.

— Bine, spuse Rede, apucând-o de braț și” atrăgând-o spre el. Care e pedeapsa pentru un procuror care se culcă cu un suspect?

— Tu nu mai ești un suspect.

— Aseară nu știai asta.

Furioasă, își eliberă brațul și străbătu în goană casa, luînd cheile de pe măsuta pe care le pusese el când veniseră acasă.

Reede o lăsă să plece și dădu un telefon la birou. Fără nici o introducere, spuse răstit:

— Trimite-mi repede o mașină acasă, cu dublă tracțiune.

— Sunt toate plecate. A rămas doar Jeepul.

— E bun. Adu-l aici.

Capitolul 45

Stacey Wallace Minton le produse un șoc prietenilor ei când intră în camera de zi complet îmbrăcată, cu fata calmă și ochii fără pic de lacrimi. Până atunci vorbiseră în șoaptă, din respect față de suferința ei. Crezuseră că se odihnește pregătindu-se pentru calvarul care o aștepta.

Farfurii pline cu salate și caserole cu deserturi fuseseră aduse de un șir nesfârșit de cunoștințe. Fără excepție, toți întrebaseră:

— Cum se simte?

După toate speranțele. Stacey suporta moartea tatălui ei foarte bine. Ca întotdeauna, era îmbrăcată impecabil și îngrijit. În afara cearcănelor pământii de sub ochi puteai crede că se duce la o întrunire la club.

— Stacey, te-am sculat noi? Am lăsat o notă la ușă, rugându-i pe cei care vin să bată în loc să sune.

— Sunt trează mai de demult, le spuse ea prietenelor ei. la ce oră a plecat Junior?

— În timpul nopții. Vrei să mănânci ceva? E atâta mâncare aici c- ar putea hrăni un regiment.

— Nu, mulțumesc. Mai târziu.

— A sunat domnul Davis. Voia să pună la punct unele detalii în legătură cu înmormântarea, dar a spus că mai poate aștepta.

— Am să iau legătura cu el mai târziu.

Sub privirea stupefiată a prietenelor ei, se duse la dulapul din hol și își luă haina. Prietenele schimbă între ele priviri îngrijorate.

— Stacey, dragă, unde te duci?

— les puțin.

— Putem noi să-ți facem diferite comisioane. Pentru asta suntem aici.

— Vă mulțumesc, dar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

— Ce să le spunem celor care vor veni? Întrebă una dintre ele urmărind-o până la ușa de intrare.

Stacey se întoarse și răspunse calmă:

— Spuneți-le ce vreți.

Angus nu păru surprins când Alex intră în biroul lui pe neașteptate. Stătea pe sofaua de piele, masându-și degetul mare de la picior care continua să-l doară.

— Nu te-am auzit când ai venit, spuse el. Tocmai m-am întors și eu de la grajduri. Avem un cal castrat, de doi ani, cu tibiile încovoiate, dar asta e nimic în comparație cu neplăcerile de pe urma gutei.

— Iupei mi-a spus că ești aici.

— Ai mâncat? Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc, Angus. „Ospitalier până la capăt”, se gândi Alex. Putem să stăm puțin de vorbă, acum?

Angus râse.

— Acum sau altădată, e totuna, având în vedere ceea ce urmează să discutăm.

Alex se așeză lângă el pe sofa. Angus o privi cu ochi cercetători.

— Joe și-a dat drumul la gură înainte de a muri?

— Nu m-a invitat la birou să-mi facă o mărturisire, dacă asta e ceea ce vrei să spui, dar cunosc târgul pe care l-ai făcut cu el. Cum l-ai convins pe Junior să accepte?

— În momentul acela, spuse el, fără nici o încercare de a nega, băiatului nu-i păsa ce se întâmplă cu el. Moartea Celinei îl lovise atât de tare, încât s-a însurat cu fiica lui Wallace aproape fără să-și dea seama. Știi ceva? Nu sunt sigur că ar fi supraviețuit în lunile următoare dacă Stacey n-ar fi fost atât de drăguță cu el. N-am regretat niciodată târgul acela cu Joe.

— Pe cine voiai să protejezi? Schimbând abrupt subiectul, spuse:

— Arăți cam rău în dimineața asta. Te-a călărit Reede toată noaptea?

Stânjenită, Alex își lăsă capul în jos.

— Ți-a spus Junior?

— Da.

Își trase cizma, strâmbându-se în timp ce-și forța degetul mare al piciorului să intre.

— N-aș putea spune că sunt surprins. Poate dezamăgit, dar nu surprins.

Alex ridică capul.

— De ce?

— Cum e mama, e și fiica. Reede a fost întotdeauna gelos pe orice bărbat în privința Celinei. Nu se știe de ce. Asta era el. Fenomen chimic, cred că i se spune uzi.

Își lăsă piciorul jos și se rezemă de spătarul canapelei.

— Ce e între voi doi? Întrebă el.

— E mai mult decât un fenomen chimic.

— Deci îl iubești? -Da.

Angus păru îngrijorat.

— Ți dau un sfat prietenesc. Alex. Reede nu-i ușor de suportat ca iubit. Îi vine foarte greu să-și arate afecțiunea și încă și mai greu s-o accepte. Cât e el de matur, e încă supărat pe mama lui că l-a părăsit când era mic.

— De aceea n-a putut s-o ierte pe Celina că s-a încurcat cu Al Gaither și am apărut eu?

— Cred că da. Încerca să nu lase impresia că îl doare. Umbla pe aici cu un zâmbet pe față cât Texasul de mare. Își ascundea sentimentele sub masca unei nepăsări totale, dar era la pământ. Vedeam clar. Nu era împotriva ta, înțelegi? N-o putea înșă ierta pe mama ta că l-a înșelat

— Și Junior?

— Junior nu-i putea ierta faptul că-l iubea pe Reede mai mult ca pe el.

— Dar nici unul din ei n-a ucis-o, spuse ea, privindu-l drept-în ochi. Tu ai făcut-o, nu?

Angus se ridică, se duse la fereastră și privi afară. Realizase tot ceea ce se vedea din nimic, iar acum era pe cale de a le pierde. Tăcerea grea din cameră dură câteva minute. În final, spuse;

— Nu, n-am făcut-o eu.

Apoi, întorcându-se încet spre ea, adăugă:

— Dar am vrut s-o fac.

— De ce?

— Mama ta se juca, Alex. Asta era plăcerea ei. Când ani cunoscut-o prima oară. era încă mică și băiețoasă. Ar fi fost totul bine dacă rămânea așa Dar a crescut și a văzut că are o anupiiță putere asupra celor doi băieji. putere sexuală. A început să folosească asta în jocul ei.

Alex simți că începe s-o doară inima. Abia dacă mai respira. Era ca și cum ar fi urmărit un film de groază și aștepta ca monstrul să-și arate capul. Voia să vadă întregul tablou, dar nu putea încă. Probabil că avea să fie urât.

— Am prevăzut că așa se va întâmpla, spuse Angus, dar nu puteam face nimic, li atâta pe unul contra celuilalt.

Cuvintele lui confirmau ceea ce-i spusese Nora Gail. Tentația era prea puternică.

— Cu cât creșteau, cu atât lucrurile se agravau, continuă Angus. Prietenia solidă dintre băieți era ca un măr lucios. Celina îi mânca miezul ca un vierme. Nu prea îmi plăcea fata asta.

Se întoarse la sofa și se așează.

— Dar o doream.

Abia crezându-și urechilor, Alex rămase cu gura căscată de uimire.

— Cum?

Angus zâmbi insinuant.

— Gândește-te, asta se întâmpla acum douăzeci și cinci de ani, iar eu nu aveam asta... spuse el arătându-și

pântecul rotunjit. Și aveam mai mult păr. Femeile erau moarte după mine, ca să spun așa.

— Nu că m-aș fi îndoit de farmecul tău, Angus, dar nici nu mi-ar fi trecut prin minte că...

— Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte. Era micul meu secret. Nici chiar ea n-a știut... până în noaptea în care a murit.

Alex gemu. Adevărul nu era doar urât, era monstruos.

— Junior a ieșit ca o furtună să-și înece amarul în băutură. Celina a intrat în camera asta. S-a așezat exact aici unde stai tu. Îl iubea pe Reede într-un fel în care nu mai putea iubi pe nimeni altul. Îl iubea pe Junior, dar nu destul ca să se mărite cu el. Nu știa cum avea să te crească singură. Ori de câte ori se uita la tine, își amintea de greșeala care-i schimbase viitorul. A continuat astfel multă vreme, așteptând compătimire din partea mea, când tot ceea ce puteam vedea eu nu era decât o mică egoistă. Și-o făcuse cu propria ei mână. Nu-i păsa câtuși de puțin de suferințele celorlalți sau de faptul că se jucase cu viețile lor. O interesa doar modul în care o afecta pe ea.

Angus clătină din cap, cu dispreț față de sine.

— Asta nu mă împiedica s-o doresc mai mult ca oricând. Cred că justificarea mea era faptul că nu merita mai mult decât dorința senzuală a unui bărbat de vârstă mea.

Se opri și respiră adânc.

— În orice caz, mi-am încercat norocul.

— I-ai spus că o... dorești?

— Nu așa de-a dreptul. Nu. M-am oferit s-o instalez într-o casă din afara orașului, undeva în apropiere, l-am spus că plătesc eu totul. Nu trebuia să miște un deget, doar să mă primească atunci când veneam la ea. Desigur că urma să te aducă și pe tine și pe doamna Graham, deși mă îndoiesc că bunica ta ar fi acceptat. Pe scurt, conchise el, i-am cerut să fie amanta mea.

— Ea ce-a spus?

— Nimic. S-a uitat la mine câteva clipe, apoi a izbucnit în ris.

Ochii lui Angus îi înghețară sufletul când acesta adăugă cu o voce aspră:

— Cred că știi cât îmi displace să râdă cineva de ideile mele...

— Nemernic murdar ce ești!

Simultan, se întoarseră spre vocea care intervenise. Junior, cu fața răvășită de furie, stătea în ușa deschisă, cu un deget acuzator îndreptat spre tatăl lui.

— Nu voiai să mă însor eu cu ea, pentru că o voiai pentru tine! Și ai omortât-o pentru că a refuzat propunerea ta scandalosă! Tu, blestematul, ai omorât-o din cauza .

Drumul părea să aibă mai multe gropi ca de obicei. Sau poate că ea le lua pe toate pentru că avea ochii plini de lacrimi. Alex se străduia să conducă Blazerul spre locuința lui Reede.

Când Junior se repezise asupra lui Angus și începuse să-l izbească cu pumnii, fugise afară din cameră. Nu suportase priveliștea aceea. Ancheta ei îl ridicase pe fiu împotriva tatălui, pe prieten împotriva prietenului și nu mai suporta. Trebuisse să fugă.

Avuseseră dreptate cu toții. Încercaseră s-o avertizeze, dar ea refuzase să-i asculte. Împinsă de sentimentul de vinovăție, încăpățânată și lipsită de teamă, înarmată până în dinți cu simțul de nezdrunțat al binelui și răului, îndemnată de nesăbuita ei lipsă de maturitate, excavase într-un teritoriu interzis și îi tulburase sanctitatea. Reînviase discordia demult apusă. În pofida sfaturilor înțelepte, continuase să sape. Acum spiritele rele, reînviata, protestau, manifestându-și prezența.

Fusese crescută în credința după care Celina era o eroină fragilă, doborâtă tragic în plină înflorire a feminității ei, o văduvă tânără, necăjită, cu un prunc în

brațe, privind lumea cu tristețe. Și când colo, ea fusese o intrigantă, egoistă și chiar crudă cu oamenii care o iubeau.

Merle o făcuse să creadă că era răspunzătoare de moartea mamei ei. Cu fiecare gest, cuvânt sau faptă, explicit sau implicit, o făcuse să se simtă inferioară sau vinovată.

Ei bine, Merle greșise. Celina era răspunzătoare de propria ei moarte. Printr-un act de voință, Alex se scutură de toată vina și de toate remușcările. Era liberă! Nu mai conta pentru ea a cui mână ținuse scalpелul. Nu fusese din cauza ei.

Primul ei gând fu acela că trebuia să împărtășească acest sentiment de eliberare cu Reede. Parcă Blazerul în fața casei, coborâ și alergă spre verandă. La ușă ezită, apoi bătu încet. După câteva secunde, o deschise și intră înăuntru.

— Reede...

Sunetul nu se mai auzi. Casa era goală și tristă.

Se duse spre dormitor și îl strigă din nou, dar era clar că Reede nu se afla acolo. Când se întoarse dădu cu ochii de geanta ei, uitată pe măsuta de noapte. Controla în baie să nu fi uitat ceva, strânse lucrurile care-i aparțineau și le băgă în geantă.

Când o închise, i se păru că aude scârțâitul cunoscut al ușii de protecție. Se opri și ascultă.

— Reede...

Sunetul nu se mai auzi.

Pierdută în dulci aduceri-aminte despre noaptea care trecuse, atinse lucrurile lui Reede înșirate pe măsuta de noapte: o pereche de ochelari de soare, un pieptăn, rar folosit, o cataramă cu emblema Texasului pe ea. Cu inima plină de dragoste se întoarse să plece, dar se opri brusc.

Femeia care stătea în ușa dormitorului avea în mână un cuțit.

Capitolul 46

— Ce dracu se întâmpla aici?

Reede îl prinse de guler pe Junior și îl smulse de lângă Angus care era întins pe podea, cu bărbia plină de sânge de la o rană de pe gură. Ciudat însă. bătrânul râdea.

— Unde ai învățat să te bați așa, băiete, și de ce n-ai făcut-o mai des?

Se ridică și îi întinse mâna lui Reede.

— Ajută-mă să mă ridic.

După ce-i aruncă o privire amenințătoare, Reede îi dădu drumul lui Junior și îl ajută pe Angus să se ridice în picioare.

— Îmi spune și mie unul din voi ce dracu se întâmpla aici? întrebă Reede.

Când primise Jeepul, Reede se dusesse direct la fermă, unde fusese întâmpinat la ușa de intrare de Lupe care-i spusese, emoționată, că Junior și domnul Minton se băteau.

Reede se repezise în birou și îi găsisese pe cei doi încleștați în luptă, rostogolindu-se pe podea. Junior lansa lovituri serioase, dar total ineficace spre capul tatălui său.

— O voia pe Celina pentru el însuși, spuse Junior, gâfâind de efort și furie. I-am auzit spunându-i asta lui Alex! Voia s-o facă pe Celina amanta lui. Pentru că ea l-a refuzat, a omorât-o.

Angus își tampona calm bărbia cu batista.

— Chiar crezi asta, fiule? Crezi c-aș fi sacrificat totul, pe mama ta, pe tine, casa asta, pentru pipița aia?

— Te-am auzit spunându-i lui Alex că o doreai pe Celina.

— Da, de la brâu în jos, dar n-o iubeam. Nu-mi plăcea modul cum se vârâse între tine și Reede. Și în nici un caz n-aș fi riscat totul, omorând-o. Poate am avut acest impuls când am auzit-o râzând de propunerea mea, dar n-am făcut-o.

Ochii lui rătăciră peste cei doi bărbați, apoi adăugă:

— Orgoliul mi-a fost răzbunat de unul din voi.

Cei trei bărbați schimbă priviri stânjenite. Ultimii douăzeci și cinci de ani se aflau acum comprimați în acest moment crucial. Până acum nici unul dintre ei nu avusese curajul să deschidă discuția asta. Adevărul ar fi fost prea dureros de suportat, așa că preferaseră ca identitatea ucigașului să rămână un mister.

Căzuseră de acord în mod tacit să evite subiectul ăsta, să nu încerce să afle cine pusese capăt vieții Celinei.

— N-am omorât-o eu, spuse Angus. Așa cum i-am spus și lui Alex, i-am dat cheile uneia dintre mașini și i-am spus să se ducă acasă. Ultima oară când am văzut-o a fost atunci când a ieșit pe ușă.

— Eu eram tulburat pentru că mă refuzase, spuse Junior. Am luat barurile la rând și m-am îmbătat. Nu-mi amintesc unde am fost sau cu cine am fost. Dar cred că mi-aș aminti, dacă aș fi tăiat-o eu pe Celina în fâșii.

— Când s-a adus desertul, eu am plecat, spuse Reede. Am petrecut noaptea făcând dragoste cu Nora Gail. Am ajuns la grajd pe la șase dimineața. Atunci am găsit-o.

Angus clătină din cap, plin de uimire.

— Atunci tot ce i-am spus lui Alex e adevărat.

— Alex? Întrebă Reede, Vrei să spui că a fost aici, acum?

— Tata vorbea cu ea când am intrat eu.

— Și acum unde e?

— Stătea exact aici, spuse Angus, arătând locul gol de pe sofa. N-am mai văzut nimic după intrarea lui Junior și atacul lui, care m-a trântit la pământ. Am crezut că m-a împuns un taur, spuse el, bătându-și fiul jovial pe bărbie.

Junior zâmbi cu o plăcere copilărească.

— Nu vreți să încetați odată cu asta și să-mi spuneți unde s-a dus Alex?

— Calmează-te, Reede. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— N-am văzut-o când am intrat, replică el, insistent, alergând în hol.

— Nu puteau fi mai mult de câteva minute între venirea ta și plecarea ei, spuse Junior. De ce ești atât de nervos...

— Nu înțelegi? replică Reede, peste umăr. Dacă nici unul din noi n-a ucis-o pe Celina, cel care a făcut-o e prin preajmă și e la fel de înfuriat pe Alex cum am fost și noi.

— Doamne, nu cred...

— Ai dreptate, Reede.

— Haideți.

Cei trei bărbați se repeziră spre ușă. În timp ce coborau grăbiți treptele, Stacey Wallace pătrunse cu mașina în alee, opri și coborâ.

— Junior, Angus, Reede, mă bucur că v-am găsit. E vorba de Alex.

La volanul Jeepului, Reede mergea ca un drac scăpat din infern. Ajuns, la intersecția cu șoseaua principală, îi întâlni pe polițiștii care îi aduseseră mașina și le făcu semn să oprească.

— Ați văzut Blazerul meu? strigă el. Era condus de Alex Gaither.

— Da. Se îndrepta spre locuința ta.

— Mulțumesc.

Apoi, spunându-le pasagerilor să se țină bine, execută un viraj în ac de păr.

— Ce se întâmplă? întrebă Stacey.

Acoperișul Jeepului era coborât, iar ea se ținea de cadru să nu cadă. În lumea ei liniștită, nu se întâmplase niciodată să fie într-o situație atât de primejdioasă ca acum.

Încercarea de a-i întârzia pe Mintoni și pe Reede nu reușise. Aproape că o călcaseră în picioare în graba lor de a se urca în Jeep. Îi spusese scurt că dacă vrea să vorbească cu ei chiar atunci, trebuia să-i urmeze. Se urcase în spate cu Junior, în timp ce Angus ocupase locul din față, lângă Reede.

— Alex ar putea să fie în pericol, strigă Junior în urechea lui Stacey, ca să poată fi auzit, datorită vânt. ui rece din nord care-i smulgea cuvintele din gură.

— Pericol?

— E o poveste lungă.

— M-am dus la motel, strigă Stacey. Recepționarul mi-a spus c-ar putea fi la fermă.

— Ce aveai să ne spui atât de important? întrebă Reede peste umăr.

— Am plâns toată noaptea. E drept că ea nici n-a ținut pistolul, nici n-a apăsat pe trăgaci, dar din cauza ei s-a sinucis tata.

Junior o cuprinse cu un braț. o lipi de el și o sărută pe tâmplă.

— Stacey, nu te mai crampona de asta. Nu Alex e motivul pentru care Joe s-a sinucis.

— Nu e numai asta, spuse Stacey. cu mintea răvășită. Ancheta ei a ridicat semne de întrebare despre... noi, că ne-am căsătorit curând după moartea Celinei. Oamenii au crezut... știi cât sunt de bănuitori și înguști la minte... Acum vorbesc din nou...

Se uită la el implorator.

— Junior, de ce te-ai însurat cu mine? Junior îi puse un deget sub bărbie.

— Pentru că ești o femeie frumoasă, dinamică, cel mai bun lucru din viața mea, Stacey, spuse el, fără să mintă.

N-o putea iubi. dar îi aprecia bunătatea, biîndețea și iubirea ei statornică.

— Deci mă iubești și tu puțin?

Junior îi zâmbi și spuse ca să-i facă plăcere;

— Te iubesc mult, fetiço.

Ochii ei luceau plini de lacrimi. Strălucirea de pe fața ei o făcea aproape frumoasă.

— Mulțumesc. Junior.

Angus se aplecă brusc înainte și arătă spre orizont.

— Doamne sfinte, parcă ar fi...

— Fum, completă Reede, întunecat și apăsă accelerația până la podea.

Capitolul47

— Sarah Jo! strigă Alex. Dar ce-i cu tine aici? Sarah Jo zâmbi cu seninătate.

— Te-am urmărit când ai plecat de la fermă.

— De ce?

Ochii lui Alex erau ațintiți asupra cuțitului. Era un cuțit obișnuite bucătărie, dar în mâna lui Sarah Jo nu părea deloc inofensiv. Mâna ei i se păruse întotdeauna feminină și fragilă. Acum părea scheletică și primejdioasă, strânsă pe mânerul cuțitului.

— Am venit să elimin din viața mea un alt ghimpe. Ochii ei se deschisera larg, apoi se îngustară.

— Așa cum am făcut și în Kentuky. Fratele meu primise mînzul pe care îl voiam eu. Nu era cinstit. Trebuia să-l elimin, altfel nu puteam fi fericită.

— Ce... Ce ai făcut?

— L-am ademenit în grajd spunându-i că mînzul are colici. Apoi am încuiat ușa și am dat foc.

— Alex se clătină de groază.

— Oribil!

— Da, a fost într-adevăr oribil. Se simțea miros de carne arsă de la câteva mile. Putoarea a dăinuit zile întregi.

Alex duse o mână tremurătoare la gură. Femeia era evident bolnavă psihic și deci cu atât mai primejdioasă.

— N-a fost nevoie să dau foc în noaptea în care am ucis-o pe Celina.

— De ce?

— Idiotul ăla, Bud Prostănacul, o urmase până la fermă. L-am întâlnit lângă grajd. M-am speriat de era cât pe-aci să leșin când l-am văzut acolo în întuneric, atât de tăcut.

A intrat în grajd și a văzut-o. S-a prăbușit peste ea și a început să-i facă ceva oribil. L-am văzut luînd de jos scalpелul doctorului Collins.

Sarah Jo zâmbi veselă.

— Atunci mi-am dat seama că nu-i nevoie să mai dau foc și să distrug toți caii aceia minunați.

— Ai omortât-o pe mama, spuse Alex, printre lacrimi. Ai omorât-o pe mama.

— Era o stricată.

Expresia de pe chipul lui Sarah Jo se schimbă complet devenind disprețuitoare.

— M-am rugat în fiecare noapte ca ea să se mărite cu Reede Lambert. În felul ăsta puteam să scap de amândoi. Angus n-avea nevoie decât de un singur fiu, cel pe care i l-am dat eu, strigă ea, bătându-se cu pumnul în piept. De ce a trebuit să-l țină pe vagabondul ăla pe lângă el?

— Ce legătură are asta cu Celina?

— Tâmpita aia se pricopsise cu o sarcină. Reede n-o mai voia, continuă Sarah Jo, încleștându-și dinții și urâțindu-și trăsăturile delicate. Trebuia să pândesc momentul când Junior va încerca să-i ia locul. Voia într-adevăr să se însoare cu ea. Imaginează-ți un Presley căsătorindu-se cu o fată din popor, care nrai avea și un copil nelegitim. Nu puteam să-l las să-și distrugă viața.

— Deci ai căutat o ocazie s-o omori?

— Ocazia mi-a picat drept în poală. Junior a plecat în seara aceea, neconsolat. Apoi, Angus s-a făcut de răs în fața ei.

— Ai auzit conversația lor?

— Am tras cu urechea.

— Și erai geloasă.

— Geloasă? spuse ea, cu un răs ușor, muzical. Ferească sfântul. Angus a avut alte femei aproape tot timpul de când ne-am căsătorit. Poate că l-aș fi lăsat s-o aibă pe Celina, cât timp avea intenția s-o țină undeva afară din oraș și departe de Junior. Dar cățeaua aia proastă a răs

de propunerea lui, i-a râs în nas soțului meu, după ce el își golise inima în fața ei!

Ochii lui Sarah Jo începuseră să clipească des, și sânii ei mici se mișcau în sus și în jos cu fiecare respirație grea. Vocea îi devenise ascuțită. Alex știa că pentru a o duce cu vorba, trebuia s-o ia încet. Tocmai își căuta cuvintele cu care să înceapă, când observă prima oară fumul. Ochii ei priviră dincolo de Sarah Jo, în hol. Era plin de fum. Flăcările începeau să se ridice în camera de zi.

— Sarah Jo, spuse ea, cu o voce tremurătoare, vreau să discutăm despre asta, dar...

— Rămâi unde ești! porunci Sarah Jo, tăios, ridicând cuțitulcând Alex făcu un pas, ezitând. Ai venit aici și ai început să produci tulburări, ca și ea. Îl preferi pe Reede în locul lui Junior, producându-i jale în suflet. Angus e supărat și îngrijorat în legătură cu moartea lui Joe Wallace, care s-a produs tot din vina ta. Știi? Angus credea că unul dintre băieți a ucis-o.

Sarah Jo zâmbi demonic.

— Știam că așa se va întâmplă. Știam de asemenea că băieții nu vor pune nici o întrebare. Mă bazam pe loialitatea unuia față de celălalt. Era crima perfectă.

Angus, crezând că-i apără pe băieți, a făcut târgul cu judecătorul. Mi-a fost foarte neplăcut că Junior a trebuit să se însoare atât de tânăr, dar eram bucuroasă că a făcut-o cu Stacey, nu cu Celina.

Fumul se îngroșa. O învăluia pe Sarah Jo, deși ea nu părea să-și dea seama.

— Ai început să pui prea multe întrebări, continuă ea, cu o figură tristă. Am încercat să te sperii cu scrisoarea aia. Am făcut-o să pară trimisă de nebunul ăla de Plummet, dar eu am trimis-o.

Sarah Jo părea destul de încântată de sine. Alex se folosi de aceasta pentru a înainta încet, pe furiș, pas cu pas.

— N-ai luat-o în seamă, așa că te-am accidentat pe șosea cu una din camioanele companiei. Judecătorul Wallace ar mai fi fost probabil în viață, și târgul făcut cu el ar fi fost încă secret, dacă mureai când ai căzut în șant cu mașina.

Sarah Jo lăsa într-adevăr impresia unui om tulburat.

— De azi înainte însă, nu va mai trebui să...

Alex se aruncă înainte și o lovi peste încheietura mâinii. Sarah Jo era mai puternică decât părea; reuși să nu scape cuțitul. Alex o prinse de încheietură și rămase agățată de ea, încercând să pareze loviturile îndreptate spre pieptul ei.

— N-am să te las să-mi distrugi familia, mugi ea, în timp ce repezea cuțitul spre abdomenul lui Alex.

Luptându-se pentru cuțit, cele două femei căzură în genunchi. Alex încercă să devieze traiectoria lamei, dar fumul era prea gros ca să vadă bine. Ochii începură să-i lăcrimeze, se sufoca. Sarah Jo o împinse în perete. În momentul impactului simți copcile de pe pielea capului pocnind.

Reuși cumva să se ridice în picioare și începu s-o tragă pe Sarah Jo de-a lungul holului, plin de fum. Toate regulile de protecție și evacuare în timpul incendiului îi pieriseră din minte. Încercă să-și țină respirația dar plămânii ei aveau nevoie de oxigen pentru sarcina dificilă de a o trage după sine pe Sarah Jo.

Erau aproape în camera de zi când Sarah Jo își dădu seama că Alex o ținea de partea de sus a brațului. Începu să se zbată cu puteri sporite, dovedindu-se mai puternică decât oricând. Cuțitul ei se abătu asupra gleznei lui Alex făcând-o să scoată un țipăt. Reveni și îi făcu o creștătură pe gambă. Alex se feri dându-se înapoi.

Brusc, scapă mâna de pe brațul M Sarah Jo și, în timp ce până atunci se luptase pentru libertatea ei, acum o cuprinse panica la gândul că o va pierde în mijlocul fumului negru, sufocant.

— Sarah Jo, unde ești? articula Alex cu gura plină de fum.

Întinzând mult brațele în față, încercă s-o găsească, dar nu întâlnește nimic, în afară de aerul încălzit.

Atunci se declanșa instinctul de supraviețuire. Se întoarse, se aplecă și trecu prin hol. În camera de zi, mobila era în flăcări. Alergă bâjbâind în direcția ușii. Ușa era intactă, dar încălzită. Când apucă clanța simți o arsură în palmă.

Țipând de teamă și durere, se strecură afară, pe verandă.

O voce o strigă pe nume. Era Reede. Alex se îndreaptă orbește spre locul de unde venise vocea și atunci desluși cu ochii înroșiți de fum Jeepul care tocmai se opri la câțiva pași de ea.

— Reede, spuse ea, răgușit, întinzând brațele spre el. Căzu la pământ. Reede sări din mașină și se aplecă asupra ei.

— Sarah Jo, șuieră ea, întinzând o mână în direcția casei.

— Dumnezeuule, mama!

Junior sări de pe banchetă și o luă imediat la fugă.

— Junior, întoarce-te! Țipă Stacey. Nu. Doamne, nu!

— Fiule, stai! strigă Angus, încercând să-l prindă de brat când trecu pe lângă el. E prea târziu!

Reede era deja pe verandă când Junior ajunse acolo. Cu un gest brusc. Junior îl împinse făcându-l să se dea înapoi pe scări și apoi să cadă. Reede încercă fără succes să-l prindă de glezne.

— Junior, nu intra! răcni el.

Junior se întoarse și privind-l spuse:

— De data asta, Reede, eu voi lua trofeul.

Îi adresă lui Reede cel mai frumos zâmbet al lui și apoi intră repede în casa cuprinsă de flăcări.

Epilog

— Eram sigură că ești aici.

Reede nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o apropiindu-se până în clipa în care u vorbise. Se uită la ea peste umăr și apoi își întoarse din nou privirile spre cele două morminte proaspete. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, după care Reede spuse:

— I-am promis lui Angus că o să vin în fiecare zi. El nu se simte în stare s-o facă încă.

Se apropie de el.

— Am trecut pe la el în după-amiaza asta. A făcut o încercare anemică de a fi jovial, spuse ea, trista. Are dreptate să fie trist, l-am spus-o și sper ca i-a făcut bine.

— Sunt sigur că a apreciat vizita ta.

— Eu nu sunt atât de sigură...

— Reede se întoarse cu fața la ea.

Alex își dadu nervoasă părul pe spate, eliberându-și fața de el.

— Dacă n-aș fi venit aici, dacă n-aș fi redeschis dosarul...

— Alex, nu te mai învinovăți iarăși, spuse el, furios. N-ai nici o vină în toate astea. Nimeni nu și-ar fi dat seama de gravitatea bolii psihice a lui Sarah Jo. Nici măcar Angus, care era însurat cu ea. Junior...

Reede se opri brusc, gătit de emoție.

— O să-ți lipsească.

— Să-mi lipsească? repetă el cu falsă nonșalanță. Prostul. Să intre așa într-o casă cuprinsă de flăcări, gata să se prăbușească. Numai un tâmpit ar face asta.

— Știi de ce-a făcut asta, Reede? A simțit că trebuie s-o facă.

Văzând lacrimile din ochii lui, Alex simți o nevoie dureroasă de a striga. Făcu un pas înainte și îi puse o mână pe braț.

— L-ai iubit, Reede. E atât de greu să recunoști? Reede rămase cu privirea ațintită la stratul de flori.

— Oamenii vorbeau întotdeauna de invidia lui față de mine, dar nimeni n-a știut vreodată cât de mult îl invidiam eu.

— Erai invidios pe el? Reede dădu din cap.

— Pe avantajele pe care le avea, spuse el, cu un râs sec, batjocoritor față de sine însuși. Eram furios pe el mai tot timpul din cauza acelor avantaje.

— Îi iubim pe oameni, în ciuda a ceea ce sunt, nu pentru ceea ce sunt. Sau cel puțin așa ar trebui să fie.

Își luă mâna de pe brațul lui. Încercând să păstreze un ton ușor, de Conversație.

— Angus mi-a spus că vrea să continue cu planurile lui în legătură cu hipodromul.

— Da. e un bătrân încăpățânat.

— Aeroportul tău va prospera.

— Ar fi bine. Voi rămâne fără slujbă la sfârșitul anului. Am demisionat, adăugă el, ca răspuns la privirea ei nedumerită. Nu pot să fiu șerif și să mă ocup și de aeroport în același timp. Era momentul ori să nu mă țin de el, ori să-l vând. M-am hotărât pentru prima variantă.

— Mă bucur pentru tine. Angus spunea că ai să te asociezi cu el.

— Mai vedem. Am să cumpăr un alt cal de curse cu banii luați de la asigurări pentru Timp-Dublu. Mă gândesc să-l antrenez chiar eu. Angus vrea să mă ajute.

Alex nu se lăsă indusă în eroare de tonul lui firesc, dar nu-l sâcâi în legătură cu acest subiect. Dacă ar fi fost o jucătoare, ar fi mizat pe o viitoare alianță. De data asta, mai mult în beneficiul lui Angus decât al lui Reede.

— Tu ce-ai să faci? întrebă el. Când te întorci la lucru? Alex își înfundă mâinile în buzunarele hainei și ridică din umeri.

— Nu știu. Având în vedere rănile pe care le am...

— Apropo, cum se mai prezintă?

— Se vindecă bine.

— Te mai doare?

— Nu. Mă simt ca și cum n-aș fi pățit nimic, dar Greg mi-a spus să nu mă grăbesc. Știe sub ce tensiune am trăit.

Își înfipse vârful pantofului în pământul moale.

— Nu sunt sigură că vreau să mă duc înapoi. Văzând tresărirea lui de surpriză, adăugă zâmbind:

— O să ți se pară amuzant, domnule șerif, dar mi-am dat seama recent câtă înțelegere am pentru acuzați. Poate am să intru în avocatură.

— Avocatul poporului?

— Posibil.

— Unde?

Alex îl privi adânc în ochi.

— Încă nu m-am hotărât.

Reede începu să rearanjeze pământul proaspăt răscolit de sub cizmele lui.

— Am citit declarația ta din ziare. E frumos din partea ta că ai închis dosarul din lipsă de probe, spuse el cu o voce joasă.

— Nu prea mai avea rost să atac sentința inițială, nu?

— Nu, mai ales acum.

— Poate nici înainte, Reede. Reede îi aruncă o privire curioasă.

— Ați avut dreptate, continuă ea. Cu toții. Ancheta asta era în folosul meu. M-am folosit de ea și de oamenii implicați, pentru a-i dovedi bunicii mele că greșise. Acum e prea târziu pentru Celina să-și mai refjare greșelile, dar eu mai am timp să le repar pe ale mele.

Alex își înclină capul spre mormântul învecinat, mai vechi, năpădit de iarbă, pe care nu mai exista decât un singur trandafir roșu la baza pietrei funerare.

— Tu ai pus-o acolo?

Reede privi pe deasupra celor două morminte proaspete la acela al Celinei.

— M-am gândit că lui Junior i-ar face plăcere să aibă și ea o floare. Știi cum era el cu femeile.

Era un lucru bun că putu zâmbi când spuse asta.

— Știi, nu mi-am dat seama că ăsta fusese planul lui Minton până în ziua funeraliilor. Mamei lui i-ar fi plăcut asta. Să fie aici alături de el.

— Iar el e acolo unde a vrut întotdeauna să fie: lângă Celina. Fără nimeni între ei.

Alex fu cuprinsă de un val de emoție.

— Sărmana Stacey. Niciodată n-a avut vreo șansă la Junior.

— Nici o femeie n-a avut. Cu toată aparența lui de afemeiat. Junior a fost dintre aceia care iubesc o singură femeie.

Printr-un acord tacit, se întoarseră și porniră în jos, spre mașinile lor.

— A fost ideea ta ca Stacey să se mute pentru un timp la fermă? Întrebă Alex, frecându-și picioarele de iarbă.

Reede nu părea dispus să recunoască. Singurul lui răspuns fu o ridicare din umeri.

— A fost o sugestie înțeleaptă. Ea și Angus se vor înțelege bine.

Fiica fostului judecător nu avea să fie niciodată drăguță cu ea, dar Alex o înțelegea și o ierta.

— Stacey are nevoie de cineva pe care să-l dădăcească, spuse Reede, iar Angus exact de asta are nevoie acum.

Ajunși la mașină, Alex se întoarse spre el și îl întrebă cu o voce emoționată:

— Și tu? Pe tine cine o să te dădăcească?

— Eu n-am avut nevoie niciodată de asta.

— Ba da, spuse ea. Numai că n-ai lăsat pe nimeni s-o facă.

Alex făcu un pas spre el.

— Ai să mă lași să plec din oraș, să ies din viața ta, fără a face nici un efort să mă oprești?

— Da.

Alex îl privi cu dragoste și frustrare.

— Ei bine, să-ți spun ceva, Reede. Am să continui să te iubesc cât voi trăi, iar tu continuă să te opui.

Alex spusese asta ca pe o provocare.

— Să vedem cât ai să rezisti, încheie ea.

Reede își lăsă capul pe spate și cântări hotărârea din ținuta, din vocea și din ochii ei.

— Știi ceva? Ai cam depășit vârstă pantalonilor scurți. Zâmbetul ei de răspuns fu ca o înfiorare.

— Mă iubești, Reede Lambert. Știu că mă iubești. Vântul îi ridică părul vâlvoi în clipa în care dădu din cap, încet.

— Da, te iubesc. Ești ca un ghimpe în fund, dar te iubesc, spuse el, înjurând printre dinți. Asta însă nu schimbă nimic.

— Adică?

— Diferența de vârstă. Eu am să îmbătrânesc și am să mor cu mult timp înaintea ta...

— Ce contează asta acum?

— Ar trebui să conteze.

— Nu contează.

Înfuriat de logica ei calmă, își izbi pumnul în palma celeilalte mâini.

— Ești al naibii de perseverentă.

— Da, sunt. Când vreau ceva foarte mult, când simt că nu e bine, nu mă dau bătută niciodată.

Reede rămase cu ochii la ea câteva secunde, în luptă cu el însuși. I se oferea dragoste, dar lui îi era teamă s-o accepte. Apoi, înjurând liber, o prinse cu o mână de părul ei roșu și o trase spre el.

Își strecură mâna în interiorul hainei de blană să-i simtă căldura și moliciunea.

— Ai un argument al dracului de puternic, doamnă consilier, mârâi el.

Lipind-o cu spatele de mașină, îi afinse inima, pântecul, apoi îi puse o mână pe șold și o lipi de corpul lui,

arcuindu-i trupul. O sărută cu patimă și afecțiune și cu ceea ce avusese întotdeauna foarte puțin- speranță.

Cu respirația întretăiată, își desprinse buzele de ale ei. Fața lui îi căută căldura gâtului, șoptind:

— În toată viața mea, n-am avut niciodată ceva care să-mi aparțină mie, întâi, ceva care să nu fi fost la mâna a doua sau a treia... până la tine, Alex. Alex...

— Spune, Reede.

— Fii nevasta mea!

---- Sfârșit ----

SANDRA
BROWN

SECRETE
BINE
PĂZITE